

Tái sinh

Contents

Tái sinh	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	10
4. Chương 04	18
5. Chương 05	22
6. Chương 06	26
7. Chương 07	30
8. Chương 08	33
9. Chương 09	42
10. Chương 10	45
11. Chương 11	47
12. Chương 12	51
13. Chương 13	54
14. Chương 14	56
15. Chương 15	58
16. Chương 16	61
17. Chương 17	64
18. Chương 18	69
19. Chương 19	71
20. Chương 20	75
21. Chương 21	80
22. Chương 22	86
23. Chương 23	88
24. Chương 24	90
25. Chương 25	93
26. Chương 26	97
27. Chương 27	99
28. Chương 28	102
29. Chương 29	106
30. Chương 30	109
31. Chương 31	111
32. Chương 32	114
33. Chương 33	117
34. Chương 34	121
35. Chương 35	126
36. Chương 36	130
37. Chương 37	132
38. Chương 38	137
39. Chương 39	140
40. Chương 40	143
41. Chương 41	145

42. Chương 42	147
43. Chương 43	150
44. Chương 44	152
45. Chương 45	156
46. Chương 46	159
47. Chương 47	161
48. Chương 48	164
49. Chương 49	167
50. Chương 50	169
51. Chương 51	170
52. Chương 52	172
53. Chương 53	174
54. Chương 54	177
55. Chương 55	181
56. Chương 56	183
57. Chương 57	186
58. Chương 58	190
59. Chương 59	192
60. Chương 60	193
61. Chương 61	195
62. Chương 62	198
63. Chương 63	200

Tái sinh

Giới thiệu

Nữ chính đầu óc có chút vấn đề, ham ăn ham ngủ, ham chơi game Một ngày đẹp trời nào đấy bị gả và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-sinh>

1. Chương 01

Vũ trụ chứa muôn ngàn bí ẩn, loài người căn bản không giải thích hết được

Chúng ta bây giờ nói đến một hành tinh may mắn xuất hiện sự sống, mà không phải là Trái Đất

Hành tinh này chia thành : [Thiên giới], [Nhân giới], [Ma giới]; tồn tại song song và được liên kết với nhau bởi “Cánh cổng thời gian”. Tuy nhiên, chỉ có người sở hữu 1 trong 3 món bảo vật thời gian mới có khả năng xuyên qua

[Gương thần hồng ngọc]

[Quyền trượng nữ hoàng]

[Ngũ tinh Liên Châu]

Trừ [Nhân giới] ra, cả 2 giới kia đều có phép thuật, vùng đất họ ở ẩn chứa một sức mạnh to lớn phi thường, cho nên vô hình chung nơi đây được gọi là Hành tinh ma thuật

[Ma giới] từ lâu đã được thống nhất thành Tứ Sa quốc, do Vương hậu Lục Tranh cai trị, một chế độ tàn ác và hà khắc

[Nhân giới] là một dạng bản sao của hoàng cung thời cổ đại, chia làm nhiều đất nước dưới sự trị vì của vua chúa

[Thiên giới] chia làm 3 vương quốc, ngại vàng được truyền lại cho trưởng công chúa, hiển nhiên chồng nàng sau này sẽ trở thành Quốc vương

Tính đến thời điểm hiện tại...

Lạc Hà quốc:

-Quốc Vương Diệp Duy Kinh và Nữ hoàng Trúc Sa Kỳ

-Duy nhất 1 công chúa: Diệp Hạ Đan Thanh

Hương Quốc:

-Nữ hoàng Lạc Cẩm Hồng

-Đại công chúa Trang Phi Phụng

-Nhị công chúa Trang Phi Tuyết

Tình Quốc:

-Nữ hoàng Nhạc Linh Lan

-Đại hoàng tử: Thương Quan Nghi

-Nhị công chúa: Thương Quan Ngọc Trúc

Lạc Hà quốc đứng đầu [Thiên giới], sở hữu [Quyền trượng nữ hoàng], 2 bảo vật còn lại chỉ thuộc về truyền thuyết được ghi chép trong sách vở, chưa từng xuất hiện ở Hành tinh ma thuật

Cho nên, [Ma giới] dù rất muốn tiến hành chiến tranh giành quyền thống trị ở Thiên giới, nhưng không thể mở được “Cánh cổng thời gian”

[Thiên giới] yên bình một thời gian rất lâu, rất rất lâu; căn bản không chuẩn bị quân đội, lực lượng cho bất kỳ cuộc chiến tranh nào

Dòng họ Tư Đồ là những hộ vệ có ma lực mạnh mẽ nhất hoàng tộc, đứng đầu là Đại tướng quân Tư Đồ Thiên Du

Cùng với Vợ ngài : nữ pháp sư Yến Ngọc Giao

Con trai : Tư Đồ Kiến Nam

Vâng! Mọi thứ bắt đầu phát sinh rắc rối khi anh chàng Tư Đồ Kiến Nam này... càng lớn càng đẹp trai!

Dung mạo đẹp không phải cái tội, cái tội ở đây chính là không chỉ đẹp mà còn... cực kỳ tài giỏi, khí chất bất phàm ==

Tư Đồ Kiến Nam đẹp trai đến mức mỗi lần cưỡi ngựa ra khỏi nhà đều bị phụ nữ từ trẻ đến già chạy theo xem mặt!

Mùa đông năm đó...

Gió thổi rét buốt

Tuyết bay ngập trời... lạnh thấu xương thịt, đau hơn là dao cứa!

Hắn - mặc áo khoát lông trắng như bông tuyết, cười trên bạch mã tựa đang lướt gió

17 tuổi, vào cung nhận chỉ phong tước Thủ lĩnh Cẩm Vệ Quân Hoàng Tộc!

Tự cổ chí kim chưa từng có một thiếu niên nào tài giỏi đến như vậy

Đôi mắt màu hổ phách, mang theo tia cuồng dã làm người ta sợ hãi không thôi, hắn mạnh mẽ, dù không bộc lộ ra nhưng cơ hồ vẫn có một chút kiêu ngạo

Hắn say mê ma thuật, yêu thích kiếm pháp, tâm tĩnh như nước, không một cô nương nào lọt được vào đôi mắt câu hồn đoạt phách kia

Duyên mệnh trở trêu cho hắn gặp được... hai nàng công chúa nhan sắc khuynh thành có tiếng ở Thiên giới

Đó là Diệp Hạ Đan Thanh và Thượng Quan Ngọc Trúc

Cả 2 cùng yêu hắn tha thiết

...

Một thời gian sau...

[Quyền trượng nữ hoàng] đột nhiên lọt vào tay [Ma giới], áp ủ tham vọng thống lĩnh [Tam giới], chúng kéo quân xuyên qua “Cánh cổng thời gian” tiến đánh [Thiên giới]

Nơi đầu tiên chúng thâm tóm, chính là Tình quốc

Việc đầu tiên chúng muốn làm, chính là giết chết Đan Thanh

(nguyên nhân sẽ từ từ được giải thích)

Nàng thật quyền sinh, nhưng không phải bị ám hại mà là... tự sát

Là vì Tư Đồ Kiến Nam nên tự mình kết liễu

Người của [Ma giới] tính toán giỏi đến thế nào cũng không thể ngờ được... công chúa Đan Thanh có một sức mạnh to lớn tích tụ trong người, khi nàng chết sức mạnh ấy được giải phóng và không ai có thể khống chế được. Kết cục tất yếu chính là sự hủy diệt, [Thiên giới] vì vậy mà sụp đổ

...

Trang Phi Tuyết, nhị công chúa của Hương quốc, rất thích đọc sách và tìm hiểu về ma thuật

Cuối cùng nàng đã biết cách triệu tập [Ngũ tinh Liên Châu] để chống lại [Quyền trượng nữ hoàng] mà [Ma giới] cướp đi trước đó

Chỉ tiếc đã quá trễ, công chúa Đan Thanh tự sát, tất cả sụp đổ trong nháy mắt

Nàng dùng [Ngũ tinh Liên Châu] để hồi sinh [Thiên giới]

[Ngũ tinh Liên Châu] sau khi phát huy tác dụng thì tiêu tán vào trong khoảng không vũ trụ, rơi xuống 1 hành tinh gọi là Trái Đất

Công chúa Đan Thanh lúc này được tìm thấy trong một khối pha lê không có dấu hiệu của sự sống, nàng bị phong ấn và chỉ có sức mạnh của [Ngũ tinh Liên Châu] cùng tái hợp mới trả lại sinh mạng cho nàng

[Thiên giới] sau khi được hồi sinh, bắt đầu công cuộc tìm kiếm [Ngũ tinh Liên Châu]

Tập hợp sức mạnh của rất nhiều Đại pháp sư, cánh cửa thời gian nối với Trái Đất được mở ra

Đại tướng quân Tư Đồ Thiên Du cùng với 1 số người khác nhận nhiệm vụ tìm lại [Ngũ tinh Liên Châu] đã thất lạc

...

Chính là không ngờ sau khi xuyên qua... nghịch chuyển thời gian mọi người lại trẻ đi đến hơn chục năm Tư Đồ Kiến Nam lúc này... chỉ là một đứa bé vừa lọt lòng mẹ... choáng váng

Rất nhiều năm sau đó

Câu chuyện được bắt đầu!

2. Chương 02

Hồi thứ nhất

Game online

Thành phố S, một buổi trưa chủ nhật nhàn hạ, không trường học, không sách vở, không thầy cô. Quán trà sữa Hoa Hương Dương, tầng 3, phòng đặc biệt

Nữ nhân ăn mặc phong cách, tóc tai cầu kỳ, môi phủ son óng ánh nhìn bạn trai hào hoa phong nhã của mình đang... đắm chiêu với cái laptop. Ba mươi phút trôi qua, sức chịu đựng đã đến cực hạn, nàng ta quyết định lên tiếng kêu gào:

-Mấy ngày qua rốt cuộc anh làm sao?

-Hm? – Hạ Quân giương mi nhìn sang, gương mặt một chút biểu cảm cũng không có

-Nếu anh chán em rồi thì nói thẳng ra – Thái độ của y làm cô nổi cáu

-Hm?

-Cái trò chơi đó giá trị hơn em hả?

Y suy nghĩ một lúc lâu, thở dài vu vơ hỏi

-Còn chưa có điện?

.....!!!

Khỏi phải nói nữ nhân kiêu kỳ kia nổi trận lôi đình tới mức độ nào, “soạt” một cái đứng bật dậy, xách túi bước đi

Thấy y không chút níu kéo, lúc ra khỏi cửa, nàng không quên ngoái đầu lại nhìn

-Em ghét anh , từ nay chúng ta không còn gì với nhau nữa !!!

-Bye bye

Hạ Quân đưa tay trái lên vẫy vẫy, mắt vẫn dán vào màn hình đen ngòm vô tri

Bóng hồng khuất dạng chưa lâu, ba thằng bạn của y lập tức xuất hiện, nói nói cười cười huyên náo, trên bàn là vài lon nước giải khát và... bộ bài 52 lá

-Các cậu xem Tú Tú hay Nhã Ưu đẹp hơn? – Nam sinh áo thun màu xám đẩy đẩy gọng kính, rõ ràng là lưu manh giả danh trí thức, liếc sơ đôi mắt thôi có thể nhận ra hần ta háo sắc cỡ nào

-Mỗi nàng một vẻ, điểm chung là đều bị Hạ thiếu gia tiến sớm - Lôi Duẫn nhìn về phía y, cười cười

-Chẳng chút thú vị – Nghĩ đến Hạ Quân liền thấy ngán ngẫm, đoạn, với tay lấy cốc nước mát lạnh giải tỏa cái nóng bức bối đang tàn sát cơ thể, không quên cắn nhai

-CMN, giờ này còn chưa có điện!

-Cũng đâu nóng lắm, cậu làm gì lộ ra vẻ mặt muốn giết người thế - Lôi Duẫn trầm tư nghiền ngẫm, sau đó hạ xuống một lá bài

-Hạ Quân nó sợ nữ hiệp đại nhân đợi lâu sẽ bỏ đi mất – Tên mập ngồi cạnh xoa tay, ngụ ý bỏ lượt

-Hử? Cái gì? Lại là nàng nào nữa đây?

Gương mặt thoáng chút ngạc nhiên, ngẫm lại... Lôi Duẩn thật không tin có nữ nhi nào đó sẽ “cà lơ phát phơ” với Hạ Quân, y không để người khác chờ đã là may mắn nha, cái gì mà “nổi giận bỏ đi”?

Cho xin, chiêu này với loại con trai khác thì được, căn bản không thể áp dụng lên Hạ thiếu gia

-Tình yêu trong game đó mà – Tên đeo kính theo xuống một lá, điềm nhiên trả lời

-Eo ơi! Hạ Quân, cậu vẫn còn cày Bá Vương Kiếm?

Y gật đầu, một lần nữa nhìn lên đồng hồ, cau mày khó chịu

Lôi Duẩn vừa tính tiếp tục nói nhảm gì đó thì điện thoại Hạ Quân đã reo vang. Y tùy tiện liếc xuống, sau đó chuyển sang chế độ yên lặng, gấp dài..... tiếp tục nghiên cứu cái đồng hồ

-Này! Hình như Doanh Doanh, hoa khôi lớp A nha

Hạ Quân thờ ơ lắc đầu

-Đồ bổn thiếu gia đã vất đi sẽ không xài lại

Đột nhiên “tít” một cái, tivi tự động bật, hơi lạnh của máy điều hòa cũng nhanh chóng phả ra

Chỉ đợi có thế, y lật đặt mở máy tính với tốc độ nhanh như tên lửa

Một phút khởi động với y lúc này dài như nửa thế kỷ, ngón tay gõ gõ lên bàn một cách thiếu kiên nhẫn

Ba tên kia thấy vậy lắc đầu ngán ngấm

-Loại game hút máu như vậy không dành cho thường dân như chúng ta

.....

Y nhanh chóng lick vào biểu tượng

Đăng nhập tài khoản, mật mã. Lựa chọn nhân vật của mình. Login

“Bá Vương Kiếm” – Game online hot nhất hiện nay, thu hút game thủ nhờ giao diện sống động và nhân vật được làm tinh tế, đặc sắc, các chiêu thức võ công khá nhiều lại khai triển hết sức ấn tượng.

Tuy nhiên, giá của mỗi vật phẩm trong đó, thật sự là trên trời

Muốn nằm trong Bảng vinh danh, bao gồm Đăng cấp, Tài phú, Lực chiến, Thú cưỡi,... phải có tiền thật nhiều và kỹ năng thật cao

Nói đơn giản là... chỉ có loại ở nhà biệt thự chạy xe mui trần như Hạ thiếu gia đây mới có thể trèo lên Hạng 6 trong bảng xếp hạng Lực chiến

Đăng nhập vào trò chơi xong, y lật đặt mở Tán gẫu, thấy biểu tượng của [Heo tóc dài] sáng lấp lánh, khoe môi tự giác cong lên, tức tốc dùng chức năng tán gẫu [Mật]

Ba tên kia không biết y làm những gì, chỉ nghe tiếng gõ lách cách, mà khuôn mặt cơ hồ có rất nhiều trạng thái biểu cảm, trông cứ như bị tự kỷ lâu năm

-Doanh Doanh lại gọi cho cậu này – màn hình điện thoại nhấp nháy liên tục, Lôi Duẩn không nhin được lên tiếng

Y không chút phản ứng, tay trái lướt nhanh trên keyboard với những thao tác nhuần nhuyễn, tay phải liên tục di chuyển con chuột qua lại tới lui

Thật hết ý kiến

—o0o—

Vài hạt nắng nhảy múa reo vui trên những kiến trúc cầu kỳ tinh xảo bọc quanh căn biệt thự màu xanh ngọc xa hoa

Xuyên qua ô cửa kính tầng 3, gió ngậy ngốc lùa vào... hắt tung rèm cửa màu hồng nhạt mềm mại giữa không trung...

Đề rồi vô tình bắt gặp thiếu nữ dung mạo tuyệt trần đang trầm tư một mảnh...

Bởi nàng ta thật sự quá xinh đẹp, gió hờn dỗi lướt đi cùng mây

-Tên này lì thiệt nha

Thủy Nguyệt chu mỏ lằm bằm, rèm mi cong quẹo rũ lướt ngang mấy tầm hình mà cô bạn thân đã chuẩn bị sẵn, tiện tay... bấm send luôn

Phía bên kia, 4 tên con trai hết sức phấn khởi chờ đợi, cùng chăm chăm nhìn vào khung chat yahoo và khung share hình ảnh của Hạ Quân

Giây đầu tiên

Giây thứ hai

Giây thứ ba

.....

BÙM!!!

-Tắt! Mau tắt đi!

-Ghê quá! Đừng để tớ nhìn thấy lần thứ hai

-Cha mẹ ơi, dọa chết người

-.....!

Hạ Quân tay run run cầm con chuột, điên cuồng vuốt mồ hôi trên trán

Heo tóc dài : “Sao, muội có phải rất xấu xí không? Huynh tốt nhất từ bỏ đi, phí thời gian của mình làm gì?”

Bên kia chat qua một tràng, anh thở dài, mặt rõ ràng biến sắc

Cuối cùng đã biết cái gì gọi là “Xấu nữ đệ nhất thiên hạ”

Hồi thứ hai

Nam Viễn

Ngày hôm sau

Trường cấp 3 Nam Viễn ở Thành phố S, chuẩn đầu vào rất cao, chất lượng giáo dục tốt, quan trọng là... có một nhân vật đẳng cấp được các học sinh hâm mộ phong danh Hoàng đế, cùng với dàn 8 mỹ nữ khuynh thành

Đây là tiêu chí bậc nhất khiến mấy năm nay số lượng học sinh thi lên lớp 10 và chuyển trường vào Nam Viễn điên cuồng tăng vọt

Ở một góc sân trường

-Nhìn xem! Thiếu gia Hồ Vĩnh đang tỏ tình với Hoa khôi kìa

-Đại công tử nổi tiếng ăn chơi sa đọa ở Butterfly Bar!!! Choáng luôn

-Sức hút của Tiểu Nguyệt Nguyệt càng lúc càng cao a

-Tiếng tăm lớn như vậy mở lời với Nguyệt Nguyệt không chỉ thất bại mà còn hù cô ấy chạy mất dép *phẩy phẩy tay ra về am hiểu*

-Đúng a... Tiểu Nguyệt cực kỳ sợ bị dây dưa tình cảm với con trai

...

Châu Thủy Nguyệt - một trong các hoa khôi được đánh giá có khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, mang nét ngây thơ thuần khiết của thiếu nữ mới lớn. Mắt to tròn như viên thủy tinh lấp lánh, mũi cao thanh tú, gò má hồng hào, khóe môi mềm mại cùng với nụ cười hàm tiếu lay động lòng người

Điểm đặc sắc chính là, cô gái này không yêu, cũng không có ý định sẽ yêu bất kỳ một ai

-----o0o-----

Thư viện

Lấy hai người ngồi ở chiếc bàn thứ 8 dãy C làm tâm, trong vòng bán kính chục mét nơi đây, tất cả những sinh viên bất luận trai gái đều hướng ánh mắt mê muội ngắm nhìn

Ngón tay thon dài lướt qua những phím số trên máy tính, cô khẽ chau mày nghĩ ngợi điều gì đấy, lúc sau lại mỉm cười bình lặng, khuôn mặt y hệt tiên tử

Cô ấy là Trang Vân Hương, một trong các hoa khôi tài mạo song toàn ở Nam Viễn: sở hữu làn da trắng như bông tuyết, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt màu trà, mũi nhỏ, môi hồng... dung mạo u buồn mà cuốn hút. Thiên phú tài năng về âm nhạc và trí thông minh tuyệt đỉnh

-Vân Hương, cái này giải đã đúng chưa...?

Anh chàng ngồi bên cạnh sở hữu nét đẹp ôn hòa, mặt mày khôi ngô, dáng vẻ thư sinh nho nhã, cách anh ta cười nhạt cũng khiến người khác phải xiêu lòng

Vâng, Hoàng đế của Nam Viễn - Từ Khánh Nhật - người có khả năng làm say đắm biết bao trái tim thiếu nữ mới lớn, nhưng anh thích dùng thời gian để đọc sách hơn là vướng vào tình yêu

-----o0o-----

Tại một nơi nào đó...

Bốn nam sinh nằm dài trên nền đất, khuôn mặt bị đánh méo mó thật khó coi, thân thể bầm dập đáng thương hết sức

-Như các người cũng muốn giở trò háo sắc với bốn cô nương?

Mỹ nữ tóc màu hạt dẻ chớp chớp hàng mi cong vút làm cho khuôn mặt trái xoan càng thêm quyến rũ, cô đưa đôi mắt nâu hút hồn nhìn một lượt bốn tên cặn bã vừa bị mình hạ đo ván, thở dài một hơi

Vuốt ve những lọn tóc xinh đẹp, nhẹ nhàng phất tay bỏ đi! Chiếc quần jean ngắn để lộ đôi chân thon dài rất giống dụ dỗ người khác phạm tội

...

Giang Tố Như - chị Hai trường cấp 3 Nam Viễn, xinh đẹp bốc lửa đến tận xương tủy, chỉ thích đánh nhau và chơi game, không hứng thú với con trai

Hồi thứ ba

Học viện Talent

Cảnh thứ nhất : mộng

Trong mộng đó là một nơi hoa cỏ xanh tươi, bướm bướm tung bay, thanh âm của chim diều ồn ào, thế giới phồn hoa trước mắt.

Người con gái với mái tóc dài nhẹ bay trong làn gió ngồi cạnh anh

Không nhớ được cô là ai, nhưng tiềm thức luôn bị ám ảnh bởi đôi mắt mênh mang, dịu dàng tựa nước hồ thu. Cảm giác ấm áp mạnh mẽ chẳng khác gì đợt sóng trời dậy trong lòng, xua tan sự lạnh giá vốn bao bọc trái tim

Rồi bất ngờ tai nạn đổ ập xuống, máu nhuộm đỏ khắp nơi, mùi tanh tràn ngập khí trời, những cánh hoa rơi lả tả rơi dưới nền đất lạnh

.....

Là không khóc? Hay không còn nước mắt để khóc?

Thất thần ôm thi thể của anh, đôi mắt màu trà phủ đầy hàn băng, nét đẹp u buồn phảng phất trên dung nhan khuyên thành tuyệt mỹ

Mọi thứ bỗng chốc trắng xóa...

Minh Vũ giật mình thoát khỏi ảo ảnh

Lúc này đây... một nỗi buồn dần xé tâm tư khiến lồng ngực muốn vỡ tung.

Yêu ký ức, yêu người con gái trong mộng, khi tỉnh giấc phát hiện mọi thứ chỉ là trò đùa của tạo hóa, ảo ảnh!

Trái tim... lập tức rơi vào trạng thái đau đớn, mệt mỏi

Anh là con trai duy nhất của Nghị trưởng Ngô Minh Thành và Hiệu trưởng học viện Talent - Lãnh Cầm

-Ái trẻ giờ rồi

Nhìn đồng hồ trên tường nhà, anh gào to, sau đó lật đật phóng xuống giường

Tình hình là... hôm nay cùng với một người bạn “cực kỳ thân thiết” đến trường giải quyết vài vấn đề

—o0o—

Cảnh thứ hai : Phong ca lên đài

Học viện Talent ở thành phố K thật sự rất nổi tiếng

Cấp 3 chia ra khối A và khối B. Khi thi tuyển lên bậc đại học, học sinh xuất sắc khối A sẽ được tuyển thẳng vào lớp VIP, các học sinh còn lại của khối A phải thi tuyển vào các lớp từ A1 đến A4, các học sinh của khối A thi rớt và khối B sẽ được tuyển vào các lớp từ B1 đến B7

Khối A có không nhiều học sinh được tuyển thẳng vào Đại học lớp VIP, trong đó đáng chú ý nhất chính là... Đoàn Tử Phong

Nói “đơn giản” thế này

Đoàn gia là một gia tộc danh tiếng ở thành phố K, có gia sản, có quyền lực, có sức ảnh hưởng đến nền kinh tế trong nước; bất cứ ai bước vào làm dâu, làm rể đều là những nhân vật không hề tầm thường.

Đoàn Tử Du có thể nói là 1 người rất được kính trọng trong Đoàn gia, hoàn thiện cả về tài năng và đức độ, yêu thương gia đình nhưng nổi tiếng nghiêm khắc với con trai. Phu nhân của ông là Hoàng Giao, lúc còn trẻ sở hữu sắc đẹp và trí tuệ hơn người, xuất thân thì không cần phải bàn; mọi thứ ở người đều hoàn hảo, nhưng người đã luôn không mỉm cười, cho đến khi gặp được Đoàn Tử Du...

Họ may mắn sinh ra đứa con trai đầu lòng khôi ngô tuấn tú, đặt tên là Đoàn Tử Phong...

Đó là giang hồ đồn đại, còn bên trong nhà họ Đoàn này có bao nhiêu bí mật, thì phải đợi nữ chính từ từ khám phá!

Vâng, gia thế của Đoàn Tử Phong chính là như vậy, nhưng điểm nổi bật đáng sợ ở Đoàn Tử Phong lại chính là tài năng, trí tuệ và...diện mạo!

—o0o—

-Woa Woa Woa mình đang mơ sao? Đó là...siêu xe a

-Nhìn kia! Nhìn kia! Xe của Ngô thiếu gia đó

-Anh ấy hôm nay đến trường làm gì nhỉ?

-Ôi sung sướng quá, không ngờ chủ nhật cũng may mắn nhìn thấy Ngô thiếu gia

Đám nữ sinh nhìn chiếc Mercedes-Benz SLR McLaren đang tiến thẳng cánh cổng học viện, điên cuồng gào thét

Tìm một chỗ đậu lý tưởng, chiếc xe dừng lại, cửa mở...

Tất thấy sắc nữ chỉ từ xa mà ngắm, tuyệt không dám đến gần, Ngô Minh Vũ tính cách bá đạo, ngang ngược khó thuần, cực kỳ không thích bị quấy rầy

Đúng như mọi người chờ mong, một anh chàng khôi ngô tuấn tú bước từ trong xe ra. Anh mặc áo sơ mi màu trắng, trên cổ có sợi dây chuyền hình ngôi sao trời bằng bạc lấp lánh

Minh Vũ kéo phần tóc đen óng được tĩa một cách bụi bặm trước trán của mình sang bên để lộ khuôn mặt ngạo mạn nhưng nụ cười lạnh thật sự rất đẹp

Mà...trên xe không phải chỉ có một mỹ nam...

Đoàn Tử Phong từ tốn bước ra... đây mới chính là cơn sóng gió thật sự thổi bay cái nóc trường

(t/g : thật không muốn ngay lúc này về với ra dung mạo của Phong ca, sợ sẽ làm ọi người bị bội thực a, đã có 2 mỹ nam được nói ở trên rồi, anh này... chẹp chẹp... phải để cho Nguyệt tỷ tự đưa ra nhận xét!

-Á aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

-Anh Tử Phong! Anh Tử Phong!

-*ngất xỉu*

-Trời ơi chết mất thôi...Hoàng tử...hoàng tử a

~~~~~o0o~~~~~

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, 2 mỹ nam một lần nữa cùng nhau bước ra... một lần nữa như có bão quét ngang sân trường Talent

Mercedes-Benz SLR McLaren tựa mũi tên rời dây cung phóng thẳng đi, chỉ nghe tiếng gió rít khê bên tai

Tử Phong xoa nhẹ lên ấn đường, trầm ngâm những suy nghĩ

-Cậu đến Châu gia hỏi cưới thật à? - Ngô Minh Vũ không nhin được tò mò, lên tiếng phá tan sự tĩnh lặng trong xe

-Ừm, hôn lễ được định vào 9 tháng 9 – cũng là sinh nhật thứ 18 của người đó

Tử Phong ngồi trong xe nhìn ra ngoài cửa kính, ánh mắt lơ đãng, ngũ quan tinh xảo nhưng không lộ chút biểu cảm. Đám cưới này rõ ràng là ép buộc, có điều anh không dám thể hiện sự bất mãn

Đối với Minh Vũ thì Tử Phong là con quái vật đội lốt người, không chỉ có bề ngoài chuẩn không cần chỉnh, cả học tập và thể thao anh đều đứng đầu, ở Talent không ai khiến Minh Vũ khâm phục hơn Tử Phong. Ngay cả đến sử dụng phép thuật, Tử Phong cũng hơn anh mấy phần, là một nhân vật được nhiều trưởng bối đánh giá “tuổi trẻ tài cao”

Bây giờ con quái vật ấy lại rất ngoan ngoãn lấy vợ... Minh Vũ tò mò không biết người con gái nào có thể diễm phúc đến như vậy? Tử Phong không phải từng cùng với công chúa Lạc Hà quốc yêu thương sâu đậm? Tại sao...

3. Chương 03

Hồi thứ nhất

Ai bảo xấu nữ không lấy được chồng

Hạ Quân căn bản không đủ can đảm ngắm lại những bức ảnh kia lần thứ hai, nhưng mà y dành ra 2 ngày thần thờ ngồi trong lớp học để tính toán.....

Quyết định cuối cùng chính là : nhất định phải lấy [Heo tóc dài] – “xấu nữ đệ nhất thiên hạ”

Nguyên nhân thật sự vô cùng vô cùng sâu xa

Hiện tại, thế giới ảo của “Bá Vương Kiếm” bị xâu xé bởi 6 bang phái lớn:

1>Ngược dòng băng giá

2>Bạch Sơn

3>Trượng kiếm giang hồ

4>Mộng

5>AE

6>Thiên Địa Hội

Bang phái [Ngược dòng băng giá] đẳng cấp cao chót vót đang xưng hùng xưng bá, gây ra nhiều tiếng vang động trời... mà chủ yếu là “Hâm mộ ghen tỵ hận” của võ lâm đồng đạo

[Ngược dòng băng giá] nổi tiếng hội tụ nhiều anh tài về Đẳng Cấp, Tài phú và lực chiến...ngay đến bang chủ [Vô Tình] đứng đầu bảng xếp hạng cũng là cả một huyền thoại choáng ngợp

Đại nhân vật này không hề tầm thường, mức độ phũ phàng tăng dần theo thời gian, bởi vì... anh ta tài giỏi mà độc thân!

Nhưng độc thân đối với game thủ của Bá Vương Kiếm quả thật là mất mát to lớn, rất nhiều lợi ích như vậy sẽ theo gió bay đi .....

Nhiệm vụ truyền thuyết phu thê (NVTTP) – con đường nhanh nhất để hốt exp tăng cấp... tỏa sáng lấp lánh trước mặt Hạ Quân

Cần nhất chính là một phối ngẫu theo kịp đẳng cấp của mình, như vậy chỉ cần làm được 50% NVTTP, cũng đủ để đập đầu thiên hạ!

[Heo tóc dài] – nhân vật nữ duy nhất xếp thứ 9 trong bảng xếp hạng Đẳng cấp, xếp thứ 6 về Lực chiến và Tài phú xếp 15

Ngoài ra [Heo tóc dài] còn là thành viên trụ cột của bang [Mộng] gần xa ai ai cũng nể mặt

Hạ Quân hoàn toàn không phải hạng tầm thường, đủ điều kiện đẳng cấp để gia nhập [Mộng], không lâu sau kết giao được bằng hữu với nữ hiệp [Heo tóc dài]

Bỏ qua...có phải rất ngu không?

Cười! Xấu thế nào cũng phải cười! Áo thôi mà, alt + f4 một phát...là xong

Một ngày đẹp trời nào đó, những tấm hình diện mạo của [Heo tóc dài] và [Sóng tình] được tung ra trên... thị trường, Hạ Quân với nick name [Tiểu Ngư Nhi] bỗng dưng được giang hồ xưng tụng “Thiên hạ đệ nhất can đảm”

—o0o—

Lại nói về [Heo tóc dài] – nữ chính nghịch ngợm của chúng ta

Kết hôn trong game! Ờ? Cho xin đi! Hoa khôi mà lại thêm tình yêu vợ vẫn như vậy?

Ờ... ờ... cái này thì là...

Thần thần thừa nhận một chút, NVTTP đúng là vô cùng hấp dẫn, hợp tác với một người đứng thứ 6 trong bảng xếp hạng Lực chiến là [Tiểu Ngư Nhi], đảm bảo có thể hoàn thành 40 – 60 %

Như vậy số lượng exp nhận được sẽ bằng với 1 game thủ không ăn không ngủ không tắm điên cuồng cày trong 1 tháng trời

Tuyết nữ : “Thủy Nguyệt! Cậu tính đám cưới với Tiểu Ngư Nhi thật à?”

Heo tóc dài : “Hắc hắc! Thịnh thoảng tìm hiểu tình yêu trai gái một tẹo cũng thú vị mờ”

Thủy Nguyệt vừa treo máy vừa chat nhóm với 3 người bạn thân của mình, nguyên lai đều là “đồng bọn” trong game

Sóng tình : “Cho xin! Ở ngoài cả đồng nam nhân đang đợi mặt heo của cậu kìa! Rõ ràng ham hố NVTTPPT lại còn chống chế”

Heo tóc dài : “Này Tổ Như, nếu đã hâm mộ ghen tỵ hận thì mau đốt một tên a~, bảo đảm full NVTTPPT sẽ vượt cấp Bang chủ Khánh Nhật nha”

Sóng tình : “Không hứng thú! Miễn bàn ==” =” thà tự mình đem gả cho Khánh Nhật ”

Tiếng dương cầm : “Tiểu Ngư Nhi cũng không tệ mà, ở ngoài nghe nói mặt mũi khôi ngô lắm, dù thế nào tớ sẽ ủng hộ cậu, Thủy Nguyệt”

Heo tóc dài : “Nói về nhan sắc nếu chúng ta không phải bạn bè... đừng trách tớ câu dẫn cậu nha, Khánh Nhật *cười lớn*”

Sóng tình : “Mỹ nam của tớ, không nhường cho cậu đâu”

Heo tóc dài : “Giang Tổ Như, ra chiến trường chúng ta PK”

Sóng tình : “Hảo! Hảo! Ai thắng Khánh Nhật là của người đó”

Heo tóc dài : “Ồ kê 3 con dê”

Tiếng dương cầm : “.....”

Tuyết nữ : “Lạc đề trầm trọng”

Tiếng dương cầm : “Vân Hương, chúng ta qua Cổ Thành nhận nhiệm vụ vận tiêu ha”

Tuyết nữ : “Ừm nà”

Hai kẻ háo sắc kia đã thật sự bị bơ rồi

Hoàng đế Từ Khánh Nhật tuy được sánh ngang với một sách nhưng đồng thời cũng là Bang chủ Bang [Mộng] xếp thứ 4 trong list Bang đẳng cấp của “Bá Vương Kiếm”

Bởi đã tạo lập được thế lực khá tầm cỡ trên giang hồ nên 4 cao thủ bao gồm bang chủ [Tiếng Dương Cầm] - Từ Khánh Nhật, trưởng lão [Sóng tình] - Giang Tổ Như, hai bang phó [Heo tóc dài] - Châu Thủy Nguyệt và [Tuyết nữ] - Trang Vân Hương được nhiều người trong game ... thầm thương trộm nhớ

Đối với bà chằn Tổ Như, game là ảo, tình yêu trai gái đã phiền phức, tình yêu online còn xàm xí nhảm nhí hơn

Không muốn bị quấy rối, nữ hiệp đã tự động “trưng bày” avatar “đẹp lạ” cho giang hồ thưởng thức, tự quảng cáo “Mặt của ta đó, ai đủ can đảm nhào vô đi”

.....!!!

Chỉ cần lướt mắt nhẹ qua vài bức hình “mặt mụn trán dồ răng lưa thưa” kia, lập tức sùi bọt mép, ôm bụng ói vật vã, ói điên cuồng, không ai đủ dũng khí nhìn lần thứ hai chứ đừng nói... nhào dzô

Trừ Khánh Nhật ra, Thủy Nguyệt chính là không muốn dây dưa tình cảm với con trai. Cho nên ngày đẹp trời hôm đó, Thủy Nguyệt theo cách của Tổ Như, quăng ra vài bức hình sĩ nhục mắt người nhìn, chà đạp gu thẩm mỹ chốn giang hồ... nói chung là siêu tởm lợm..... dọa Hạ Quân

Nhưng mà... 2 hôm sau hấn vẫn lì lợm đòi đám cưới

Bởi vậy [Tiểu Ngư Nhi] Hạ Quân mới được xưng tụng là “Thiên hạ đệ nhất cam đảm”

[Tiểu Ngư Nhi] và [Heo tóc dài]... thật sự trở thành phu thê trong game nha!

[Phối ngẫu] [Tiểu Ngư Nhi] nương tử kính yêu đã online ^o^

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] huynh không thấy gọi như vậy rất kinh à =”=

[Phối ngẫu] [Tiểu Ngư Nhi] Mau mau mau đến Chung Nam Sơn, Thần thoại huynh đang đợi á

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] Hắc hắc thách đấu PK với Cao thủ Bang Trượng Kiếm - [Bò đeo nơ] hả? Ừm ừm muối vào Thủ khổ lấy Đan được rồi tới ngay *mặt mày hí hửng*

[Phối ngẫu] [Tiểu Ngư Nhi] Ân! Nương tử nhanh nha

Lúc sau...

Chéo...chéo...bùm

Âm thanh kinh khủng khiếp, đã man rợ thoát ra từ phòng con gái cưng, Nhạc Linh Lan thở dài một hơi, cuối cùng không nhịn được phải lên tiếng

-Thủy Nguyệt! Con đừng chơi game nữa, học bài đi! Sắp thi Đại học rồi đó

-Dạ *không cần suy nghĩ lập tức đáp lại*

Chéo...chéo...xoẹt...

-Á! Sh** tên Bò đeo nơ này khôn nha! (đột ngột thét lên)

-Thật hết ý kiến (lắc đầu)

Phu nhân kia nguyên lai là nữ hoàng Nhạc Linh Lan, sau khi Tình quốc rơi vào tay Ma giới thì cùng với Tư Đồ Thiên Du xuyên đến Trái Đất

Vì bị ảnh hưởng nên Thượng Quan Ngọc Trúc - tiểu công chúa bảo bối của người cũng trở thành đứa trẻ sơ sinh, không lưu giữ lại ký ức của Hành tinh Ma thuật, cứ ngỡ mình 100% là cư dân Trái Đất

Nhạc Linh Lan hiện tại được gọi Châu phu nhân – Tổng giám đốc công ty du lịch Mimi

Thượng Quan Ngọc Trúc – được đổi tên là Châu Thủy Nguyệt

—————o0o—————

Hồi thứ hai

Chôn vùi một tình yêu

Cảnh thứ nhất : Cũng lại là Mộng

-Công chúa... xin người đừng như vậy mà... đừng vì... thuộc hạ... mà... mà...

Tư Đồ Kiến Nam phun một ngụm máu đỏ tươi, cố gắng gượng đứng dậy nhưng thương tích trên người quá nặng, thành ra lực bất tòng tâm, thoi thóp nằm trên nền đất.

Đan Thanh nhìn thấy cảnh này đau lòng khôn xiết, từng giọt từng giọt nước mắt lăn dài ôm ấp gò má nhợt nhạt, hoặc luyến tiếc đọng lại rèm mi, tựa thủy tinh lấp lánh

-Đầu tiên Gia Khánh bị ngàn vạn mũi tên xuyên tim, tiếp đó là Tổ Tổ bị vùi xuống nước chết ngạt. Ngay cả Chấn Vũ cũng bị móc trái tim ra, Đông Hoàng càng thê thảm hơn... chết không toàn thây - nàng gào thét mang theo nỗi tuyệt vọng khôn cùng

-Các người...tất cả các người...lừa gạt con!

Nhìn về phía nữ hoàng và pháp sư tiên tri, không biết nên thông cảm hay là oán trách

-Đan Thanh! Con nghe ta nói đi! Mọi người như vậy là bắt buộc dĩ mà... - Nữ hoàng Trúc Sa Kỳ nhìn nữ nhi đáng vẻ kiên cường, trong lòng càng dâng lên cảm giác chua xót

-Tiểu Thanh...

Một tiếng kêu ngen lại trong lòng

Đan Thanh bây giờ hẳn là hận người lắm...

-Không ai được phép làm hại anh ấy... - Nàng quỳ xuống ôm lấy Tư Đồ Kiến Nam, mà giờ phút này chỉ còn sót tia mạng sống nhỏ nhoi

...

-Các người... vì con mà gián tiếp cướp đi nhiều sinh mạng! Không đáng! Tuyệt không đáng!

Ngũ tất... nàng nhẹ nhàng đặt tay lên chuôi kiếm, khoảnh khắc, một tiếng ngân ...

Hai bên chuôi kiếm được chấn động, phát ra xích quang tựa huyết tươi...

Lưỡi kiếm sáng lấp lánh cắm phập vào lồng ngực nàng, thân kiếm tản mát những tia sáng lạnh người, máu bắn lên khuôn mặt tuấn mỹ của Tư Đồ Kiến Nam

Ở giữa sân là một hồ nước hình chữ nhật dài mà hẹp phản chiếu hình ảnh của rèm cột chạm khắc thạch cao. Máu nàng chảy xiết không ngừng...

-Nếu chúng ta cùng tái sinh, anh có nhận ra được em không?

...

Cảnh thứ hai : Ngược Phong

Tử Phong giật mình tỉnh giấc, ngược ra cửa sổ nhìn trời cao ánh sao âm đạm, đôi mắt đơn độc toát ra vẻ lạnh lẽo thất thần

Anh ngồi đó rất lâu cố sắp xếp lại giấc mộng lộn xộn của mình

Diện mạo tựa như một bức tượng được chạm từ bạch ngọc, vừa đẹp vừa thanh khiết!

-Dù phải sống cùng người con gái khác, ta cũng sẽ không quên nàng đâu, Đan Thanh...

Đột ngột, cửa phòng anh bật mở mà không một dấu hiệu báo trước

-Con nói cái gì Đoàn Tử Phong?

Người đàn ông trung niên toát ra khí chất bất phàm, đôi mắt mạnh mẽ uy nghiêm nhìn anh, cơ hồ ẩn chứa sự giận dữ rất đáng sợ

-Cha...

Anh mím môi, tùy ý hạ mi, trong lòng tự khắc đoán trước điều sắp xảy đến

-Ta hỏi con vừa nói cái gì?

-Con...dù phải sống cùng nữ nhi khác, vẫn sẽ yêu...

Chát...!

Còn chưa dứt lời, bàn tay Đoàn Tử Du đã mạnh mẽ giáng xuống, gò má anh vì vậy mà ửng đỏ, khóe môi mềm không tự giác tứa ra một ít máu tươi

Mà Tử Phong... vẫn đứng yên đó, mặt không biến sắc, đôi mắt mạnh mẽ cũng cực kỳ lãnh đạm

-Đoàn Tử Phong! Ta nói với con bao nhiêu lần rồi? Con vĩnh viễn không thể cùng với công chúa Đan Thanh...

-Con không trái lệnh cha! Nhưng ít nhất cho trái tim con được lưu giữ lại tình yêu của riêng mình

Nhận được câu trả lời như vậy, Đoàn Tử Du chau mày, giọng to như sét ra lửa

-Không cho phép! Nhất định phải toàn tâm toàn ý yêu thương Châu tiểu thư

-Con không phục

Đường như giấc mơ vừa nãy đã phá vỡ giới hạn chịu đựng trong lòng Tử Phong, trái tim anh đau âm ỉ, chỉ muốn vỡ vụn thành ngàn mảnh nhỏ để vĩnh viễn không một ai có thể chạm tới...

-Được! Xem thử miệng con cứng hay là roi của ta cứng

Ngũ tất, Đoàn Tử Du xoay lưng hướng tới một người làm ra lệnh:

-A Long, cậu đem roi vào phòng Thiếu gia giúp tôi

...

A Long sắc mặt tái mét, vội vàng vâng vâng dạ dạ làm theo. Nhưng y cũng rất nhanh trí lượn ngang phòng Nhị Tiểu Thư cầu cứu

Tử Quỳnh (em gái Tử Phong) vừa nghe A Long báo tin thì như sét đánh bên tai, ba chân bốn cẳng đi tìm mẹ mình xin... bảo kê

Haizzzz cái gia đình này thật là hỗn loạn mà

...

Tử Phong có một nguyên tắc, trừ 3 người đứng đầu Lạc Hà quốc (Quốc Vương, Nữ Hoàng, Công chúa) và song thân ra, anh không cúi đầu với bất cứ ai

Anh như vậy... hôm nay thật sự phải quỳ xuống chịu đòn

Đoàn Tử Du đưa tay ra với A Long đang run lẩy bẩy cầm roi đứng cạnh Tử Phong

-Lão... lão gia... bớt... bớt giận...Thiếu gia chỉ là... nhất thời...

Gạt phất lời của A Long, Đoàn Tử Du túm lấy ngọn roi, giơ cao tay lên quất xuống lưng Tử Phong

“Vút”

Âm thanh đau lòng ấy mạnh mẽ vang lên, mà anh... cũng thật lì lợm... khuôn mặt một chút biểu cảm cũng không có

Thái độ như vậy càng làm bùng lên ngọn lửa tức giận trong lòng Đoàn Tử Du

Một roi... hai roi... ba roi... cứ như vậy tới tấp đập mạnh vai anh

Máu từ từ thấm ra ngoài áo sơ mi của Tử Phong, khe chau mày, nhưng anh chỉ gồng mình chịu đựng, tuyệt không phát ra âm thanh nào

Người là cha anh mà... nhìn thấy cảnh này làm sao không đau lòng? Thu ngọn roi lại, Đoàn Tử Du nhướn mày hỏi

-Con đã biết sai chưa?

-Con yêu công chúa Đan Thanh, không cần Thượng Quan Ngọc Trúc!

Anh gào lên, tình yêu và nỗi nhớ cất giấu trong trái tim như vỡ tung ra không gian bên ngoài, dù không rơi lệ nhưng cơ hồ trong thanh âm lời nói vẫn khiến người ta đau lòng thương cảm...

Đoàn Tử Du cứng rắn lại quất xuống vai anh một đòn

“Vút”

“Huhuhu Phụ nhân nếu người còn không mau đến, Thiếu gia sẽ bị đánh chết đó” A Long hiểu rõ cá tính mạnh mẽ của Tử Phong, càng hiểu rõ sự quyết đoán của Đoàn lão gia, cái này gọi là...gen di truyền

-Ngừng tay!

Hoàng Giao cùng với Tử Quỳnh từ ngoài cửa chạy vào, nhìn thấy Tử Phong y phục rách bươm, vai ngang dọc những lần roi đỏ tươi, hốt hoảng không thôi

-Tử Phong! Tử Phong!

-Anh hai... Anh hai ơi... Ừ... ừ... hức hức...

Tử Quỳnh đôi mắt to tròn long lanh, chan chứa những giọt lệ trong suốt như thủy tinh. Ôm lấy Tử Phong, người cô run lên bần bật, không ngừng kêu “Anh hai...anh hai...”

-Anh không sao... Em đừng khóc

Nhìn thấy nước mắt còn vương trên rèm mi Tử Quỳnh, lòng anh có chút dao động. Tử Phong chính là không muốn để người thân vì mình lo lắng bất an

Nhưng một giây sau khuôn mặt lại lập tức lạnh xuống, bộ dáng lãnh đạm hờ hững

-Mau đưa mẹ rời khỏi đây. Em đừng làm mọi chuyện phức tạp thêm

Lo lắng của Tử Phong không sai chút nào.....

-Anh tại sao hết lần này đến lần khác đánh Tử Phong? Nó là con trai anh mà?

Hoàng Giao tức giận quát chồng mình, nhìn con trai bảo bối như vậy lồng ngực người như bị cẩu xé

-Là nó ngang bướng nói không cần Ngọc Trúc công chúa - Nắm chặt roi trong tay, Đoàn Tử Du tuy không lớn tiếng với phu nhân mình, nhưng gương mặt biểu lộ sự tức giận

-Tử Phong chẳng phải đã hứa cùng chúng ta đến thành phố S hỏi cưới Châu tiểu thư hay sao?

Hoàng Giao lúc này nhất thời bị kích động, quyết không nhẫn nhịn

-Đúng! Nó ngoài miệng hứa như vậy nhưng trong lòng không phục. Anh muốn nó toàn tâm toàn ý yêu thương Châu Thủy Nguyệt, không làm tổn thương con bé

-Anh ích kỷ vừa thôi! Cả đời chỉ biết nghĩ cho người khác, có bao giờ thử quan tâm cảm giác của con trai mình chưa? Anh như vậy ép nó đám cưới, là hủy hoại toàn bộ hạnh phúc của nó, còn bắt nó vui vẻ chấp nhận hay sao? Buồn cười quá! Nó không phải Thánh làm sao có thể không chế được trái tim mình?

-Anh là nghĩ cho đại cuộc! Em có biết chấp thuận nó và Đan Thanh công chúa đến với nhau sẽ để lại hậu quả như thế nào không?

-Đại cuộc! Đại cuộc! Anh cao cả thật, vĩ đại thật! Đại tướng quân Tư Đồ Thiên Du à!

Tử Phong quỳ ở dưới nhìn song thân cãi nhau, sắc mặt tái nhợt. Tử Quỳnh biết tình hình đã chuyển sang rất căng thẳng rồi, nước mắt thành ra rơi xuống mỗi lúc một nhiều

-Cha... mẹ... đừng như vậy mà - Cô lí nhí, hai tay vẫn ôm lấy anh trai mình

Mà Hoàng Giao lúc nói xong câu kia, “soạt” một cái lập tức kéo Tử Phong đứng dậy

-Đi! Tử Phong! Đừng ở lại cái gia đình này nữa

-Yến Ngọc Giao, em đứng lại cho anh

Không ngờ phu nhân lại có lúc đưa ra quyết định như vậy, Đoàn Tử Du thần sắc thay đổi, mang theo một chút lo lắng, một chút giận dữ, một chút đau lòng...

-Tôi không phải Yến Ngọc Giao – nữ pháp sư gì hết, tôi là Hoàng Giao, con của nhà tài phiệt Mỹ Daniel. Tôi bây giờ cùng với 2 đứa con của mình sẽ rời khỏi nơi đây, tránh xa anh và cái Lạc Hà quốc kia. Trách nhiệm! Trách nhiệm đã đè nặng lên vai con trai tôi lắm rồi! Tôi muốn nó có 1 cuộc sống bình thường, 1 cuộc sống hạnh phúc! Điều mà trước nay anh chưa từng cho nó

Nước mắt không tự giác rơi xuống gò má xinh đẹp của Hoàng Giao

Gian phòng to và lộng lẫy ánh đèn, mọi thứ bị đè nén trong lòng bấy lâu đã nổ tung... làm cho không khí nặng nề hơn bao giờ hết

-Mẹ ơi, cha ơi...đừng cãi nhau nữa

Tử Quỳnh kéo tay Hoàng Giao lại, cô chỉ là muốn mẹ nói giúp để anh trai khỏi bị đòn thôi mà, tại sao bỗng nhiên thành ra như vậy?

-Nhà mình trước giờ chẳng phải chưa từng xung đột hay sao? Đừng như vậy mà mẹ...

-Mẹ không muốn làm khổ anh trai con thêm một giây nào nữa

Rất dứt khoát, rất mạnh mẽ, nhưng cũng chan chứa yêu thương... tất cả khổ tâm cơ hồ muốn ăn sâu tận đáy tim người phụ nữ xinh đẹp kia...

Mà những lời này... đánh động không nhỏ đến suy nghĩ của Tử Phong

.....

Làm khổ... mình ư?

Đúng rồi

Mẹ vì mình mới cãi nhau với cha

Đôi mắt anh từ một tia cuồng dã mị hoặc trở nên trầm tư, tĩnh lặng...

Thì ra cái tình yêu ích kỷ đó... sẽ biến mọi chuyện trở nên tồi tệ

“Tư Đồ Kiến Nam, mày đúng là đứa con hư hỏng nhất trên đời”

Anh cười khổ, cắn môi thật mạnh... chốc lát cảm thấy dường như nơi ấy bắt đầu tứa máu

Như trái tim anh những năm tháng qua... vẫn luôn bị cào xé

Đã đến lúc... phải buông tay rồi

.....

Cảnh thứ ba : Nguyên ý

Vất bỏ kiêu ngạo trong đáy mắt, anh quỳ xuống, cúi đầu, thanh âm trầm ảm, cơ hồ ẩn chứa nỗi chua xót lay động tâm can

-Con xin lỗi! Con xin lỗi! Con sai rồi! Con nhất định toàn tâm toàn ý lo cho Châu tiểu thư! Con sẽ cố gắng, cố gắng quên đi Đan Thanh công chúa

Cứu vãn...

Đã sai nhất định phải sửa

-Cha mẹ... đừng vì con mà cãi nhau nữa... có được không? Con thật đã biết mình sai rồi

Nếu như vậy... thà là từ bỏ tình yêu, đổi lấy sự yên ổn vốn có trong gia đình

-Con bị đánh là đúng lắm, con không nên cãi ý của cha. Từ nay về sau, con không bao giờ dám nghĩ đến ai ngoài Châu tiểu thư

Đoàn Tử Du một thoáng nhìn con trai mình, nuốt ngược nước mắt vào trong tim, quay người lặng lẽ bước ra khỏi phòng

Hoàng Giao thấy cổ họng đau rát như bị thứ gì đó chặn ngang, làm cho hô hấp trở nên khó khăn

-Tử Phong...Mẹ có lỗi với con

Đèn phòng dịu dàng rót trên khuôn mặt hoàn mỹ của anh thứ ánh sáng mê hoặc lòng người. Chỉ tiếc là những gì còn sót trong ánh mắt kia hình như từng chút từng chút một trở thành hàn băng...

Bởi vì...

Tình yêu đối với Đan Thanh...

cùng với trái tim đã chết của anh

từ hôm nay sẽ được chôn kín ở một nơi xa xăm,tối om, tĩnh lặng

Nơi đó vô âm vô sắc, không ai có thể đến gần

4. Chương 04

Mấy tháng sau đó...

Kỳ thi đại học cuối cùng trôi qua một cách êm đẹp

Như vậy thì...

Giang hồ dậy sóng, một cuộc đại chiến khốc liệt diễn ra

Thành Trăng ngập tràn tiếng đao kiếm hỗn loạn, bao nhiêu người ngã xuống nền đất lạnh tanh

Tiểu Ngư Nhi ngồi trên Thần Ưng đắc chí nhìn những kiếm sĩ bị mình hạ gục, đánh giá bản thân quả thực lợi hại (tự kỷ thấy pà nội luôn) Cuộc chiến này coi bộ đã nắm chắc phần thắng nga

Sau một hồi đùa bỡn, y ra lệnh cho Thần Ưng bay đến Lôi Điện giành lấy Thánh Kiếm

Sấm sét vang lên liên tục, cuồng phong gào thét

Cửa Lôi Điện vừa mở, một con Cáo chín đuôi to lớn lạ thường lao ra như tên bắn sức mạnh kinh người của nó điên cuồng thổi hết mọi thứ, lần lượt đánh tan những làn sáng ngũ sắc do Tiểu Ngư Nhi phóng tới

Kết cục: y trúng đòn ngã xuống trước sự hài lòng của bàn dân thiên hạ (đáng đời nha ku)

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại a...

Lấy con quái thú làm trung tâm, trong vòng bán kính 10m không ai dám xông vào xem ra đồng bào có thể say good bye thanh bảo kiếm trong truyền thuyết kia rồi

Người hùng bao giờ cũng xuất hiện đúng lúc và trong tình huống bất ngờ Vâng, xin chào mừng [Tiếng Dương Cầm] – Bang chủ của [Mộng]

Tên ten tên ten...

Một tiếng đàn rung động lòng người vang lên, nam hiệp mặc áo bào màu đen cưỡi Sư Tử lao tới phía trước, chàng tạo ra một kết giới Âm Dương phối hợp các loại pháp quyết, phát huy sức mạnh công kích kinh người

Sau loạt tấn công “quành tráng lệ”, con quái thú bị đứt liền 2 cái đuôi, nó gào thét đau đớn, hận bản thân không được “gài” chức năng chữa trị, nếu không thì nước miếng đã văng đầy mặt nam hiệp kia rồi

Nhịn không phải là nhục, mà là quá nhục! Đã bị cắt mất 2 cái “ấy”, lẽ nào phải mông bỏ đi? Như vậy thì mất mặt họ nhà Cáo lúm (lòng tự trọng bị chà đạp...)

Nó nghĩ thầm, sau đó nhanh chóng tung ra đòn phản kích cực mạnh... những cái đuôi còn lại lập tức lóe sáng, phóng hàng vạn độc châm đến đối thủ

Tiêu tiêu tiêu! Có chạy đằng trời cũng khó thoát rồi

Trong khoảnh khắc sinh tử, từ đâu một kết giới phòng ngự màu xanh bọc lấy vị thiếu hiệp đang thất thế, tựa như tấm gương vững chắc phản xạ những độc châm đáng sợ phía trước (ồ yeah cứu binh [Sóng tình] lộ diện)

Người đến là một nữ nhân có màu tóc bạch kim buộc dải lụa dài, dùng khăn voan che lại nửa phần dung nhan. Đoán chắc nàng vừa xấu vừa già nên mới phải ra hạ sách bịt khẩu trang kín mít thế này đến cứu người

Sau khi xác định đồng đội đã an toàn, nàng nhắm thẳng Cáo chín đuôi liên tục phát công, sóng dữ ngập trời, cơn lốc mạnh mẽ lao vút đến khiến con quái bị đánh ra xa một đoạn

Phải! Chính là lúc này! Rất thích hợp để... đánh hội đồng nha

Nghĩ là làm, Tiểu Ngư Nhi lợi dụng thời cơ vùng kiếm hình thành một kết giới ánh sáng xanh đỏ bên ngoài quái thú, những tường có thể dễ dàng thiêu đốt kẻ địch lợi hại kia, nào ngờ... bị hố tập 2

Mấy cái đuôi cáo phát tà khí xé thùng kết giới của y, chưa đầy một khắc, nó không những thoát khỏi trận pháp mà còn nuốt lấy nguồn năng lượng từ Tiểu Ngư Nhi

Đấy! Ngươi mà còn tỏ ra nguy hiểm

Trước sự há mồm trợn mắt của mọi người, sinh lực và sức tấn công của Cáo chín đuôi tăng vùn vụt, hiển nhiên lợi hại hơn trước rất nhiều

Xem ra tình hình không mấy khả quan, bắt lực, Tổ Như đập con chuột mấy phát, cuối cùng cầm điện thoại gọi cho viện binh

-Thủy Nguyệt, cậu đang làm gì đó, mau online!

-Sao vậy? - Giọng nói trong điện thoại có phần ngơ ngác

-Sắp ngủ rồi, hôm nay là ngày đầu có sự kiện chiếm thành Trăng đoạt Thánh Kiếm, đang bị Cáo chín đuôi đập tới tấp này -Tổ Như gào lên

-(làm mình tưởng trời sập chứ) Đang ăn cơm với mẹ bà chị!

...nói xong cúp máy

-...! (biểu cảm bất mãn)

Khuôn mặt yêu kiều còn hơn cả nhân vật trong trò chơi nhưng lúc này trông thật đáng sợ, sẵn sàng thiêu đốt bất cứ con bò con lợn nào lượn lơ trước mặt Có điều đối thủ của nữ hiệp đây lại là một con cáo được gài sẵn chương trình của công ty game! Tổ Như nhìn màn hình laptop nghiêng rằng, cố gắng nuốt cục tức vào bụng

-Khỉ gió! Game quái quỷ gì thế này

Chưa đầy 5 giây sau khi phát ngôn, cô đơ mặt vì cảnh tượng hoành tráng trước mắt

Được rồi, nam chính của ta lên đài nhé

Chàng trai cười trên Thanh Long bay vút giữa không trung

Những giọt máu bỗng biến thành cánh hoa ngũ sắc rơi khắp vùng trời

Tay phải anh giơ cao như cột sáng rực rỡ, hình thành chín ngôi sao liên hoàn, ánh sáng chói mắt đi kèm với sấm sét liên tục đánh tới con quái

Cáo chín đuôi giận dữ gào thét, không gian rung chuyển kịch liệt, đại hiệp tuyệt không lo lắng, cùng với Thanh Long phóng nhanh về phía trước quyết trận sinh tử. Hai bên dốc toàn lực giao chiến, cảnh tượng kinh thể hải tục khó mà miêu tả được.

[Tiểu Ngư Nhi] - người đứng thứ 6 trong bảng xếp hạng lực chiến, [Tiếng Dương Cẩm] bang chủ của bang [Mộng] nổi tiếng về vũ khí và [Sóng tình] - cao thủ dùng độc cũng không mạnh động xen vào, đứng như tượng hồi lâu xem xét tình hình

Ai...ai...là đứa nào? Đứa nào lại có thể hoành tráng lệ, dã man rợ đến mức độ này? Xuất hiện chiếm thế thượng phong trong lúc mọi người đang bắt lực a?

5 giây sau...tin tức đã được cập nhật

Mọi người ở thành Trăng bắt đầu gào thét khi phát hiện ra anh chàng cười Thanh Long chính là Tuyệt thế đại cao thủ

Bang chủ của bang mạnh nhất sever “Ngược dòng băng giá”

Nghe đồn anh ta là người đứng đầu bảng xếp hạng Đẳng cấp

Nghe đồn anh ta là người đứng đầu bảng xếp hạng lực chiến

Nghe đồn anh ta là người đứng đầu bảng xếp hạng Tài Phú

Cha mẹ ơi sao kinh dị thế hả

...

Một chiêu cực mạnh vừa thấy giữa không trung, ánh sáng trong lưỡi kiếm của “đại nhân vật” hội tụ thành một điểm tạo nên vụ nổ kinh thiên, sản sinh ra cơn lốc hủy diệt. Cáo chín đuôi trúng đòn, chết không kịp ngáp

[Hệ thống] Chúc mừng nhân vật Vô Tình đoạt được Thánh Kiếm, trở thành bá chủ của Thành Trăng. Chúc mừng bang “Ngược dòng băng giá” sở hữu Thành Trăng, tất cả các thành viên nhận được 30% sinh lực và 10% sức tấn công

Ồ thế đấy, kết thúc lãng xẹt! Mà làn sóng hâm mộ lại bắt đầu nổi lên rầm rộ

[Thế giới] [Yêu thụ ngàn năm] Lợi hại! Quá lợi hại! Nghe danh đã lâu giờ mới có dịp chứng kiến cao thủ đầu bảng xếp hạng giao chiến

[Thế giới] [Lâm ca ca] Đệ nhất nam hiệp cười lên cho ta chụp hình chung với

[Thế giới] [Đại mỹ nhân] Yêu ngài yêu ngài! Ngài là thần tượng trong lòng ta

[Thế giới] [Đại thiếu gia] Quả nhiên tài giỏi! Thua tâm phục khẩu phục

[Thế giới] [Sóng tình] Phục cái gì mà phục tức chết ta mà

Kể vừa phát ngôn chống đối mọi người... còn ai khác ngoài nữ hiệp tóc bạch kim siêu cấp đánh đá

Tổ Như gào được một câu rồi tắt laptop, kỳ này bang [Mộng] lại thua [Ngược dòng băng giá], thật muốn thổ huyết a

~ Cô nhàn nhó quơ chiếc điện thoại đáng thương lên, dựa vào cảm giác ấn nút và..... hết âm ỹ:

-Từ Khánh Nhật, cậu còn đứng đó làm gì hả? Ngắm người ta làm bá chủ thành Trăng à , mau dắt xe qua chở tớ đi gặp Văn Hương

Hình như bên kia đầu dây không ý thức được cơn thịnh nộ do ganh tỵ phát sinh của bạn mình, anh bình thần tường thuật:

-Ừ ừ tới liền mà, Tiểu Ngư Nhi cũng out rồi đó, mọi người đang vây lấy Đại nhân vật, bang “Ngược dòng băng giá” tổ chức ăn mừng rầm rộ, đông vui nhộn nhịp lắm

- Mặc xác tụi nó, cậu qua đây mau lên (lửa giận bốc đầy trời)

Khánh Nhật từ tốn tắt điện thoại, cầm chiếc áo khoát treo bên hông cửa, bước xuống nhà dắt xe (thật ra anh cũng muốn tới chào hỏi Đại cao thủ trong bảng xếp hạng, nhưng bà chằn Tổ Như dữ quá ==)

Trong khi đó thế giới game vẫn tiếp tục hỗn loạn

Bang [Ngược dòng băng giá] xưa nay nổi tiếng hội tụ nhiều anh tài về đẳng cấp và lực chiến, bây giờ đoạt được Thành Trăng đúng là “hổ mọc thêm cánh”

Mọi người trong bang đang hò hét âm ỹ ăn mừng chiến thắng, duy chỉ có cao thủ Vô Tình đứng yên không nói tiếng nào, cuối cùng lặng lẽ rút lui (phong thái đại hiệp ghê chưa, chỉ sợ im lặng quá người ta hiểu lầm không biết chữ thì khổ nga)

[Bang] [Đệ Nhất Kiếm] Sung sướng, quá sung sướng (biểu tượng mặt cười)

[Bang] [Ân Ân] Ngưỡng mộ bang chủ quá à, muội ước gì mình được gặp huynh ấy ở ngoài một lần

[Bang] [Đệ Nhất Kiếm] Ân muội tính چرا bang chủ à *cười gian*

[Bang] [Ân Ân] Huynh cứ đùa, người ta... người ta... làm sao mà xúng được... Huynh ấy lợi hại thế kia (biểu tượng xấu hổ + giả vờ e thẹn) Vô Tình ca thật sự rất ít nói chuyện đó T__T ,huynh ấy lạnh nhạt giống như đại hiệp thần bí trong phim

[Bang] [Như Ý] Ân Ân lại khiêm tốn, tỷ là ứng cử viên sáng giá danh hiệu “giang hồ đệ nhất mỹ nhân” năm nay còn gì, đại cao thủ gặp được tỷ ở ngoài băng giá cỡ nào cũng sẽ rất nhanh tan chảy

[Bang] [Lãnh huyết] Bang chủ hay đi đấu Boss với Rượu đắng ca ca đó, họ hình như khá thân

[Bang] [Cầm Nhi] chỉ là quen online thôi, Rượu ca ở thành phố S, còn bang chủ ở thành phố K mà

[Bang] [Như Ý] thành phố K to nhất nước ấy hả?

[Bang] [Đệ Nhất Kiếm] Đại gia ở thành phố lớn, có gì lạ đâu mà Theo ta thấy chắc bang chủ đã mấy chục tuổi rồi, là giám đốc công ty nào đó, chứ bọn sinh viên bình thường sao có thể đập tiền vào game kinh khủng đến thế

[Bang] [Đệ nhất kiếm] Không chừng ở ngoài bang chủ đã có vợ có con haha

[Bang] [Như Ý] (phun máu)

[Bang] [Lãnh huyết] Các huynh đệ chưa biết à, bang chủ của [Mộng] vừa thi Đại học xong thôi, nghe nói các thành viên trụ cột của bang đó đều là học sinh cấp 3

[Bang] [Ân Ân] Tiếng dương cầm cũng chỉ bằng tuổi muối? Sao lại có thể đẳng cấp như vậy

[Bang] [Tiểu Ly] người ta giàu mà, so sánh làm gì

[Bang] [Như Ý] Eo ơi cái bang [Mộng] đó toàn “yêu quái”, muối có hình hết đây, duy chỉ Tiểu Ngư Nhi là mỹ nam thôi

[Bang] [Ân Ân] Thật sao? Cho tỷ xem với (chị này nghe thấy trai đẹp là tưng tưng)

Gần 10 tấm hình được send cho Ân Ân, trong đó là một anh chàng gương mặt khá thanh tú, nước da ngăm rất nam nhi, anh đứng cạnh chiếc mũ trần, ước lượng chiều cao gần đạt 1m8. Cô nàng ngẩn ngơ một lúc mới nhẹ nhàng lướt ngón tay lên keyboard

[Bang] [Ân Ân] tuyệt, tuyệt...người đứng thứ 6 của bảng xếp hạng lực chiến lại sở hữu bề ngoài cool thế sao

[Bang] [Cầm Nhi] Muội bỏ ý định đi, phôi ngẫu của huynh ấy là Heo tóc dài, người đứng thứ 9 trong danh sách Đẳng cấp đó, vinh danh Lực chiến và Tài phú cô ta cũng có hạng

[Bang] [Như Ý] ta send các tỷ coi cái này

Một tấm hình cô gái tóc ngắn cùn, bị mụn khắp mặt lại còn đeo kính nôbita == đáng người tròn tròn, mặc đồng phục học sinh cấp ba... Ân Ân nhìn mà suýt té ghế, đúng là “tuyệt sắc giai nhân”

[Bang] [Đệ Nhất Kiếm] Ta cũng xem hình của Heo tóc dài và Sóng tình rồi, nhan sắc quá đáng sợ

[Bang] [Hạ Tử Vy] Ủ muối nhìn cứ choáng váng đầu óc, vậy mà Tiểu Ngư Nhi cầu hôn cô ta đó

[Bang] [Như Ý] Có lẽ chỉ là vợ chồng trong game, ai mà biết được!

Cô nàng bắt giác nhếch môi cười một mình

-Chắc chắn chỉ là tình ảo, bạn gái thế kia tuyệt đối không xứng với một người đẹp trai phong độ nằm trong bảng vinh danh game như Tiểu Ngư Nhi

Giang Tố Như à...Nàng xem vì nàng mà giang hồ sĩ tử nữ chính của ta kìa

Hạ Quân, chúc mừng anh sắp có thêm tình nhân

—o0o—

Tình hình là nghiện game bỏ bữa cơm, giờ cái bụng đang biểu tình, Ân Ân miễn cưỡng bước ra cửa hàng mua ít thức ăn

Nhìn thấy nữ nhi dung mạo thanh tú, vài anh chàng háo sắc đứng gần cười cợt trêu chọc

-Như mấy người cũng muốn lọt vào mắt bốn cô nương?

Ngũ tặc, hất mặt lướt nhanh đi. Dù gì Ân Ân nàng ta cũng có chút nhan sắc, kiêu là chuyện hiển nhiên thôi. Dứt lời chưa bao lâu, xung quanh chợt xôn xao

-A!

-Nhìn kia! Nhìn người con trai kia kia!

-Ôi chao

Hừ, lần đầu thấy trai chắc? Có gì phải nháo nhào lên chứ!

Nói vậy thôi...cô nàng cũng tò mò nhìn 1 cái Xoay người về phía chỉ trở của đám nữ sinh, hai mắt nhìn thẳng

.....

Bên kia đường một chiếc PCX phóng ngang, trong khoảnh khắc... anh chàng tóc đen huyền sở hữu gương mặt ngây ngô vụt qua khiến Ân Ân đứng bất động hồi lâu

-Đẹp...đẹp trai quá - Tiếng lòng không tự giác phát ra

Những tấm hình cách đây vài phút được vô lâm đồng đạo ca ngợi... thật sự không sánh bằng 1 góc nhỏ anh chàng Ân Ân vừa nhìn thấy.

Hoàn hảo! Từ khuôn mặt đến khí chất đều vô cùng mị hoặc

Chỉ là một dáng ngồi nghiêng, nhưng người kia dường như phát ra thứ ánh sáng thu hút, giam giữ tia nhìn của kẻ khác

Phải chăng là... hoàng tử từ cổ tích bước ra?

Tất nhiên không phải chỉ có mình cô, nữ nhi trên phố đều si ngốc nhìn mỹ nam tử đẹp như tranh vẽ không rời mắt!

Tại sao ư?

Vì anh ta là đại cực phẩm: cựu hoàng đế của trường cấp 3 Nam Viễn - Từ Khánh Nhật - cũng chính là Bang chủ Tiếng dương cầm dù để tuột mất Thánh Kiếm vẫn có thể nở nụ cười ôn nhu tuyệt đẹp

---

—o0o—

Chàng trai có nước da trắng và đôi môi đỏ, khuôn mặt như hoàng tử trong truyện cổ tích đang kiên nhẫn ngồi trên chiếc PCX chờ đợi một điều gì đó. Từ này giờ không dưới chục người qua lại nhìn chằm chằm vào anh

Được một lúc, cô gái có mái tóc nâu hạt dẻ sở hữu nét đẹp trẻ trung đầy nữ tính xuất hiện, họ phóng xe đi để lại phía sau bao cái nhìn ngẩn ngơ.

5. Chương 05

Trong gian phòng lộng lẫy ánh đèn, Nhạc Linh Lan - tức Châu phu nhân - tổng giám đốc công ty du lịch Mimi vuốt ve lọn tóc xinh đẹp của mình, chăm chú nhìn đứa con gái bảo bối đang... cào xé chiếc ghế bọc da cao cấp

-Chiện này chẳng đáng buồn cười tí nào thưa mẹ kính yêu! Nhưng mẹ hãy nói với con gái xinh đẹp của mẹ là mẹ đang đùa đi

Lòng lộn...

Vật vã...

Gào thét...

Chỉ thiếu cái lật bàn, phui tay, ngoắc móng bỏ đi

Châu Thủy Nguyệt là loại người đeo mặt nạ da heo, lời hói và hành động không hề có 1 chút khí chất của tiểu thư quyền quý đứng như thân phận

-Đám cưới? Đám cưới? Điên mất thôi! Trò đùa quái quỷ gì thế này? Cơm trong bụng còn chưa kịp tiêu hóa nha, người là muốn con tắt thở phun ra à?

Lại tiếp tục nhoẻn miệng cười rất hiền từ, Nhạc Linh Lan hình như vô cùng sung sướng vì thông điệp vừa báo cho cục cưng của mình: con sắp được gả vào nhà họ Đoàn ở thành phố K

tên ten ten ten...tung hoa...tung hoa...

-Chẳng phải mẹ nói con trai là sinh vật nhảm chán và vô vị sao? - rèm mi cong chớp nhẹ, đôi mắt đen láy như viên thủy tinh mịn hoặc, Thủy Nguyệt cố lục lại bài giảng của mẹ mình ngày xưa ấy

Bên kia gật đầu...không quên chú thích thêm “nhưng trừ papa con nhaz”

-Chẳng phải mẹ rất hay huyền thuyên chúng nó sẽ làm hỏng tâm hồn ngây thơ trong trắng trẻ của con gái mẹ?

Bên kia lại gật đầu...lầm bầm trong miệng “tiểu bảo bối... con vẫn là tự kỷ như trước”

-Chẳng phải mẹ luôn nhai nhai câu hát : “yêu làm chi... lệ hoen bờ mi...”?

Lần này bên kia gật đầu lia lịa

-Chẳng phải...

-(lấy tay bịt miệng) Đủ rồi cục cưng, cái mỗ đáng iu của con không ngưng hoạt động giấy lát được à?

-(lườm) mẹ nói đi

-(thở dài) mình sinh ra nó, sao bây giờ lại có cảm giác sợ nó thế nhỉ?

Phẩy tay làm duyên, yêu kiều nở nụ cười, chậm rãi mà tao nhã trượt ngón tay lên ẩm trà.....

Ai đó mất kiên nhẫn, đằng đằng sát khí nhìn sang

-Mẹ... giải thích... đi!!! Đám cưới đó ở đâu tự nhiên lòi ra? (Nguyệt tỷ dùng từ thô tục quá)

-Mấy cái đó hả... gặt con thôi! Tất cả là để dành cho bọn phàm phu tục tử bên ngoài, phu quân con thì khác nha! - Thản nhiên đưa ra đáp án

-Khác chỗ nào? (Hóa ra 18 năm nay mình bị lừa tình)

-Hai đứa được đính ước từ đời Lạc Long Quân – Âu Cơ gì rồi á, hông thay đổi được (nhe răng ra cười)

Trả lời hoàn toàn không dính dáng gì đến câu hỏi =.=!

-Không có sức thuyết phục (lầm nhảm trong miệng : thời buổi gì rồi còn chỉ phúc vi hôn? Khùng mới tin)

-Người ta sắp đến nhà mình... rước con đi

Chắc như đinh đóng cột, ngữ tất lập tức phá hủy toàn bộ hy vọng của Thủy Nguyệt

-Hả...? Mẹ...nói...cái...gì...con...nghe...không...rõ...

Bắt đầu rơi vào trạng thái hóa đá, sau đó run lẩy bẩy, khổ sở phun từng chữ một ra

-Hôn lễ diễn ra đúng vào sinh nhật thứ 18 của con, mọi thứ đã sắp xếp chu toàn rồi, hãy chuẩn bị trở thành 1 cô dâu xinh đẹp nha

-.....!

Xem ra cuộc hôn nhân này là tất yếu

Không thể tránh khỏi ?!

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... Không phải! Không phải! Nhất định đây chỉ là giấc mơ! Nghẹt thở thì sẽ tỉnh lại (có vụ này nữa hả)

Nghĩ là làm, con heo ngốc lập tức đưa tay lên bóp mũi

-Thủy Nguyệt, con đang làm gì vậy? Muốn tự sát à?

-(lắc đầu...sau đó không biết nghĩ gì lại gật đầu lia lịa) Có phải nếu con tự sát mẹ sẽ hủy hôn?

-Đợi chút đi! Mẹ đọc cho nghe lý lịch trích chéo của người ta, rồi chết cũng chưa muộn mà

-(giật sợi gan)

Không dễ tâm tình hình điên cuồng của con gái cứng trước mắt, tàn nhẫn đưa ra câu trả lời

-Cái mặt heo đáng yêu chưa kìa! Đang mong chờ được biết về phu quân tương lai đúng không?

-(lắc đầu)

-Ừ ta biết con muốn mà

-.....?

-Đoàn Tử Phong - đại thiếu gia nhà họ Đoàn, cha là Đoàn Tử Du - thuộc một gia tộc lớn và giàu có hiếm hoi ở thành phố K, sở hữu số tài sản kếch xù, nhiều người trong gia tộc rất có địa vị xã hội, sở còn lại mở các công ty, tập đoàn tài chính rộng khắp. Mẹ là Hoàng Giao, con gái một nhà tài phiệt Mỹ... Em gái của Tử Phong là Tử Quỳnh, có hôn ước với con trai Nghị Trưởng Ngô...

(Nói 1 lèo không vấp chữ nào)

-Mẹ kính yêu! Mẹ lạc đề rồi (kéo kéo áo)

(Thủy Nguyệt chau mày nghĩ “gia thế ghê gớm vậy sao lại thềm đính ước với 1 gia đình tầm thường, sống ở 1 nơi vô vị như mình nhỉ?”)

-A ha ha ha (gãi đầu)

-Tử Phong - sinh ngày 13 tháng 7, năm nay cũng 18 tuổi, tốt nghiệp cấp 3 với thành tích xuất sắc nên được tuyển thẳng vào học viện Talent. Với sự giáo dục nghiêm khắc của Đoàn lão gia cậu sớm đã sở hữu tài năng và trí tuệ hơn người...

-Thôi đủ rồi, con không thích thiên tài =_____=!

_____oOo_____

Bức xúc...Trước mặt mẫu thân kính yêu, tiếng kêu thảm của cô bị sóng biển chôn vùi.....Thủy Nguyệt bây giờ chỉ biết tìm đến đồng minh mà lăm lăm

Ra cửa không bao lâu...thì tại gia có khách quý a ~

...Hắc hắc! Lúc trở về sẽ rất thú vị đây

_____oOo_____

Tia nắng yếu ớt của buổi chiều lọt qua ô cửa kính nhỏ xinh, cô phục vụ bưng khay thức uống đến không quên trộm nhìn anh chàng đẹp trai lịch lãm đang ngồi giữa ba mỹ nhân

-Sao kêu ăn cơm với mẹ? Đến sớm hơn cả tụi này. Vân Hương và Thủy Nguyệt đều không tham gia Thành chiến, để bang chủ [Ngược dòng băng giá] thắng thế rồi, tức quá - Tổ Như gục đầu trên bàn, uất ức kể một lèo không kịp thở

Khánh Nhật mỉm cười, ôn nhu giấu cái thực đơn trong khi bạn mình nghiêng rằng nhớ lại cuộc đại chiến khi này

Bình thường rất bon chen, cực kỳ ham hố chuyện trong game, nhưng bây giờ heo ngọc chỉ lơ mơ hình dung được là cây kiếm gì đó đã bị thằng nào đó lấy mất

Bởi vì...hiện tại thì...có một đàn quạ đen bay lượn trên đầu, không ngừng phát ra hai chữ “đám cưới...đám cưới”

-Cơm cũng nuốt không trôi, huhu. Mẹ nói...tớ phải lấy chồng (cụp mắt xuống đầy vẻ đáng thương)

-Cái gì?

Không giỏi kìm chế, Tổ Như phun luôn hớp nước trong miệng

-Nói xạo bị ruồi cắn chảy máu! Huhu nghe đồn là gia tộc gì đó rất giàu ở thành phố K

-Đám thề luôn! Coi bộ độ tin cậy khá cao nha

Tổ Như nhận tờ khăn giấy từ tay Vân Hương, sắc mặt tối sầm

Thành phố K? Xa vậy sao? Khánh Nhật chau mày phiền muộn, thế nào cũng nghĩ không thông

Châu phu nhân hoàn toàn không phải người dựa vào con cái để thu được lợi ích trên thương trường, tại sao đột nhiên đưa ra quyết định bất ngờ này. Đám cưới...có phải hơi sớm không? Thủy Nguyệt chỉ vừa tốt nghiệp cấp 3 thôi mà?

Vân Hương không nói gì cả, cô biết...số phận của Thủy Nguyệt đã lật sang một trang mới

Bởi vì Đoàn gia đó, chính là...

---

oOo

Một ai đó ba mươi phút trước đứng ở sân bay thành phố K chậm rãi bật nguồn điện thoại lên, nhìn thấy tin nhắn của “chiến hữu”

>Rượu đắng

Bang chủ, hôm nay Đại chiến Thành Trắng, huynh còn kẹt ở Thần Điều Cốc, bang mình bị cả đám Bạch Sơn với Trương Kiếm chặn đường gây sự

Hiện tại

Một tay chỉnh lại áo khoác kiểu âu, bên trong áo sơ mi chỉnh tề, như thể để người ta nhìn thấy da thịt mình là điều bất nhã

Một tay anh giữ tay kéo va ly, dáng vẻ ung dung, tự nhiên, ánh mắt xuyên qua cặp kính râm màu trà trên sống mũi cao thẳng đoạt hồn tất thấy nữ nhi trong thiên hạ

Màu xanh của cây lá trong nắng hè phủ lên những hoa văn sang trọng nơi căn biệt thự bốn lầu cao cấp

Cầm một bó hoa hồng tươi thắm, anh đưa ngón tay trắng trẻo ra từ tốn bấm chuông cửa, kiên nhẫn chờ đợi

-Phong, sao vừa nãy đi lâu vậy con? - Hoàng Giao mỉm cười dịu dàng nhìn anh

-Con xin lỗi, con phải đi rất xa mới gặp được cửa hàng bán loại hoa hồng trắng này

=”= Anh phun ra một câu lừa tình

Thật sự là... lúc nãy lấy cớ đi mua quà cho hôn thê, sau đó tìm một tiệm net tranh thủ online Bá Vương Kiếm, cuối cùng mới là ghé vào tiệm hoa tùy tiện chọn đại...

1 phút... 2 phút... 3 phút... trôi qua

Anh khẽ chau mày. Bực tức không phải vì chờ đợi, khó chịu không phải vì bị ánh nắng chiếu lên khuôn mặt, mà là...

Có rất nhiều cặp mắt bất thường đổ dồn phía anh, vài người còn đứng lại lăm bắm gì đó

Đi cầu thân lạ lẫm sao? Nhìn cái gì chứ?

.....cơ mà bọn họ vẫn tiếp tục nhìn, mỗi giây trôi qua số lượng người đứng lại còn không ngừng tăng vọt

3 phút sau... đã tụ tập thành một mớ hỗn độn bán kính 4 mét, mà song thân và anh lại là tâm

Hận không thể vung tay một cái... đem tất cả quảng tới Thái Bình Dương làm mồi cho cá

Anh mím môi, những suy nghĩ kia chỉ có thể để trong lòng, một chữ cũng không được lọt ra ngoài.

Tình hình là người cha đáng kính đang ở phía sau quan sát, phận làm con Tử Phong chỉ có thể nhắm mắt cố gắng nuốt xuống sự bức bối này.

Hôm nay nhất định phải có biểu hiện thật tốt, hy vọng tiểu thư Châu gia gật đầu chấp nhận cho đám cưới diễn ra (hic tội Phong ca quá)

Sau vụ nội chiến của song thân, anh bây giờ một chút cũng không dám manh động

Không biết vợ sắp cưới như thế nào, nhưng nhất định cố gắng yêu thương cô ta

Thật buồn cười... khi mà chính anh bây giờ cũng không nhớ được tình yêu là gì nữa...

Cuối cùng cổng biệt thự cũng mở, Tử Phong lễ phép lùi ra phía sau cho cha mẹ mình bước đi trước

38 giây sau.....

-Cực phẩm...! Trời ơi...tôi có hoa mắt không? Da con trai có thể trắng tới mức đó ư? (mắt sáng rực)

-Đẹp quá (nước miếng chảy ròng ròng) hoàn mỹ quá...(gào thét)

-Nhìn anh ta mà tim mình muốn rơi ra ngoài, quá quá quá quá đẹp trai!

Anh đã bước vào trong, đầu đó vang vọng những tiếng gào thét của các cô gái mặt hoa da phấn

Đoàn Tử Phong quả thật dung mạo tuấn tú, câu hồn đoạt phách... đến nỗi khiến cho người ta không cầm lòng được mà thơ thẩn ngắm nhìn

-----oOo-----

Xa xa phía bên kia, có một con heo ngốc đang lê dếp trên mặt đường

Tổ Như hoang tưởng về người chồng trong truyền thuyết, đẹp rạng ngời mà không chói lóa

-Không thêm, không tin có kẻ đẹp hơn Khánh Nhật. Với lại nếu perfect như vậy, tại sao phải phối hôn với tớ? Tùy tiện lấy con gái đại gia, tổng tài... hoặc lượn sang Mỹ súc mấy em tóc vàng cũng được mà. Khăng định hấn chân ngắn đầu hói, răng sún 5 cái... bị ế lâu năm!!!

(t/g : tại sao chà đạp nam chính của ta)

Khánh Nhật vẽ ra tương lai không quá bi kịch để trấn an

-Xua tay... cậu chỉ đang an ủi tớ thôi *nước mắt lưng tròng*

Vân Hương quyết định sẽ dọn đến thành phố K học cùng cô

-Cái này tạm chấp nhận.....!

Nhưng mà... vẫn rất không cam tâm

Cái đầu vớ vẩn kia dự tính đủ thứ kế hoạch thoát khỏi đám cưới, tuyệt nhiên không nhận ra đôi chân đã theo quán tính bước về nhà. Lúc lấy lại chút ý thức, bắt đầu đơ mặt vì đám đông bu trước cửa. Ngạc nhiên thật đấy, xe của Chủ tịch nước vừa đậu ở đây sao?

6. Chương 06

Nhạc Linh Lan khéo léo rót thêm trà từ chiếc bình bạc có vòi dài, từ trên cao chảy xuống một dòng thẳng tắp, làn trà sủi bọt bám quanh thành tách

-Đại nhân... Người tốt với Tiểu Trúc như vậy, tôi thật rất cảm kích... Con bé... vì Tư Đồ công tử... tiền kiếp đã phạm không ít sai lầm... Nhưng mà... hôn sự này... - Vừa nói, người vừa khẽ khuấy đường bằng chiếc thìa nhỏ xinh

Thần sắc của phu nhân càng lúc càng kém, cố gắng dùng thức uống yêu thích để trấn an bản thân nhưng lại thấy lòng thêm nặng nề, đầu lười thì nhạt đi không chút cảm giác

Người được gọi “lão gia” kia chính là Đoàn Tử Du, một huyền thoại trên thương trường mà nhiều công ty không ngại bỏ ra tiền tỉ để tạo lập mối quan hệ tốt đẹp với ông. Kết hôn ở tuổi 23, đứa con trai đầu đã là sinh viên nhưng ông cũng chỉ ở độ tứ tuần, vẫn rất...đẹp trai phong độ

Nhưng mà...ông đồng thời cũng là Tư Đồ Thiên Du – Đại tướng quân trung thành bậc nhất ở Lạc Hà quốc, chỉ cần 1 ý chỉ của Nữ hoàng, con ruột mình cũng có thể hy sinh

-Nữ hoàng dừng suy nghĩ nhiều kéo sinh bệnh. Thần thiết nghĩ... nếu quá khứ tái diễn e sẽ mang lại bất hạnh khó mà cứu vãn. Vậy thì hôn sự của Ngọc Trúc công chúa và Kiến Nam là con đường duy nhất... chúng ta được phép lựa chọn

Ngập ngừng vài giây, Đoàn Tử Du chau mày nói tiếp :

-Thần cam đoan dù Kiến Nam sau này có gặp và yêu công chúa Đan Thanh, nó cũng sẽ không vượt lễ giáo bỏ rơi vợ mình. Hơn nữa Ngọc Trúc công chúa dung mạo khuynh thành, tính tình thực tốt... Nên vợ thành chồng với Kiến Nam nhất định được nó yêu quý, trân trọng

Thành khẩn, gương mặt Đoàn Tử Du quả thực vô cùng thành khẩn khiến đôi mày liễu của Nhạc Linh Lan cũng không nhú lên nữa

Ngồi cạnh ông chính là phu nhân Hoàng Giao, ăn mặc không quá cầu kỳ nhưng vẫn toát lên nét đẹp cao quý và khí chất hơn người.

Nghe thiên hạ đồn, phu nhân đây nổi tiếng thông minh, xinh đẹp và thấu tình đạt lý, nhưng từ nãy giờ có mình Tử Du lên tiếng, Hoàng Giao chỉ gượng cười, khóe môi mấp máy mấy chữ:

-Tử Phong, mẹ có lỗi với con

Hoàng Giao không phải muốn làm không khí thêm nặng nề... chỉ là bản thân người cũng không tin hôn sự này có thể tốt đẹp thì làm sao mở lời an ủi xui gia đây?

Khẽ nhìn ra ngoài cửa, từng chùm từng chùm nắng lặng lẽ rẽ mây, xuyên tỏa xuống ngự trị trên mặt đất. Bậc thềm lát đá hoa cương lúc này như chiếc áo đính kim sa không ngừng lấp lánh.

Hoàng Giao phu nhân chậm rãi cảm nhận nét đẹp tinh tế của thiên nhiên hòa với kiến trúc ngôi nhà, muốn thoát khỏi cái hiện tại bế tắc kia

Từ xa, xuất hiện bóng dáng một thiếu nữ độ tuổi trăng tròn...dù không nhìn thấy rõ khuôn mặt nhưng dáng người quả thật rất hoàn mỹ

Chỉ là cô ấy đang...

... lao tới với tốc độ kinh người, cứ như bị truy sát

Choáng! Thiếu chút nữa là đâm sầm vào bức tường Không để phu nhân Hoàng Giao định thần lại, ai kia đã ung dung hét âm ỹ

-Mẹ ơi, con về rồi. Làm gì cả đồng con gái đứng trước cửa nhà mình vậy?

Nhìn 2 người lạ đang ngồi trước mặt, chớp chớp mắt @@! Chưa đầy 1 giây Thủy Nguyệt đã nhanh nhẹn lấy lại phong độ cho bản thân:

-Mẹ có khách à? (cười hiền lành)...Cháu chào hai bác (cười dịu dàng) mời hai bác ngồi chơi, cháu không phiền mọi người (cười nhã nhặn)

Phụt!

Hoàng Giao nhận được nụ cười kia, trà trong miệng tự giác trào hết ra ngoài.

Cách đây 1 giây chính mắt người nhìn thấy...từ âm thanh đến hành động...cô ấy rõ ràng y hệt tên lửa hạt nhân bắn phá khu vực 16m50; thật không ngờ có thể trong tích tắc đeo mặt nạ biến hình tiểu thư đài cát...

Choáng váng (vâng, đó chính là khả năng “thiên phú” của nữ chính)

-Em không sao chứ?

Đoàn Tử Du lo lắng nhìn vợ mình, không lẽ chuyện của Tử Phong khiến phu nhân suy sụp đến mức này?

-À...không...không...Em chỉ là...bị sặc...

(Mỉm cười...hây hây hây xem ra con dâu rất thú vị nha!)

Riêng heo ngốc kia sau khi diễn vở kịch mang tên “chuyện người con gái đoan trang”, chưa đợi khán giả phản ứng đã lao đi rất nhanh

Thủy Nguyệt nghĩ thầm “Khách của mẹ, chính là không nên làm phiền” sau đó xoẹt xoẹt xuống nhà như phóng điện và rất không may va phải một cái gì đó mà xúc giác nhận xét “mềm mềm”, còn khứu giác đánh giá “thơm thơm”

Thủy Nguyệt thấy đầu óc choáng váng, chưa kịp có phản ứng thì cái thứ “mềm mềm + thơm thơm” kia đã vội vàng lùi lại, giữ một khoảng cách (mà anh cho là an toàn) với cô

“Đâu ra một người kỳ quái đến thế, cứ đâm đầu chạy chẳng để ý xung quanh? Nếu mình là cây cột thì tốt quá, có thể dạy cô ta một bài học” (đại ca, anh cũng ác thật đấy)

Mới nghĩ thôi nhé, không có ý định thốt ra >_< cha=“” mẹ=“” đang=“” ngồi=“” ngoài=“” kia,=“” đây=“” lại=“” là=“” châu=“” gia,=“” dù=“” đối=“” với=“” người=“” làm=“” thì=“” anh=“” cũng=“” phải=“” khách=“”>

-Không sao chứ? (rất miễn cưỡng hỏi bằng thái độ cực kỳ lạnh lùng)

Nhưng đối với ai kia thì...chính là đã bị giọng nói trầm trầm quyến rũ đó làm cho tỉnh táo hoàn toàn. Biện minh một chút, cái này không phải háo sắc, là...bị dụ dỗ đó nha

Cô nhanh chóng ngược mặt lên xem đối phương là ai.

3 giây sau...

Thủy Nguyệt bắt ngờ lùi lại, cảm xúc trong lòng bỗng dâng trào một cách khó giải thích khi bắt gặp ánh mắt sáng như sao trời, nhưng có lẽ là một ngôi sao băng, bởi vì từ sâu thẳm đáy mắt vẫn là tràn đầy băng giá.

Cô không phủ nhận mình vừa bị mê hoặc, thật đáng sợ, một gương mặt hoàn hảo đến mức nếu được tặng thêm vài vết sẹo có lẽ sẽ cho người ta cảm giác gần gũi hơn, đằng này lại...trắng trẻo một cách...thấy ghét

Ở đâu chui ra người đẹp đến thế .....???

-Làm gì rầm rầm trong đó vậy Thủy Nguyệt?

-Ồ...mẹ...nhà mình...có...

Một ai đó đang cố gắng nuốt 2 chữ “traị đẹp” vào bụng

Một ai ai đó rất nhanh ghi nhận cái tên “Thủy Nguyệt” vừa được nhạc mẫu đại nhân thốt ra

Tường thuật hiện trường sự việc lúc này: chàng đẹp trai đứng yên như tượng đá, mặt ửng đỏ, chẳng dám nhìn thẳng vào cô nàng đang ngang nhiên chiêm ngưỡng mình.

Mà cái người kia quả thật không biết xấu hổ nha, nhìn đến sắp rớt con mắt ra ngoài vẫn chưa chịu thôi

Cuối cùng người cắt đứt tia nhìn háo sắc của Thủy Nguyệt và giải thoát anh chàng đáng thương chính là Nhạc Linh Lan

-Biết là đẹp rồi, từ từ cũng được thưởng thức sạch sẽ, đừng nhìn nữa... sắp chảy nước miếng đó (mắt mẹ quá cực cực à)

Thưởng thức sạch sẽ là sao???

-Tại...hắn đụng con mà - Thủy Nguyệt cố chống chế, sau đó không quên tranh thủ vài giây liếc nhìn người con trai siêu đẹp kia

Anh bước đến đứng cạnh vị lão gia mặt mày phúc hậu, tác phong vô cùng lễ phép vô cùng cung kính

Lão gia giương mi nhìn con trai mình khẳng định sự không hài lòng trong ánh mắt

-Tử Phong, con đi đứng thế nào để đụng trúng vợ con vậy? Đã xin lỗi chưa?

-Tôi xin lỗi, tôi không cố ý

Anh lập tức làm theo mà không cần suy nghĩ, nhưng vẫn chưa đủ để phụ thân kính yêu dịu giọng xuống @_@!

-Mau chóng đổi cách xưng hô với vợ con đi

Trong đầu Thủy Nguyệt đang hiện lên một dấu chấm hỏi to tướng ở từ “vợ” cô vừa nghe. Ít chất xám hiếm hoi còn sót lại cố gắng phân tích...phân tích...phân tích

Ồ ồ...là gia đình chồng đến từ thành phố K trong truyền thuyết à ?_? Người lúc này là...chồng? Là chồng siêu đẹp trai ư?

Tổ Như... cậu đứng liệu việc như thần!!!

Mà...mà...mà...

Cái từ “vợ” kia được vị đại đại đại lão gia ý...(theo tình hình sẽ đóng vai bố chồng tương lai) nói ra nhẹ nhàng quá khiến Thủy Nguyệt bất giác rung mình, tứ chi lúc lắc

Quái lạ một cái, Hoàng Giao lại thấy biểu hiện của con dâu mình rất đáng yêu! Sau khi tái sinh tiểu công chúa này coi bộ đã thay đổi nhiều a~ (mắt thẩm mỹ người rõ ràng có vấn đề)

Vội đưa tách trà cho Tử Du, Hoàng Giao không quên nói đỡ lời giúp con trai mình:

-Chắc Tử Phong chưa quen giao tiếp với mọi người mà anh. Để thêm ít ngày bọn trẻ thân nhau thôi. Còn sống với nhau cả đời...anh không nên hấp tấp quá.

Nghe xong, Thủy Nguyệt chỉ hận không thể lật bàn...

Chỉ là... hình như gia đình chồng hơi bị có thể lực, nhìn sơ cũng biết không thể tự do ngôn luận, càng không thể bất kính (con cộp giấy lạng lẽ... nuốt xuống... nuốt xuống...)

Họ đang bàn chuyện đám cưới... đành phải “lấy tinh chế động” im lặng thám thính tình hình

Đánh tia nhìn sang phu quân tương lai, heo ngốc muốn thăm dò thái độ của anh khi đến nhà mình cầu hôn

Tiện đường ngắm luôn...

Tóc đen, mắt đẹp, mũi thẳng, môi đỏ, cổ trắng, eo thon, giọng nói trầm trầm quyến rũ...

Đẹp trai như vậy, khẳng định khẩu vị rất cao nha

Anh ngồi xuống ghế, vô cùng lễ phép lắng nghe người lớn nói chuyện, không hỏi điều gì, cũng không đóng góp ý kiến

Mà... nữ nhi kia lại cứ chăm chăm ngó mình

Bị ai đó quan sát quả thật rất khó chịu, nhưng đối phương lại là vợ chưa cưới, tự nhiên thái độ của Tử Phong cũng khác Anh đã hứa với cha mẹ là sẽ hết lòng yêu thương người con gái kia cơ mà!

Bên kia... Nhịn... nhịn... nhịn!!!

Bên này... Nhìn... nhìn... nhìn!!!

Trước sau vẫn là siêu cấp mỹ nam, tư thế nào cũng đẹp, góc cạnh nào cũng hoàn mỹ

Cha mẹ ơi, tại sao trên đời lại có một kẻ tướng mạo phi phàm xuất chúng như thế hả?

Vẫn là tự mình lảm nhảm, cho đến khi cô nghe cái đoạn...

-Hi hi hai người cứ yên tâm, chúng nó ở cùng ít ngày là sẽ thân nhau thôi mà

Là sao? Là sao? Là sao?

Mẹ có ý gì khi nói ra câu đó?

(nghĩ thôi, đâu có dám lên tiếng hỏi)

Cuối cùng cuộc nói chuyện đến hồi kết thúc khi hai vị khách đặc biệt kia vui vẻ ra về, để đứa con trai trong trắng treo của mình ở lại

Nhạc Linh Lan sau khi tiễn khách thì mỉm cười ngọt ngào:

-Con đã chuyển hành lý lên tầng 3 rồi à? Phòng đó con ở có gì không thoải mái cứ nói ta nghe

Anh chàng vô cùng chu đáo, vô cùng ngoan hiền, vô cùng nhanh nhẹn giúp phu nhân thu dọn những tách trà trên bàn

-Con cảm thấy phòng rất tốt, cảm ơn phu nhân

-Là sao mẹ? - Hành động của anh khiến Thủy Nguyệt rơi vào trạng thái hóa đá, ơ ơ tự nhiên dọn dẹp vậy à? Cứ như đây là nhà anh ta không bằng

-Đó là cha mẹ chồng của con, còn cậu ấy là chồng tương lai của con (trả lời rất bình thản)

- Ý con không phải vậy-[gào lên]-Lúc này mẹ nói cái gì ở cùng ít ngày? [trợn tròn mắt]

-À, Đoàn lão gia và Hoàng Giao phu nhân bận chút việc, phải bay đến Pháp giải quyết, nếu không có thể ở lại chơi ít bữa - Nhạc Linh Lan hài lòng nhìn con rể mình ngoan ngoãn phụ người làm đem ly tách xuống bếp

-Ý con là...[tức đến đầu sắp bốc khói] mà tại sao tên con trai này chưa đi? Hắn làm gì ở nhà chúng ta?

-Con đừng gọi chồng mình là tên này tên họ chứ. Đoàn gia rất có thành ý kết thông gia với chúng ta, cho nên Tử Phong ở lại đây ít ngày để “vun đắp tình cảm” với con. Sau đó 2 đứa sẽ cùng nhau đến thành phố K sống...

Sống...?

Sống chung? Sống chung ở thành phố K?

Thủy Nguyệt bắt đầu cảm thấy ngày tận thế đang đến gần

Nhạc Linh Lan đã quá quen thuộc với khuôn mặt méo mó của đứa con gái cưng này ^__^

7. Chương 07

Oán hận ngập đầu, liếc mắt nhìn người đó một cái

Anh không nhìn Thủy Nguyệt

Nhàm chán đếm từng lần từng lần hít thở... càng đếm càng cảm thấy buồn bực, cô cúi thủ lết về căn cứ, phát hiện người mẹ kính yêu đã rất thân nhiên để tên ấy ở cạnh phòng mình, cách nhau mỗi bức tường >_<>

Thật sự muốn đem con gả đi sao?

Những lúc chán nản thế này, chơi game là tốt nhất

[Thế giới] [Heo tóc dài] Thật là chán quá đi mà

[Thế giới] [Himiko] Heo tỷ tỷ lâu quá mới thấy phát ngôn trên kênh thế giới nha

[Thế giới] [Keo bầy chuột] hế lô a zi nô mô tô Heo mụp

[Thế giới] [Heo tóc dài] Ta sắp bị đá khỏi nhà rồi T_T phải dọn đến gầm cầu sống thôi Hú hú

[Phối ngẫu] [Tiểu Ngư Nhi] Nương tử kính yêu đang nói gì thế?

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] Nói là Tiểu Ngư Nhi bị khùm a hắc hắc

[Phối ngẫu] [Tiểu Ngư Nhi] =.=

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] hôm nay tâm trạng không tốt! Huynh mà ghẹo điên là ta cắn huynh nhá

[Phối ngẫu] [Tiểu Ngư Nhi] Nương tử thật đáng sợ a. Tiểu Ngư không dám không dám đâu! Tiểu Ngư không muốn đi chik nữa

Nhàm chán cái tính cách giả vờ đáng yêu của y, Thủy Nguyệt thở dài, tùy tiện đánh vài chữ

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] Huynh vào trường nào thế?

[Phối ngẫu] [Tiểu Ngư Nhi] Huynh vào cao đẳng Thánh Dã ^__^ năm sau sẽ thi lên Đại học lại

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] ừ huynh cố lên nga

[Phối ngẫu] [Tiểu Ngư Nhi] Lúc này Thành Chiến, có một đại cao thủ xuất hiện >_< không=“” thể=“” đành=“” được=“” thành=“” kiếm,=“” thật=“” xin=“” lỗi=“” nương=“” tử=“”>

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] Có gì quan trọng đâu, lần khác chúng ta đoạt lại

Tiểu Ngư Nhi tên thật là Hạ Quân, cũng vừa tốt nghiệp cấp 3, là một người vừa có tiền vừa có bề ngoài nên khá tự tin về bản thân mình (cái này có nói ở chương đầu rồi a ~)

Anh ta coi bạn gái như y phục, thay đổi không ngừng nhưng cuối cùng lại phải cưới một xấu nữ quen trên mạng là Thủy Nguyệt... chỉ vì chút exp lên cấp

Tình cảm, dĩ nhiên là chưa từng có. Con trai, ai lại không thích bạn gái mình bề ngoài xinh đẹp, mắt to mũi ôi mềm, trẻ trung nữ tính...?

Đối với Hạ thiếu gia, tiêu chuẩn với nữ nhi càng cao hơn một bậc

Heo tóc dài... ây... dung mạo thật sự quá đáng sợ... sức chịu đựng cao cách mấy cũng phải sùi cả bọt mép ra ngoài

Vì thế Hạ Quân luôn nghĩ Thủy Nguyệt cũng giống như món đồ chơi trong thế giới ảo, tàn nhẫn mà nói chính là “không xứng” với Hạ Quân thiếu gia ta đây

Chỉ là...

Chẳng biết từ lúc nào nữa... anh dần quen với việc hành tẩu giang hồ cùng nữ hiệp áo xanh cưỡi Sói, tay cầm thanh kiếm dài màu bạc huyền bí

Thế giới ảo quả nhiên kỳ diệu, thay thế hình ảnh xấu nữ là một mỹ nhân mặc trang phục cổ trang lung linh sắc màu

Một ngày lại một ngày trôi qua, Hạ Quân cứ thoải mái ôm cái laptop, tưởng tượng rằng nhân vật game kia là phu nhân [Heo tóc dài] của mình...

Và exp điên cuồng tăng vọt

Không hổ danh cao thủ có tên trên bảng xếp hạng, lực chiến của [Heo tóc dài] khá cao, trình độ PK cũng rất đáng sợ. Săn boss, làm nhiệm vụ trong thành, phá ải thiên quan... chỉ cần phu thê họ phối hợp cùng nhau sẽ rất nhanh hoàn thành

[Phối ngẫu] [Tiểu Ngư Nhi] Nương tử hôm nay lạ lắm nha! Thánh Kiếm và Thành Trăng đều không quan tâm? Đừng nói... đang thất tình...?

“Nói xàm cái gì vậy trời” Bên kia màn hình, Thủy Nguyệt lầm bầm, ngón tay tinh nghịch gõ lách cách trên keyboard

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] Ừ, muội yêu thầm bá chủ thành Trăng

[Phối ngẫu] [Tiểu Ngư Nhi] Thật không ngờ nương tử của ta cũng như những tiểu muội khác, hâm mộ Vô Tình? (y ra vẻ đau lòng nói)

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] Huynh biết thì tốt rồi (bên kia tươi cười toe toét)

[Phối ngẫu] [Tiểu Ngư Nhi] hấn ở trên cao, muội hà cớ gì phải nhìn lên ỏi cổ, có ta quan tâm muội không đủ sao - Hạ thiếu gia bây giờ rất chỉ là bực mình đi, con heo tóc dài này quả không biết tự lượng sức, lại đi ảo tưởng đến một Đại nhân vật như vậy

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] Tại sao phải nhìn lên nhỉ, muội cảm thấy anh ta rất hợp với muội

Thủy Nguyệt vừa hớp một ngụm nước vừa bình thản chat, cảm thấy vui sướng khi chọc cho Tiểu Ngư Nhi tức điên

Còn kẻ kia lại bắt đầu những suy đoán vớ vẩn của mình, y cảm thấy có phải đã “theo đuôi” Heo Tóc Dài quá nhiều cho nên cô bắt đầu tự tin về bản thân mình, bây giờ đến người đứng đầu bảng xếp hạng cô cũng muốn cưa cẩm, có phải hơi bị hoang tưởng không?

Sau khi xem hình Thủy Nguyệt xong, Hạ Quân luôn cho rằng chỉ có mình anh theo đuổi cô

Hạ Quân à, anh đã quá xem thường Đại Tiểu Thư của Châu gia rồi ^__^

-----oOo-----

Shut down máy từ lâu, nhưng Thủy Nguyệt vẫn ngồi yên như pho tượng không phản ứng

-Đám cưới..... Dọn đến nơi khác sống..... không bao giờ!!!

Cô rầu rĩ vuốt vuốt tóc, lại tiếp tục sự nghiệp lảm nhảm

-Phải hành động ngăn cuộc hôn nhân xàm bá láp này càng sớm càng tốt, đến cả “chồng” cũng đưa về tận nhà rồi... căng à nha

Sau 30 giây điều chỉnh suy nghĩ hỗn loạn, quyết định đi đánh răng rửa mặt sơ qua một lượt, sửa lại quần áo cho chỉnh tề

Lượn 1 vòng khắp hành lang

Lại lượn thêm 1 vòng nữa

Được rồi! Lấy hết dũng khí mở cửa phòng kế bên

Chỉ là không ngờ bất chợt nhìn thấy...

Anh chàng kia...

... ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ đọc quyển sách rất dày!

Tia nắng yếu ớt của buổi chiều dịu dàng rót lên làn da trắng trẻo, khiến những đường nét trên khuôn mặt vốn đã hoàn mỹ lại khoát thêm sự cuốn hút nhẹ nhàng mà thanh khiết (đẹp chết người a~)

-Đọc cái quái gì thế? - Thủy Nguyệt nhăn mặt

Anh ngược lên, chớp nhẹ đôi mắt thể hiện sự ngạc nhiên

-Đừng nói với tôi là nhà tôi mà tôi phải gõ cửa nhé? (giọng rất cao ngạo đàn áp anh)

-Không, em có thể vào bất cứ lúc nào - Tử Phong gấp quyển sách lại, kéo ghế cho cô ngồi

(hơi ngạc nhiên, cũng khá ga lăng đấy)...

lắc lắc đầu tỉnh lại tỉnh lại! Đây không phải lúc mê trai nha

-Tại sao anh lại đến đây? Tại sao có thể chấp nhận cuộc hôn nhân quái gở như vậy? (nhìn vào gương mặt hút hồn kia, Thủy Nguyệt cố hết sức tỏ ra bình thản, mang theo chút kiêu kì ngang ngược để “đàm phán” với anh)

Phía cửa sổ, tia nắng say ngủ y hết dải lụa vắt ngang các tòa nhà, có lúc chúng nhảy múa reo vui tạo ra những sắc màu huyền ảo trên mấy chiếc lá xanh mơn mớn... Cảnh vật dù đẹp đến mấy cũng trở thành phong nền cho dung mạo hoàn mỹ của Tử Phong

-Không có sự chọn lựa - Anh thờ ơ đáp lại

Thủy Nguyệt ngả mình ra phía sau ghế, ngao ngán ngoe nguẩy đuôi tóc

-Hủy hôn đi

-Anh không thể trái ý cha mẹ! Chúng ta phải đám cưới

-Điên, tôi không yêu anh, sao có thể lấy anh?

(Cáu rồi nha, thời đại gì rồi mà còn cha mẹ đặt đâu con ngồi đó? Khùng hả trời)

Cô đã phun ra điều mà cha anh lo lắng nhất rồi...! Tử Phong không biết nên dùng lý lẽ gì để thuyết phục hôn thê khi mà trước đây chính anh cũng muốn hủy hôn?

Thấy đối phương ngập ngừng, Thủy Nguyệt sẵn “cơ” tuôn ra luôn đoạn ca cổ

-Anh có biết hôn nhân là vấn đề có tầm quan trọng thế nào không hả? Anh không biết chứ gì? Đến tôi còn không biết thì làm sao anh biết kia chứ?

Nói xong thấy mình hổ..... bèn nhanh chóng kết luận

-Tóm... tóm... tóm lại: Chúng ta sẽ không hạnh phúc! Anh đề nghị cha mẹ anh hủy hôn cho tôi! (câu cuối hét to nhất)

Tử Phong trầm ngâm một lúc, cuối cùng thốt ra được mấy chữ:

-Anh sẽ chăm sóc cho em thật tốt, anh hứa

-Tôi không cần người khác chăm sóc (nói này giờ mỗi miệng quá)

...

Im lặng...im lặng...Biết nói gì bây giờ ?!! Xưa nay chưa từng tiếp xúc với cô gái nào hung dữ như vậy @@ Cô ta có thật là tái sinh của công chúa Tình quốc? Một chút khí chất cũng không có

-Muốn tôi đi cùng anh đến thành phố K? Muốn tôi lấy anh?Không bao giờ

Cánh cửa được đóng lại thật mạnh, nữ chính hất tóc bước ra. Và...

...Mọi chuyện vẫn chưa giải quyết xong!!!

>_<>

Cả đêm cô ngủ không được, xoay trái xoay phải cắn chăn cắn gối, có lúc còn tự gào thét với bức tường

Cuối cùng...cuối cùng...cuối cùng suy tính ra một diệu kế

Đó là...

8. Chương 08

Ngày nắng đẹp đầu tiên

Một ngày hè bình yên, thanh thoi, ai đó tự làm khổ mình, 6 giờ sáng cố gắng kiểm chế cơn buồn ngủ, lồm cồm bò xuống giường

Còn hơn khủng bố, lập tức lao qua phòng bên cạnh đập cửa ầm ỹ

-Dậy đi, dậy đi, dậy đi. Ở cùng tôi phải dậy từ rất sớm!!!

Hoàn toàn không có tiếng đáp lại (đúng như dự đoán) con heo ngốc quyết định mở cửa xông thẳng vào

...

(tròn xoe mắt) trong phòng không có ai, chăn màn chiếu gối gì gì đó đã được gấp lại rất chi là gọn gàng

-Đừng nói dậy sớm hơn cả mình nha

---

oOo

-Hihi chồng sắp cưới của tiểu thư thật là tốt nha. Con trai như vậy thời buổi này tuyệt chủng hết rồi

Người giúp việc A nói, người giúp việc B vừa xếp quần áo vừa phụ họa thêm

-Ừ ừ cậu ta dậy từ sớm, còn giúp tôi lau dọn nhà cửa. Nhìn sao cũng không giống dạng công tử chỉ biết ăn không ngồi rồi

Hóa ra không đợi cô giở trò hành hạ, phu quân tương lai đã vô cùng chu đáo thể hiện “tấm gương người tốt việc tốt” rồi, chẳng chê vào đâu được

Thủy Nguyệt đứng nghe mà muốn cầm đầu xuống đất, sau đó nhanh chóng bước xuống lầu xem xét tình hình

Một cảnh tượng “hoành tráng lệ” đập vào mắt cô: mẹ kính yêu đang thưởng thức trà của “ai đó” pha, hai người còn vui vẻ trò chuyện một cách “tâm đầu ý hợp”. Trên bàn thức ăn đã dọn sẵn, hình như linh đình hơn bình thường nhiều

“Ai mới là con ruột của mẹ? Lúc trước mẹ cho con ăn keo như heo, giờ hần vừa xuất hiện đã được tiếp đãi hơn quý tộc, bắt công bắt công bắt công” Thủy Nguyệt lăm lăm giậm chân xuống nền nhà, chỉ hận không thể dùng Nhất dương chỉ bắn phá khung cảnh trước mắt

-Sao hôm nay con dậy sớm thế, không sợ có bão thổi bay Đại sứ quán Mỹ à? Ngồi xuống ăn cùng Tử Phong đi - Nhạc Linh Lan ngoắc tay gọi con gái yêu của mình

-Sao con phải ăn cùng hần ta? (nói câu này sau khi ngồi xuống và bốc thức ăn cho vào miệng)

-Mẹ ăn xong từ sớm, nhưng Tử Phong nói đợi con dậy rồi cậu ấy mới ăn (nhanh nhẹn gấp thức ăn cho con rể) haha mẹ còn sợ Tử Phong phải đợi đến bữa trưa

-Biết thế con đã để anh ta đói tới chiều, tới tối >_< (vừa=“” nói=“” vừa=“” ăn=“” ngon=“”>

-Ngon không cục cưng? - Nhạc Linh Lan mỉm cười đưa cho Thủy Nguyệt ly sữa

-Quá ngon, hôm nay chị giúp việc lên tay rồi hả mẹ?

Rất thành thật trả lời không ngờ lại nghe mẹ mình phán ột câu:

-Đương nhiên phải ngon rồi, chồng con chính tay làm mà ^_^

...Há hốc miệng

Cái gì...toàn bộ do anh ta làm? Tự tay làm?

Thủy Nguyệt liếc xéo một cái khiến miếng thịt Tử Phong vừa nuốt muốn dội ngược trở ra

(thầm nghĩ) Ấy da con trai vào bếp làm ba cái thứ đó...chẳng lẽ bị bê đê? Hay là có bệnh khó nói nên gia đình kia mới dễ dàng chấp nhận đá hần ỉnh? Xui xẻo thật!

Xem ra kế hoạch biến anh thành “nàng lọ lem quần quật bên bếp điện” có vẻ bất khả thi

---

oOo

Ngày nắng đẹp tiếp theo

“Đa tình tự cổ không dư hận

Thử hận miên miên vô tuyệt kỳ”

Tình hình là Ân Ân hoàn toàn bị hấp hồn bởi diện mạo của Khánh Nhật, thành ra ngày nào giờ này cũng ra cửa si ngốc chờ đợi

-Số điện thoại, nhất định phải xin được số điện thoại của anh ấy

Cô soi gương chỉnh lại đầu tóc, cố gắng tạo ra hình tượng đáng yêu nhất

-A! Aaaaaaa

-Nhìn kìa! Nhìn người con trai đó kìa!

-Woo! Đẹp trai quá!

Ủa, kịch bản này quen quen nha? May mắn đến nhanh như vậy ư? Ân Ân vừa buông chiếc gương soi mini ra đã nhìn thấy...

...làn môi chứa nụ cười dịu dàng, chiếc mũi thẳng, đôi mắt ấm áp rất có thần

Hôm nay Khánh Nhật đứng bên một cửa hàng nhỏ khiến Ân Ân có thể quan sát rất rõ đường nét thanh lịch trên cả khuôn mặt lẫn trang phục của anh. Cầm túi đồ trong tay, Khánh Nhật rời cửa hàng, bước đến cạnh một chiếc BMW màu trắng, mở cửa xe.

Ân Ân mơ hồ nhìn thấy hai cô gái ngồi phía sau xe, một cô tóc nâu hạt dẻ bồng bênh có nụ cười quyến rũ; cô còn lại tuy nhìn không rõ nhưng thấp thoáng làn da trắng như bông tuyết...

1 hoàng tử và 2 cô công chúa? Loại truyện cổ tích gì thế này?

Trố mắt nhìn chiếc xe chạy đi, Ân Ân cảm thấy thực sự nên bỏ cuộc, bản thân hoàn toàn không có chút phần thắng nào với hai cô gái kia

Bản cùng sinh đạo tặc, bắt chợt nghĩ tới Tiểu Ngư Nhi và cô vợ xấu xí của anh ta

Nhất định phải cướp được !!!

—oOo—

-Hôm nay Thủy Nguyệt giới thiệu hôn phu, tò mò quá đi

Trong khi Khánh Nhật và Vân Hương mua vé, Tổ Như đi tới đi lui trước cổng khu vui chơi, vô cùng nóng lòng xem mặt chồng tương lai của bạn thân mình

-Em đi chậm thôi, vấp té thì sao?

-Mệt anh quá, lải nhải cái gì? Bước lên coi, bạn tôi đang đợi kìa

Haizzzz giọng nói quen thuộc này không lẫn vào đâu được, Tổ Như cười cười nhìn về hướng cửa Đông

1 giây sau, nụ cười của Tổ Như đóng băng lại (tội nghiệp, nam chính đẹp trai quá mà hô hô)

Ngắm Khánh Nhật với nét lịch sự nhã nhặn của một hoàng tử đã quá quen rồi, hôm nay đúng là được mở rộng tầm mắt khi nhìn anh chàng bên cạnh Thủy Nguyệt.

Ừ công viên giải trí này đông thật đấy, tất thấy rảo bước như bay chen chúc trong dòng người, nhưng hề đi qua Tử Phong thì mọi nữ nhi đều giảm tốc độ, nhìn anh vài lần

Từ dáng người tới đường nét trên khuôn mặt như tuyết tác của tạo hóa, đẹp đến mức khiến người ta không muốn rời mắt. Quá hoàn hảo, tuyệt đối chính là cực phẩm trong cực phẩm!

Anh khẽ nhún mảy khi tia nắng đùa cợt lướt qua đôi mắt sáng lấp lánh, cử chỉ nhỏ đó khiến mỹ nhân như Tổ Như cũng phải giật mình

-Cậu làm gì nhìn ghê thế, lộ ra bộ mặt háo sắc kìa, mắt mặt tớ quá

Thủy Nguyệt thở dài, nhớ lại hôm qua mình cũng ngắm anh ta đến suýt rơi mất đồng tử, dường như Tử Phong có điều gì đó khiến người đối diện phải si mê

-Đây là Đoàn Tử Phong

Giới thiệu rất ngắn gọn, không muốn phụ họa thêm mấy chữ “chồng tương lai của tớ”

Tử Phong có thể nói khá hồ hững trong giao tiếp, chẳng biết nói gì, chỉ đơn giản gật đầu 1 cái với Tổ Như

-Xin chào, tớ tên Tổ Như

Nhanh nhẹn chào lại, sau đó phát hiện cậu ta rõ ràng chỉ gật đầu xã giao chứ không hề nhìn mặt mình lấy một lần

(quê một cục!)

Người con trai đáng vẻ thư sinh cầm mấy chiếc vé bước đến, nhanh chóng nắm bắt được tình hình, nở nụ cười thân thiện

-Chào bạn, mình là Khánh Nhật

Tử Phong ngược lên, một cảm giác rất rất thân quen chợt thoáng qua

-Chào bạn - Lịch sự đáp lại, cái cách anh nhìn Khánh Nhật hoàn toàn khác với Tổ Như

Cái gì đây? Trọng nam khinh nữ à? Hai nàng đồng thanh lườm bầu trong miệng

-Mình là Vân Hương, rất hân hạnh

Những cánh hoa nhẹ nhàng lướt qua gò má hồng hào của thiếu nữ đứng trước mặt anh. Cô ấy không toát ra chút ma thuật nào nhưng lại có khí chất của hoàng tộc, cao quý hơn người, nhất định không phải là một nữ sinh bình thường

Mà Tử Phong hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ hay phán đoán thêm, vì...cô vợ “hiền lành dịu dàng” bắt đầu gỡ trò hành hạ tàn ác: bắt anh mua vé trò chơi, bắt anh mua thức ăn, mua kem...

Tóm lại người ta nhìn vào rõ ràng cảm thấy anh chính là osin nhà cô thuê 1 osin rất “chuyên nghiệp”, khả năng chịu đựng cao, luôn ngoan ngoãn làm theo yêu cầu, không hề có ý khó chịu

-Hôm nay mới nhìn rõ, không ngờ cậu ác thật đấy Thủy Nguyệt, tớ mà là chồng cậu thì... cho cậu vài cái đấm rồi bỏ đi

Tổ Như lè lưỡi nhìn Tử Phong chạy đi mua kẹo bông gòn, đây là lần thứ n anh phải chạy ra gần cổng “rinh” thức ăn vặt về cho cô. Thủy Nguyệt chán ngán dựa đầu vào vai Vân Hương:

-Vấn đề nằm ở đây, sao hán không nổi nóng bỏ đi nhỉ?

-Tử Phong rất tốt, tớ cảm thấy cậu ấy sẽ trở thành một người chồng hoàn hảo

Khánh Nhật phán một câu công bằng, Vân Hương gật đầu tỏ ý tán thành

-Cho xin đi >_

Heo độc ác lại triển lãm khuôn mặt méo mó của mình khiến Tổ Như bật cười:

-Tớ nghĩ người nên có biểu cảm này là chồng cậu mới đúng

...

Haizzzz nếu kế hoạch hành hạ đã bị phá sản, chi bằng cô trực tiếp “chà chà chà đập đập đập” lên sĩ diện của anh, không chừng...

-Kẹo bông gòn của em

Tử Phong đi mua thức ăn đã quay lại, không ngờ thứ mình vừa đem về lại bị quăng ngay xuống đất!

-Tôi không thích anh. Tôi cảm thấy anh chẳng hợp với tôi chút nào!(ngang tàng nói)

-Ừm anh biết

(trời! 1 chút tức giận cũng không có)

Không đáp trả cái nhìn thẩn thẩn của đối phương, anh mím đôi môi đỏ hồng tự nhiên của mình lại; rất trầm tĩnh, rất hiểu biết, cũng rất bình thản lên tiếng

-Tôi nghĩ rằng mình sẽ làm vợ một người mạnh mẽ, nam tính, thích sở hữu và có chút ngang tàng - Vuốt nhẹ sợi tóc trước trán, Thủy Nguyệt tưởng tượng đến một nhân vật trong tiểu thuyết

Khuôn mặt Tử Phong không có chút biểu cảm

-Đặc biệt là đôi mắt chàng ta chỉ cần lướt nhẹ qua sẽ khiến các nữ nhi trong thiên hạ chết mê chết mệt

Anh vẫn chẳng thể hiện bất cứ thái độ gì

-Còn điểm này nữa, tôi thích một người hiểu rõ tình yêu, lúc còn trẻ đã làm tan nát cõi lòng nhiều cô gái, như vậy việc sở hữu chàng ta càng thêm giá trị! Nói trắng ra là, tôi thích trai hư, không phải trai ngoan!

Mà Tử Phong chính xác là một chàng trai ngoan cực kỳ, cho nên cô cố tình dùng câu này đàn áp anh

-Anh sẽ cố gắng - Cuối cùng Tử Phong cũng lên tiếng 0_o (mô phật, người ta nói cả tràng dài mà anh ý trả lời có 4 chữ)

-.....!

(pó tay)

Được, chiều cuối cùng

-Tôi muốn mua sắm

Cô chỉ tay vào mấy quầy lưu niệm trong khu vui chơi

-Ừ, chúng ta đi

-Tôi không có tiền

-Anh sẽ mua cho em

-Nếu tôi không trả lại tiền cho anh thì sao? (giở trò cướp cạ)

-Anh không tính toán với em đâu

.....Tôi hết chịu nổi anh rồi nhé Anh không biết tức giận à? Dù chỉ là 1 lần?

Hoàng Giao phụ nhân dạy con mình:

.không được cấm cản sở thích và thói quen của vợ; nhất là việc ăn mặc, mua sắm, giao tiếp với bạn bè,...

.không được làm trái ý của vợ, lời vợ nói đều đúng

.nếu vợ có chán ghét mình thì là do bản thân mình sai, phải sửa chữa, không được có ý kiến

Đoàn Tử Du dạy con mình:

cha cũng có ý kiến như vậy + lời mẹ con ngang với thánh chỉ

Tóm lại thì Tử Phong được dạy rằng vợ tương lai của anh nhất định là Thủy Nguyệt và trên đời này anh không được phép yêu ai khác ngoài cô ấy...

Cuối cùng cuộc đi chơi kết thúc, Khánh Nhật, Vân Hương và Tổ Như sớm ly khai, Thủy Nguyệt gọi điện về nhà và đợi xe lên rước. Vậy là chỉ còn lại hai người, tội nghiệp anh chàng đang bị ai đó bắn ánh mắt hình viên đạn về phía mình

-Được, tôi xem anh giỏi chịu đựng tới mức nào

30 phút sau chiếc Toyota màu đen sang trọng dừng trước mặt Thủy Nguyệt, cô bước vào, sau đó đóng sầm cửa lại...(ít có bị ác lăm)

Tử Phong nhìn chiếc xe phóng đi, ánh mắt lạnh băng không có chút biểu cảm nào, bao gồm cả tức giận

Anh ra khỏi cổng chừng mười bước thì một cô gái có mái tóc màu vàng chói chang, môi đỏ mọng, ăn mặc cực kỳ khiêu gợi bước đến. Cô ta nổi bật trong đám đông, dung mạo có thể nói xinh đẹp hơn người, đáng để nhiều nam nhi đeo đuổi

-Anh cho em làm quen nhé? - Ngay đến giọng nói cũng ngọt như rót mật vào tai, ánh mắt cô ta khiêu khích, nhưng cũng đầy vẻ đam mê, rõ ràng đã bị khuôn mặt anh thu hút

Chỉ tiếc Tử Phong thậm chí không liếc nhìn cô ta đến 1 lần, cứ thế mà bước đi

Khỏi phải nói cái hộp phấn di động kia ức chế tới cỡ nào

-Lên xe đi, mình đưa bạn về

Chiếc BMW màu trắng dừng trước mặt Tử Phong, Khánh Nhật nở nụ cười thân thiện, Tử Phong suy nghĩ một lúc rồi cũng bước vào

-Đợi có lâu không? Mình chạy với tốc độ ánh sáng đây ^^ đã đưa 2 người kia về rồi, biết thế nào cậu cũng bị Thủy Nguyệt bắt đi bộ nên quay lại đây

-Cám ơn - Tử Phong cảm thấy điều gì đó thật ảm áp, phải chăng anh và Khánh Nhật từng có quan hệ mật thiết, tại sao thấy quen thuộc như vậy? (sao có cảm giác đam mỹ thế này)

-Thật ra Thủy Nguyệt rất tốt, chỉ là có chút bướng bỉnh... Bạn nên thông cảm, cô ấy yêu mẹ mình, đột nhiên phải đến nơi xa lạ sống, dĩ nhiên trong lòng rất không cam tâm

Khẽ “ừm” một tiếng, đôi mắt hổ phách nhìn về phía Khánh Nhật, vẫn đang cố nhớ ra anh ta là ai =.=!
(đừng quan sát nữa Phong ca, người ta sẽ tưởng anh bt a ~)

—o0o—

Nhạc Linh Lan ngồi ngoài phòng khách đọc những trang hợp đồng chi chít chữ, nhìn thấy Tử Phong bước vào không khỏi ngạc nhiên, còn Thủy Nguyệt lập tức gục đầu xuống bàn ngập tràn thất vọng

-Ừa sao con không về cùng Thủy Nguyệt?

-Dạ con phải mua ít đồ nên về sau - Tử Phong cúi đầu chào phu nhân, thái độ tôn kính trường bối khiến Nhạc Linh Lan vô cùng hài lòng.

Hơn nữa, anh cũng không có ý định “tổ cáo” việc hôn thê độc ác đã đóng cửa xe bắt anh tự về nhà. Phiền phức, là thứ Tử Phong ghét nhất

-Thủy Nguyệt, mai Đoàn lão gia đến hỏi về việc hôn sự đó, con đừng có bất hợp tác...

-WTH?

Xem ra tình hình càng lúc càng tồi tệ >_< cô=“” sẽ=“” thật=“” sự=“” bị=“” gả=“”>

—o0o—

Thủy Nguyệt nằm đến gần 11 giờ đêm cũng không chợp mắt được, lười thui bước xuống nhà tính kiểm gì đó ăn thì phát hiện phòng bên cạnh vẫn còn sáng đèn

Nhân vật nữ chính lần này khá lịch sự gõ cửa trước (thấy không có tiếng đáp lại) mới quyết định bước vào =.=’

Anh mặc áo sơ mi màu trắng nằm trên chiếc giường rộng lớn hết như thiên sứ, cô gỡ quyển sách trên mặt anh xuống, để lộ ra những đường nét thanh tú, hoàn mỹ của chàng trai 18 tuổi có thể khiến tất cả các cô gái si mê.

Tử Phong mơ mơ màng màng, nhưng khi nhìn thấy Thủy Nguyệt, vội vã ngồi dậy chỉnh lại y phục

-Tôi phải làm gì thì hôn ước này mới bị hủy?

Trực tiếp đề cập vấn đề. Cô nhìn anh với ánh mắt ngán ngẫm, có lẽ từng bị anh thu hút, nhưng nếu phải rời xa mẹ thì dù anh có là thần tiên cô cũng muốn xé xác

-Đám cưới nhất định phải diễn ra - Không hiểu sao Tử Phong đáp lại bằng thái độ khá bình tĩnh trong khi cơn giận của Thủy Nguyệt đang bốc trên đỉnh đầu

-Anh nói “nhất định”?

Đâu đó có sát khí a

~ -Tôi rất có thiện ý mới năm lần bảy lượt thuyết phục anh, đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt

(t/g: *kéo kéo áo* tỷ tỷ... tỷ lúc nào là có thiện ý?

Nguyệt: im ngay, xê ra chỗ khác

t/g: tỷ đừng ăn hiếp Phong ca nữa, anh ấy rất đáng thương đó

Nguyệt: *liếc mắt* dán cái mỏ lại, lúc bản cô nương hành sự không mượn người xía vào

t/g: đủ rồi nha! Tui nhịn bà này giờ nha

Nguyệt: *giơ chân sút*.....)

Đứng cạnh bàn gỗ có vài vật dụng tinh xảo dùng để trang trí, ngón tay Thủy Nguyệt lướt nhẹ qua chiếc đồng hồ pha lê trong suốt

Pha lê... phản xạ ánh đèn

... lấp lánh, huyền ảo

Đan Thanh... 18 năm qua...

Vẫn luôn say giấc trong khối pha lê băng giá

Không có âm thanh, không có cảm xúc...

Nỗi đau đớn trong mắt anh nhạt dần, sự kiên định hiện dần trên vầng trán, thân người thả lỏng hòa vào ánh trắng treo ngoài cửa sổ.

Nỗi u uẩn riêng tư từng trĩu nặng như trăm ngàn con sóng lớn đánh ập vào bờ cát

... cuối cùng đã chìm sâu

hòa mình với biển lớn

-Không thể thay đổi, hôn sự này là do trưởng bối quyết định

Dưới ánh mắt màu hổ phách uy lực của anh... vạn vật đều thuận phục

Có điều...lời anh vừa nói...

Một mối, thiếu kiên nhẫn... Thủy Nguyệt ngược nhìn, một mảnh căm ghét tràn vào tâm can

Cô cười lạnh... sẵn tay ném chiếc đồng hồ về phía anh

...

Làm rồi mới suy nghĩ, thấy hậu quả rồi mới hối hận

Một tiếng va chạm lớn vang lên

Giây sau...

Thủy Nguyệt tròn xoe mắt nhìn người con trai đứng trước mặt mình : anh không hề tránh, dòng máu đỏ tươi chảy từ trên trán xuống

Anh mím môi không nói

Có đôi khi sự im lặng mới thật đáng sợ

“Hắn sẽ trả thù... hắn sẽ đánh lại mình...”

Cô nghĩ... “vậy cũng tốt, ăn miếng, trả miếng, sòng phẳng” Để bản thân khỏi áy náy
Chỉ là... người kia
...dáng cao và gầy
Cúi thấp xuống... lặng lẽ nhặt những mảnh vỡ dưới chân mình
Sự tĩnh lặng bao trùm, quét hết vương bận trong tâm tư
Cô đứng bất động hồi lâu chỉ để nhìn màu trắng lấp lánh của thủy tinh, màu đỏ của máu...
-Sao anh không tránh? Tâm thần rồi hả?
Âm thanh khô khốc từ khóe môi bật ra
-Nếu như vậy khiến em dễ chịu, anh chấp nhận
Người đó... không bận tâm máu đang chảy xuống đôi mắt màu hổ phách
Người đó... cũng không bận tâm với hành động vừa rồi của Thủy Nguyệt
Đơn giản là... chịu đựng
-Xin anh đi đi... Trở về cái thành phố kia...
Cô liếm liếm đôi môi khô nứt, đưa mu bàn tay quạt nước mắt chực rơi xuống
-Đừng phá hủy cuộc sống tốt đẹp của tôi
Lời nói đó... cuối cùng làm ặt hồ tĩnh lặng trong tim anh bất chợt dao động
Từ Phong ngược lên nhìn Thủy Nguyệt, đây là lần đầu anh quan sát 1 người con gái, phát hiện một mảnh tư lự trầm lắng ẩn chứa nơi đáy mắt trong veo
Lệ... trào khỏi khóe mi
Anh lúng túng đứng dậy, cảm thấy có thể chịu đựng mọi sự hành hạ để đám cưới diễn ra tốt đẹp, nhưng... cô khóc khiến anh thấy chạnh lòng
Từ trước đến giờ anh luôn giữ khoảng cách nhất định với phái nữ, anh có một kỷ ước không trọn vẹn về người con gái tên Đan Thanh
Anh biết mình không xứng đáng với thân phận cao quý của cô ấy, nhưng đó là người anh từng yêu
Yêu lúc nào và yêu như thế nào, anh không nhớ
Vì nó đã là chuyện trước khi anh tái sinh
Đến lúc Đan Thanh xuất hiện, chắc gì cô còn lưu giữ lại tình cảm cho anh?
Chỉ là...trong sâu thẳm nơi trái tim, anh vẫn muốn dành riêng một vị trí cho Đan Thanh
Vị trí đó chắc chắn không ai thay thế được
Nhớ lại ngày trước, phụ thân gọi đến thư phòng, ra mệnh lệnh
...bắt anh phải lấy người con gái khác
Dĩ nhiên lúc đó anh không muốn, hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý để quên đi Đan Thanh, yêu và chung sống với người khác
Mà...không muốn thì sao? Anh đâu thể chống lại cha mình, chỉ lặng lẽ gật đầu tuân theo
Không cần biết đúng hay sai, không cần biết bản thân có muốn hay không, từ trước đến giờ anh luôn làm theo lệnh. Niềm vui là gì...anh thật sự không định nghĩa được
Chắc niềm vui là khi cha hài lòng về việc anh làm, là khi mẹ và em gái thôi không khóc nữa

Nữ tử đứng trước mặt bây giờ...1 chút tình cảm anh cũng không có, anh thật không dám chắc mình sẽ cho cô ta hạnh phúc khi mà chính bản thân anh cũng đâu vui vẻ gì

Không cần biết trước kia cô là ai, cô với anh có quan hệ ràng buộc gì...Nhưng hiện tại...cô khác anh! Tái sinh ở đại cầu, có 1 cuộc sống mới, mà có lẽ rất bình yên, rất hạnh phúc

Đột nhiên anh xuất hiện và tuyên bố sẽ mang cô đi ra khỏi cái thế giới của cô, phản ứng tức giận như vậy hoàn toàn hợp lý

Anh làm việc đó chẳng khác gì kéo cô vào cái cuộc sống “không chút bình yên” của mình

Đáy mắt anh lưu chuyển, trong veo thấu tóm vạn vật, nhưng không giấu được những bộn bề suy nghĩ

Bên này, Châu tiểu thư của chúng ta...

Nhìn dòng máu đỏ tươi vẫn thản nhiên chảy xuống gương mặt anh, lòng cô thất lại, thấy hối hận, thật sự hối hận

Đôi chân rất nhanh vụt chạy ra khỏi phòng như trốn tránh cảm giác tội lỗi đang vây lấy mình

-----oOo-----

-Bỏ trốn, phải bỏ trốn

Thủy Nguyệt lẩm bẩm trong miệng, sau đó gom một ít quần áo và tiền bạc cho vào túi xách. “Nếu còn chần chừ không đi e rằng sẽ bị quăng đến Đoàn gia mất”

Rón rén bước xuống lầu, muốn nhẹ nhàng tẩu thoát khỏi nhà

Phòng của Châu phu nhân cạnh phòng khách, không ngờ gần nửa đêm vẫn còn sáng đèn o_o “Kỳ lạ, mẹ mình là thích ăn thích ngủ nha, sao hôm nay lại thức khuya ta?” Không tìm được tò mò, Thủy Nguyệt mở cửa bước vào

-Mẹ chưa ngủ hả?

Nhạc Linh Lan ngược lên nhìn cô con gái nhỏ, dù đã cố mỉm cười nhưng đôi mắt long lanh cuốn hút của người dường như nhòe đi rất nhiều.

Tất nhiên Thủy Nguyệt chưa ngốc đến mức không nhận ra mẹ mình có ưu tư, vừa buột miệng hỏi “mẹ khóc à” thì phu nhân đã ôm chầm lấy cô.

Tuy không quen được âu yếm nhưng trong bụng đang tính chuyện xấu nên Thủy Nguyệt ngoan ngoãn ngồi yên trong lòng mẹ, miên man suy ngẫm: cứ để mẹ mình thỏa mãn 1 lúc, sau này chữ mình bớt lại vài câu =.=’

(phu nhân à, người thật có phúc khi sinh ra đứa con gái như vậy)

-Hôn sự của con 2 gia đình quyết định từ rất lâu, nhưng bây giờ mẹ mới cho con biết, con giận lắm phải không?

-(nghiêng răng nói thầm:nếu là mẹ thì mẹ có nổi điên lên không) [cười] trước sau gì cũng biết mà, mẹ chưa cho con biết sớm vì không muốn con bận tâm quá nhiều thôi

-Trước giờ mẹ gieo vào đầu con ác cảm với những người con trai khác, làm con chưa từng nếm mùi vị được yêu, con có trách mẹ không?

-Cũng có chút chút, nhưng không sao, dù gì cũng đâu có ai dám yêu con (cái gì mà chút chút, nhiều ấy chứ, haizzz) [tiếp tục cười]

-Bắt con đến sống ở 1 nơi xa xôi đến thế, hẳn là con sẽ buồn và cô đơn lắm

-(điên lên: mẹ cũng bik nói câu đó hả? bik’ sao mẹ vẫn làm, còn không mau dẹp cái hôn sự mất nết này dùm con) [im lặng gật đầu]

-Thủy Nguyệt à - Châu phu nhân ngưng những câu hỏi của mình lại

-Gì vậy mẹ? (ngừng đúng lúc đó, con gái ngoan hiền của mẹ sắp chịu đựng không đc rầu)

-Con cười giả tạo quá!

....!!!(nổi giận đùng đùng)

-Mẹ xin lỗi bất ngờ như vậy bắt con rời đi...

Khoảnh khắc

Nước mắt như thủy tinh

trong suốt lấp lánh

rơi xuống

Giọng Nhạc Linh Lan nhỏ hần đi, chỉ nghe những âm thanh đơn điệu và u buồn như lời thì thầm của gió: “mẹ cũng không muốn rời xa con đâu, nhưng thật sự không có sự lựa chọn nào khác”

Thủy Nguyệt thấy cay cay nơi khóe mắt

Thật sự không có lựa chọn khác?

Tại sao chứ?

Từ bé bản thân rất được cưng chiều, cho dù sai phạm điều gì, mẹ kính yêu vẫn luôn đứng về phía cô, che chở bảo bọc mà không cần biết tiểu bảo bối đúng hay sai

Cô đòi là sẽ có bằng được, chưa bao giờ bị ép buộc điều mà mình không thích

Vậy mà bây giờ...

Rèm mi chớp động, màn sương mỏng phủ vây đôi đồng tử đen láy

Hốc mắt suýt không kiềm được mà rơi ra những hạt lệ minh châu thuần khiết

Đẹp nụ cười giả tạo sang 1 bên, ném luôn những dự tính trong lòng, cô ngốc nghếch lau lau chùi chùi một cách hậu đậu nước mắt của Nhạc Linh Lan, nghiêng người nằm xuống giường...

-Mẹ à, con sẽ nhớ nơi này nhiều lắm

9. Chương 09

Sáng sớm yên tĩnh, trong lành; vài tiếng chim mỏng manh len qua chiếc lá, ngọn cây còn mờ ẩm sương bọc quanh ngôi nhà xinh xắn.

Phòng khách tao nhã với những ấm trà chạm hoa văn tinh tế được bày ra đẹp mắt, Thủy Nguyệt cố gắng nở nụ cười méo mó nhưng hình như cũng có chút thuyết phục trước cha mẹ chồng.

-Con đau không, Tử Phong? - Hoàng Giao lo lắng nhìn vết thương trên trán đứa con trai yêu quý

-Con không sao đâu mẹ

Đoàn lão gia đang nói cười vui vẻ với Nhạc Linh Lan về hôn lễ

Nhìn về phía Thủy Nguyệt... Tử Phong hít một hơi thật sâu

...

...quyết định lên tiếng!

-Cha à, con có thể không kết hôn cùng cô ấy không?

...Lời vừa thốt ra lập tức nhận được phản ứng

-Con nói cái gì?

Tất cả mọi người đều hóa đá trước câu hỏi của Tử Phong

-Con muốn hủy hôn, con sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm về việc này! Từ này về sau cũng sẽ không thành thân nữa

(ý của anh là cũng sẽ không cùng với Đan Thanh trở thành 1 đôi, tránh những việc đáng tiếc xảy ra như phụ thân đã đề cập)

Đôi mắt hổ phách đúng là rất lạnh giá nhưng lại toát ra một khí chất mạnh mẽ khiến người ta ngưỡng mộ. Nhưng trong khoảnh khắc này, nhìn gương mặt của Đoàn lão gia thì hình như không thích hợp lắm để ngưỡng mộ.

Mỹ nam à, anh gặp rắc rối lớn rồi đó...

-Con làm sao vậy Phong?

Hoàng Giao phu nhân không khỏi ngạc nhiên nhìn con trai mình

Sau lần cãi nhau đó, Tử Phong chẳng phải đã toàn tâm toàn ý đám cưới với Tiểu Trúc?

Nhìn sắc mặt của mọi người...đặc biệt là Đoàn lão gia Thủy Nguyệt nuốt nước miếng cái ực

Hủy hôn...chẳng phải là điều cô rất mong muốn? Nhưng tại sao tâm trạng lúc này lại chẳng chút thoải mái?

CHÁT

Đoàn lão gia giận dữ nhìn Tử Phong, cuối cùng vung tay đánh anh

Âm thanh quả thật rất đáng sợ, Thủy Nguyệt giật mình nhìn cảnh tượng trước mắt

-Ở nhà đã hứa như thế nào? Bây giờ muốn ở trước Châu phu nhân làm ta mất mặt?

(không cưới Tiểu Trúc, cũng không quay lại với Đan Thanh, đứa con này rốt cuộc có suy nghĩ gì?)

Gò má trái của Tử Phong đỏ lên, anh vẫn đứng yên đó cúi đầu chấp nhận hậu quả:

-Con sẽ không thay đổi lời đã nói. Con xin cha hãy hủy hôn

-Đừng mà Tử Du - Hoàng Giao kéo tay chồng mình lại khi cái tát thứ 2 sắp giáng xuống

-Đoàn lão gia, Tử Phong còn nhỏ chưa hiểu chuyện

Nhạc Linh Lan cũng giật mình, kéo Tử Phong về phía mình. Đứa con rể hiền lành không hề có ý định tránh cái tát tiếp theo

Không khí cực kỳ căng thẳng

...

đúng lúc ấy...

Thủy Nguyệt bất ngờ chạy về phía Tử Phong, nắm tay anh

-Anh sao vậy hả? Cho em xin lỗi mà T.T em sẽ nói rõ ràng với anh ta, anh đừng bỏ em như vậy chứ - Một giọng nói ngọt ngào, một khuôn mặt nũng nịu cực kỳ đáng yêu.

Tử Phong không tin vào tai mình nữa, anh sắp đông cứng lại

-Đau không anh (Đưa tay chạm nhẹ gò má của anh, đôi mắt long lanh đầy vẻ xót xa)

-Nói rõ ràng với ai? - Nhạc Linh Lan trở mắt nhìn con gái mình - Con lại giở trò gì đây Thủy Nguyệt?

-Hôm qua tụi con đi chơi có chút hiểu lầm, Tử Phong tưởng con không thật lòng với anh ấy, cho nên... anh ấy giận quá tuyên bố hủy hôn

-Có chuyện đó sao? - cả 3 trưởng bối đồng loạt nhìn về phía Tử Phong

-.....?

Chính anh cũng hóa đá rồi

—o0o—

Cuối cùng không khí căng thẳng đã chấm dứt khi Thủy Nguyệt tuyên bố

-Chúng con sẽ đám cưới, thưa lão gia và phu nhân

Tử Phong yên lặng không nói được câu nào, anh đang tự vận dụng hết chất xám của bản thân để xem xét tình hình, cố gắng tư duy xem thật ra Châu tiểu thư đang nghĩ gì

Đoàn Tử Du nguôi cơn giận, lại khoát bộ mặt hiền từ nhìn cô con dâu, ngồi xuống nhấp tách trà và hứa đi hứa lại rằng sẽ không để Thủy Nguyệt bị bất cứ ai ức hiếp. Phu nhân Hoàng Giao thở phào nhẹ nhõm như trút được ngọn núi khổng lồ vốn đè nặng trong lòng bấy giờ

Thật ra lời nói của Thủy Nguyệt hoàn toàn không có chút sức thuyết phục, có điều cô đã chịu đám cưới thì chẳng ai truy cứu vấn đề bên trong nữa

Lúc sau Thủy Nguyệt kéo Tử Phong lên lầu, đóng sầm cửa lại

-Bị khủng hã? Cho dù có thật muốn hủy hôn cũng phải xem xét tình hình chứ. Không thấy càng nói cha anh càng giận à? Nếu lúc đó anh ngưng đi thì giờ mặt mũi đâu có thể này! - Cô đã lộ nguyên hình, lời nói chẳng chút ngọt ngào và thái độ còn như sắp giết người đến nơi

-Sao em phải nói dối? (cái gì có người khác, cái gì anh tưởng cô không thật lòng nên bỏ cô ??? ở đâu tìm được lý do kỳ cục vậy) Em đã bảo rằng hôn sự này sẽ khiến em khổ sở kia mà? - Đôi mắt của Tử Phong từ lúc nào bỗng dưng mất dần sự lạnh nhạt

-Anh muốn bị đánh lăm hã? Nếu tôi không nói vậy anh chết chắc - Thủy Nguyệt lè lưỡi nhớ lại cơn thịnh nộ của Đoàn lão gia, thật kinh khủng, quá kinh khủng

Thật ra cô đâu ý thức được, lúc cô nổi giận cũng rất đáng sợ =”= người ta chỉ tát con người ta vài cái, còn cô không phải cầm cái gì chọi cái đó mặc kệ hậu quả à?

-Anh cảm thấy em đã nói đúng, em không có tình cảm với anh mà phải lấy anh, thật không công bằng. Cho nên anh mới...

Đây là câu dài nhất mà Tử Phong từng nói với một người con gái

-Tôi không thích

Thủy Nguyệt cảm thấy gương mặt bây giờ của Tử Phong cực kỳ đẹp trai, cực kỳ phong độ >_< cho=“” nên=“” cô=“” cố=“” làm=“” ra=“” vẽ=“” “không=“” phải=“” đang=“” bị=“” anh=“” thu=“” hút=“”>

-Anh biết em không thích anh

-Tôi không thích nhìn người khác bị đánh trước mặt mình (bắt giác đỏ mặt)

Thì ra thích tự tay đánh người khác hơn là nhìn người khác bị đánh biến thái quá sức

-Dù là hình phạt gì, anh cũng có thể chịu đựng được. Anh là con trai, không sao hết

-Tôi đã nói không thích là không thích

Gương mặt trái xoan ửng hồng quay ra ngoài cửa sổ, cố giấu sự bối rối của mình, cô không chỉ bị bề ngoài kia thu hút, mà ngay cái tính mạnh mẽ kiên quyết của anh cũng khiến tim cô dao động

Tử Phong bất giác nhớ đến đêm qua Thủy Nguyệt đã suýt khóc, đột nhiên chủ động đi đến cạnh cô, nói rất khẽ:

-Sau này anh nhất định cố gắng không để em buồn. Bất cứ lúc nào em muốn về nhà mẹ, em cũng có thể về. Anh tuyệt đối không ngăn cản tự do riêng tư của em. Còn nữa, nếu sau này em thích một người khác, em muốn li hôn, anh sẽ...

-Đưa mặt đây? - Thủy Nguyệt rất nhanh cắt đứt câu nói của Tử Phong

-?

-Tôi bôi thuốc cho

Thì ra nữ chính đang ầm lòng vì câu nói của mỹ nam ^.^

-Không cần đâu - Tử Phong lắc đầu

-Anh muốn cái? - Cô lại dùng ánh mắt sắc bén lườm Tử Phong

-Anh không sao

Tử Phong bị đẩy lên giường, cảm thấy không được đứng đắn cho lắm, anh đang tính đứng lên thì Thủy Nguyệt đã mở hộp thuốc ra dí bông gòn lên trán anh

-Tôi nói anh đưa mặt qua đây

-...!

Nhìn vết thương do mình gây ra, trong lòng rất hối hận T_T Cô chấm thuốc lên miệng vết thương, đoán chắc là rất rát nên chu đôi môi nhỏ xinh ra nhẹ nhẽu

Môi cô gần như chạm vào trán anh

Đây là lần đầu Tử Phong ngồi cạnh một người con gái với khoảng cách gần đến vậy, mùi hương trên người Thủy Nguyệt cứ nhẹ nhàng thoảng qua, anh ngượng ngùng...nhắm mắt, nín thở >”

10. Chương 10

Kết thúc những ngày chia tay bạn bè sụt sùi nước mắt, cuối cùng con heo ngọc cũng phải rời xa thành phố S, đi đến một nơi thật sự xa lạ

Sân bay...

Đứng trước đồng hành lý hỗn độn, Thủy Nguyệt khẽ đưa ánh mắt nhìn anh chàng bên cạnh

“Tên chồng này... nhìn vào khía cạnh nào cũng thật là đẹp nha”

Đại tiểu thư của tôi lại giờ thói háo sắc rồi

Máy bay cất cánh, mọi thứ nhỏ dần và xa tầm tay với. Thủy Nguyệt ngồi cạnh Vân Hương, bắt giắc lên tiếng

-Đi cùng tớ... bỏ lại thành phố S... cậu có hối hận không?

Thất thần nhìn cảnh vật xung quanh, lo sợ đến 1 ngày nào đó thành phố thân yêu này sẽ bị chính mình vô tâm chôn vào quên lãng...

Trang Vân Hương lắc đầu, mỉm cười

“Cậu là ký ức của tớ, cậu ở đâu, tớ sẽ ở đó, mãi mãi bảo vệ cho cậu” Cánh môi hồng khẽ mấp máy... những lời này căn bản Thủy Nguyệt không hề nghe thấy

Đến nơi rồi nha nha nha

Chớp chớp đôi mắt to tròn đen láy, cảnh tượng trước mắt khiến Thủy Nguyệt tràn ngập bất ngờ, xen lẫn thích thú : nhà chồng cô là một biệt thự cao cấp nằm trong khuôn viên rộng lớn với toàn hình ảnh thiên nhiên: cây cối, da trời, hòn non bộ nhân tạo... tất cả là 1 màu xanh

Màu xanh mang đến cho con người sức sống, niềm tin yêu, hy vọng. Màu xanh làm cho con người có cảm giác yên lành, bình thản.

Thành phố K chỉ nhộn nhịp ở những khu trung tâm, thực tế nó nổi tiếng xưa nay với những thắng cảnh có một không hai và những khu biệt thự cổ có tuổi đời cả trăm.

Nuốt một ngụm nước bọt... chậm rãi bước vào cánh cổng nhà họ Đoàn

Haizzzz, có ai đi lấy chồng mà dốt theo bạn mình không? Có đấy ạ Thủy Nguyệt nhất quyết bắt Vân Hương đến Đoàn gia ở cùng

Quái lạ là...chẳng ai phản đối!

-Sân vườn thôi có cần rộng vậy không trời!

Ngay cả người làm thuê cũng đông gấp mấy lần nhà cô, không hiểu Đoàn gia đào đâu ra lắm tiền nhiều của thế (ánh mắt nghi ngờ)

-Cha! Mẹ! Anh hai! Oa đợi mọi người này giờ

Tử Quỳnh cái miệng oang oang, khi bước đến gần vội vàng cúi đầu lễ phép chào song thân cùng khách mới, đôi môi nhỏ óng ánh màu sắc, tóc được buộc gọn gàng để lộ khuôn mặt xinh xắn.

Ánh mắt hoạt bát và nụ cười cực kỳ đáng yêu như vậy, không khỏi khiến cho người đối diện phải ngây ngất động lòng đi

Thủy Nguyệt âm thầm ai oán, haizzzz đúng là anh em ruột, đều đẹp hoàn hảo như vậy thật ganh tỵ nha

-Chị còn xinh hơn trong hình a (chỉ vào Thủy Nguyệt) Em là Tử Quỳnh, em gái của Tử Phong, rất vui được gặp “chị dâu”. Còn đây là bạn chị dâu phải không? (nghiêng đầu nhìn sang Vân Hương)

-Em chào chị (trời...da chị ấy đẹp quá...thật muốn sờ thử một cái)

Ấn tượng đầu tiên về em chồng chính là : một nữ tử xinh đẹp nhưng nói nhiều cực kỳ a~ Thủy Nguyệt chỉ có thể gãi đầu, nhe răng ra cười

Cuối cùng nhà chính rộng lớn đã trước mặt, khá lịch sự và bắt mắt với cách bày trí cầu kỳ tinh xảo. Không khí ấm áp nhờ màu sắc trung tính, Hoàng Giao phu nhân đúng là người có đôi mắt nghệ thuật tinh tế, những món đồ cổ độc đáo, những bức tượng tạc bằng ngọc thạch mang một màu xanh quyến rũ làm người ta có cảm giác ngấm mãi không chán.

Trên tường nhà treo vài bức tranh cảnh thiên nhiên làm cho phòng khách vốn đã rộng nay còn như trải dài thêm đến tận nơi chân trời khác.

Bộ ghế sofa bằng gỗ cao cấp thiết kế theo phong cách hoàng gia, bọc nhung sang trọng. Trần nhà được gắn các chùm đèn pha lê mang đến một không gian khoáng đạt tràn ngập ánh sáng

Thủy Nguyệt nhìn sơ qua một lượt, không khỏi ngây người, cuối cùng cũng biết cảm giác bước chân vào ngôi nhà của quý tộc rồi

Sống trong một nơi hoàn hảo như vậy, thảo nào trên người Đoàn Tử Phong luôn toát ra một loại khí chất cao quý của công tử không nhiễm bụi trần

Nhưng mà...nhưng mà...mọi thứ đều không thu hút bằng những món ăn vừa thơm vừa đẹp mắt đang bày sẵn...

Nuốt nước miếng cái ực...

-Tiểu Nguyệt đói rồi phải không? Ta dặn Tử Quỳnh chuẩn bị sẵn điểm tâm *chỉ lên bàn* hy vọng hợp khẩu vị của con

Đột nhiên nghe những lời này từ người mẹ chồng xinh đẹp, Thủy Nguyệt thật sự muốn gào to “Phu nhân, con yêu người ”

—————o0o—————

Thức ăn ngon, trà cũng rất tuyệt, ấm nóng và có mùi hương dịu dịu... thật ra nàng dâu được gả về nhà chồng cũng đâu đáng sợ như trong film vẫn đề cập nhỉ

-Ngày mai các con có muốn đi đâu chơi không?

Đoàn Tử Du ăn xong bữa, thanh thoi ngồi đọc báo, để mặc phu nhân mình huyền thuyên

-Mai ở khu Vĩ Gia có lễ hội, có tổ chức ca nhạc nữa Hai chị cũng đi nhé - Tử Quỳnh rất ham vui, vừa ngấu nghiến thức ăn vừa nói

-Ừm ừm đi - Thủy Nguyệt cười toe toét, ăn chơi sao thiếu mặt heo của cô

Đột nhiên Tử Quỳnh bắn tia nhìn về phía anh trai mình, cười khoái trá

-Anh hai...chị dâu nói muốn đi kìa anh hai... anh cũng phải đi đó

Tử Phong đang rót trà ọi người... (không biết ai mới là con dâu nhà này haizzzz anh như vậy sẽ bị vợ mình ức hiếp đó)

Không có tiếng đáp lại...

Nguyên lai anh ghét nơi ồn ào =”=

Phần thắng áp đảo thuộc về Tử Quỳnh khi Phong ca chưa kịp có phản ứng thì Đoàn lão gia đã lên tiếng:

-Tử Phong, mai con phải chạy xe cẩn thận đó

Cái này hoàn toàn không phải là “dận dò” mà đã theo khuynh hướng ép buộc rồi, Tử Phong chỉ còn có thể ngoan ngoãn nghe theo

Lại tiếp tục rót trà...

—o0o—

Căn phòng mà Hoàng Giao phu nhân chọn cho Thủy Nguyệt phải nói là rộng vô đối, có rèm cửa màu xanh và ra trải giường hồng nhạt. Heo ngọc tắm rửa sạch sẽ, bôi ít kem lên da rồi lao lên giường ôm con gấu to cực kỳ mềm mại

-Woo thích quá

Cô chỉ kịp nhắn cho Tố Như và Khánh Nhật báo rằng mình đã đến thành phố K rồi, sau đó lăn đùng ra ngủ

11. Chương 11

Kết thúc bữa cơm sáng ngon lành, Đoàn lão gia và Tử Phong đều đến công ty, Tử Quỳnh thì có việc bận cũng biến mất tăm, Thủy Nguyệt ở nhà rảnh rỗi kéo Vân Hương online Bá Vương Kiếm

Đã rất nhiều ngày [Heo tóc dài] không chơi game, thậm chí không mở yahoo, cho nên anh chàng “tướng công” [Tiểu Ngư Nhi] bị người ta câu dẫn đoạt mất mà không hề hay biết

[Mật] [Sóng tình] => [Heo tóc dài] Trễ 15 phút đấy nhá >_____

[Mật] [Heo tóc dài] => [Sóng tình] Sr cục cưng, phải trò chuyện với mẹ chồng kính yêu nữa

[Mật] [Sóng tình] => [Heo tóc dài] Gọi mẹ chồng luôn 0_o Đáng ngạc nhiên

[Mật] [Sóng tình] => [Heo tóc dài] À đúng rồi cậu ở đó mà bị ai hiếp đáp phải nói tớ biết >_< tớ=“” liêu=“” chết=“” bảo=“” vệ=“” thủy=“”>

[Mật] [Sóng tình] => [Heo tóc dài] Mấy ngày không gặp mặt heo của cậu nhớ quá chừng...Ủa mà Hương Nhi đâu, không online à?

[Mật] [Heo tóc dài] => [Sóng tình] Cậu hỏi lắm thế sao mà trả lời hết được __=! Vân Hương đang cài lại phiên bản, ở ngay phòng bên cạnh kia.

Sóng tình chính là cô bạn thân Giang Tổ Như, người chưa có mảnh tình kẹp nách nhưng lại thích đóng vai chuyên gia tư vấn hôn nhân gia đình

[Mật] [Sóng tình] => [Heo tóc dài] Người ta lo lắng mà

[Mật] [Heo tóc dài] => [Sóng tình] Mẹ chồng siêu tuyệt vời, hôm qua tớ với người hát karaoke đến khuya mới đi ngủ hắc hắc

Nhắc tới hôm qua đúng là bi kịch trong lịch sử Đoàn gia, mẹ chồng, con gái và nàng dâu cùng tam ca đến gần 12h đêm chưa chịu ngủ. Kết quả Đoàn Tử Du hết sức chịu đựng phải “vác” vợ mình về phòng, 2 chị em kia còn từ từ lê lét tận 1h mới chịu giải tán

Tử Phong không chịu hát bị bức cung rất tàn nhẫn, may nhờ có Vân Hương nói giúp, nếu không 3 mỹ nhân kia đã hành xác anh thê thảm không gì bằng rồi

Hoạn nạn thấy chân tình, Phong ca như vậy đem lòng cảm kích Hương tỷ a

~ ————— oOo ————— ~

Chơi game thiết là thú vị nha, có thể cùng Khánh Nhật, Tổ Như, Vân Hương và mấy huynh đệ trong bang như [Thần Thoại], [Đại thiếu gia],... tám đủ thứ chuyện trên giang hồ, sau đó săn Boss hoặc phá các cửa ải “Thiên quan” để nhật trang bị mà sử dụng

À, chọc phá người khác cũng rất vui, tình hình là trong bang có 2 cô nàng tên [Đại mỹ nhân] và [Hoa độc] đang theo đuổi bang chủ

Nghe đồn 2 nàng ý có chút nhan sắc, rất thích dụ dỗ con trai, đặc biệt là những game thủ lăm lăm tiền nhiều của. Xui cho Khánh Nhật, bọn họ bị hoa mắt vì bộ trang phục Full Sao Xanh đẳng cấp và con Thánh Thú của anh, lập tức bày ra mỹ nhân kế hehehe

Cứ tiếp tục hoang tưởng đi, nếu so với hàng đồng chân dài chung trường xếp hàng đợi Khánh Nhật thì những cô nàng “đẹp qua mạng” như vậy có nghĩa lý gì (Thủy Nguyệt cười đắc chí)

Cuộc trò chuyện có vẻ rất suôn sẻ cho đến cái đoạn...

[Tổ đội] [Tiếng Dương Cầm] à, mấy hôm trước Tiểu Ngư Nhi tìm cậu đó, mình và Tổ Như đều không nói ai biết...Thủy Nguyệt đi lấy chồng rồi

Tiểu Ngư Nhi??? Mình hình như quên mất trong game có thêm 1 tên chồng hờ a

~ Thủy Nguyệt cười khỏ, tùy tiện đánh vài chữ

[Tổ đội] [Heo tóc dài] Thôi kệ hần đi

[Tổ đội] [Tiếng Dương Cầm] Tiểu Ngư Nhi nói muốn ly hôn

[Tổ đội] [Heo tóc dài] WTH ?_?

[Tổ đội] [Tiếng Dương Cầm] Hình như cậu ta tính kết đôi với ai đó tên Ân Ân, hôm cậu đãi tiệc chia tay bọn mình, 2 người họ hẹn gặp mặt, nghe nói đã chính thức yêu nhau

[Tổ đội] [Sóng tình] ừm, hần kiu là khi nào cậu online thì buzz yahoo của hần, đến chỗ “Nguyệt lão” tháo tơ hồng

Cuộc đời Thủy Nguyệt lần đầu biết cảm giác bị nam nhân sút

[Tổ đội] [Tuyệt nữ] Có phải Ân Ân của bang “Ngược dòng băng giá” mạnh nhất sv không?

[Tổ đội] [Sóng tình] ừm con nhỏ cười ngứa cùi được ai tặng cho cây Tường Ngân Dao, suốt ngày đi cắt hoa nhỏ cỏ gần nhà mình. Mà... Tiểu Ngư Nhi đầu quân cho “Ngược dòng băng giá” luôn rồi

Tiểu Ngư Nhi dựa vào nương tử mới để gia nhập [Ngược dòng băng giá]???

[Tổ đội] [Heo tóc dài] Vân Hương biết cô gái kia hả? (tròn xoe mắt)

[Tổ đội] [Tuyết nữ] Là ứng cử viên danh hiệu “giang hồ đệ nhất mỹ nhân” năm nay đó, cô ấy post hình cosplay nhân vật game của mình lên diễn đàn, nghe nói rất được ủng hộ

[Tổ đội] [Heo tóc dài] ...

[Tổ đội] [Tuyết nữ] Thủy Nguyệt của tớ xinh hơn nhiều mà

[Tổ đội] [Heo tóc dài] ...(đang rất muốn gào lên)

Thật sự là bị “đá” rồi a

~~ Trò chuyện đến hơn 4 giờ chiều Thủy Nguyệt mới chịu tắt máy chuẩn bị đi lễ hội, nhưng trong lòng thật rất bức bối nha!

Cái tên đáng ghét... ban đầu thấy hần cũng thú vị lắm, không quan tâm bề ngoài của cô đã quyết chí theo đuổi, bây giờ lại vì người con gái khác phải bỏ cô sang bên

...nuốt không trôi >__

Nhưng... khi nhìn thấy chiếc mô tô của Tử Phong thì tâm trạng của Thủy Nguyệt khác hoàn toàn

-Woa...bóng loáng! Đẹp mê hồn! Rất oách, rất đẳng cấp nha...! Tui muốn chạy thử!!! (làm mặt cười)

Biết ngay mà, Tử Phong nhẹ giọng khuyên cô

-Nguy hiểm lắm

-Tui...muốn!

-(lắc đầu) Không được, để anh chở, em ngồi phía sau

-Tui nói là tui muốn chạy mà anh mới phải ngồi phía sau ý!

Cô lặp lại, ánh mắt sắp giết người. Anh không nhìn thẳng vào mặt cô nhưng cũng đoán biết cô đang muốn ăn tươi nuốt sống mình ^^!

-Cha nói anh phải chở em...

Hừ anh được lắm, dùng người lớn để đàn áp tôi à? Cô nghiêng răng chụp lấy chiếc nón bảo hiểm, miễn cưỡng ngồi phía sau. Lúc này Tử Quỳnh cũng dắt ra chiếc LX125 xinh xắn, Vân Hương vẫy tay với Thủy Nguyệt, cười ầm ập:

-Cùng đi nào

-Hừ, xem như nể mặt Vân Hương *liếc Tử Phong một cái*

—————oOo—————

Gió thổi rát da thịt, Tử Phong sợ cô lạnh nên chạy với tốc độ khá chậm. Nhưng con heo ngốc ngang bướng nhỏ mọn nào đó thật không hiểu chuyện, miệng liên tục tru tréo hành hạ tai anh

-Woa, mô tô nha! Vù...vù...qua mặt xe cá viên chiên nha

...(không phản ứng)

-Woo woo...Vù vù...qua mặt xe hủ tít gõ nha

...(vẫn không phản ứng)

-Anh tăng tốc một chút không được à? Hần... hần... hần... cái tên chạy Air Blade vừa nãy kênh mặt nhìn anh đấy! Cho hần hít khói đi

Cô chỉ về phía trước, nghiêng răng, mà tên con trai kia cũng phóng khá xa rồi. Chiếc mô tô màu đen siêu cấp vẫn chậm rãi chào hỏi hàng cây bên đường @@! Nóng máu...

-Đoàn Tử Phong! Anh có nghe tôi nói không hả?

Bị gọi cả tên lẫn họ, xem ra không yên lặng được rồi!

-Anh không muốn em bị cảm lạnh. Với lại chạy chậm để còn thưởng thức cảnh xung quanh mà
Giọng nói trầm trầm mê hoặc thoảng vào trong tiếng gió, nhưng ai kia đáp lại như phun thuốc nổ

-Nói cái gì thế? Nghe không rõ!

(điếc mà còn ngang tàng, haizzzz)

Cô hét thật to bên tai phải của anh. Tử Phong giật mình vì hơi ấm nóng phả vào cổ mình, lần đầu anh chở con gái mà không phải Tử Quỳnh, quả thật rất ngược, rất lúng túng. Xui cho anh, nàng không chỉ là con gái, nàng còn là con cộp cái @@!

-Chạy chậm quá! Chậm quá! Có phải con trai không đây

Một bên nhăn nhó, cầu nhàu

Một bên tiếp tục tập trung chạy xe, không phản ứng

Thủy Nguyệt cảm thấy tay chân thừa thãi, rảnh rỗi nhéo một cái thật mạnh vào eo anh

-A...

Đúng là hơi đau một tý, nhưng nguyên nhân phát ra chữ “A” đó chính là... Tử Phong lần đầu bị con gái chạm vào eo

-Em làm gì vậy? - Anh đỏ mặt, lúng túng hỏi

-Anh không thích?

-(gật đầu)

Cô lại ra sức bấu thêm một cái vào eo bên kia của anh, ngang ngược nói

-Nhưng tôi thích!

Lần này anh không ý kiến nữa ==”= Nữ tử này... thật sự là công chúa Tình quốc sao???

Ca, ráng nhịn đi anh, sau này tìm cơ hội trả thù

—————o0o—————

Cuối cùng Thủy Nguyệt cũng chịu im lặng một chút, đưa đôi mắt đen lầy hòa vào cảnh vật xung quanh.

Những căn biệt thự rộng lớn nằm nối tiếp nhau, yên tĩnh khó ngờ, cây xanh hai bên đường được trang trí, cắt tỉa vô cùng khéo léo thành những hình thù ẩn tượng.

Thoảng trong gió có mùi thơm thật dễ chịu, trước tầm mắt cô chính là người con trai vai rộng eo thon, cổ trắng, tóc tai gọn gàng, thật là...mê hoặc quá đi mà

-Hahaha! Chỗ này...nếu cắn một cái chắc sẽ rất ngon

-Em nói gì?

-Tôi muốn hóa thành ma cà rồng ăn cái cổ của anh

-Ặc!

Tử Phong cứng họng luôn

Không hiểu sao mỗi lần có ai chạy lướt ngang, họ đều đánh ánh mắt dò xét nhìn một lượt, bắt giắc trong lòng Thủy Nguyệt thấy... thích thích, tự nhiên cô nghĩ mình sắp sở hữu “một cái gì đó”...rất tuyệt (cười tỉnh quái)

Nhưng mà... không được phải lòng hần đâu, Tổ Như đã nói con trai càng đẹp càng làm khổ con gái Thủy Nguyệt lại vu vơ suy nghĩ

Mà Tố Như cũng đâu phải không có lý, anh chàng Khánh Nhật bạn của họ vốn là minh chứng điển hình, biết bao nhiêu cô gái thề sống thề chết vì Khánh Nhật đấy thôi!

...

-Hừ, trai đẹp!

Nói xong cô độc ác nhéo Tử Phong thêm một cái rất mạnh anh giật mình không hiểu lý do mà...cũng không lên tiếng phản kháng

Tử Phong từ khi gặp Thủy Nguyệt luôn bị động tay động chân, nhưng anh chưa từng bực mình, một chút cũng chưa! Lý do đầu tiên chính là Đoàn lão gia đã căn dặn anh phải tốt với vợ chưa cưới, không được để cô buồn, nếu anh dám hiếp đáp Thủy Nguyệt chắc chắn sẽ bị cha mình...xử lăng trì.

Đoàn lão gia à, người nghĩ con dâu của người có thể bị Tử Phong hiếp đáp sao? Người chắc chắn bị khuôn mặt ngây thơ kia đánh lừa rồi

Còn một lý do nữa, cô chính là tái sinh của Tiểu Trúc. Trong ký ức còn sót lại của anh, công chúa Đan Thanh lúc nào cũng nói “Đừng ghét bỏ Tiểu Trúc, Tiểu Trúc là người tốt”

Anh không nhớ Tiểu Trúc và anh có quan hệ gì, nhưng... đơn giản anh nghe theo Đan Thanh, không cần biết nguyên nhân. Xem ra Tử Phong thật rất yêu thương cô công chúa này, haizzzzz

---

oOo

Khác hẳn không khí đầy bạo lực đang diễn ra, Tử Quỳnh và Vân Hương trò chuyện vô cùng “tâm đầu ý hợp”. Tử Quỳnh khác anh trai mình, rất thích nói chuyện, hay cười và là người có cá tính. Đoàn lão gia chỉ nghiêm khắc với con trai, đối với cô con gái nhỏ thì yêu chiều hết lòng

-Vân Hương cứ ở lại nhà em, đừng ngại gì ghen. Em biết tâm trạng của chị dâu mà, nếu không có chị ở cùng, chị dâu sẽ cô độc lắm.

Vân Hương vuốt mái tóc phía sau của Tử Quỳnh đang bay trong gió:

-Cám ơn Tử Quỳnh nhiều. Mình sẽ cố gắng không làm phiền gia đình ^^

-Chị khách sáo quá, lại xinh đẹp nữa.

-(cười)

-Anh trai ngốc của em rất giỏi chịu đựng, cứ luôn kìm nén cảm xúc trong lòng. Nếu chị dâu có thể giúp anh ấy thay đổi thì tốt quá

-Chỉ sợ không thể cùng nhau đi hết con đường...

Ánh mắt của Vân Hương đượm buồn, hoa vương trên tóc, hốc mắt cay cay

Âm thầm cảm nhận cái lạnh của gió xuyên qua da thịt của mình... cảm nhận được những bi kịch sắp diễn ra

-Chị nói sao? Gió to quá em nghe không rõ

-Không có gì đâu - Vân Hương siết tay ôm lấy Tử Quỳnh

-Chị lạnh à? Em chạy chậm lại nha.

-Ừm...

12. Chương 12

-Này Tử Quỳnh có gọi, con bé muốn rủ con đến Vĩ Gia dự lễ hội

Lãnh Cẩm nhìn Minh Vũ, khẽ thở dài

-Con không đi đâu

Anh thất thần đưa ngòi bút lướt qua trang giấy, mà thứ anh vẽ ra lại là những cánh hoa màu đỏ như máu tươi trên nền tuyết trắng ngần

Lãnh Cầm - hiệu trưởng của Talent, người phụ nữ thành đạt cực kỳ quyền rũ và đầy quyền lực, yêu thương gia đình, đặc biệt là cậu con trai cứng đầu hay chống đối

Cha của Minh Vũ là Nghị trưởng Ngô Minh Thành, rất có địa vị trong xã hội vậy mà luôn phải vật vạ với sự ngang tàng ngạo mạn của con mình. Lúc nghe Minh Vũ tuyên bố đang yêu thì cả gia đình vui ra mặt, có điều sau khi biết đó là người con gái trong mộng, tất cả đều choáng váng nhìn anh (con trai à, ta biết con rất kỳ lạ, không ngờ lại quái tới mức này...tiếng lòng của cha mẹ Minh Vũ)

Cuối cùng ông quyết định “gả” Minh Vũ cho nhà họ Đoàn với hy vọng đứa con gái thông minh xinh đẹp của Đoàn Tử Du sẽ giúp thẳng con trai quái gở của ông... “trở lại bình thường”

Dĩ nhiên Minh Vũ không chấp nhận cuộc hôn sự lãng xẹt này, còn từng bỏ nhà ra đi. Ngô Minh Thành đành phải đến nhà họ Đoàn xin hủy hôn, nhưng quá muộn rồi, Tử Quỳnh đã yêu Minh Vũ, yêu từ cái nhìn đầu tiên

Đúng là bi kịch

-Con không đi thật à? Hình như Tử Phong cũng ở đó - Lãnh Cầm dịu dàng ngồi cạnh con trai mình

Quả nhiên lời nói có hiệu quả, Minh Vũ ngạc nhiên quay sang nhìn phụ nhân:

-Mẹ lừa con à Tử Phong không tham gia những thứ nhảm nhí đó đâu

-Nghe nói là đi cùng vợ sắp cưới đó

...vợ sắp cưới của Tử Phong???

Minh Vũ rất nhanh phóng xuống giường:

-Con đến Vĩ Gia một lúc

Phụ nhân cười hài lòng (ta biết ngay chiều này có công hiệu mà)

-----o0o-----

Lễ hội nằm ở bãi đất rộng cách xa khu trung tâm thành phố để có thể dễ dàng tổ chức các trò chơi, biểu diễn văn nghệ, cũng là nơi nhiều người đến cầu phúc, cầu mệnh

-Ái đẹp trai quá

-Nhìn anh chàng kia kìa

-Ôi chao...Cực phẩm a

Minh Vũ vừa xuất hiện đã như một thanh nam châm lớn thu hút các sắc nữ ở đây. Tầm woài không thấy Tử Phong và phụ nhân của cậu ấy, thành ra tâm trạng thiếu gia đây có chút bực bội nha

Chen chân giữa dòng người bước đến gần Minh Vũ là một nữ nhi xinh đẹp với khuôn mặt cả lớp phấn dày và đôi môi đỏ tươi mỉm cười sắc sảo

-Anh ơi...Em có thể mời anh...

-Cút đi

.....!

-----o0o-----

-Chị dâu! Bên kia là cây cầu trong truyền thuyết của thành phố K. Nghe nói hai người yêu nhau cùng bước hết cây cầu mà nhìn thấy điều kỳ diệu sẽ nhận được lời chúc phúc của Thủy Thần - Tử Quỳnh dụ dỗ với thái độ rất bí ẩn

-Hả? Điều kỳ diệu gì vậy? Có ăn được không? - Thủy Nguyệt nhú mày

-.....(chị dâu à...em là muốn nhận mệnh “lời chúc phúc của Thủy Thần” kìa)

Vân Hương mỉm cười, nơi đây đúng thật có người canh giữ, nhưng không phải gọi là Thủy Thần...

Đến thành phố K lần này, cô chính là muốn ghé thăm cố nhân đã giúp mình bảo quản “vật đó” suốt ngần ấy năm trời

-Chúng ta qua kia mua sắm nha chị Vân Hương *chỉ tay bên trái*

-Hai anh chị tới chỗ cây cầu truyền thuyết xem thử đi *chỉ tay bên phải*

.....???

Tách riêng mà đi?

“Mình và hửn?” [ngó sang Tử Phong...] Hình như có chút không ổn

-Không! Chị muốn đi cùng Vân Hương a ...

-(biến mất tiêu không chút dấu vết)

-(nhìn trái...nhìn phải) hu hu hu 2 người bỏ tui đi thật hả

Chơi kỳ nga, Thủy Nguyệt mặt như cục thịt heo nhăn nhó, cuối cùng bắt lực thở dài 1 hơi...

-Em muốn mua gì không? - Mặt anh không có cảm xúc, nhưng lời nói lại rất ôn nhu

Thủy Nguyệt lập tức trả lời mà không cần suy nghĩ

-Muốn ăn

-Ừm chúng ta đi ăn

-Hoan hô

—————o0o—————

-Anh chàng đẹp trai đó lạnh lùng thật a

~ -Còn rất hung dữ nữa, dọa cô nàng kia sợ chết khiếp

-Càng lạnh đậm càng thu hút mà hihi

Đám nữ nhi xì xầm bàn tán, Minh Vũ không màng liếc mắt nhìn, đôi đồng tử ảm đạm tối tăm, sau đó hằm hằm sắc mặt bỏ đi

-Điện thoại hết pin, bực thật đấy

Ngũ tặc, anh tìm một góc yên tĩnh, dựa lưng vào thân cây cổ thụ ngàn năm tuổi... ngắm bầu trời

Nhìn những cặp nam nữ tình tứ nắm tay nhau bước trên cầu, ánh mắt Minh Vũ thoáng một tia hồ hững

-Truyền thuyết gì chứ, kẻ ngốc mới tin

“Mình như vậy thật giống đang ganh tỵ với hạnh phúc của người khác!”

Thở nhẹ một hơi, anh cười nhạt

1 giây sau nụ cười đó dường như đóng băng

Ánh mắt của anh bắt gặp một cô gái

...Mái tóc dài mượt bị gió thổi bay

Làn da y hệt bông tuyết mùa đông

Đôi mắt màu trà mang chút u buồn lại thập phần cuốn hút

-Không thể nào...

Cái gì đó len lỏi vào tâm hồn, một cảm xúc khác lạ gặm nhấm đôi chân khiến anh đứng không vững nữa

-Cô ta... Cô ta...

Người con gái... chính là người con gái anh nhìn thấy trong giấc mơ

.....

-A...a... xin đợi một chút!

Đưa tay ra muốn với lấy...mà người kia đã khuất dạng từ lúc nào không hay

Cô ấy... 1 mình bước lên “cây cầu trong truyền thuyết”

—o0o—

Sau khi tách nhóm với Thủy Nguyệt, Vân Hương tìm cách ly khai khỏi Tử Quỳnh, tự mình tìm đến “cây cầu trong truyền thuyết”

Kết giới ánh sáng xanh đỏ bao bọc, không gian bên ngoài toàn bộ chịu ảnh hưởng bởi ma pháp mà Vân Hương vừa thi triển

Vài sợi tóc trước trán cô bay bay, để lộ ra một dấu ấn hoàng tộc tựa như đóa hoa, dấu ấn đó sáng lên, cảnh vật xung quanh bỗng chốc ngưng đọng.

Một người con gái với đôi mắt xanh lơ rẽ nước bay lên không trung, thất thần nhìn Vân Hương...

Sau đó nhanh chóng quỳ xuống hành lễ

-Thuộc hạ đã đợi được công chúa rồi

Nói xong cô hai tay dâng cho Vân Hương một viên ngọc bề mặt xanh thẫm, với những đường vân trắng li ti như lưới nhện. Viên ngọc mát lạnh, không chút trầy xước.

Vân Hương nở nụ cười ấm áp:

-Sắp có người đến lấy nó đi. Từ bây giờ, em tự do Mẫn Mẫn, không cần phải canh giữ ngọc quý ở đây nữa.

-Công chúa...

13. Chương 13

Bước đi mỗi lúc một nặng nề, từ lúc đặt chân lên chiếc cầu này Minh Vũ liên tục bị phát sinh ảo giác, đầu óc quay cuồng choáng váng không thể kiểm soát được

-Cô gái kia...Mình nhất định phải tìm thấy cô ta

Một mùi hương dịu dàng thoảng vào mũi, anh cố sức bước thật nhanh về phía trước. Ảo giác mỗi lúc một nhiều, rõ ràng sống động như vừa xảy ra hôm qua

Cảnh trong mộng

-Chúng ta...lấy nhau đi

Nghe những lời này từ miệng người con gái mình yêu, thật sự rất hạnh phúc, nhưng y vẫn đủ lý trí để đối diện với thực tế. Chấn Vũ biết, nàng là muốn ban ình một ân huệ sau cùng trước khi chết

Y nhìn Trang Phi Tuyết rất lâu, cuối cùng cay đắng nói ra suy nghĩ trong lòng.

-Hi, người đang thương hại thuộc hạ?

Nàng hít một hơi thật sâu, mím chặt cánh môi, cố không để khóe mi trào lệ

-Chàng nghĩ thế nào cũng được, tối nay chúng ta bãi đường

-Thuộc hạ có thể biết lý do không?

-Chẳng phải rất muốn ta trở thành người của chàng?

-Đặc ân trước khi chết? Là lời cảm ơn vì thuộc hạ đánh đổi mạng của sống mình cho công chúa Đan Thanh?
Chấn Vũ cười nhạt, nghen ngào... sau đó đột nhiên đổi cách xưng hô

-Nàng có từng yêu ta không, Tuyết Nhi?

-Hãy chuẩn bị đi, tối nay ta đợi ở Đại sảnh

Lời nói giá lạnh hơn cả tảng băng mùa đông, nàng quay mặt bước đi, bỏ lại y ngây ngốc nhìn theo

...

Thành thân xong, Chấn Vũ đã có một đêm ân ái mặn nồng cùng Phi Tuyết. Giấc ngủ đến khá muộn nhưng cũng làm hài lòng y sau chuỗi dài thức trắng hỗn độn những suy nghĩ

Ánh nắng sớm mai e thẹn rót vào cửa sổ phòng, tân lang thất thần lặng ngắm mỹ nhân của mình đang say giấc nồng

-Nàng đẹp lắm, Tuyết Nhi, ngàn vạn đóa hoa ngoài kia cũng không sánh bằng một nụ cười của nàng. Nếu mỗi buổi sáng ta có thể nhìn thấy Tuyết Nhi của ta...thì tốt quá...

Y mỉm cười, tự trách

-Ta thật tham lam có phải không?

Đưa tay chạm nhẹ gò má hồng hào của Phi Tuyết, suýt nữa không kiềm chế được, để nước mắt mình rơi xuống khuôn mặt mỹ miều kia

-Ta có lỗi...không thể chăm sóc nàng đến suốt đời. Nếu...còn có kiếp sau...ta nhất định mang hạnh phúc đến cho Tuyết Nhi

Chỉnh lại y phục trên người, không quên tự tay xếp bộ áo cưới lộng lẫy của Phi Tuyết hôm qua, sau đó chọn một chiếc váy lụa xinh đẹp để cạnh nàng...

Dù luyến tiếc khoảnh khắc trước mắt, nhưng y cũng phải bước đi, cùng với thanh bảo kiếm... làm nhiệm vụ của mình

-Ngủ ngoan nha, Tuyết Nhi, ta yêu nàng

Cửa phòng tân hôn đóng lại thật nhẹ

Rèm mi dày khe dao động, nước mắt không kiềm chế được, cứ thế lăn dài lăn dài...

Chỉ có thể khóc sau lưng y!

Không ăn, không uống, Phi Tuyết giam mình trong phòng, khóc suốt một ngày

—————oOo—————

Cây cầu bắt đầu dao động mạnh, màu nước phút chốc đỏ tươi như máu, tất cả mọi người đều mất hết ý thức ngã xuống

Ảo ảnh làm tiêu tốn không ít sức lực của Minh Vũ nhưng anh vẫn cố gắng niệm thần chú, phóng những làn sáng trong lòng bàn tay phong tỏa xung quanh

Mặt nước lóe lên một vầng hào quang, sau đó vụt tắt rất nhanh, chỉ để lại một viên ngọc lơ lửng trên không trung, tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt mê hoặc lòng người

Sau đó viên ngọc màu xanh như có linh tính không chế, tự khắc nằm gọn trong lòng bàn tay anh

-Không ngờ lại dễ dàng đoạt được Thủy Châu. Theo truyền thuyết nó vốn ngủ yên trong phong ấn, giờ lại lộ diện thế sao?

Anh hài lòng ngắm nghía vật quý, mỉm cười

“Hắc hắc ta thật là tài giỏi a! Có thể thu phục được một trong [Ngũ Tinh Liên Châu]”

Bận tự kỷ, Minh Vũ căn bản không hề biết có một người con gái đứng phía sau lặng lẽ quan sát mình
Cho đến khi...

-Có người muốn tỏ tình với anh kìa

-Anh ơi chị mặc áo trắng nhìn anh nãy giờ á

-Cô gái kia xinh đẹp quá

-Phải đó phải đó! Y như tiên nữ giáng trần

Tình hình là tâm trạng Ngô thiếu gia đang vui, lơ lửng trên mây, không ngờ bị tiếng ồn ào kéo về thực tại, cơ hồ có chút bức bối

Tỏ tình? Không lạ, anh gặp nhiều rồi

Minh Vũ quay đầu lại nhìn, quả thật có một bạch y nữ tử đứng sau lưng...

Nhưng chưa để anh thấy rõ khuôn mặt... khoảnh khắc, mỹ nhân kia cũng quay đầu... thật nhanh bước đi

-Nhất gan như vậy mà muốn lọt vào mắt boss thiếu gia?

Giọng anh mạnh mẽ và ngạo mạn, khiến cho những người xung quanh cười ồ lên

Có lẽ họ giấu cợt cô gái...

Hay là khinh anh quá kiêu?

Cô nghe thấy nhưng không để tâm, như vậy lặng lẽ bước đi...kéo khoảng cách đôi bên xa thêm ra

14. Chương 14

Cô ly khai một đoạn, Minh vũ cũng chẳng bận tâm, nữ nhi đối với anh... thật rất phiền phức a

~ Cho đến khi...

-Ủa? Vân Hương! Sao cậu ở đây một mình? Tử Quỳnh đâu?

Thủy Nguyệt trái phải đều cầm thức ăn, nhìn thấy Vân Hương vội phóng đến như tên lửa

-À...Tử Quỳnh cô ấy...

Thoảng một nét bối rối, Vân Hương lúng túng nhìn Thủy Nguyệt, gò má không tự giác đỏ bừng

-Minh Vũ

Tử Phong đột ngột lên tiếng... như vậy rất nhanh kéo Minh Vũ quay đầu lại nhìn

-Ủa Tử Phong?

Từ xa nhìn thấy bạn mình đứng cạnh 2 nữ nhi, có chút bất ngờ... ai mới là phu nhân cậu ấy nhỉ?

Chắc không phải áo trắng chứ? Minh vừa rồi còn làm cô ta bẽ mặt trước nhiều người mà...

-Người quen của anh à? - Thủy Nguyệt đứng cạnh tò mò

-Ừm

Mà Ngô thiếu gia ngạo mạn kia... cũng từng bước đến gần a

~ -Cậu đến Vĩ Gia dự lễ hội?

Tử Phong lên tiếng trước, trong tiềm thức của anh hình như Minh Vũ rất ghét chỗ ồn ào nhộn nhịp @@

-Không, mình đến ra mắt phu nhân cậu (thản nhiên nói)

Đoạn, anh (tự cho thông minh) chỉ tay về phía Vân Hương

-Là cô này? (nghĩ thầm: nhân phẩm không tốt, đã có chồng còn lén ngấm trai - là mình)

Bạn Vũ Vũ, cho hỏi trình độ tự sướng cao như vậy là học ở thầy nào a

~ Chưa để 3 người kia kịp có phản ứng... Ngô thiếu gia đã ngang ngược đưa tay kéo gò má của Vân Hương đến gần tầm mắt, muốn quan sát thử dung mạo cô. Đối với anh, bạch y nữ tử này cũng chỉ tầm thường vô vị như mấy đứa con gái khác thôi

Một cơn gió thổi qua, mang theo những cánh hoa màu hồng phấn dịu dàng rơi trên làn tóc mềm

Trang phục cô mặc mang một màu trắng thuần khiết như đem ánh sáng của trăng non khéo léo phủ lên

Khoảnh khắc...người nào đó như hóa thạch ngàn năm...bất động hồi lâu

...

-Là...nàng ư?

-Làm cái quái gì thế hả?

Thủy Nguyệt như con mèo xù lông muốn cào Minh Vũ

Mà giờ phút này trong mắt anh...

...là sao ta? Nói chung là yêu đó

Minh Vũ bước đến gần Vân Hương, không nói được câu nào, chỉ muốn ngấm cô thôi, thật đã chờ đợi khoảnh khắc này quá lâu...

Ngô thiếu gia nổi tiếng ngạo mạn, không bao giờ thể hiện cảm xúc trước con gái, không bao giờ tùy tiện cho người ta thấy nụ cười của mình... Ngay đến Đoàn Tử Quỳnh, con gái cưng của Đoàn Tử Du cũng bị anh lạnh lùng từ chối tình cảm

Vậy mà lúc này, anh một chút cũng không thể che giấu niềm hạnh phúc ngập tràn trong đáy mắt

—oOo—

Không mấy bất ngờ vị sự xuất hiện của “cố nhân”, nhưng Vân Hương vẫn đứng lặng một lúc, nhìn người con trai thân quen trước mặt

Đã rất lâu rồi cô không nhìn thấy anh, thật sự quá lâu, lâu đến mức cô nghĩ anh sẽ không biết cô là ai

Nhưng anh lại dùng giọng nói và gương mặt dịu dàng như trước kia nhìn cô

Không biết nên vui, hay nên buồn đây?

-Tên háo sắc! Nhìn nhiều đó đủ chưa?

Thủy Nguyệt rất nhanh cắt đứt tâm trạng của Vân Hương và Minh Vũ

Đôi mắt màu trà thoát khỏi nét lưu luyến thất thần, mỉm cười cố che giấu cảm xúc

-Hình như giữa chúng ta có hiểu lầm...?

-Đúng đúng... chỉ là hiểu lầm thôi

Tử Phong cũng hòa theo @@

Ngây người một lúc, cuối cùng Minh Vũ mới lên tiếng

-Tử Phong...

-Sao?

-Nhường cô ấy cho tớ đi

.....???

Anh bắt giác kéo Vân Hương về phía mình

-Nhường cô ấy cho tớ đi (vẫn nghĩ đây là vợ của Tử Phong)

@@! Hành động này khiến cả Tử Phong và Thủy Nguyệt đều ngơ ngác. 5 giây sau Thủy Nguyệt mau chóng phán đoán được tình hình, vội kéo Vân Hương lại, đưa ánh mắt cảnh giác nhìn Minh Vũ:

-Bạn tui chứ đâu phải món hàng mà muốn nhường là nhường. Hơn nữa...loại háo sắc như anh, tay chân sờ mó lung tung... chính là không xứng *chỉ vào mặt Minh Vũ*

-Không phải háo sắc! Tôi thích cô ấy, thích thật lòng

Không hẹn mà gặp, mọi người lần nữa bị câu nói của Minh Vũ làm cho hóa đá

-Mà cô là ai? Việc gì phải giải thích với cô? (lãnh đạm nói với Thủy Nguyệt)

-Cô ấy là vợ sắp cưới của tớ

-Tôi không muốn anh quảng cáo

-.....? Không phải...cô này sao *chỉ vào Vân Hương*

-Bạn tôi *Thủy Nguyệt liếc xéo anh một cái*

A.....Bầu trời đêm nay đột nhiên rất đẹp nha

Ngô thiếu gia... cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế giới

15. Chương 15

-Ủa? Anh Minh Vũ

Giọng Tử Quỳnh từ xa truyền đến khiến Minh Vũ khó chịu chau mày

-Phiền phức, đến thật không đúng lúc

Chỉ là nể mặt Tử Phong mới không sút cô bay ra ngoài vũ trụ đấy nhá (Ngô thiếu gia nói thầm trong lòng)

Cuối cùng 3 nữ 2 nam này đi cạnh nhau, mỗi người đeo đuổi 1 ý nghĩ riêng...

—————o0o—————

Thủy Nguyệt kéo tay Vân Hương dẫn đầu đoàn, muốn thật nhanh ly khai khỏi tầm nhìn của Minh Vũ

-Hắn làm phiền đến cậu không? Tớ đuổi đi nha

-Không cần đâu (khẽ lắc đầu) Bạn của Tử Phong mà, chúng ta nên nể mặt một chút

-Hừ >_< cậu=“” hiên=“” quá=“” sẽ=“” bị=“” tên=“” háo=“” sắc=“” đó=“” lợi=“” dụng=“” sàm=“” sỡ=“” a=“” ~="”>

-Tớ không sao đâu (mỉm cười nhìn Thủy Nguyệt)

-Có thật là không sao?

-Thật sự không sao mà

-Ừ, vậy thì tớ yên tâm

“Cậu chính là như vậy...lúc nào cũng nghĩ cho tớ... Dù có đánh đổi tất cả tớ cũng sẽ không để bị kịch của quá khứ tiếp diễn...”

Thống khổ bật ra từng chữ, quá khứ xa xôi kia cũng bắt giác ủa về

Ngoài cửa sổ trồng một loại cây rất lạ, nở ra đóa hoa có 2 màu sắc khác nhau, hoặc giống như tầng tầng lớp lớp tuyết dính trên cành, thuần sắc trắng không tỳ vết, hoặc mang màu hồng phấn dịu dàng, trang nhã.

Phòng tân hôn được trang trí bằng nhiều ngọn nến và dải lụa mịn màng để tăng thêm sự ấm cúng, một ngày trôi qua, nến đã cháy hết, Phi Tuyết cũng khóc đến mức toàn thân tê dại

Hôm qua, không cần che giấu cảm xúc, không cần giả tạo khoát bộ mặt vô tình...có thể ở trước mặt y mỉm cười hạnh phúc. Còn có thể ôm, có thể cảm nhận nụ hôn ngọt ngào từ bờ môi kia, hoàn toàn chìm đắm trong tình yêu của 2 đứa

Hôm nay, cả thế giới đã hoàn toàn sụp đổ

Phi Tuyết thần thờ bước đến bàn trang điểm, ngón tay vô thức trượt nhẹ trên tấm kính thủy tinh, vang vọng đầu đó giọng nói của y... “Tuyết Nhi công chúa! Thuộc hạ ước gì...mình là tấm gương đặt trong phòng nàng, mỗi ngày được ngắm nàng trang điểm ^o^”

-Công chúa...Công chúa...Không xong rồi...

Giọng của a hoàn làm nàng giật mình, ba chữ “không xong rồi” lướt qua, rất nhanh xé nát tim nàng

-Không cần nói...chị muốn tự đi xem

Nàng chậm rãi đứng lên, cơ thể không còn sức lực, bước đi thật rất nặng nề

Trăng treo ngoài cửa sổ, hờ hững đến vô tình; gió rét buốt muốn xé nát da thịt

Thi thể Chấn Vũ được đặt ngoài Thượng Uyển, phủ bằng một tấm vải trắng

Gió ngậy ngốc lướt nhẹ qua, đóa hoa màu hồng bay lả tả, mùi hoa tràn ngập toàn bộ sân, hòa chung với mùi máu

Y nằm đó bất động, lồng ngực bê bết máu tươi, trái tim... đã bị móc ra thật tàn nhẫn. Thị vệ quỳ xuống, hai tay dâng cho nàng một viên đá màu xanh lấp lánh...viên đá cứu mạng Đan Thanh...

Vài giọt mưa rơi rơi...thấm ướt gò má nàng

Y...chính là tiền kiếp của Ngô Minh Vũ

—o0o—

-Cô buông cái tay tôi ra nhé

Minh Vũ khó chịu chau mày

-Anh thật là...>_< sao=“” lại=“” lạnh=“” lòng=“” như=“” thế=“” hả?=“”>

-Tôi chính là như vậy, không cần cô quản

-Hai người đừng có cãi nữa - Tử Phong lắc đầu thở dài

-Tôi không thêm đôi co với cô, Tử Phong cậu xem nè *giơ tay ra*

Hai người kia không tự giác cùng kêu to : “Thủy châu”

-Suyt! Be bé cái miệng thôi >_<

Tử Phong ngạc nhiên cầm viên ngọc trên tay, đúng là bảo vật của [Thiên giới] mà các vị trưởng bối ra lệnh cho cậu, Minh Vũ và rất nhiều thuộc hạ tìm kiếm suốt mấy năm trời

-Lúc này hình như dao động ma pháp rất mạnh, Thủy Châu gây ra sao? - Tử Quỳnh lên tiếng nói, tình hình là đây chuyện của cô đột ngột sáng lên rất kỳ lạ

-Chắc là vậy - Minh Vũ không biết gì, cũng hứa theo đại - Nó tự giải phóng nguồn ma lực phong ấn trên cầu, sau đó lại ngoan ngoãn nằm trong tay mình. Đúng là quái

-Sao anh không cảm nhận được gì? - Tử Phong thành thật hỏi

-Vì anh đang sung sướng bên chị dâu!

Sung sướng...? Chữ này là có ý gì ta

Ngắm viên Thủy Châu, trong lòng cả 3 như trút bỏ được một gánh nặng

—o0o—

Sau buổi đi chơi, Minh Vũ ghé sang Đoàn gia, Thủy Nguyệt không bận tâm lắm, kéo Vân Hương chuồn lên lầu từ rất sớm @@

-À cô gái đi cùng vợ cậu tên gì vậy? Họ là bạn của nhau à? Cô ấy nhà ở đâu? - Minh Vũ nhớ ra vấn đề quan trọng, lấy cớ “uống trà tâm sự” nhưng thực tế là muốn thăm dò tình hình

Tử Phong là người không chú ý đến con gái lắm, nhưng Vân Hương đúng là có chút đặc biệt, cho nên anh đã nhớ được... tên của cô ấy

-Hình như tên Vân Hương, là bạn thân của Thủy Nguyệt, chắc sống ở thành phố S. Cô ấy vì Thủy Nguyệt mới dọn đến đây, tạm thời ở nhà mình

-Hả? Cậu...cậu...cậu...chung nhà với cô ấy? Cậu đã có vợ đẹp như vậy rồi, không được dùng gương mặt kia hớp hồn cô ấy nghe chưa? (dán ánh mắt nghi ngờ nhìn Tử Phong)

Anh còn chưa kịp phán đoán tình hình, Minh Vũ đã rất nghiêm túc lên tiếng

-Nhà xa cũng không sao, nếu cô ấy muốn tới sẽ đến đó làm rõ

.....??? Cậu đang nghĩ cái gì vậy Minh Vũ

-Đoàn lão gia! Đoàn lão gia! Đoàn lão gia!

Đoàn Tử Du vừa chậm rãi bước đến đã bị Minh vũ lôi lôi kéo kéo đến chóng mặt

-Có việc gì vậy? - Ông cảm thấy hơi ngạc nhiên, thằng bé này tránh Tử Quỳnh như tránh tà, sao bây giờ lại chủ động đến nhà mình

-Con đã tìm được Thủy Châu rồi

Hoàng Giao cảm thấy hôm nay đứa “con rể hựt” của người nói năng có phần kỳ lạ, rõ ràng không hề phù hợp với gương mặt lạnh lùng cao ngạo trước đây

Thủy Châu...? Thật đã tìm thấy Thủy Châu. Cầm vật quý trên tay, gương mặt Đoàn Tử Du có chút khởi sắc

-Con giỏi lắm Minh Vũ

-Đoàn lão gia... - Minh Vũ đưa ánh mắt như cú con nhìn về phía 2 vị trưởng bối - Có phải người nên thưởng gì đó cho con không?

-Con muốn gì nào, ta hứa sẽ thưởng cho con xứng đáng - Tử Du nhìn Minh Vũ mỉm cười, nhớ đến 2 năm trước, Tử Phong tìm được Mộc Châu, cái gì cũng không cần, cái gì cũng không đòi hỏi... Đúng là so với lớp trẻ bây giờ, con trai ông thật rất ngoan a

Mà yêu cầu kia vừa thoát ra, mọi người lập tức biến sắc...

-Con muốn người trông chừng Tử Phong, không để cậu ấy quyến rũ Vân Hương có được không ạ? Con... rất thích Vân Hương, không muốn cô ấy bị Tử Phong hớp hồn đâu

-Việc này con yên tâm đi, ta dùng danh dự đảm bảo mà *chăm chăm mồ hôi*

(thằng bé này nghĩ con trai ngoan của mình là loại háo sắc sao)

Tử Phong thở dài, không hề lên tiếng

Tử Phong tuy tỏ ra rất hiền lành trước mặt Thủy Nguyệt nhưng về bản chất anh khá mạnh mẽ, hơn nữa thuộc tính Ma Lực của anh lại là Ánh sáng và Tốc độ, chính vì thế Tử Phong thích chạy mô tô hơn là lái xe hơi, nếu ai đó nghĩ Phong ca bản chất hiền lành... có lẽ sai lầm rồi đấy ạ

Nói ra thì Đoàn Tử Du cũng rất yêu con trai mình, năm đó Tử Phong học lớp 9, người thấy cậu chú ý đến quyển tạp chí về mô tô lập tức tậu về một chiếc MVAgusta F4CC. Vâng giá của nó cũng ngang với xe hơi cao cấp, hơn nữa nghe đồn chỉ sản xuất có 100 chiếc

16. Chương 16

Bị đánh thuốc mê

Bầu trời trong xanh, cao vợi vợi, mây trắng trôi bồng bềnh giữa khoảng không bao la rộng lớn

“Lăn lộn” trong mớ bông bong nẩy giờ, cuối cùng Tử Quỳnh cảm ra 2 món mà mình thấy hài lòng nhất:

-Chị Vân Hương, ra trải giường nên chọn màu xanh hay màu hồng?

-Ừa hôm trước chị thấy phu nhân chọn màu cam rồi mà? - Vân Hương cầm lên góp ý - Cả hai đều đẹp, nhưng chắc chú rể thích màu xanh hơn.

-Mẹ em nói màu cam không hợp với màu đèn ngủ và tường nhà, sợ 2 anh chị không quen nên muốn chọn màu dịu

Thủy Nguyệt cầm ly trà sữa trên tay ngán ngẫm nhìn về phía 2 người, sấm cái gì cô cũng thích, nhưng sấm cho hôn lễ thì...

-Mẹ ơi, tụi con về rồi

Tử Quỳnh riu rích xách cả mớ đồ chạy vào nhà, Hoàng Giao phu nhân đang viết thiệp đám cưới, ngẩng đầu khóe môi treo một nụ cười ôn hòa

Xem ra hôn lễ càng lúc càng đến gần, Thủy Nguyệt nhìn nét chữ bay bổng của phu nhân, trong lòng nảy sinh ý nghĩ muốn trèo tường bỏ trốn ==

-Mẹ ơi anh hai đâu? - Tử Quỳnh ngó xung quanh một lượt, bất giác nhú mày - Con có mua cho anh ấy mấy cái áo sơ mi

-Tử Phong hôm nay phải ở lại công ty làm cho xong bản kế hoạch, có lẽ tận chiều mai nó mới về được - Hoàng Giao phu nhân đặt bút xuống bàn, khuôn mặt đầy vẻ ưu tư - Thật là... sắp đám cưới rồi mà còn phải vất vả đến vậy

Thủy Nguyệt xin phép vào phòng cất đồ, trong lòng nghĩ thầm “chuyện gia đình họ mình có đứng đó cũng chẳng giải quyết được gì”. Hơn nữa con heo này nghe đến hôn lễ là ngao ngán tận cổ rồi >_<>

Cô nằm xuống giường, tính mở laptop chơi game nhưng nghĩ đến tên Tiểu Ngư Nhi đáng ghét thì mất hết cả hứng thú, nhắm mắt lại... khò khò

(ý da cái này không phải là trốn tránh chứ?)

Lúc ngủ dậy đã đến giờ cơm chiều ^^!

—————oOo—————

-Không biết anh hai và cha ăn cơm chưa

Lại cần chiếc đĩa, lại thử dài, lại quây nát bấy chén cơm... Thủy Nguyệt bị hành động của Tử Quỳnh làm cho hoa mắt chóng mặt.

Cô nhóc nhắc đến anh trai mình nhieu đến nỗi nhìn vào chén canh cũng cảm thấy hiện lên khuôn mặt Tử Phong

-Được rồi! Được rồi! Muốn thì lết lên công ty đi, đừng hành hạ lỗ tai mẹ nữa

Cuối cùng Hoàng Giao phu nhân cũng bị con mình ảnh hưởng, chấp nhận cho Tử Quỳnh đến công ty thăm anh trai với điều kiện cô ngừng ngay việc phá mâm cơm của người

-Nhưng mà mẹ ơi... hôm nay con còn nhiều bài tập lắm, tý nữa chị Vân Hương giúp con làm, sao đem cơm cho cha đây?

Cô nàng tính toán chi tiết từng câu từng chữ trong lời nói, thứ nhất nhiều bài tập, thứ nhì cần Vân Hương giúp, thứ ba: phải đem cơm cho cha kính yêu

-Vậy để chị giúp cho, chị đang rảnh mà. Vân Hương học giỏi lắm, bài tập gì em cứ hỏi cô ấy

-Thật sao chỉ đâu? Oa chị thật là tốt nha!!! Em đi chuẩn bị hộp cơm

Một làn ám khí tràn ngập trong phòng

=”= Hoàng Giao bắt giác rung mình một cái

—————o0o—————

Chiếc xe lộng lẫy rời khỏi cổng Tây của Biệt thự Đoàn gia, lại rẽ sang một khúc quanh, khoảng nửa tiếng sau, xe dừng lại ở một tòa nhà lớn sang trọng

-Ôi cha mẹ ơi, chói nha, công ty thôi có cần bụi như con khổng lung... ủa quên khổng long khổng lồ không?

Thủy Nguyệt đơ mắt bước vào, tự mình lẩm bầm “giàu như vậy có khi nào là tập đoàn buôn bán vũ khí trong truyền thuyết không trời”

Nói ra thì hơi bị mất mặt, nhưng chính xác là mấy người bảo vệ quan sát cô hồi lâu, cuối cùng ai cũng thấy cô thật không giống kẻ “đủ trình độ” phá hoại công ty... thành ra chẳng (thèm) chặn lại.

Chị gái ngồi ở quầy tiếp tân cũng nhận được lệnh cho cô vào phòng Tổng giám đốc, thành ra Thủy Nguyệt cầm 2 hộp cơm te te chạy đến thang máy

Được con dâu đưa cơm đến Đoàn Tử Du vui ra mặt, nhưng đang bận rộn quá nên cũng không thể trò chuyện nhiều với Thủy Nguyệt.

Con heo ngọc này trước mặt người lớn rất giỏi hóa trang nha, làm cho trong lòng Đoàn Tử Du thầm đánh giá cô là một đứa con dâu dịu dàng, thùy mị, lời nói thì thanh tao nhã nhặn, nụ cười lại mềm mại ngọt ngào, khéo léo làm hài lòng trưởng bối...

Lão gia à, người thật không biết nàng ta hiếp đáp con trai người tàn nhẫn tới mức nào ư?

Rời phòng làm việc của cha chồng kính yêu, Thủy Nguyệt bước vào thang máy, tiến thẳng tầng 18, hộp cơm còn lại chính là phải đưa cho Tử Phong

Tầng này đúng là đặc biệt nha, chỉ có 2 phòng, mà một phòng kia thì bị khóa bên ngoài Suy ra Tử Phong chỉ có một mình ở đây

-E hèm

Hít một hơi thật sâu, cô mở cánh cửa đang khép chặt ra

Két một tiếng...

-Có việc gì?

Thủy Nguyệt còn chưa đặt chân vào, Tử Phong đã lên tiếng trước “Her... hắc ta có thuận phong nhĩ à? Ngồi xa như vậy mà biết mình vào?” - cô chu mỏ ra tự mình lải nhải

Bước đến phía trước vài bước, nhìn thấy phu quân tương lai đang ngồi làm việc với laptop

“Phòng lớn quá, Tử Phong quả thật chỉ có 1 mình trong này nha” (tự độc thoại)

Đến gần 1 chút vậy...

A...a...a

Nhìn anh ta kìa

Khuôn mặt anh tuấn như thể điêu khắc từ hàn băng, đẹp chết người, bất quá chỉ mới 18 tuổi đã có phong thái của Boss

“Hình như chừng chặc hơn bình thường? Cảm giác hoàn toàn khác nha”

Thật sự là câu hồn đoạt phách

~ -Nếu không có gì mời đi ra! Đừng làm phiền tôi

Câu này cắt đứt hoàn toàn trạng thái háo sắc của Thủy Nguyệt

Tử Phong vui đầu vào mớ công việc được giao, thật sự rất bận cho nên chưa ngược nhìn người nào bước vào đã lên tiếng

-Anh dám đuổi tôi?

Trong phút chốc chính là bị giọng nói kia làm cho... choáng váng, anh vội ngược lên xác định suy đoán của mình

-???Sao...sao em lại đến đây?

Sự xuất hiện này làm anh... không - thể - không bất ngờ

-Không phải vì anh sao? Ăn cơm đi! Anh ăn hết tôi mới về được

Cô đến gần bàn làm việc của anh, cầm hộp cơm, ngang tàng lên tiếng, không quên liếc một cái

-Anh sắp làm xong rồi, em để đó đi, xong anh sẽ ăn

Tính Tử Phong là vậy, không thích bỏ dở dang việc mình đang làm, nhưng xem ra từ bây giờ có một số thói quen của anh phải thay đổi rồi Phong ca

~ -Ăn hay tắt máy?(lườm) - Ngón tay cô khẽ chạm vào nút power - Sao?(lại tiếp tục lườm) Muốn tui đợi anh hả?

Tử Phong vội kéo tay Thủy Nguyệt ra, ngăn chặn hành vi phá hoại độc ác kia T_T

-Ừ anh ăn

...

Thủy Nguyệt cứ nhìn chăm chăm làm Tử Phong khó khăn lắm mới nuốt hết phần cơm

-Thật xin lỗi, phiền em đến tận đây đưa cơm...

-Cũng biết à? Anh lớn rồi mà cứ để người khác phải lo lắng ỉn là sao hả? Muốn không phiền tui thì từ giờ trở đi tự giác chút

Nói xong thấy hơi khát, cô lấy trong túi xách chai nước đã được em chồng chu đáo chuẩn bị sẵn

-Ừm anh biết rồi, anh sẽ thay đổi

Hừ, Tử Phong cứ nhịn như thế sẽ bị heo độc ác đè đầu cưỡi cổ đó >_< đoạn=“” đối=“” thoại=“” này=“” thật=“” giống=“” mẹ=“” dạy=“” dỗ=“” con=“” trai=“”>

Điện thoại anh chợt có tin nhắn

>Tử Quỳnh

Tên người gửi vừa hiện lên, anh bất giác cảm thấy... có điều không lành sẽ xảy ra

“Anh hai, anh còn nhớ lời hứa với Châu phu nhân hông? Tuyệt đối không được sử dụng phép thuật trước mặt chị dâu đâu á! Em đã cho thuốc ngủ vào chai nước chị dâu mang theo! Anh nên tận dụng thời gian riêng của 2 người mà vun đắp tình cảm đi nha! Hahaha”

Tử Quỳnh này...thật rất đáng sợ nha Phải học hỏi mới được

Vừa đọc xong tin nhắn, chưa kịp có phản ứng gì...Tử Phong đã phát hiện cô vợ “hiền dịu” của mình đang nằm ngủ ngon lành dưới đất, tay vẫn còn cầm... chai nước lọc (chuyện gì đây)

Nhạc Linh Lan chính là chưa muốn Thủy Nguyệt bị ảnh hưởng của quá khứ, cho nên mong Tử Phong có thể giữ kín bí mật của Đoàn gia, không kể hết cho cô biết bất cứ điều gì về Hành tinh ma thuật

Quay lại với hiện tại một chút, con nhóc Tử Quỳnh kia “quánh thuốc mê” Thủy Nguyệt, để cô ấy trong tình trạng mất ý thức nằm trước mặt Tử Phong... Như vậy có phải là... là... tạo cơ hội cho anh phạm tội? Mà dù gì cũng sắp đám cưới, đâu thể gọi là... nhỉ?

Nhìn Thủy Nguyệt mình hạt xương mai nằm đó, mắt môi đều rất đẹp, khuôn mặt ngây thơ ngoan hiền... lay động lòng người nha!

Đột nhiên... Tử Phong để điện thoại xuống bàn làm việc, đứng lên, thật chậm tiến về phía cô

Tư thế của Thủy Nguyệt lúc này hoành tráng quá mức, nằm lãn lóc tro tro trên nền đất lạnh cứ như bang chủ cái bang

-Bị trúng thuốc mê thật sao? - Anh cau mày hỏi khế

Không có tiếng đáp lại

Khuôn mặt Tử Phong có chút biến sắc, hình như đang suy nghĩ gì đó, có vẻ khó xử lắm. Một phút trôi qua... cuối cùng cùng anh cũng có quyết định!

Quỳ một chân trên đất, anh khom người, hai tay đem cô bế lên

Đặt Thủy Nguyệt trên một chiếc ghế dài, mặt Tử Phong ửng đỏ, tim cũng đập nhanh hơn, anh chính là chưa từng chạm vào con gái

Tử Phong thở nhẹ, thốt ra một câu:

-Hic! Tỷ nữa cô ấy tỉnh dậy chắc chắn sẽ nổi giận

Lặng lẽ quay lại bàn làm việc, anh tiếp tục bản kế hoạch quảng cáo game mới, xem ra quả thật Thủy Nguyệt không hấp dẫn bằng cái laptop nha

17. Chương 17

Một đêm ấm áp

Rất lâu, rất lâu, rất rất lâu sau đó

Thủy Nguyệt ngáp dài ngồi dậy, mơ hồ lắc lư cài đầu

-Em dậy rồi... - Tử Phong đang đánh máy, nhìn thấy cô đã tỉnh lại, nhất thời không biết nên có biểu cảm thế nào, càng không đoán ra Tử Quỳnh muốn gì trò gì, hix hix

-Cái gì, tui ngủ quên này giờ sao?

Ngước nhìn lên cái đồng hồ trên tường, cô suýt bật ngửa

Tình hình là...

...con số 11 kiêu hãnh được cây kim dài và ngắn cùng vây lấy... điều ấy nghĩa là... còn 5 phút nữa thì 11 giờ đêm!

Choáng, cô đã ngủ 1 giấc từ 6 giờ chiều đến 11 giờ đêm ư???

Thủy Nguyệt mở điện thoại ra... hết pin

Cô bước đến chỗ của Tử Phong, đang tính khùng bổ anh vài phát cho bỏ ghét vì không gọi cô dậy thì không gian đột nhiên tối om lại

Bất quá, là cúp điện...

Thủy Nguyệt sợ bóng tối, vội đưa tay ra tìm kiếm thứ gì đó để bám vào

-Aaaaaaaaaaaaa cái quái quỷ gì thế này? Tại sao lại xui xẻo vậy hả?

Vừa nói xong thì Thủy Nguyệt vấp phải... cái túi xách mà chính mình đã vứt xuống đất. Không giữ được thăng bằng, cô nhào về phía trước

-Á...á...

Mắt Tử Phong vẫn chưa quen với bóng tối nhưng anh lập tức đưa tay ra đỡ...

Oan nghiệt là “ai đó” lại theo bản năng ôm chầm lấy “giá đỡ” là anh. Phản xạ tự nhiên, anh giật mình lùi lại một tý (biểu hiện của trai tơ đầy ọ)

Điều này làm cô càng bám anh chặt hơn =”= (lợi dụng sám sỡ người ta...)

Lần đầu ở cạnh con gái khoảng cách gần như thế này...

Lần đầu bị con gái ôm...

(đỏ mặt)...

Anh muốn lùi ra phía sau một tý, không ngờ đột nhiên bị trượt chân ?__? Tất yếu, sau đó cả hai cũng cùng ngã xuống đất

Xui cho anh, lòng bàn tay vì vậy mà quẹt vào thứ gì đó rất bén phía sau, anh cảm thấy rát rát, chưa kịp định thần thì Thủy Nguyệt đã tru tréo bên tai:

-Tôi muốn về tôi muốn về tôi muốn về >__

-Ừ ừ anh dắt em xuống - Tử Phong cảm thấy có chút không quen khi ngồi gần nữ nhi, vội đứng lên

-Nhưng tôi về bằng gì? - Thủy Nguyệt cũng bám lấy tay anh đứng lên

-Anh lấy xe đưa em về

-Giờ này nhà xe còn làm việc không?

-.....(im lặng = không)

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa (gào trong tuyệt vọng)

-Anh đi bộ về với em - Tử Phong cố tìm hướng giải quyết

-Sau đó anh lại lết bộ lên công ty à? - heo ngốc nheo mắt, khuôn mặt nhăn nhó

-Không, anh chạy xe nhà lên

-Rồi anh để xe ở đâu?

.....

-Anh đi bộ đến công ty cũng được

-Anh điên à? - Thủy Nguyệt gào to - Rãnh quá ha

-Anh không thể để em ở đây cả đêm

Thủy Nguyệt có chút cảm động, nhưng rồi thoáng phát hiện ra bóng tối làm đầu óc mình mụ mị hẳn lên

-Điện thoại tui hết pin rồi, anh cho tui mượn cái của anh gọi Vân Hương nhờ cô ấy giúp

Mắt anh quen dần với bóng tối, anh lấy điện thoại mình trên bàn đưa Thủy Nguyệt, cô vui mừng đón lấy nhưng màn hình đen thui... (há hốc mồm)

-Sao anh không sạc pin hả? - Thủy Nguyệt lại gào lên phá tan sự tĩnh lặng của bóng tối đang bao trùm

Tử Phong nhìn cái điện thoại, cũng ngạc nhiên không kém, chính anh còn không biết nó hết pin lúc nào...

Em gái Tử Quỳnh quả là lắm chiêu. Thủy Nguyệt ôm lấy điện thoại cố định cạnh laptop của anh, nhưng khi cô bấm số chỉ là những âm thanh e...e...e... xem ra điện thoại này “rất tình cờ” bị chạm mạch

-Không sao, anh dắt em về nhà, những chuyện khác em không cần lo đâu

“Ồ...anh ta đã nói thế rồi mình còn từ chối làm gì *_*! Anh ta làm sao đến được công ty là chuyện của anh ta! Chứ mình tuyệt đối không thể bị nhốt ở đây cả đêm”

Cô lẩm bẩm tính toán cho bản thân, sau cùng theo Tử Phong rời phòng bước ra thang máy

Hình như Tử Phong đã quá xem thường em gái mình nha

Anh nên nhận ra, nguyên một công ty, chỉ có mình tầng 18 là cúp điện Hơn nữa giây phút này nó còn... hoàn toàn tách biệt vs bên ngoài

...

Không có điện, thang máy dĩ nhiên không dùng được (rất hợp lý) nhưng cả hai lối đi bộ của tầng 18 cũng bị khóa thì đúng là...

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa tôi ghét anh, tôi ghét anh, tôi ghét anh! Anh là con ma xui xẻo! Nếu không tại mang cơm đến cho anh tôi đâu có bị kẹt lại ở đây! Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

-Anh xin lỗi mà - Tử Phong sớm đoán được sẽ bị cô mắng đi

Có một nguyên tắc dễ dàng heo, đó là đừng quá nhanh nhận lỗi, nếu không nó sẽ làm tới, sẽ cắn người đó!

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Xin lỗi? Anh chỉ biết xin lỗi thôi hả? Còn biết làm cái gì khác không?

Càng lúc bà chị này càng hung dữ nha, thật là dọa chết người ta Vậy mà Tử Phong vẫn xuống nước, đối với phu nhân trầm giọng, ôn nhu

Có thể nhìn nhận đến mức như vậy, là vì anh từng hứa sẽ lo cho Thủy Nguyệt thật tốt, không làm cô phiền lòng. Nam tử hán đại trượng phu, nói được làm được

-Lỗi tại anh... Anh để em trút giận có được không?

-Trút giận? Bằng cách nào (giọng cô có chút mỉa mai)

-Đánh anh nhé? - Như vậy sẽ dễ chịu hơn (hình như Tử Phong cảm thấy vợ của mình là người xả stress bằng bạo lực)

-Có lý đấy - Thủy Nguyệt cười, nghĩ là anh đang đùa, bắt quá trong lòng tự nhiên cũng hạ bớt chút “hỏa”

Tử Phong dắt cô trở lại phòng làm việc, trong đó quả thật rất tối, heo góc cảm thấy sợ nên bám sát anh, sau cùng cũng ngồi xuống một góc tường.

Bây giờ trông Thủy Nguyệt thật đáng thương nha, không kêu ca nữa, chỉ im lặng chịu đựng (rất ngoan đó nà, tiếp tục phát huy ghen)

Nhìn người con gái cạnh mình đang khép nép, cố gắng chế ngự nỗi sợ hãi nhưng cánh môi vẫn run run; anh thật rất muốn chuộc lại hậu quả mà cô em tinh nghịch đã gây ra

Tử Phong đứng lên, thấy vậy Thủy Nguyệt nhanh tay níu anh lại, lo lắng:

-Anh đi đâu? - cô sợ anh bỏ cô lại một mình

-Anh lấy cái này ^^

Mở ngăn tủ màu xám cạnh bàn làm việc, anh cầm ra một cây tre ngắn. (Ý da làm thật hả?) Quay lại ngồi cạnh Thủy Nguyệt, anh đặt nó vào tay cô.

-Em đánh anh đi, anh nhất định không né tránh, dù chỉ một lần... - (rất nhanh đưa lòng bàn tay mình ra trước mặt vợ kính yêu)

Hahaha Phong ca thiết là anh hùng quá nha! Từng bị cô đập vào đầu chảy máu vẫn không sợ hở

Hành động dễ thương và câu nói chân thật này khiến tim Thủy Nguyệt hẫng mất một nhịp đập, anh đang làm một việc ngốc nhất thiên hạ: để cho cô trút giận. Thủy Nguyệt cầm cây tre trên tay, phì cười, rồi dựa đầu vào tường, rất gần với vai anh

Tử Phong cảm nhận hơi thở của cô nhẹ nhàng nóng ấm phả vào cổ, bất giác ngượng ngùng muốn đứng lên, lùi ra một tý (lại thế nữa rồi, có thật là con trai không đấy)

Bất quá lúc này Thủy Nguyệt đang yếu đuối như con mèo con lạc mẹ, chỉ biết bám lấy anh...thật không đành lòng @@!

-Sao trong phòng làm việc anh lại có cái này? - ác nữ không khỏi tò mò

-Lúc cha dắt anh đến công ty phụ giúp, cha đã để nó ở đó

-Làm gì?

-Phạt anh - Tử Phong rất bình thản trả lời

-Tại sao thế? Anh không thích công việc này, thường xuyên trốn đi chơi à?

Vì Tử Phong chỉ có 18 tuổi, tức là vừa thi Đại học, chuẩn bị vào năm đầu của Kinh tế mà có thể làm việc chuyên nghiệp như vậy, ắt hẳn rèn luyện rất mệt mỏi nha

-Khi anh viết sai báo cáo, nộp trễ bản kế hoạch,... Một cách dạy cho anh nhớ thôi mà

Về việc Đoàn lão gia nghiêm khắc với anh, Thủy Nguyệt cũng biết đôi chút nên không ngạc nhiên lắm. Cô cảm thấy lạnh, nhích lại gần anh một tý

-Cha anh thật là khó ha (à quên mất, đám cưới xong cũng thành cha cô rồi =”=)

-Là muốn tốt cho anh thôi

Tử Phong đúng là rất hiểu biết nha, có thể ở vào địa vị người khác mà suy nghĩ, haizz Châu tiểu thư nhà mình bao giờ mới làm được như thế?

-Kể nghe xem, lúc bị đòn sẽ ra sao? Có phải rất sợ không?

Câu hỏi của Thủy Nguyệt làm anh cảm thấy khó hiểu

Chẳng lẽ cô chính là...thích nhìn người khác bị đánh à @_@ (heo độc ác mà)

-Đó giờ tui chưa từng bị mẹ phạt nha, thật không biết mùi vị thế nào - Cô ra sức lay vai anh - kể đi, kể đi mà (chẳng phải cô đã chiêm ngưỡng một lần sao Châu tiểu thư)

-Ừm...anh kể - Lời phu nhân đã nói, làm sao từ chối được chứ

Tử Phong bắt đầu nhớ lại cách đây vài năm, chính tại căn phòng này...

—————o0o—————

-Con làm gì thế hả? Con nhập sai số liệu làm ười mấy sản phẩm của chú con trở thành phế thải, có biết hậu quả nghiêm trọng thế nào không?

Đoàn Tử Du nóng giận quăng tập tài liệu xuống đất, khuôn mặt ông đanh lại nhìn đứa con trai mình vừa phạm một lỗi lớn. Tử Phong biết sai, lặng lẽ đi vào góc tường, cầm ra cho cha cây roi tre

-Con xin lỗi

Giọng nói của anh rất dứt khoát, anh biết mình sắp chịu đòn, nhưng anh không sợ đau, chỉ thấy bản thân có lỗi nhiều lắm. Lúc này chú anh đã nói đỡ lời, tuổi anh còn trẻ, sai sót là chuyện bình thường. Nhưng chỉ cần nhìn sắc mặt của cha là biết ngay cha đang rất giận. Tử Phong đưa hay tay mình ra trước mặt người

-Con sai rồi

Cơn giận dữ của Đoàn Tử Du có phần nguội lại, nhưng ông vẫn quát xuống mấy roi liên tiếp, để lại nơi lòng bàn tay anh những vết đỏ. Tử Phong mím môi im lặng, trong phòng chỉ nghe những tiếng vun roi trong gió, cả âm thanh khi nó đập mạnh xuống đôi tay, nhưng không hề nghe tiếng kêu của anh, dù rất khẽ.

-Nếu tái phạm ta sẽ phạt gấp đôi - Đoàn Tử Du đặt roi lên bàn, chậm rãi bước ra khỏi phòng

Hôm ấy Tử Quỳnh vừa bôi thuốc vào tay anh, vừa khóc. Tử Phong không còn thấy đau nữa, mà thấy lòng vô cùng khó chịu vì em mình khóc. Từ đó về sau, mỗi khi gặp chuyện, anh hạn chế để ọi người biết, cứ lặng lẽ để vết thương từ từ lành lại

—————o0o—————

Có một bàn tay ai đó đột nhiên nắm lấy tay anh, Tử Phong giật mình nhìn sang bên, Thủy Nguyệt xoa xoa vào lòng bàn tay anh

-Cha anh sao lại khó như vậy chứ >“< chắc=”” anh=”” đau=”” lắm=””>

Giọng nói rất nhẹ, lại giống như giọt nước nhỏ chảy vào tim anh

Nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó của cô có phần hơi buồn cười, anh cũng không rút tay mình lại nữa. Tử Phong đang tính nói là vai anh còn chịu đòn nhiều gấp mấy chục lần, nhưng sau đó anh phát hiện tay cô lạnh lắm

-Em lạnh à?

-(gật đầu) có chút chút

-Tử Phong lần nữa đứng lên, Thủy Nguyệt lại kéo kéo anh

-Đi đâu... anh đi đâu... ? - Cô nàng này cực kỳ sợ bị bỏ lại một mình

-Lấy áo khoát cho em mà ^^!

Thủy Nguyệt thỏa mãn trong chiếc áo ấm có mùi thơm nhẹ nhàng thanh khiết. Lúc sau phát hiện ra anh đang mặc áo sơ mi cũng mỏng manh không kém, bỗng dưng cởi áo khoát, tỏ ý tốt bụng:

-Cùng đắp đi

Tử Phong lắc đầu, nhưng con heo ngốc kia đã rất nhanh sát lại gần anh, tự nhiên trải chiếc áo ra, chia đều cho hai người

Tử Phong bối rối, mà trong lòng cơ hồ có chút ấm áp phủ vây

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa (đột nhiên gào lên)

-Sao thế? - Tử Phong giật mình quay sang bên, Thủy Nguyệt vừa hét rõ to vào tai anh

-Tui bị chảy máu, chảy máu... aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

-Đưa anh xem - Tử Phong nắm lấy tay cô, chạm nhẹ vào vết máu nhỏ xíu

-Rất lắm không? - Anh hỏi

-Rất quá huhuhu (lập tức trả lời)

Ừa nhưng mà... hình như là không rát. Cô lấy tay chùi chùi...

-Ừa đâu có rát đâu, không phải máu tui

Không biết cái đầu héo suy nghĩ thứ gì, đột ngột quay sang chụp tay của Tử Phong

-A... quả nhiên là máu của anh

Hình như là... khi nãy chính cô té lên người nên hại anh ra nông nỗi này?

-Em không sao thì tốt rồi - Tử Phong chỉ cười nhạt nhưng đẹp y hệt thiên thần, trong đáy mắt lấp lánh ánh sáng tựa sao Khuê, mê hoặc lòng người

Rèm mi cong chớp nhẹ, đột nhiên thấy mình bị nụ cười của anh quyến rũ Thủy Nguyệt lồm cồm bò đến chỗ túi xách mình vất dưới sàn

Lấy ra miếng băng cá nhân nhỏ... rất nhanh nhẹn, rất dứt khoát, nắm lấy tay anh lần nữa, dán miếng băng vào vết xước đỏ tươi trên làn da trắng trẻo thuần khiết

Cô bắt đầu cảm thấy đây là tay cô chứ không phải tay anh anh cũng quen với việc liên tục bị cô nắm tay, chẳng còn bối rối nữa (có lẽ anh đang tự nghi ngờ đây có còn là tay mình không)

-Tôi bớt ghét anh một chút rồi

Nói xong câu đó, Thủy Nguyệt ngáp dài, dựa đầu vào tường, nhắm mắt lại...khò khò...

Ánh trăng lan tràn không gian, xuyên qua tấm rèm lụa trắng tinh, bao phủ lấy căn phòng

Một lúc sau Tử Phong cũng nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ

18. Chương 18

Người đang yêu?

Hai người đã nằm xuống nền đất từ lúc nào không hay, đầu cô đang đặt trên tay anh, và thản nhiên ôm ấp rất tình tứ...

Khí chất quý tộc bức người mơ hồ lan tỏa vào tâm tư Thủy Nguyệt. Ở một khoảng cách gần như vậy, những sợi tóc mềm mại của anh thản nhiên cọ vào chóp mũi cô, ngược mặt lên vô tình chạm phải sống mũi rất cao, nhìn thấy rèm mi dày đen nhánh và cánh môi hồng khê mím...

-Đẹp... đẹp trai quá - tiếng lòng không tự giác phát ra!!!

4h sáng, Thủy Nguyệt tóc tai bù xù chạy vào nhà vệ sinh trong văn phòng, đang cố kềm chế tâm trạng bồn chồn

Biết là mặt mũi anh khô ngô, nhưng chẳng ngờ lúc ngủ cũng khí chất như vậy sao bất giác lại muốn... chạm nhẹ lên đôi môi đó

Thủy Nguyệt vốc nước lên mặt, gào thét “aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa Thần kinh mình nhất định có vấn đề rồi”

Âm thanh kinh thiên động địa như vậy phát ra, Tử Phong bật dậy tức khắc

-Có chuyện gì Thủy Nguyệt?

-Không...không sao... - Cô lúng túng đáp lại

Thật mất mặt đi

—————oOo—————

Thủy Nguyệt đánh răng và rửa mặt sạch sẽ, nhovn miệng cười trước gương, sau đó nụ cười đông cứng lại...cô phát hiện ra mình dùng...bàn chải của anh

(Nguyệt à, tẩy sạch sẽ thái quá rồi đó)

-Sao anh cứ ôm máy tính suốt vậy =”=

Bước từ nhà vệ sinh ra, cô cầu nhàu khi thấy Tử Phong lại làm việc

-Em đói không? Anh rửa mặt rồi đưa em đi ăn sáng - anh đối với cô ôn nhu nói

gật đầu lia lịa...

Đáy mắt lưu chuyển tựa như sóng nước mùa thu, lúc Thủy Nguyệt mỉm cười thập phần đáng yêu, cơ mà... cũng không biết tại sao bản thân lại cười

Chiếc Audi R8 GT băng qua những hàng cây xanh rì rợp bóng, 18 tuổi, 18 tuổi có bằng lái xe hơi!!!

Choáng váng luôn

Bộ vest được đặt may ôm lấy dáng người cao, hai tay nhẹ nhàng đặt trên vô lăng, chiếc cúc tinh tế ở tay áo lóe lên ánh sáng màu bạc

Thủy Nguyệt nuốt nước miếng cái ực

-Em muốn ăn gì?

-Ăn cái gì cũng được

-Anh biết một chỗ bán bánh đa cua rất ngon, còn có dilmah bạc hà

-Oa được đó! Mau lên nào, cái bụng đang kêu gào biểu tình nè >__

-Chịu khó một chút, sắp đến rồi ^^

Đoạn đối thoại này thật là giống người đang yêu nga

~ Dùng bữa sáng bên nhau, một người cẩn thận lau miệng, một người nghịch ngợm lắc lắc đuôi tóc hồn nhiên phun ra một câu:

-Anh lau làm gì? Ăn đờ sống lâu, kệ đi

=”= Tử Phong bó tay luôn

—————oOo—————

Anh đưa cô về nhà, thay một bộ quần áo khác sau đó nhanh chóng quay lại công ty làm việc

Quả nhiên rất bận rộn =”= Thủy Nguyệt có chút tiếc nuối nhìn chiếc xe thuần sắc trắng tinh khôi như mũi tên rời dây cung khuất dạng sau con đường dài

Tổ Như send cho cô một tin nhắn

“Tiểu Ngư Nhi nói sẽ tặng cậu 10 bó Hoa hồi sinh và 20 viên đá tăng ngộ tính thú chiến làm quà chia tay, hẳn mong cậu sớm online để hẳn và con Ân Ân gì đó có thể kết thành phu thê, nghe thấy có đáng ghét không ”

Sau khi trò chuyện đôi câu với mẹ chồng kính yêu, Thủy Nguyệt lập tức chạy lên phòng mở laptop, quyết định đăng nhập vào game hoàn thành ước nguyện cho tên kia.

Thật không ngờ hẳn ăn ở thất đức quá, đúng vào lúc cô nương Thủy Nguyệt cao hứng làm thiện nhân thì sever bảo trì (trùng hợp ghê ta)

-Quà của người, một món bốn cô nương cũng không cần, muốn ly hôn thì ly hôn, Châu Thủy Nguyệt đây không có tướng công vẫn còn tên trên Bảng vinh danh kia mà

Cô đang tự kỷ trước gương, tìm một câu nói hoành tráng nhất để hôm sau truyền bá lên kênh thể giới, như vậy thảo tở hồng rồi cũng có thể oanh liệt mà bước đi, không bị mất mặt trên giang hồ (nàng này lại sĩ diện hảo kìa)

-Chị Thủy Nguyệt ơi!!! Đi siêu thị chơi nha. Chị Vân Hương đang đợi ở dưới

Tử Quỳnh cột tóc gọn gàng, áo cánh dơi trắng có những chữ ngoằn ngoèo, quần jean ngắn bó sát đùi, chân phải chiếc lắc leng keng ngộ nghĩnh. Bước vào phòng chị dâu, cô mỉm cười óng ánh sắc môi, rất đáng yêu nha

-Ừ ừ đi (đương nhiên ăn chơi sao lại thiếu phần cô)

Nhìn bánh, kẹo, sữa, trái cây trưng bày trước mắt... Thủy Nguyệt nước miếng chảy ròng ròng, chỉ hận không thể cho hết vào miệng một lần. Kết quả là tối hôm đó, trong khi mọi người nhắm mắt say giấc thì Thủy Nguyệt no căng bụng, loay hoay mãi vẫn chưa ngủ được, khó chịu >_<>

19. Chương 19

Động tâm

Thủy Nguyệt một mình bước khỏi phòng, ra vườn tìm chút không khí trong lành để xua cái bức bối ức chế trong lòng.

Cơ mà... biệt thự Đoàn gia... thật sự quá hoành tráng đi

Nhà chồng quả nhiên giàu khủng khiếp!!!

Nhàn hạ dạo chơi trên cỏ, đi một quãng khá xa bất chợt phát hiện ẩn khuất sau tán cây có thêm một khu vườn thu nhỏ gần mái che

Chu choa! Lối vào phủ đầy hoa

Heo nước lon ton bước vào, lập tức bị cuốn hút trước khung cảnh tuyệt mỹ đến say lòng người

Nơi này đặc sắc nhất chính là sự chuyển tiếp tinh tế của các loại đá, gạch lát và những viên sỏi trải đường...

A phía kia còn có một đài phun nước tròn nha!

Thuận tay nhặt mấy cánh hoa màu tím nhạt thả vào, ai đó mỉm cười tinh nghịch...

Vào sâu thêm chút nữa, cô phát hiện bên trong gọn gàng sạch sẽ, không gian khá rộng rãi, nền còn lát cả đá hoa cương rất cầu kỳ nha

Bất quá... có một người cũng đang ở đây

Ai vậy ta?

Cẩn thận cởi dép bỏ ra, để cạnh giày của người đó, cô rón rén tiến vào (y như ăn trộm)

Cặp lông mày đẹp, sống mắt hút hồn, màu môi đỏ như son! Khuôn mặt hoàn hảo như vậy không phải ai xa lạ, chính là phu quân của cô, Đoàn Tử Phong

Vai anh dựa vào chiếc cột to lớn màu xanh, mấy cành hoa nhẹ nhàng rũ xuống khuôn mặt thanh thoát. Gió thổi nhẹ qua, mái tóc anh bay bay để lộ vành tai cực kỳ quyến rũ

Chẳng khác gì thiên thần mắc nợ đang say giấc nồng! Chết người a

~ Thủy Nguyệt nhìn từ xa đã bị mê hoặc, khi đến gần quan sát mới biết cái gì là mỹ nam thật sự

-Da trắng như vậy sao? Y như em bé

Ngón tay vô thức chạm vào gò má anh, mềm mềm, mịn mịn

1 luồng điện chạy ngang xương sống .....

Cảm giác đầu tiên là thỏa mãn

Sau đó bắt đầu ngượng ngùng

Cuối cùng mới phát hiện hành vi của mình khá biến thái

Hàng mi kia giật nhẹ, rồi đôi mắt sáng ngời từ từ mở ra, anh thấy cô, vội vàng ngồi thẳng dậy, giống như muốn che dấu dáng vẻ mặt mũi của mình

Sự tỉnh dậy bất ngờ chẳng có lấy một dấu hiệu báo trước làm cho kẻ háo sắc kia sượng chín người. Không đợi phản ứng của đối phương, heo ngốc quyết định nhanh nhẹn đánh phủ đầu:

-Mặt anh...nãy lá rơi xuống...Tôi...lấy ra dùm

Đôi mày kiếm của Tử Phong chau lại một chút, nơi mi tâm như bạch ngọc chột lút qua một tia sáng

Anh vừa tỉnh nói gì đó thì cơn gió lạnh buốt từ đâu thổi qua, cuốn theo mấy chiếc lá nhẹ nhàng uốn lượn trên không trung.

Cũng không suy nghĩ nhiều, Tử Phong vội cởi chiếc áo khoát của mình đưa cho cô gái ăn mặc phong phanh đang ngồi bên cạnh

-A... Cảm ơn...

Thủy Nguyệt đón lấy chiếc áo khoát còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt từ thân thể anh

Ngẫu nhiên phát hiện mý nam trước mắt mặc sơ mi màu lam, 1 chiếc nút phía trên bị đứt mất, để lộ cái cổ trắng trẻo và xương quai xanh thật sự rất đẹp

=”= như thế này sẽ dụ dỗ người ta phạm tội đó

-... ngồi đây được hông?

-(gật đầu)

.....

-Có phiền anh không?

-(lắc đầu)

.....

200 giây trôi qua

Không gian rơi vào trạng thái tĩnh lặng hoàn toàn

“Tên này khả năng giao tiếp vẫn kém như hồi nào”

Thủy Nguyệt âm thầm ai oán

-Khi nào chúng ta nhập học vậy? - Cô cầm chiếc lá nhỏ quẹt quẹt lên nền đá hoa cương, rèm mi dày khẽ rung

-Còn Khoảng 1 tuần

-Ừm

-Anh đã xin chuyển vào lớp em rồi, anh cũng xin cho bạn em học cùng chúng ta (cái này là ý của Đoàn lão gia)

-Nể thật nha, một trường danh tiếng như Talent mà anh muốn xin học lớp nào cũng được sao? (Ngốc à, là người ta tự nguyện chuyển từ lớp cao xuống học cùng cô ý)

Hiệu trưởng là mẹ của Minh Vũ, quan hệ rất thân với cha anh kia mà, muốn xin cho học sinh nào chẳng được, nhưng anh là muốn chọn lớp B để Thủy Nguyệt không quá áp lực trong học tập. Tử Phong cười nhạt, không có ý giải thích thêm

-Anh đi học đừng nói gì về mối quan hệ của chúng ta... việc kết hôn ấy - Heo ngốc gãi đầu lên tiếng đề nghị

Thủy Nguyệt muốn những năm đại học diễn ra thật bình yên, mới 18 tuổi đã lấy chồng, chẳng khác gì tự biến mình thành trò cho người ta bàn tán

Chuyện này cô nghĩ lâu rồi, chỉ là hôm nay mới có dịp bàn với Tử Phong

-Anh biết rồi, theo ý của em

Công khai hay không đối với anh không quan trọng

Coi như việc này đàm phán thành công!

Để an tâm hơn, cô đưa ngón tay út ra, ngụ ý bắt anh phải hứa.

Tử Phong ngáp ngừng một lúc cuối cùng cũng đưa ngón út của mình đến gần tay cô, khi 2 ngón tay khẽ chạm vào nhau, Thủy Nguyệt đã nhanh nhẹn cúi đầu cắn vào tay anh, cười tươi:

-Hứa chắc nhé

Tử Phong phát hiện nụ cười của cô rất xinh, má lúm đồng tiền làm khuôn mặt đáng yêu như trẻ con, dường như ngấm mãi không chán

Cảm nhận vị ướt át nơi ngón tay mình, anh đỏ mặt vội rút lại, nhưng hình như không có ý định lau đi (???)

—o0o—

Thủy Nguyệt phá bỏ không khí ngưng ngừng bằng cách trò chuyện với anh về bạn bè mình, về chuyện vui lúc chơi game. Tử Phong nãy giờ chăm chú lắng nghe bất giác xen vào:

-Anh cũng có chơi “Bá Vương Kiếm”

Hử???

...

30 giây yên lặng trợn tròn đôi mắt

-Anh... anh... anh (chỉ vào Tử Phong)... cũng chơi game à? - Thủy Nguyệt lấp bắp

-Game đó của công ty chú anh phát hành, anh từng phụ trách test game và thiết kế nhân vật. Thời gian rảnh rồi anh dùng nó để thư giãn (đang nghĩ : làm gì xúc động vậy... anh không thể chơi game sao)

Ai đó ứ ở không nói được lời nào

Căn bản là không tin cho lắm == một con người súp ơ hiền lành như anh khi vác kiếm đi chém quái hoặc hùng hổ PK người khác sẽ... trông thế nào?

-Anh ở Bang nào vậy? - cô thuận miệng hỏi

-Bang của anh tên “Ngược dòng băng giá”

== Thủy Nguyệt không tự giác chau mày

Trùng hợp thật, ngay cả mỹ nam siêu cấp đại gia như anh cũng lao vào cái bang đó mà đầu quân , sao không tự lập bang ỉnh đi (lắm bầm kêu gào)

..... là bang của con nhỏ Ân Ân, là bang đã giành Thánh kiếm với Khánh Nhật, là bang có kẻ đứng đầu bảng xếp hạng vinh danh mà không ai qua mặt được???

Nhiu đó thôi đủ là cho cô hâm mộ ghen tỵ hận rồi

Mạnh nhất sever thì ghê gớm lắm chắc >_< bang=“” chủ=“” là=“” “đệ=“” nhất=“” thiên=“” hạ”=“” kiêu=“” “bá=“” chủ=“” thành=“” trắng=“” thì=“” đáng=“” tự=“” hào=“” lắm=“”>

-Anh rời bang đó đi - Cô ngang ngược lên tiếng, hên là kèm chế được không gào lên

Ánh nhìn đầy sát khí của Thủy Nguyệt làm Tử Phong có chút rợn da gà =]]

Ngồi vắn vớ kể cho anh nghe chuyện của Tiểu Ngư Nhi và Ân Ân, bất quá... Thủy Nguyệt lại không còn thấy bức tức nữa

Đối với cô những kẻ đó cũng chỉ sống trong thế giới ảo, người trước mặt mới là đẳng cấp (ủa tỷ đã biết nhìn nhận chính xác về giá trị của Phong ca từ lúc nào vậy ta) chỉ so gia thế thôi đã hơn gấp trăm lần, thêm về bề ngoài nữa thì... Tiểu Ngư Nhi kia thật không có cửa @@!

Trước giờ Thủy Nguyệt luôn hình dung những anh chàng thành tích học tập vượt trội như phu quân đây không bao giờ phí thời gian cho thế giới ảo, nhưng hình như bản thân có chút sai lầm

Hơn nữa, cô... muốn thuyết phục anh về phe mình

Bất quá... cái không ngờ chính là Tử Phong nhanh chóng gật đầu chấp nhận mà không chút ý kiến

-Ừm khi nào có thời gian vào game, anh gia nhập bang của em, giờ anh hơi bận...

Chưa bao giờ Thủy Nguyệt thích sự “ngoan ngoãn” của Tử Phong hơn lúc này *mắt long lanh*

-Vừa phải giúp ba anh xử lý việc công ty, vừa phải lo cho lễ cưới chứ gì?

-Ừm

-Đợi xong lễ cưới, chúng mình cùng chơi - chính cô cũng không ngờ bây giờ khi nhắc đến lễ cưới, cô không còn thấy chán ghét nữa - Hứa nhé (<=người có=” thói=” quen=” không=” tin=” tưởng=” người=” khác,=” lúc=” nào=” cũng=” bắt=” người=” ta=” phải=”>

-Anh hứa... Nhưng có cần ngoan tay không? (rất thật thà hỏi)

-Anh muốn bị cắn nữa à? Lần này sẽ cắn mạnh đấy (cười)

Tử Phong phát hiện ra cô vợ tương lai của anh cực kỳ thích sử dụng bạo lực

-Này, nhân vật anh là nam hay nữ? - Giương mi nhìn về phía anh, gò má Thủy Nguyệt có chút ửng hồng

-Là nam

Ai đó hai mắt sáng rỡ, mừng thầm trong lòng

-Trong game ý... lấy nhau nhaz?? chưa có thú cưới thì sẽ tặng thú cho anh, còn có một thanh kiếm Full Sao Xanh hàng cực phẩm... sinh lễ đó, không thiệt thòi cho anh đâu - nói 1 lèo

Thủy Nguyệt 1 giây nín thở đợi câu trả lời, cái này... có gọi là nữ tử mặt dày mở miệng cầu hôn người ta không zi

Bất quá cũng không hiểu tại sao mình đưa ra đề nghị kia =”= cô giải thích thêm (không biết tỷ giải thích cho Phong ca nghe hay đang giải thích cho chính mình zi)

-Chứ tên Ngư Nhi đó ly hôn rồi lấy người khác ngay, chướng mắt lắm, tui cũng phải có phối ngẫu mới để... khề hần chứ

-Ừm, anh cũng... đang định hỏi ý của em<=con người=” cực=” kỳ=” chân=”>

-Anh đồng ý rồi à? (mắt sáng rỡ)

-Anh chưa có phối ngẫu lần nào, không thể làm nhiệm vụ truyền thuyết phu thê (trời, hóa ra Phong ca cũng ham hố cái NVTTPPT này)

-Sao vậy?

Nói thầm trong lòng : mỹ nam à, NVTTPPT phải có sự kết hợp của 2 người đẳng cấp đó, anh mới chân ướt chân ráo bước vào game, ai mà chịu lấy anh

Không sao, không sao, em sẽ bảo kê cho anh (cười hắc hắc)

-Cha anh nói không được gọi người nào khác trừ em ra là vợ - Tử Phong bình thản trả lời, đột nhiên cũng không còn thấy quá chán ghét khi phu nhân tương lai không phải là Đan Thanh

Cơ mà... câu nói vừa nãy làm Thủy Nguyệt...

Không biết nói sao luôn

(.....)có nên tin không nhỉ

-Mẹ dặn còn phải làm gì chuẩn bị cho hôn lễ? - Thủy Nguyệt nghiêng đầu, những sợi tóc mềm theo bờ vai trượt xuống, mỉm cười với Tử Phong

Nụ cười kia khiến nơi mi tâm của anh lướt qua một tia sáng nhàn nhạt

-Chú anh chọn nhà hàng Đông Phương tổ chức tiệc cưới, mai anh đến đó đặt bàn - Tử Phong nhẹ giọng nói, cố che giấu cảm xúc nào đó đang quấy phá trái tim

-Hình như nó thuộc sở hữu của tập đoàn Đông Phương?

-Ừm đúng rồi

-Mai chúng ta đi chung, chị của Vân Hương là cháu dâu của chủ tịch tập đoàn đó mà. Em... (quen vì được gọi là em, bây giờ tự xưng em luôn) Em cũng phải phụ giúp cho hôn lễ chứ

Cô phát hiện ra từ lúc tới đây, cô toàn ăn, chơi, ngủ, mua sắm, để gia đình chồng lo hết mọi thứ, dù cô không thích hôn sự này lắm nhưng không thể vô trách nhiệm như vậy được

-Có phiền em không? - Tử Phong đối với cô ôn nhu treo một nụ cười

-Mai rảnh mà - Thủy Nguyệt xoa tay - Không sao hết

-Ừm, cảm ơn em đi cùng anh - Tuy lời nói vẫn rất khách sáo nhưng Tử Phong bắt đầu quen với việc Thủy Nguyệt ngồi cạnh mình

Cảm giác bình yên vui vẻ như cơn gió nhẹ thổi mát tâm hồn

Thoảng qua, có đôi chút mơ hồ chưa xác định được là tình cảm gì đang trỗi dậy trong lòng

Cánh hoa nhạt màu không ngừng uốn lượn giữa không trung

20. Chương 20

Hồi thứ nhất

Đông Phương

Nhà hàng khách sạn Đông Phương chỉ tính đơn giản đã có 650 phòng nghỉ và phòng căn hộ được thiết kế trang nhã, rộng rãi, ngoài ra còn có sân vườn và khu giải trí ngoài trời mang tính thẩm mỹ cao

Nhà hàng nằm ở trung tâm thành phố tiện nghi hạng 5 sao, đặt tiệc cưới ở nơi đây đúng là... siêu hoàn hảo.

Đoàn lão gia mong muốn bữa tiệc không có sự rầm rộ của báo chí nhưng phải được tổ chức ở một nơi sang trọng bậc nhất

Thật may chị gái Vân Hương: Trang Phi Phụng lại là một nhân vật không hề tầm thường trong tập đoàn Đông Phương có sự giúp đỡ của chị ấy thì mọi thứ dễ dàng rồi.

Ngồi ở phòng VIP thưởng thức trà ngon, bất quá chưa đầy 5 phút, một anh chàng cao lớn khuôn mặt tuấn tú đã nhanh chóng mở cửa bước vào

-Xin lỗi để mọi người phải đợi

Kỳ lạ nha, vị huynh đài này vừa nhìn thấy Vân Hương đôi mắt lập tức toát lên vẻ dịu dàng, môi thì treo lên nụ cười ôn nhu như thiên thần... Ấy dà

-Chị mình đang ở nước ngoài ký hợp đồng, đây là anh Doãn Văn, giúp chúng ta thiết kế và trang trí cho đám cưới

-Mẹ em nói mong muốn có một đêm tiệc đẹp, sang trọng và lãng mạn, mong nhà hàng anh chọn phong cách quý tộc cổ điển - Tử Quỳnh nhanh nhẹn mở lời, nhiệt tình cứ như chính mình mới là cô dâu

Sau đó mọi người cùng bàn về món ăn, số lượng khách tham gia, cả những chi tiết đơn giản nhất, Vân Hương và Tử Quỳnh cũng đóng góp rất nhiều ý kiến...

Thủy Nguyệt mơ màng, thấy tai mình ù ù == Tử Phong tự biết mình không giúp được gì, quyết định ngồi đó ngoan ngoãn lắng nghe

-Bạn em không đến dự à? Cái cậu Khánh Nhật ấy?

-Chắc là không, Tổ Như với Khánh Nhật đã vào học rồi, mà thành phố K cũng khá xa (tựa như miền Bắc vs Miền Nam ý)

Thủy Nguyệt hơi thất vọng nói

Hồi thứ hai

Đẹp lắm!

Hôm sau Tử Phong và Thủy Nguyệt đi chụp hình cưới

Thủy Nguyệt được một dàn chuyên viên trang điểm bu lấy, mọi người cứ bôi bôi trét trét lên mặt cô cả đồng phần, bất quá không biết mình biến thành cái gì nữa nhưng hình như ai cũng hài lòng >”

-Thật là đẹp - Vân Hương cười tươi dắt cô dâu nhỏ bước ra.

Chiếc váy satanh trắng tinh khôi cùng lớp voan tơ hờ hững như vô tình để lộ đôi chân ngọc ngà của Thủy Nguyệt (lại dụ dỗ người ta phạm tội rầu người ơi).

Satanh là sự biến tấu giữa lụa và vải taffeta, vừa có nét sang trọng, mịn màng vừa sở hữu độ bóng cứng vừa phải.

Thêm vào đó, những hạt đá trong suốt chạy chéo theo thân váy và mấy nụ hồng màu kem nhạt mềm mại trên chân váy là điểm nhấn tinh tế khiến chiếc váy cưới có vẻ đẹp đơn giản, nhẹ nhàng, mới lạ ^^ còn hết sức khéo léo tôn lên những đường cong gợi cảm của cô nữa cơ ==]]

(Tử Phong phải cẩn thận giữ thân, đừng để làm mờ cho hồ ly nha chàng)

Thủy Nguyệt nhìn hình ảnh thiếu nữ trong gương, suýt bật ngửa: các chuyên viên trang điểm biến đôi mắt vốn đã to tròn hoạt bát của cô trở nên hết sức hoàn mỹ với những gam màu nhạt, hàng mi dài cong vút, gò má ửng hồng, đôi môi đỏ óng ánh kim tuyến

Choáng váng, cô lấy tay cào cào chiếc gương, nhủ thầm:

-Son phấn lợi hại thật, ta thế này mà chụp hình chung là ăn đứt Tử Phong rồi (cười)

Nhưng cô đã sai lầm, giây phút chú rể mặc plet đen, áo sơ mi trắng, cà vạt màu cà phê bước ra chính là lúc cô bị đánh bại hoàn toàn (xịt máu mũi)

OMG!!! Khuynh đảo chúng sinh a

~Thủy Nguyệt há hốc miệng nhìn anh chàng trước mặt mình, trang phục khiến anh vốn đã đẹp nay càng “hoàn mỹ hóa” ==.”

Mẫu người điển hình của nhân loại

-Anh đẹp quá - tiếng lòng không tự giác bộc phát

(nói xong đỏ mặt, lập tức chống chế)

-À ý là... trang phục đẹp!

Nhưng mà... hông phải chỉ mình cô bị bối rối nha

Chiếc cổ thiên nga và bờ vai trắng nõn quyến rũ của Thủy Nguyệt hôm nay “xuất đầu lộ diện” một cách hoành tráng như vậy khiến Tử Phong vừa nhìn thấy đã ngượng ngùng

-Hi, cậu muốn chú rể đeo giúp hay sao nè?

Vân Hương cầm ra một chiếc hộp bằng bạc, đây là quà đám cưới mà chị em cô đã chuẩn bị cho Thủy Nguyệt

-Ây da... có cả quà luôn à? Vân Hương thật chu đáo nha. Phong, còn không mau đeo cho vợ con! - Hoàng Giao cười cười, giơ mi nhìn sang Tử Phong

-Đúng đúng! Anh hai mau lên! Còn chụp hình cưới nữa

2 mẹ con này thật vô cùng hợp ý nha, kẻ hát người phụ họa @@!

-Cám ơn bạn

Tử Phong nhận lấy hộp quà, mở ra. Bên trong là một sợi dây chuyền hình trái tim đính những hạt kim cương lấp lánh

Thủy Nguyệt vừa nhìn thấy mắt đã sáng rỡ, phấn khích tột độ (nữ nhi này chính là rất thích trang sức lấp lánh nha)

-A! Đẹp quá! Mau mau mau đeo giúp em

Bước đến phía sau lưng cô, anh lúng túng vòng tay qua chiếc cổ trắng ngần, cuối cùng khổ sở lắm mới gài được chiếc móc mà không chạm vào làn da non mịn kia (huynh à...tự làm khổ mình chi vậy, cứ chặt đầu nàng ta để xuống đất là xong ngay)

Thủy Nguyệt nhìn vào gương xoay một vòng làm dáng, rất thích thú

-Woo yêu Vân Hương quá, cám ơn nhiều nha, quà này mình thích lắm ^^

Lại quay sang tươi cười với Tử Phong

-Anh xem... Quà của Vân Hương thật là đẹp nha!

Anh nhìn một lượt..... mái tóc đen dài thả nhẹ trên bờ vai, khuôn mặt trang điểm cực kỳ tinh tế, thêm bộ áo cưới quyến rũ...

-Đẹp lắm

..... lập tức trả lời mà không cần suy nghĩ (Phong ca, người ta là hỏi sợi dây chuyền ạ)

Một phút trôi qua, mặt nóng anh bừng lên. Tử Phong chính là lần đầu chiêm ngưỡng con gái, lần đầu bị cuốn hút như vậy. Giả vờ cài lại khuy áo nơi cổ tay, anh muốn tránh ánh mắt của cô, không để cô thấy bộ dạng mình lúc này

Ồ ồ...mỹ nam bị con heo kia mê hoặc rồi!

Tử Phong và Thủy Nguyệt cười liên tục trước ống kính, đến mức miệng sắp méo luôn. Dù sao những bức ảnh thu được đúng là tuyệt tác, thế nên ông chủ quyết định giữ lại bức đẹp nhất trưng bày đánh bóng tên tuổi của mình

Trong ảnh, Thủy Nguyệt mặc một bộ váy nhẹ nhàng và bay bổng như áng mây trời, đem lại vẻ đẹp hoàn hảo, vô cùng ngọt ngào (một cách giả tạo ạ =]] nàng ý mà ngọt thật thì Phong ca đỡ khổ rồi)

Trên nền ren, voan trắng trong, tinh khiết... chiếc váy cưới được thiết kế theo style lãng mạn, cổ điển kia đẹp tựa như bộ váy cưới long lanh của công chúa trong xứ sở thần tiên

Theo ý của nhiếp ảnh gia: “cô dâu nghiêng đầu tựa vào vai chú rể mỉm cười”, lúc này ai kia bất giác nổi máu háo sắc, nói khê vào tai anh

“Ây da Tử Phong, áo sơ mi của anh quên cài chiếc nút thứ ba kia, nhìn thật muốn cắn nha”

-(giật mình)

Nhìn xuống...

A... quả nhiên đã quên cài

Thành ra chú rể trong bức ảnh mặt đỏ ửng, môi mím lại... siêu đẹp trai

Còn cô dâu thì khỏi nói, bờ môi treo lên nụ cười siêu BT

~ Phu nhân cũng đề nghị phóng to hình này ra và để ở phòng ngủ của đôi vợ chồng trẻ

-----o0o-----

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaa cuối cùng cũng xong >_< chết=“” mất=“” thôi.=“” về=“” nhà=“” ngủ=“” gấp=“” mới=“”>

Thủy Nguyệt ngáp dài lê từng bước nặng nề đến bãi đậu xe

-Hi, hôm nay chụp hình chắc mệt lắm hả? Thủy Nguyệt và Tử Phong về nhà nghỉ đi nha

Đột nhiên Hoàng Giao cười cười lên tiếng

-Dạ, con buồn ngủ quá >”< muốn=“” nằm=“” hix=“”>

Thủy Nguyệt thành thật than vãn

-A... Mà ta đột nhiên muốn đi shopping với 2 đứa

Phu nhân chỉ tay qua shop đối diện bên đường, rồi lại chỉ vào Tử Quỳnh và Vân Hương...

Kết cuộc là nhân vật chính vẫn chưa hiểu gì đã bị đẩy lên xe, tiến thẳng về nhà

-Mẹ thật độc ác nha, cũng sắp đám cưới rồi mà, cần gì phải... - Tử Quỳnh chớp nhẹ đôi đồng tử, cả người phát đầy tà khí

-Con không biết gì cả, phải tập tành trước thì đêm động phòng mới hoành tráng được - Phu nhân thần nhiên phân tích cho con gái yêu nghe

-Haizzzz lúc trước chắc chắn cha bị mẹ “gài” nha

-Ồ... tầm bậy! Là cha con làm thật ta trước mà, không tin về hỏi thử đi (nở nụ cười ngây thơ vô số tội)

-Cha lúc nào chẳng bệnh vực mẹ, có bị mẹ gài cũng đâu lên tiếng (cười hắc hắc)

-À... mà con nghĩ xem, tụi nó sẽ xxx ở đâu? Phòng khách luôn? Hay nhà bếp? Hay nhà tắm? Hay phòng ngủ kiểu cổ điển ta?

-Ừa, mẹ cho người làm nghĩ hết rồi huh? - Tử Quỳnh ngạc nhiên (nhưng ánh mắt lộ rõ khoái chí)

-Ừ, mẹ cho họ nghĩ 1 ngày. Vân Hương, con tính xem chúng ta nên đi mấy tiếng thì về, để chúng nó có thời gian “thu dọn tàn cuộc” nữa?

Vân Hương đứng nghe đoạn đối thoại kia mà đỏ mặt tía tai, còn có thể nói được gì đây

Hồi thứ ba

Anh thật tốt

Quả nhiên Thủy Nguyệt vừa về tới đã ôm cái nệm đất, bò lê bò lét ở phòng khách vô cùng khó coi (lại giở thói cái bang ra rồi)

-Em mệt đến thế à? - Tử Phong ngồi xuống cạnh cô, nhỏ giọng quan tâm

-Siêu mệt luôn, liên tục thay mấy bộ đồ rườm rà lên người, còn phải chụp gần trăm bức hình... gần như là ngộ độc nghệ thuật - Heo ngóc bĩu môi, trừng bày gương mặt lưỡi biếng, sau đó nhắm mắt có ý muốn ngủ

-A... sao nằm đây được, em lên phòng đi chứ, nằm đất sẽ cảm lạnh đó

-Không, em lười lắm

Thủy Nguyệt hông hề quan tâm mình lúc này quái dị nhường nào, chỉ thấy mí mắt nặng trĩu. Chau mày nhìn ra phía cửa, Tử Phong vội bước đến kéo rèm xuống, không muốn để người ngoài nhìn thấy vợ mình lẩn lóc như con ốc thể này

-Em không đi rửa mặt xóa lớp trang điểm hả?

-Không... im lặng cho em ngủ - cô cầu nhàu

Tử Phong thở dài, bước lên lầu rinh gối mềm xuống cho vợ kính yêu

-Woa mềm quá nha

Mở đôi mắt to tròn đen láy, cô ôm chặt cái gối, biểu cảm thỏa mãn

-Người làm đâu mà anh phải tự đi lấy?

-Anh không biết nữa, hình như mẹ cho nghỉ hôm nay rồi

-Ôi... vậy tí em ăn cái gì huhuhu (khuôn mặt bi kịch)

-Em đói rồi à?

-Chưa! Nhưng tí ngủ dậy sẽ đói lắm (thở dài, đang nghĩ phải ăn cơm hộp)

-Ừm, em ngủ đi, anh nấu gì đó để tí em ăn nhen - Tử Phong ôn nhu mỉm cười, nhìn thấy bộ dạng cô như vậy, syút chút đưa tay ra vuốt nhẹ những sợi tóc lòa xòa trước trán Thủy Nguyệt

-Hoan hô Tử Phong, anh thật tốt a

(cười thỏa mãn, nhanh chóng ôm gối ngáy khò khò)

Hồi thứ tư

trước đám cưới

-Dậy đi Thủy Nguyệt! Dậy ăn cơm nào - một giọng nói êm ái đánh thức giấc mộng đẹp của cô

-Ừ... Tử Phong... em ngủ thêm xíu nữa thôi...

Cô lười nhác lên tiếng. Vân Hương mỉm cười, kéo mấy sợi tóc trước trán Thủy Nguyệt sang bên, vẫn rất kiên nhẫn

-Không phải Tử Phong, là tở. Mau dậy rửa mặt nè

0_o Thì ra ai đó đang mong Tử Phong

-A (ngơ ngác) mọi người về rồi à?

-Ừm, đã về được một lúc rồi

Vân Hương đưa khăn mặt cho heo ngốc, cô bước vào nhà vệ sinh, vốc nước lên mặt rửa sạch lớp son phấn kia

Tỉnh ngủ rồi, khứu giác cũng nhạy bén hơn, cô nhanh chóng giúp mẹ chồng dọn chén đĩa ăn cơm

-Tử Phong nấu hủ mẹ, thơm quá à

Thủy Nguyệt vui vẻ nhìn những món ăn trên bàn, nghĩ ngay đến Tử Phong, anh đã hứa sẽ nấu cho cô kia mà. Nhưng... nhưng sắc mặt của phu nhân hình như rất khó coi nha, không khí trong phòng cũng ngột ngạt thì phải

-Ủa Tử Phong đâu rồi mẹ? Không xuống ăn cơm sao?

Nãy giờ cô mở miệng ra là nhắc đến tên anh, càng lúc càng giống Tử Quỳnh rồi. Hoàng Giao cười hiền lành, nhưng vẫn có thể nhìn thấy sự phiền não trong đôi mắt xinh đẹp kia

-Tử Phong có chút việc, phải lên công ty. Những món này đều do nó làm, con ăn đi

-A...? Tử Phong đi từ lúc nào sao con không biết (ngủ say như chết làm sao biết được ==)

-Ừm... chị dâu... lúc này anh Tử Phong không muốn để chị ở nhà một mình nên gọi điện nói mọi người về. Anh ấy bị cha gọi đi có việc...

Tử Quỳnh nãy giờ mới nói được một câu nha, nhưng xem ra thái độ rất khác thường @@

Không khí trong nhà cực kỳ yên lặng, mọi người hình như đang cố gắng nuốt cơm cho no, đã hoàn toàn mất đi vị giác

Thủy Nguyệt tỉnh hồi gì đó, nhưng rồi lại thôi... Đột nhiên trong lòng ngập tràn cảm giác bất an

—o0o—

Rồi cảm giác bất an đó nhanh chóng qua đi khi Thủy Nguyệt nhận được tin mẹ cô sắp đến Đoàn gia dự hôn lễ ^ _ ^

2 ngày trôi qua, tối 8 tháng 9, mẹ Thủy Nguyệt đáp máy bay đến Đoàn gia cũng là lúc Tử Phong trở về, nhìn anh xanh xao rất nhiều, phía cổ cũng có một vết sẹo nhỏ còn rướm máu.

Anh lễ phép chào Nhạc Linh Lan, rót trà ọi người, trông anh giống “nàng dâu mới” hơn Thủy Nguyệt nhiều, chính cô cũng thích vị trà mà anh pha nên không khách sáo gì mà ngồi đó để anh “hầu hạ”

Nhạc Linh Lan suýt khóc khi anh hứa sẽ chăm sóc thật tốt cho Thủy Nguyệt, không khí dần vui vẻ và ấm cúng hơn. Tối đó mọi người trò chuyện đến khuya, Thủy Nguyệt ngủ với mẹ nên cũng không mấy hỏi đến Tử Phong

—o0o—

Đoàn Tử Du tựa mình trên chiếc ghế gỗ điêu khắc hình con rồng, tay ông đang cầm một chiếc hộp phỉ thúy, khi nắp hộp vừa bật mở thì thứ ánh sáng lấp lánh tỏa ra khắp gian phòng, ông hài lòng nhìn món bảo vật trong hộp:

-Nhiệm vụ lần này con đã hoàn thành xuất sắc, rất đáng khen - Ông nhìn về phía Tử Phong - Con không bị thương chứ?

-Con không sao - Anh cúi đầu lễ phép, không muốn mọi người lo lắng ình

-Có thật là không sao không? - Tử Quỳnh lo lắng nắm lấy tay áo anh trai mình - Anh bị thương ở đâu phải nói ọi người biết đó!

-Thật sự là không sao mà - Tử Phong vẫn thản nhiên mặc kệ vết thương sau vai đang tứa máu

Hoàng Giao vuốt mái tóc của Tử Phong, ân cần nói:

-Không sao thì tốt rồi, mai là ngày vui của con, sau này hãy sống hạnh phúc với Thủy Nguyệt

21. Chương 21

Hồi thứ nhất

FIRST KISS

Cuối cùng ngày trọng đại cũng đến (đợi giây phút này mãi)

Trước phòng tiệc, nhà tổ chức dựng một tấm backdrop lớn với tông màu chính là cam hồng đào, khéo léo phối hợp cùng sự thanh thoát nhẹ nhàng của voan, sự lấp lánh của pha lê trắng

Mở đầu buổi lễ, phu nhân chọn cho Thủy Nguyệt màu váy hồng phấn với sự kết hợp hài hòa giữa ren, voan, satin nhẹ nhàng thoanh thoát

Đặc biệt thu hút chính là nhà thiết kế dùng vải voan xếp thành bông hoa cỡ lớn ở đuôi váy, sau đó khéo léo đính những hạt pha lê nhỏ, tinh xảo... để ánh đèn chiếu vào sẽ vô cùng rực rỡ, quyến rũ mọi ánh nhìn khắt khe nhất.

Cô cài khăn voan màu sắc hài hòa, mái tóc cũng không còn tinh nghịch nữa mà được buộc cao, để vài lọn tóc rơi xuống vai, vô cùng nữ tính.

Thủy Nguyệt tròn xoe mắt nhìn xung quanh

Khung cảnh phòng tiệc của khách hoàn toàn không có bất cứ dấu ấn nào của sự hiện đại, từ màu sắc, phụ kiện, tới những bức tranh treo tường.

Doãn Văn và những chuyên gia tổ chức đám cưới đã xây dựng theo ý tưởng về một đám cưới sang trọng, mang phong cách hoàng gia từ các tông màu chủ đạo, cách bài trí hoa, phụ kiện trang trí.

Tất cả những chi tiết trong tiệc đều phải đồng nhất để làm toát lên vẻ đẹp cổ điển nhưng luôn có điểm nhấn để bữa tiệc không nhàm chán.

Vân Hương đề ra ý kiến lựa chọn cách cắm hoa theo hình khối, kết hợp nhiều bình thủy tinh, nên tạo sự lung linh và chân nền bằng đồng cùng những chuỗi vòng ngọc trai, pha lê đẹp ấn tượng.

Tóm lại, là đám cưới siêu đẹp trong truyền thuyết

Tử Phong và Thủy Nguyệt cùng bước lên sân khấu

Điểm nhấn chính của lối đi lên sân khấu là những chân nền bằng đồng nguyên chất, đặt trên bục thủy tinh quần ren hồng tỉ mỉ xen kẽ những dây pha lê nhỏ lung linh.

Phông màn sân khấu là sự mềm mại của hoa lan hồ điệp và những dây ren hồng mang họa tiết cổ điển. Từng dải ren được kết cầu kỳ với dây pha lê trắng và đặt dưới một chiếc khung hình lượn sóng ấn tượng và mới mẻ

Sau khi trao nhẫn cưới và đứng nghe những lời hoa mỹ từ người chủ hôn, Thủy Nguyệt tứ chi lúc lắc khi anh ta phán ột câu:

-Được rồi, chú rể có thể hôn cô dâu

...!

Buổi tiệc mời tất cả những người thuộc Đoàn gia và một số đối tác lâu năm trên thương trường của Đoàn Tử Du. Bất quá, ngoài các chính trị gia thiên tài, các ông chủ lớn, còn có một bộ phận công tử, tiểu thư đài cát đồng trang lứa

Tử Phong thuộc hàng mỹ nam bậc nhất, gia thế không hề tầm thường, ở Talent thành tích vô cùng xuất sắc... tóm lại như Thủy Nguyệt từng nhận xét : “khuôn mẫu của nhân loại”

Bây giờ khuôn mẫu đó yên bề gia thất, các nàng thiên kim không khỏi âm thầm ai oán

Riêng các công tử trạc tuổi thì rất hài lòng vì “đối thủ” nặng ký hôm nay bước lên xe bông =]]

-Hôn đi...!Hôn đi!

-Ngại cái gì nữa, hôn mau đi!

Bọn con trai la hét ầm ỹ =.=’

-Có trò này nữa hả?

Thủy Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh, đám đông càng reo hò dữ dội

Bất quá... không ngờ Tử Quỳnh dùng gương mặt hết sức bình thản đứng lên phát biểu:

-Đây là quy tắc bắt buộc, không hôn thì không được tính đã đám cưới.

Mọi người cười ồ lên, vỗ tay hòa theo

Ở trên này, Thủy Nguyệt đơ đơ cái mặt, tia nhìn lướt nhẹ một lượt dưới sân khấu, bắt gặp Vân Hương mỉm cười gật đầu với mình... (như chứng minh lời nói kia là đúng =”=)

Tử Phong cũng nhìn thấy cử chỉ đó của Vân Hương, lập tức tin tưởng không chút do dự : vậy là nhất định phải làm sao?

Còn Thủy Nguyệt : Đoàn gia có những quy định thật kỳ lạ

Một phút yên lặng... cuối cùng cũng trôi qua

-Anh... - Tử Phong nghiêng đầu, nói rất khẽ vào tai cô

-Anh muốn hỏi “phải làm gì bây giờ à?” - Thủy Nguyệt gãi gãi đầu, đôi mắt đen nhánh tựa ngọc lưu ly

...(đỏ mặt)

Ngay cả hôn mà anh cũng phải xin phép! Thủy Nguyệt nâng chóp mũi thanh tú lên hít một hơi thật sâu... giữ chút bình tĩnh cuối cùng

-Thật ra hôn một lần cũng không thiệt thòi gì...

Cô tính hỏi thêm “mà anh đánh răng chưa đấy?”

Cuối cùng quyết định nuốt câu ấy, nhắm mắt lại... im lặng như cổ vũ anh

Tử Phong đứng yên một lúc

cau mày

nghĩ ngợi điều gì đó

...

cuối cùng thật khó khăn...

thật gượng gạo...

cánh môi chạm nhẹ lên trán cô

không hề di chuyển thêm bước nào nữa...

=”=

Chú rể tiểu bạch kết thúc nụ hôn, cũng không ngờ nhìn xuống sân khấu... cả mấy chục con mắt đang chăm chú ngó mình

-Chú rể ngây thơ quá, chú rể lần đầu tiếp xúc với con gái à?

-Hôn môi, hôn môi cơ, bắt buộc hôn môi (rõ ràng học theo Tử Quỳnh)

-Ôm eo cô dâu, hôn môi, hôn môi

.....

Đám đông mắt hững, la hét ầm ĩ

Hôn môi?

Chưa nghĩ qua

Mặt Tử Phong nóng bừng, đỏ lên... Anh khẽ nhìn về hướng cha mình, ánh mắt của ông không có ý gì là “cho phép anh không làm” cả, còn có 1 chút chờ đợi nữa chứ

Rồi giờ tính sao =”=

Tử Phong chỉ mới bắt đầu quen với việc được Thủy Nguyệt nắm tay, hôm nay anh quyết định nắm tay Thủy Nguyệt, những ngón tay nhỏ nhắn, xinh xinh nằm gọn trong tay anh, cảm giác ấm áp rất kỳ lạ vây lấy Thủy Nguyệt

-Anh... hôn môi em... có được không?

Giọng nói rất nhỏ, thanh âm ôn nhu trầm thấp, thì ra anh làm như vậy để xin phép cô một cách chân thành nhất

-Ừ, được (...) Thủy Nguyệt nhìn thấy biểu hiện của Tử Phong, môi treo ý cười, kẻ làm phu quân này... chính là xử nam a

~Sau cái gật đầu đó, đôi môi mềm mại của anh, rất nhẹ nhàng đặt lên môi cô

Thật sự đây là lần đầu tiên của Tử Phong, anh vừa bối rối vừa không biết làm thế nào cho tốt

Cánh môi óng ánh sắc hồng khẽ mấp máy khi nhận một sự tiếp xúc mới lạ, tim cô hẫng mất một nhịp

-Phong... - cô bất giác gọi, rất dịu dàng, rất ngọt ngào

-Ừm...

Anh mím môi, với cô mang theo một chút cọ xát nhẹ nhàng

Bắt đầu... cảm giác cái gì đó nóng ấm đang lan tỏa.

Bắt quá chỉ là “va chạm”, được một chốc... có lẽ do anh là con trai, anh cảm thấy mình không thể kìm chế cảm giác “muốn hôn sâu thêm một lúc”, Thủy Nguyệt đứng đó rất ngoan, anh biết cô sẽ không chạy đi mất... quyết định dịu dàng đưa lưỡi mình ra

Anh bắt đầu cảm nhận vị ngọt trong miệng cô, và tham lam hơn một chút... anh muốn thưởng thức nhiều hơn. Giây phút này, trái tim không thể ngừng đập rộn ràng...

-A.. Ừm...

Toàn thân Thủy Nguyệt cứng đờ như tượng đá, hoàn toàn không biết đáp lại

(Hic! Anh ý xung lên rầu ka', huhu Phong ca ...)

Anh đang đứng rất gần cô, trong miệng cô có hơi thở của anh...

Một tay của Thủy Nguyệt bị khóa lại khi này, tay kia vội bám vào áo anh, nụ hôn có phần ngượng ngập

Tử Phong phát hiện người lần đầu biết cái gọi là hôn... không phải chỉ có mình anh. Anh buông cô ra, cảm giác tội lỗi bắt đầu nổi dậy một cách hoành tráng, đến mức anh không còn dám ngược mặt lên nhìn thái độ của cô bây giờ nữa, anh... cảm thấy mình rất rất xứng đáng ăn một cái tát vì đã vô cùng trắng trợn cướp đi nụ hôn đầu tiên của cô, hơn nữa anh còn có chút suy nghĩ “muốn lập lại hành vi đó”. Mình đúng là tồi tệ mà (tiếng lòng của Tử Phong)

Con heo kia dĩ nhiên không thể nhanh chóng xóa đi vẻ bối rối trên khuôn mặt, nhưng nhìn anh chàng đáng thương đứng đối diện với cô đang lúng túng đến mức hơi thở cũng rất nặng nề, Thủy Nguyệt hít một hơi thật sâu, vô cùng nghĩa khí, nắm tay anh dắt xuống sân khấu, không quên cúi đầu lễ phép chào mọi người

Tử Phong bị kéo đi mới kịp thời “hoàn hồn” lại, trong lòng bất giác len lỏi một cảm xúc ấm áp, đôi mắt tản mát ra thứ ánh sáng nhu hòa

Cô dâu xinh đẹp đã thay xong bộ váy cưới thứ hai, Hoàng Giao phụ nhân thật khéo chọn, nó phát huy một cách tối đa các nét đẹp nữ tính cô sở hữu.

Cổ váy tim với điểm nhấn là đường viền lụa kết kim sa lộng lẫy tôn lên vòng một đầy đặn, gợi cảm. Trong khi đó, từ chân ngực đến eo là lớp voan lưới Hàn Quốc với những họa tiết thêu hoa mềm mại, tinh tế. Chân váy được thiết kế nhiều lớp, xòe rộng cùng đuôi váy hơi dài tạo vẻ uyển chuyển, kiêu sa ỗi bước chân của cô.

Tử Phong ngậy người một lúc, cuối cùng lên tiếng rất khẽ:

-Anh... anh... lúc này anh... (phải nói gì bây giờ, chẳng lẽ thú nhận với cô ấy là mình có lỗi nhưng hoàn toàn không muốn sửa sai à?)

-Sao thế? - Có lẽ do ảnh hưởng của không khí, Thủy Nguyệt cũng dịu dàng hơn với anh

-Chuyện đó... anh... (vẫn chưa nghĩ ra được câu tiếp theo nên nói)

-Chuyện... kiss lúc này hả?

-(gật đầu gật đầu gật đầu)

-Không có gì ^__^ chỉ cần sau này anh thường xuyên làm điểm tâm cho em, em không tính toán với anh đâu

Tử Phong không nói gì nữa, nắm tay Thủy Nguyệt bước đi, môi anh thấp thoáng nụ cười, đẹp như thiên thần.

Hồi thứ hai

Tổ tình thất bại

Buổi tiệc chính thức bắt đầu

Hoàng Giao phu nhân giới thiệu một loạt người, Thủy Nguyệt cứ mơ hồ chẳng biết ai là ai, gật đầu chào lia lịa, mở miệng cười toe toét hết sức giả tạo.

Sau khi xong nhiệm vụ chào hỏi mọi người ở từng bàn tiệc, Tử Phong rót nước lọc cho Thủy Nguyệt uống, cô đứng trong góc ngấp dài một mẻ đầu vào vai Vân Hương.

-Chúc mừng Tử Phong, mong cậu sau này sẽ hạnh phúc - Giọng nói trầm trầm vang lên, Thủy Nguyệt nhướn mày đang tính đưa nụ cười giả tạo ra đối phó thì phát hiện “cố nhân” Ngô Minh Vũ

-Cám ơn

Minh Vũ nhìn anh, sau đó nhìn Vân Hương, đáy mắt mang theo ý cười

-Mình nói chuyện với... bạn của vợ cậu một lát được không? (nhẹ nhàng vào mục đích chính)

-Họ Ngô kia, anh không xin phép Vân Hương hay tôi, mà hỏi Tử Phong làm gì hả? - Thủy Nguyệt tức tối lườm Minh Vũ, anh chàng thờ dài kéo tay Vân Hương, gương mặt hết sức ngây ngô:

-Tôi không làm gì cô ấy đâu, tôi hứa mà... Nể mặt tôi, được không? Cho tôi nói chuyện với bạn cậu một chút thôi.

Ánh mắt hiền lành cộng với khuôn mặt mỹ nam kia đúng là hại chết người, đáng sợ vô cùng a~!!! Thủy Nguyệt đang tính nói: “anh hỏi ý cô ấy chưa, tôi có đồng ý thì chưa chắc Vân Hương chịu” thì phát hiện Minh vũ đã dắt Vân Hương chạy đi từ đời nào rồi

-Đoàn Tử Phong, anh xem em là không khí à? - Cô đánh mạnh vào vai anh tức tối - Bạn em hay bạn anh mà anh dám để hấn dấn đi dễ dàng vậy hả? (đã hoàn toàn đánh mất nét dịu dàng nữ tính khi này)

-Anh xin lỗi - Tử Phong nheo mắt lại, vai anh có vẻ đau, Thủy Nguyệt liếc:

-Khéo giả vờ, bạn em mà có chuyện gì anh chết với em (nghe răng)

...=”= Phong ca lạ bị ức hiếp

Nhà hàng có một sân vườn rộng và yên tĩnh, mọi người có thể đến đây trò chuyện, thưởng thức không khí trong lành và được phục vụ hết sức chu đáo. Bất gặp những cặp tình nhân ở đây không có gì lạ, nhưng đôi “nam thanh nữ tú” vừa xuất hiện đúng là quá sức thu hút

Anh chàng tươi cười hạnh phúc kéo tay cô gái chạy rất nhanh, dáng anh cao và gầy, khuôn mặt cực kỳ điển trai; cô nàng kia là mẫu tiểu thư đài cát điển hình, vận chiếc váy tím nhạt trang nhã, một cái bím nhỏ được thắt lệch về bên trái, buộc lại bằng dây ruy băng màu trắng; dưới ánh trăng sáng, khuôn mặt thanh thoát của cô ló cuốn bao ánh nhìn.

Minh Vũ chọn một góc ít người nhất, cạnh đó có vòi phun nước nhỏ nhỏ, những hạt nước trong veo nhảy nhót theo tiếng nhạc, tạo thành nhiều hình thù đẹp mắt, anh ngồi xuống, bấy giờ mới ý thức mình đang nắm tay Vân Hương rất chặt, anh vội buông ra ấp úng:

-Xin lỗi...!Vội quá cho nên mình...(không xưng “anh” nữa à Ngô thiếu gia)

Vân Hương ngồi xuống cạnh Minh Vũ, tặng anh một nụ cười dịu dàng với ngụ ý là “không sao đâu”. Hoàn toàn bị nụ cười đó hấp hồn, anh không ý thức được gì nữa, đưa tay chạm nhẹ vào gò má cô, người anh nóng ran, nhưng sau đó anh rút lại rất nhanh, còn tự đánh vào đầu mình một cái mạnh:

-Mình không phải có ý đồ gì đâu... - Mặt anh đỏ bừng - Chỉ là... ở bên cạnh bạn, mình không tự chủ được

Vân Hương nhìn Minh Vũ một cách tha thiết và ấm áp, nhưng cô lại không biết phải nói thế nào để anh có thể bình tĩnh lại; vậy là cô ngồi yên rất lâu bên cạnh anh, lắng nghe tiếng nhịp tim ai đó đang thổn thức

-Mình tên là Ngô Minh Vũ, sinh viên năm đầu học viện Talent. Mình... mình thích môn lý, ghét môn văn, mình... mình cũng... thích bạn (t/g : tui thấy chuyện học hành chẳng đáng gì ở đây ==)

Đã nói ra rồi

Thật đã nói ra rồi

Lần đầu tiên tỏ tình a

~

Bất quá... đối phương ngồi yên không lên tiếng Anh cảm thấy tâm trạng rối bời, chẳng dám quay sang nhìn Vân Hương lần nào nữa

Trong màn đêm tĩnh lặng, một bóng dáng bé nhỏ ẩn khuất sau tán cây... rất nhanh xuất hiện

-Anh Minh Vũ... anh đang nói gì vậy?

Tử Quỳnh thấy Minh Vũ dắt Vân Hương chạy đi thì bất giác đuổi theo, không ngờ lại nghe được những lời này... cảm giác nặng nề khó nhọc còn hơn cả lúc bị anh lạnh nhạt từ hôn

-Sao cô lại ở đây (Minh Vũ chau mày, âm thầm ai oán “thật chẳng đúng lúc, ảnh hưởng giây phút lãng mạn của người ta”)

Vân Hương nhìn sang Tử Quỳnh, nhận ra khuôn mặt rạng rỡ không còn nữa, chỉ thấy phản phát nét u buồn

-Không sao chứ? Sắc mặt em kém lắm

-Sao anh lại nói ra những lời đó chứ?

Cảm thấy lồng ngực nhói đau, Tử Quỳnh cay đắng bước đến cạnh Minh Vũ. Anh thậm chí không quan tâm trang phục dạ hội lộng lẫy và gương mặt yêu kiều ấy đang nhìn mình

-Nghe lén người ta trò chuyện không tốt đâu. Tôi nói thích cô ấy, có gì sai à?

-Sao lại như vậy? Nếu anh có thể mở lòng ra với một người con gái, tại sao đó không phải là em chứ? Dù sao em cũng là hôn thê của anh kia mà

Giọng nói khê như rót sương vào màn đêm, thoảng trong tiếng gió

-Đã hủy hôn rồi, tại cô không đồng ý thôi, giờ tự nhiên trách tôi? Đừng nhắc hôn phu hôn thê gì hết, tôi không muốn cô ấy hiểu lầm - Minh Vũ vội thanh minh

Ánh mắt anh nhìn Vân Hương thật rất dịu dàng... còn đối với Tử Quỳnh, chỉ là sự lạnh nhạt vô cảm, thậm chí không thèm để tâm mắt cô đang ngấn lệ

Vân Hương lãnh đạm hạ mi, hướng về phía Minh Vũ lên tiếng

-Mình khuyên bạn nên thay đổi thái độ với Tử Quỳnh, cô ấy là người tốt

-Không phải như bạn nghĩ đâu. Không có cảm giác với cô ấy thì bạn nói mình thay đổi thái độ thế nào kia chứ? Mình... mình vẫn luôn chờ đợi... bạn - anh thành khẩn đến đáng thương, cũng không biết lý giải thế nào cho tốt

Chẳng lẽ nói... anh trước đây luôn nhìn thấy cô trong giấc mơ?

Huyền huyền quá, phi lý quá, ai mà tin ==

Nhưng đáp lại sự thành khẩn đó là một câu nói rất lạnh lùng, rất tàn nhẫn:

-Mình nghĩ chúng ta không cần thiết gặp lại nhau nữa

Con trai Nghị trưởng Ngô lần đầu tỏ tình đã hoàn toàn thất bại

22. Chương 22

Tàn tiệc, mọi người ra về hết

-Tử Phong tối nay phải đối xử tốt với cô dâu đó Minh Vũ nháy mắt tinh quái đầy ẩn ý làm Tử Phong lúng túng, Thủy Nguyệt thì xém phun nước ra ngoài

Anh cúi đầu chào Đoàn lão gia và phu nhân, sau đó mở cửa xe bước vào, vẫn không quên nhìn Vân Hương một lần, nhìn và hy vọng... thế nhưng cô hoàn toàn không có chút phản ứng gì

Nhìn Mercedes-Benz SLR McLaren kiêu hãnh lướt trong màn đêm, trong lòng Vân Hương nhen nhóm thứ cảm giác cay đắng:

-Anh vẫn giữ lời hứa lúc xưa sao?

...

-Dãy A, phòng 210 thưa ngài

Người phục vụ tận tình đưa chìa khóa phòng cho Tử Phong, anh đỏ mặt vội vàng cầm lấy. Chú tài xế nhanh chóng mở cửa xe cho lão gia, phu nhân, Tử Quỳnh và Vân Hương. Thủy Nguyệt phát hiện ra... mình không có vé ngồi trên chiếc xe quen thuộc này

-Không khí ở đây rất tốt, chắc chắn sẽ mang lại cho các con một đêm thật ngọt ngào

Lời Hoàng Giao phu nhân khiến Thủy Nguyệt có chút mơ hồ.

Vân Hương mỉm cười dịu dàng

-Không sao đâu, Thủy Nguyệt

Còn Tử Quỳnh cười toe toét ...

-Cố lên anh hai

...

Sau đó chiếc xe thân thiện chạy đi mất, bỏ lại cô và Tử Phong

-Sao chúng ta không về cùng với họ vậy?-Thủy Nguyệt hỏi một câu ngây thơ

-Ừm... là vậy... nhà hàng này sau hôn lễ sẽ tặng cho cô dâu và chú rể một đêm tân hôn trong khuôn viên khách sạn - Anh bối rối giải thích

Đêm tân hôn... ở đây... ? (Thủy Nguyệt lại bắt đầu trạng thái hóa đá của mình)

-Tức là phải ngủ ở đây ư? (tròn xoe mắt)

-Ừm...

-Cùng nhau...?

Nhân vật nam chính không có ý định phủ nhận

Nhân vật nữ chính há hốc miệng

Con gà Thủy Nguyệt lon ton bước vào khu vực khách sạn...

Nhà trang trí đặt những bình hoa lớn chạy dọc cầu thang vừa để tô điểm cho phòng tân hôn, vừa làm những khung sắt ở lan can hai bên trở nên mềm mại, nhẹ nhàng hơn. Trên lan can là những cụm hoa nhỏ nổi bật giữa nền lan can gỗ màu gụ.

Cửa phòng mở ra

Vừa bước vào, hơi lạnh của điều hòa lẫn với mùi thơm nồng của hoa xộc vào mũi Tử Phong, anh đưa mắt nhìn một lượt xung quanh với tâm trạng cực kỳ phức tạp.

Căn phòng lung linh trong ánh đèn vàng, một phong cách xa hoa tráng lệ với những bức rèm, màn trướng, thảm dày, thêm nữa tất cả vật dụng đều bằng gỗ khiến gian phòng toát lên nét cổ xưa. Chiếc giường được đặt xéo tạo ngay điểm nhấn cho căn phòng, trên đó là những cánh hoa hồng mềm mại.

Trời ạ =”=

Thủy Nguyệt đứng ngây người một lúc, cảm thấy màu tím lãng mạn cùng chiếc rèm thêu cầu kỳ và các vật dụng độc đáo làm cho cô như lạc vào truyện cổ tích.

Tử Phong nhìn phu nhân của mình đang nặng nề với bộ váy cưới trên người, anh vội bước ra khỏi cửa

-Em thay đồ đi, anh... ra hành lang

-(mắt long lanh cảm kích) phiền anh quá, khoảng 10 phút sau là em xong rồi, anh có thể vào haha

Một “cực phẩm” đang đứng trầm ngâm ngoài hành lang khách sạn, không thể tránh khỏi ánh nhìn của người qua kẻ lại. Tử Phong cảm thấy khó chịu khi bị người khác chú ý nhưng vẫn đứng yên đó nhẫn nại

10 phút trôi qua

Tử Phong kiên nhẫn đợi thêm 10 phút nữa mới mở cửa phòng

Bước vào anh đã thấy chiếc áo cưới nằm bừa bãi dưới sàn, vừa cầm lên treo vào trong tủ, một mùi hương nhẹ nhàng quyến rũ thoảng ra từ lớp vải mềm khiến anh không hiểu vì sao mặt mình tự nhiên nóng bừng. Tử Phong quyết định ngồi xuống ghế chờ đợi

—————oOo—————

Thủy Nguyệt tận hưởng làn nước nóng ngấm vào da thịt, cả một ngày mệt mỏi cuối cùng cô cũng sở hữu giây phút bình yên nhất. Nhìn vào gương, khẽ chạm lên môi mình, đỏ mặt nghĩ đến Tử Phong...

Lần đầu hôn, không ngờ lại ngọt ngào như vậy.

Mở cửa phòng tắm bước ra, Thủy Nguyệt nhìn thấy Tử Phong đang khẽ nghiêng đầu ngồi trên ghế, mắt nhắm lại, chỉ thấy hàng mi dài cong vút.

Mọi thứ xung quanh đúng là rất bắt mắt: trên tường có một khung tranh cổ điển, đèn chùm sắc vàng tạo nên vẻ sang trọng và không thể thiếu ánh sáng lung linh từ nến. Chiếc bàn cạnh anh được bài trí bằng những cánh hoa hồng cam kết hợp chậu hoa nhỏ bằng bạc phủ ngọc trai, pha lê; trên bàn có nến, chân nến phủ hai màu là màu đồng và màu bạc...

đúng là rất đặc sắc nha

~ Bất quá... mọi thứ cũng chỉ như phong nền cho nhân vật chính là Tử Phong, anh đang thiếp đi nên không thể chiêm ngưỡng đôi mắt màu hổ phách cuốn hút, tiếc quá

-Này - Cô chạm vào vai Tử Phong

-Xin lỗi, anh hơi mệt - Tử Phong giật nhẹ rèm mi của mình, chậm rãi ngồi dậy, cảm thấy không còn chút sức lực

-Trước hôn lễ, anh đi đâu vậy?

Thủy Nguyệt kéo ghế ngồi cạnh anh, lau mái tóc ướt của mình trong chiếc khăn mềm mại, vừa tắm xong, mùi hương nhẹ nhàng khi này đã mất đi, vị nồng nàn nhưng lại không hề gây khó chịu hiện tại khiến Tử Phong có phần mất bình tĩnh

-Anh phải giúp cha xử lý 1 số việc

Sự kết hợp tinh tế giữa ánh đèn và ánh nến khiến khuôn mặt vốn xinh xắn của Thủy Nguyệt có thêm chút quyến rũ, Tử Phong quay mặt sang nơi khác ngăn mình không tiếp tục tham lam nhìn ngắm cô. Thấy

không khí có chút căng thẳng, dây thần kinh của Thủy Nguyệt đột nhiên hoạt động rất tốt, cô đứng lên tươi cười hết sức giả tạo:

-Anh... buồn ngủ à? Haha anh ngủ đi, em đi dạo một lát

Rồi chạy biến đi rất nhanh, cửa phòng cũng bị đóng hết sức thô bạo

đi ra ngoài buổi tối sẽ gặp kẻ xấu nha nàng...

—————o0o—————

Trong lúc đó mọi người ở Đoàn gia đã về biệt thự hết

Tử Quỳnh thần thờ ngồi trước nhà, tâm trạng vô cùng phức tạp. Cô biết, Minh Vũ là một người rất lý trí, anh chưa bao giờ dùng ánh mắt tha thiết như vậy nhìn một người con gái

Đau lòng ở chỗ... anh sẽ mãi mãi không đối với Tử Quỳnh như vậy

Vân Hương lặng lẽ bước đến ngồi cạnh, những cánh hoa nhẹ nhàng theo ngọn gió lướt trong màn đêm lạnh giá

-Em thích anh ấy, thích thật lòng, nhưng anh ấy chưa từng để ý đến em - Tử Quỳnh mím môi, cay đắng nói

-Rồi một ngày cậu ấy sẽ đón nhận Tử Quỳnh, cậu ấy sẽ nhận ra chỉ có Tử Quỳnh tốt với cậu ấy nhất, là người xứng đáng hơn bất cứ ai - Vân Hương dịu dàng an ủi

Tử Quỳnh mỉm cười, ngửa mặt lên trời, cổ họng nước mắt không chảy ra

Gió mang theo cả sát khí vờn vào những cánh hoa, Vân Hương đưa tay ra khẽ lau giọt nước mắt của Tử Quỳnh:

-Em đừng khóc

Trong lòng cô đang nghĩ “xem ra đêm tân hôn chắc không hề yên ổn”

23. Chương 23

Yêu Độc

Thủy Nguyệt như gà con đi loang quanh bắt định...

Lúc trước còn nghĩ mình sẽ vô cùng phủ phàng đá chú rể xuống đất nằm, còn bản thân êm ả trên chiếc giường nệm (k phải phủ phàng, mà là độc ác người ơi)

Nhưng bây giờ lại có chút không nỡ bắt Tử Phong “lấn lóc” với cái sàn lạnh lẽo phải làm sao bây giờ

-Mỹ nhân, sao em lại ở đây một mình? Cần anh giúp gì không nào? (Thấm ca xuất hiện rầu)

Một chàng trai mặc áo thun sọc trắng đen, thân hình hoàn mỹ, tướng mạo sáng láng, mạnh mẽ đầy nam tính; anh đang ngồi gần một tán cây, cao ngạo nhìn Thủy Nguyệt. Đều là mỹ nam nhưng y khác hoàn toàn vẻ đẹp nho nhã, thanh tao mà Tử Phong sở hữu.

-Ồ thần kinh

-Cô vừa nói gì? - Y đã thay đổi thái độ, ánh mắt cũng sắc bén hơn

-Tôi nói anh BT

~ Thủy Nguyệt chạy thật nhanh, chỉ nghe thoáng qua tai mình mấy chữ kinh điển “cô đứng lại cho tôi”. Ngu sao mà đứng lại

Cuối cùng an toàn nhất vẫn là... ở cạnh Tử Phong, ít nhất anh không hiếp đáp cô. Thủy Nguyệt mở cửa phòng bước vào; chứng kiến Tử Phong đang say ngủ, rất đẹp, rất thu hút, anh không hề dám bước lên giường mà chấp nhận thu người trên chiếc ghế nhỏ. Cô ngồi rất lâu ngắm Tử Phong, sau đó rất háo sắc đặt chiếc môi xinh của mình lên má anh

-Da mềm quá ^^ hôn thích ghê

Cảm nhận sự tiếp xúc nhẹ nhàng, đôi mắt sáng ngời của Tử Phong mở ra, mặt anh ửng đỏ, đi cùng với thời khắc ấy, Thủy Nguyệt cảm thấy mình muốn đào 1 cái hố chui xuống... (vừa hôn Tử Phong xong còn nói những lời háo sắc như vậy...đều bị anh nghe hết rồi...aaaaaaaaaaaaaaaaaa <= tiếng="> lòng="> của="> thủy=">

-Em... về rồi à? - Tử Phong tuy không hiểu lắm hành động vừa rồi nhưng anh cũng không có thói quen tò mò

Thủy Nguyệt đơ mặt ra một chút, cuối cùng tự an ủi rằng người kia hoàn toàn không biết gì hết chuyện khi này!!!

Bất quá... quyết định gỡ gạc lại chút sỹ diện của mình bằng cách thức vô cùng độc ác:

-Em... muốn ngủ. Anh nằm dưới đất đi, cảm treo lên đây, cảm... cởi áo ra >"

Sau đó quăng xuống duy nhất 1 cái gối, quay mặt sang nơi khác cố không nhìn thái độ của anh

Thật ra Tử Phong rất ngoan, là người không hề đòi hỏi thứ gì, anh còn chúc Thủy Nguyệt ngủ ngon và không tắt đèn vì biết cô ghét bóng tối.

Anh hài lòng với gối và nền đất lạnh, hơn nữa cảm thấy rất mệt, cho nên vừa nằm xuống đã ngủ say

Không khí trở nên yên tĩnh

Thập phần yên tĩnh

Thủy Nguyệt không ngờ mình lại thuận lợi hành động như vậy. Cô đã đúng khi nói Tử Phong không hề hiếp đáp mình, mà tình hình ngược lại hoàn toàn... cô - Châu Thủy Nguyệt - sau khi lên hôn anh thì đá anh xuống đất nằm vì chút sỹ diện nhỏ nhoi của mình

Cảm giác tội lỗi ập lên đầu, ai đó hoàn toàn không thể ngủ ngon lành như xử nam thuần khiết kia

Ủ, cô không cho anh treo lên giường, không có nghĩa là cô không thể bò xuống (Nguyệt... mặt tỳ dày quá)

-Anh thật là tốt, tôi làm sao ghét anh được nhỉ? Thật ra... lúc anh hôn tôi, tôi có một chút tự nguyện, sau đó bắt đầu nghĩ có phải mình đã thích anh không

Thủy Nguyệt nhẹ nhàng vuốt tóc Tử Phong, nhìn ngắm rất lâu, cảm thấy càng nhìn anh càng bị thu hút.

Sau đó mơ hồ ý thức được vết máu nơi cổ anh chỉ là một phần nhỏ, phía vai còn một vết thương sâu hơn, chỗ cô đánh khi nãy. Thủy Nguyệt chạm nhẹ vào xương vai của anh, nước da trắng mềm mại dưới ánh đèn phòng càng thêm phần hoàn hảo

-Anh bị thương sao?

Vừa dứt lời thì một làn không khí lạnh xé da thịt tràn vào phòng, dưới làn khói sương mờ ảo, một người phụ nữ trắng toát xuất hiện.

-Hắn đã bị trúng độc của ta làm mất đi sức lực, nếu không phải phép thuật cao cường thì sớm rơi vào trạng thái hôn mê rồi

-Cô đang nói gì thế? Sao cô lại hạ độc Tử Phong? - Thủy Nguyệt vẫn chưa kịp điều chỉnh suy nghĩ của mình

-Ta sẽ cho hắn thuốc giải độc, nhưng... ta muốn có Đá thất sắc - Mất cô ta đỏ ngầu như máu

-Đá gì...? Cô vì cục đá mà giết người à, rõ tâm thần

Thủy Nguyệt cố lay vai Tử Phong, cảm thấy mình sắp ngạt thở vì không khí trong phòng. Cuối cùng anh cũng tỉnh lại, nhưng sắc mặt rất kém.

Nhìn thấy Yêu Độc trước mắt, anh hiểu ngay tình hình, vội đưa bàn tay ra để những ánh sáng lấp lánh che khuất tầm nhìn của cô ả. Anh bế Thủy Nguyệt bay lên không trung, sau đó đặt cô xuống một góc kín mà anh nghĩ là an toàn

-Chuyện gì vậy... anh... anh bay được? - Thủy Nguyệt bấn loạn, bắt đầu lắp bắp >”

Tử Phong không nói câu nào, nhìn ra ngoài thấy Yêu Độc đang lơ lửng giữa không trung, mọi người đổ xô ra xem chuyện lạ, ả tức giận tung một làn khói xuống mặt đất, một số người trốn thoát, số còn lại hóa đá tại chỗ

-Cẩn thận

Anh nói với cô, rồi nhanh như gió, bay vụt ra ngoài. Thủy Nguyệt chưa kịp phản ứng gì thêm đã thấy anh đang trước mặt con yêu quái, cầm thanh kiếm dài phủ đầy ánh sáng, chuôi kiếm khảm một viên đá hổ phách hệt như màu mắt của anh, xung quanh viên đá có lớp sương mỏng thanh khiết

-Lần trước để người trốn thoát gây hại ọi người, lần này ta sẽ không mắc sai lầm nữa - lời nói mạnh mẽ và uy lực, thật khác với hình ảnh Tử Phong cô từng biết

-Giết ta thì thuốc giải độc cũng không còn - ả cầm trên tay chiếc lọ màu cam, vẻ mặt đầy thách thức

Tử Phong không hề biến sắc, một tia chớp đỏ từ bàn tay anh phóng về phía Yêu Độc mau như tên bắn. Cây cối xung quanh rực sáng một màu đỏ máu. Yêu Độc không né được, miệng ả phun ra những vệt máu đen ngòm

-Dù người không chết ngay cũng sẽ tàn phế suốt đời. Ta muốn trao đổi thuốc giải với Đá thất sắc

Mặc kệ ả ta đề nghị, Tử Phong tiếp tục tung ra một đòn, gần như xé nát nửa thân người con Yêu Độc. Biết không thể đấu lại anh, ả dùng chút hơi tàn của mình bỏ chạy với hy vọng giữ được hồn phách

Tử Phong đuổi theo một đoạn ngắn thì đầu óc anh bắt đầu choáng váng, xuất hiện ảo giác, chân bước không vững nữa. Anh quay lại khách sạn, Thủy Nguyệt đã không còn ở đó.

24. Chương 24

Anh là người thế nào Kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, Thủy Nguyệt tự nhéo mình mấy cái để xác định đây không phải giấc mơ. Đoàn Tử Phong... anh ta... anh ta...

-Không phải là người bình thường? - Một giọng nói vang bên tai cô

-Ừ ừ... không bình thường (gật đầu lia lịa tỏ ý tán thành)

...?

-Ai... ai vừa lên tiếng?

Thủy Nguyệt giật mình, nhìn sang bên phải, suýt bật ngửa

-A... ngồi đây từ lúc nào?

Bên cạnh cô là một nữ nhi có mái tóc màu tím nhạt, khăn lụa che nửa khuôn mặt chỉ nhìn thấy đôi mắt xanh lơ

-Người không sao chứ? - Nàng ta hỏi

-(lắc đầu) Không...sao...!

-Nhìn thấy lọ thuốc kia không?

-(gật đầu)

@@ Có đui đầu mà không thấy

-Có muốn lấy nó không?

-(gật đầu)...sau đó lại (lắc đầu)

-Này, rốt cuộc Tiểu Trúc ngươi là muốn hay không? - Nàng ta mắt kiên nhẫn cúi gắt

-Cô vừa gọi tôi là gì?

Thủy Nguyệt nhíu mày, nàng ta vội xua tay, đôi mắt chớp nhẹ

-Không! Ta nhầm. Vậy ngươi có muốn không, lấy về giúp bạn ngươi trị thương?

-Muốn thì dĩ nhiên muốn rồi, nhưng mà tôi làm sao giành lại con nhỏ kia? Nó có phép thuật ấy, lợi hại lắm >_< với=“” lại=“” tôi=“” tin=“” tử=“” phong=“” giỏi=“” như=“” vậy,=“” chắc=“” chắn=“” giải=“” quyết=“” được=“”>

-Bạn ngươi đang bị thương rất nặng a ~ , giết được yêu nữ kia là dĩ nhiên rồi nhưng lọ thuốc giải đó thì khác nha...

Nghे cô nàng phân tích hợp lý như vậy, Thủy Nguyệt bắt đầu thấy lo hic hic

-Lọ thuốc đó rất quan trọng nha, nếu không dùng nó bôi lên vết thương, người con trai tuần tú đang cầm kiếm kia sẽ tàn phế suốt đời - Nàng lên tiếng dọa

Thủy Nguyệt im lặng quan sát trận chiến, quả nhiên Tử Phong rất tài giỏi a, yêu nữ kia liên tục bị trúng chiêu không thể phản kháng. Xem ra chính là trong lúc sơ suất anh đã bị nó lên hạ độc thủ, nên mới ra nông nổi thế kia

Một lúc sau, yêu nữ bị đánh phun máu độc, mang theo cả lọ thuốc nhanh chân bỏ trốn. Thủy Nguyệt hốt hoảng đứng lên

-Vậy... vậy tôi phải làm sao? Nó... nó chạy mất rồi

-Không sợ chết thì đi với ta, ta dắt ngươi đuổi theo yêu nữ. Nhưng mà sau đó mọi chuyện tùy thuộc vào ngươi a, ta không muốn tự chuốc phiền phức, nhất định không xen vào - Sau lớp khăn lụa, nàng cười ẩn ý

Kết quả là...

Thủy Nguyệt không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, nhưng theo tình hình mà thấy anh thật sự rất cần lọ thuốc đó để trị thương. Cho nên khi anh đánh con quái chỉ còn một phần sinh mạng, cô quyết định đánh liều đuổi theo

“Hừ, anh đẹp trai tài giỏi như vậy sao lại tàn phế được. Còn 1 tia hy vọng tôi cũng nhất định giúp anh. Mà nếu... xui rủi lắm thì tôi cũng bị đánh lặc lìa lặc lị, lúc đó sẽ ráng giữ mạng về với anh, chúng ta tàn phế chung cũng không tủi thân lắm”

Thủy Nguyệt vừa chạy theo nữ nhân tóc tím vừa lăm bắm, khiến nàng ta cũng nghĩ thầm trong bụng

-Tiểu Trúc này thật rất si tình nha

Gió gào thét suốt đêm, mang theo mùi hương dịu dàng, dưới ánh trăng sáng, những cánh hoa bay lượn khắp nơi, người con gái xuất hiện mờ ảo trong bộ trang phục bằng lụa. Cung trên lưng, một bên hông là cây kiếm và bên kia là ống đựng đầy những mũi tên gắn lông thiên nga, khuôn mặt thanh thoát nhưng cũng đầy u buồn đứng trước con Yêu Độc

-Thuốc giải

Người đứng cạnh cô lên tiếng, anh vận bộ trang phục màu xanh nhạt, sau lưng là một thanh kiếm dài được khóa bằng dây xích, với ý là “khi thật sự cần thiết mới rút kiếm ra”, toàn thân anh tỏa sát khí rất dễ sợ (Đồng Hoàng ca~ phần 2 sẽ xuất hiện nhiều hơn a~)

-Bọn ngươi... học... học... bọn ngươi là ai...?

Yêu Độc cảm nhận nguy hiểm đang đến gần, gấp gáp thở trong lo sợ

-Đưa...hay là không? - Anh nói rất ngắn gọn

Cuối cùng tiếng gầm rú của con yêu nữ xé tan màn đêm, lọ thuốc giải rơi xuống đất, con yêu nằm cách đó không xa trên một vũng máu đen ngòm

-Cô ấy sắp đến, chúng ta đi thôi - Người con gái lên tiếng

Chàng trai gật đầu rồi cả hai cùng bay vút lên không trung, cô gái rớt vào khoảng trời một nụ cười tuyệt đẹp:

-Cố lên, Thủy Nguyệt

Không phải ai khác xa lạ, cô chính là Trang Vân Hương

—————oOo—————

Thủy Nguyệt đuổi theo đến một góc hẻm thì bị mất dấu, bắt đầu bước chậm lại tìm kiếm. Nữ nhân tóc tím đúng là tàn nhẫn nha, lúc đánh hơi được yêu độc đang ở gần đã nhanh chân bỏ chạy, để heo ngốc lại một mình

Cô đã đi một quãng khá xa, không một bóng người, không một vết tích. Nghe thì có vẻ chẳng chút hy vọng nhưng đôi chân vẫn tiếp tục bước

Trời không phụ lòng người, đến phía cuối đoạn đường cô nhìn thấy vũng máu đen ngòm đáng sợ, cạnh đó một vật nhỏ lấp lánh đang nằm lơ lửng... Chính là thứ anh cần, thuốc giải, Thủy Nguyệt mừng rỡ vội cầm lên, chào ôi... chất độc dính xung quanh lọ thuốc làm tay cô đau rát

Quay lại tìm Tử Phong nhưng cô chỉ thấy những người bị phun trúng độc của yêu nữ đang bị một đám hắc y nhân bí ẩn dắt đi. Cô có cảm giác không an toàn, chạy vội vào phòng tân hôn của mình

Anh đang ngồi đó, ánh đèn vàng của căn phòng soi rọi lên khuôn mặt tuyệt mỹ, cô vui mừng đến cạnh anh, nhưng anh lại nhìn cô bằng ánh mắt lạnh giá

-Anh đang đợi em

Sau lời nói của Tử Phong thì chân Thủy Nguyệt không còn di chuyển được nữa

-Anh...anh định làm gì? - cô bắt đầu sợ thái độ tĩnh lặng của anh

-Xóa ký ức... xóa tất cả những điều em đã nhìn thấy - Tử Phong vẫn không hề thể hiện cảm xúc trên khuôn mặt mình. Chỉ cần nhìn anh thôi, Thủy Nguyệt cũng thấy tim mình lạnh tê tái

Anh bước thật chậm tới cạnh cô

-Sau khi em rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, những người khác sẽ đưa em đi xóa ký ức

Những người khác... ai chứ... ? Là những hắc y nhân bí ẩn cô thấy khi nãy ư? Cô sẽ cùng chung số phận với những người trong khách sạn từng nhìn thấy yêu nữ sao?...

Trong đầu Thủy Nguyệt hiện ra một loạt suy nghĩ. Cô còn chưa kịp hỏi bất cứ điều gì vừa xảy ra thì anh đã thay đổi thái độ với một cách đáng sợ; bây giờ cô đứng đây, hoàn toàn yếu đuối trước mặt anh, cô sợ đến mức cảm thấy mình bị tia nhìn lạnh giá từ đôi mắt đẹp hút hồn của anh đâm phải rất đau, sắp đứng không vững nữa

-Tại sao...? Tại sao vậy?

Cô đã thật sự ngã xuống trong vòng tay của Tử Phong, đáy mắt mờ ảo nhìn thấy những tia sáng từ ngón tay đeo nhẫn kia... tay cô cũng có một chiếc... khi nãy anh đã đeo vào cho cô... vậy mà bây giờ...

-Không ai được phép biết về bí mật của Đoàn gia - Hơi thở của anh vẫn ảm áp, nhưng giọng nói lại có phần thật nhẫn tâm

Cô cảm thấy đầu óc mình không còn chút minh mẫn

-Đừng mà... xin anh... đừng làm vậy...

Tử Phong nhún mày, nhưng những tia sáng vẫn tiếp tục ngập tràn đôi tay anh, không có ý định ngừng lại

-Em sợ lắm...

Cuối cùng khóe mắt cô rớt xuống một giọt lệ, nó lăn dài trên gò má, rồi chạm khẽ vào những ngón tay của anh

Khoảnh khắc ấy ánh sáng trước mắt cô vụt biến mất, màn đêm bao phủ căn phòng

Thủy Nguyệt bắt đầu lấy lại được ý thức. Tử Phong cúi đầu tự trách bản thân không thể tiếp tục ra tay. Vẫn còn sợ hãi, heo ngốc rút người vào lòng anh, toàn thân lạnh toát.

Tử Phong bế cô lên giường, đắp chăn cẩn thận, anh tính bước đi nhưng cô đã ngăn lại

Anh ngồi cạnh cô, không hề nói bất cứ câu gì. Ánh mắt của anh thật rất tuyệt tình, anh đã bộc lộ bản chất của mình trước mặt cô rồi, anh hoàn toàn không phải một người hiền lành, anh chỉ là giỏi chịu đựng mà thôi

-Em chạy thật nhanh về khách sạn tìm anh...

Thủy Nguyệt bắt đầu sắp xếp lại ký ức lộn xộn của mình

-Em đã tin rằng anh đứng về phía của em... sẽ bảo vệ cho em...

Kéo chăn lên cao thêm một tý, cô vẫn thấy lạnh lắm.

-Em không ngờ thế giới của em hoàn toàn khác của anh, và anh sẽ dùng ánh mắt lạnh băng đó nhìn em, như nhìn những người khác

Thủy Nguyệt mím môi, ngăn không cho nước mắt mình rớt xuống

Không gian rơi vào trạng thái tĩnh lặng hoàn toàn

25. Chương 25

Có thể hôn em không?

Xa lạ...quá xa lạ rồi

Người con trai này... rốt cuộc có bao nhiêu điều còn che giấu? Hụt hẫng, Thủy Nguyệt đành buông những ngón tay của anh ra...

Trả sự tự do lại cho anh, anh muốn đi đâu, làm gì tùy thích, cô không quản nữa

Khoảnh khắc ấy, trái tim lạnh giá của Tử Phong đột nhiên nhói lên thật mạnh mẽ. Cô đang giận anh ư? Lúc cô nói không ghét anh nữa, muốn làm bạn, anh rất vui

Nhưng có phải anh đã quá đáng không? Cô sẽ không coi anh là bạn nữa?

-Anh xin lỗi

Lời nói dịu dàng đi cùng hương thơm phảng phất của hoa

-Ký ức của em, anh không có quyền lấy đi

Thủy Nguyệt khẽ nhìn anh, đôi mắt của cô chứng tỏ rằng bản thân không tin những gì anh vừa nói

-Từ nay, anh sẽ bảo vệ cho em. Nghéo tay nào - Gương mặt Tử Phong chân thật đến đáng yêu

Bất giác cô cảm thấy mình chưa thật sự hiểu được người con trai này, mà cay đắng là... hình như cô đã thích anh rồi, nếu không thì tại sao lại khóc khi bị đối xử như vậy

Khóc vì sợ là một phần, phần còn lại có lẽ là... oán trách

Tử Phong thấy Thủy Nguyệt không đưa ngón tay bé xinh của mình ra nữa, lòng bất giác rất buồn

-Xin lỗi mà

Tử Phong ôm cô... vâng, không sai, anh chàng lạnh lùng mở vòng tay ra ôm lấy một người con gái

1 phút... 2 phút... 3 phút

Thủy Nguyệt không nói câu nào, ngồi yên trong lòng anh, Tử Phong cũng không có ý định buông tay ra

Gần 20 phút trôi qua... cuối cùng tâm trạng Thủy Nguyệt đã khá hơn, cô ngước lên nhìn khuôn mặt hút hồn của anh, khẽ bĩu môi:

-Anh cũng độc ác lắm >_< dọa="” em="” sợ="” chết="” khiếp="”>

Tử Phong chưa quen với việc nhìn thẳng vào mặt con gái, cho nên gò má bắt giác ửng đỏ

Thủy Nguyệt tinh quái nói thêm

-Sẽ méc cha mẹ hôm nay anh ăn hiếp em T_T

-Xin lỗi mà... Em đừng nói cho ai biết những chuyện em thấy hôm nay, anh sợ cha sẽ xóa ký ức của em, anh... không thể chống lại cha - Tử Phong dỗ dành cô

-Ừm... nhưng anh phải kể rõ ràng cho em nghe đó, với lại...nói 100 lần câu xin lỗi (vì cảm thấy lúc anh nói câu đó rất đáng yêu)

-Anh xin lỗi... Anh xin lỗi... Anh xin lỗi... Anh xin lỗi... Anh xin lỗi... Anh xin lỗi... Anh xin lỗi... Anh xin lỗi... Anh xin lỗi... Anh xin lỗi... Anh xin lỗi...

Tử Phong rất nhanh chóng đáp ứng yêu cầu của Thủy Nguyệt

-Thôi, ngưng >_< bỏ="” qua="” bỏ="” qua,"="” điếc="” tai="” quá="” -="” (=“”=! sao anh ấy lại ngây thơ đến mức này nhỉ)

Tử Phong bước ra ngoài cửa xem tình hình để đảm bảo người của Đoàn gia đã làm xong nhiệm vụ và rút lui. Khi đã chắc chắn Thủy Nguyệt không bị ai phát hiện, anh mới an tâm trở vào phòng:

-Chắc em mệt mỏi lắm, ngủ đi... Mai anh sẽ giải đáp hết thắc mắc của em

-Sao mà ngủ được, còn một chuyện nhất định phải làm - Thủy Nguyệt lắc đầu ngồi dậy đến cạnh Tử Phong. Cô đứng chỉ tới vai anh, nhưng lại nói một cách hùng hồn:

-Anh cởi áo ra đi chứ!

-Nhưng vừa nãy em nói không được cởi - Hơi mất bình tĩnh, anh lùi lại

-Bây giờ có cởi không? - Cô chồm tới bám lấy Tử Phong, theo phản xạ anh né sang bên khiến cô mất thăng bằng suýt té

-Anh... anh xin lỗi... em làm anh giật mình

-Có cởi không hả hả hả hả hả hả hả hả... (hậm hực) Méc cha anh, méc méc méc méc méc >_< nói anh không đối xử tốt với em (đánh vào tâm lý con ngoan)

-Anh cởi

Chưa từng cởi áo trước mặt người lạ, Tử Phong khó khăn tháo cái khuy đầu tiên của mình ra, Thủy Nguyệt bực tức nghiêng răng:

-Anh làm gì cũng chậm chạp như đàn bà

Cô giật phăng hàng nút áo của anh, Tử Phong nhắm đôi mắt lại. Anh vẫn chưa định hình được chuyện gì sắp xảy ra, nhưng linh tính con trai dần dắt anh đến một suy nghĩ không trong sáng lắm =]]

Ngồi xuống giường, ngón tay cô nhẹ nhàng chạm lên bắp vai của anh, vết thương từ ngực đã lan rộng ra xung quanh

-Em đã tìm được thuốc giải cho anh rồi - Thủy Nguyệt lấy trong túi áo ra chiếc lọ khi nãy

-Em đuổi theo con yêu quá ư? Sao em lại làm chuyện nguy hiểm như vậy?

Tử Phong không chỉ chau mày bực tức mà còn lớn tiếng với cô - điều trước đây anh chưa từng làm (thật ra cũng vì lo cho vợ mình thôi)

Mặc kệ anh giận thế nào, cô mở lọ thuốc ra, đẩy anh xuống giường

-Để anh... tự làm (đỏ mặt)

-Tự làm bằng cách nào? - Cô hỏi - Đã bị thương còn ngoan cố à >_<

Thấy đối phương không có ý định làm theo, Thủy Nguyệt hét âm ỹ:

-Anh mau nằm xuống, ngồi như vậy thuốc rót hết thì sao... anh nghe không hả?

Cô liên tục tru tréo. Tử Phong cuối cùng ngoan ngoãn nằm xuống, nhưng ngượng ngùng quay mặt sang nơi khác

-Cảm ơn em...

Anh cảm thấy trái tim Thủy Nguyệt rất ấm áp, dù luôn nghe cô mắng nhưng rõ ràng Thủy Nguyệt đã vô cùng chân thật đối xử với anh... cảm giác đau rất nơi da thịt như tan đi

-Vì anh bị thương... em sẽ cho anh ngủ trên này - Thủy Nguyệt nhẹ nhàng rắc chất bột giải độc màu trắng lên vết thương

-Anh nằm phía dưới được mà... anh không muốn phiền em

Tử Phong cảm thấy không nên chiếm giường của cô, lúc này Thủy Nguyệt đã nói muốn anh nằm ở dưới là có lý do của cô ấy, bây giờ đau thể vì anh bị thương mà Thủy Nguyệt phải nhượng bộ anh. Bất quá... ai kia đáp lại anh khá là ngang tàng:

-Em nói ra là để anh làm theo, không phải để anh cãi lại

-...<= đã quen với việc bị bắt nạt

-Anh đau à? - Cô thổi vào nơi ấy, sợ anh đau

-Anh không sao, không đau đâu (tự nhiên cảm thấy vui)

-Nói dối == lừa con nít hả?

-Rất chút à, anh có thể chịu được - Tử Phong nhìn cô, lại nở một nụ cười dịu dàng

-Biết mà, anh không đau sao đang nói chuyện với em đột nhiên im lặng (tỏ ra rất ư là hiểu biết)

-Không phải đâu, anh im lặng ý là anh sẽ không cãi lại em

(Châu tiểu thư à, tỷ nghĩ Phong ca nên nói gì sau khi tỷ tuyên bố rằng "Em nói ra là để anh làm theo, không phải để anh cãi lại")

-Anh nghĩ mình có thể cãi lại ý của em sao? - lại phán một câu rất bảnh ==>

-Dạ không...

Tử Phong không còn ngượng ngùng quay sang hướng khác nữa, anh bỗng chốc thừa nhận mình xấu xa muốn ngắm nhìn gương mặt của cô hơn là bức tường kia. Nhưng sau đó ngực lưu lại những vết cứa nhỏ

-Em... em bị làm sao... ? - Tử Phong chụp tay Thủy Nguyệt rất nhanh

-À... Hình như ngoài lọ thuốc có bôi thêm chất gì đó... lúc cầm lên thấy hơi rất rất

Cô

...

Vì anh mà bị thương

Cô đi tìm thuốc cho anh, mặc kệ có nguy hiểm hay không

Cô không biết ma thuật, nhưng đã đuổi theo yêu quái một quãng đường rất xa... sau đó quay ngược lại khách sạn đưa thuốc giải cho anh

Vậy mà... lúc đó anh lại xấu xa đến mức muốn làm cô ngất đi, đưa cô cho những người khác mặc sức xóa ký ức, lúc đó anh không nghĩ đến cảm nhận của cô

Cô đã nói rằng “vì tin anh nên cô mới quay lại đây”, còn anh thì...

-Em đau không? - Tử Phong cảm thấy mình thật tồi tệ

-Đau chứ (thái độ không hề) Có phải cảm thấy em rất tốt, rất dũng cảm hông hahaha (cười toét miệng)

-Anh xin lỗi... - Tử Phong mím môi, anh không biết phải chuộc lỗi với cô như thế nào

-Lúc ở hội chợ anh nói là không tính toán với em, cho nên em cũng sẽ không tính toán với anh ^ _ ^

Nhưng...(liếc liếc liếc) em không thể không tính toán với Ngô Minh Vũ - bạn anh được (tỷ à, tỷ thù dai quá)

Câu không tính toán này... lúc anh hôn cô xong cô đã nói

Hương thơm của những cánh hoa từ này giờ cứ lan tỏa không ngừng

-Anh...

-Sao thế?

-Anh có thể... hôn em... không? (nói xong đỏ mặt)

Thủy Nguyệt hơi ngạc nhiên, nhưng thật ra này giờ cô đã bị anh quyến rũ rồi Hôn... thích chứ, sao lại không?

-À... Ừm... Nhưng em ngại lắm... tắt đèn đi

Tử Phong ngượng ngùng đi đến chỗ công tắc đèn, thật ra anh thấy mình đưa ra lời đề nghị này có chút xấu xa... T _ T

Quay lại ngồi cạnh Thủy Nguyệt, vô cùng vô cùng vô cùng căng thẳng... cảm thấy có phải nên... rút lại đề nghị vừa rồi. Hôn... thì không phải không muốn, nhưng... bây giờ lại rất mất bình tĩnh

Tim Thủy Nguyệt đập thành thịch

Cuối cùng Tử Phong chọn giải pháp an toàn... đó là hôn vào tay cô, còn rất dịu dàng hỏi

-Em còn đau không?

Trong lòng Thủy Nguyệt đang gào thét : anh điên à, hôn tay thôi tại sao tắt đèn hả?

Bất quá... cô phát hiện ra người đề nghị tắt đèn là mình... mà cũng tại anh không nói rõ hôn ở đâu...>_<
cô=“” lại=“” nghĩ=“” lệch=“” lạc=“” là...=“” hôn=“” giống=“” ở=“” buổi=“” lễ=“” (cảm=“” thấy=“”
hôn=“” như=“” vậy=“” rất=“”>

-Em không sao

Anh nhẹ nhàng dùng chút ma thuật lên tay cô, vết thương đã lành lại hết

-Woo Tử Phong lợi hại quá ^o^ (khâm phục)

-Anh chỉ có thể trị những vết thương do độc được nhẹ gây ra thôi, những vết thương nặng hoặc do vũ khí gây ra thì anh không giúp được gì, cho nên... em nhất định phải cẩn thận - Tử Phong nhìn cô, cảm thấy không biết mình có đủ sức bảo vệ Thủy Nguyệt không khi cô lần nữa vướng vào bí mật của Hành tinh ma thuật, điều mà Nữ hoàng Nhạc Linh Lan không hề mong muốn

-Em biết mà ^ _ ^ - Thủy Nguyệt rất ngoan trả lời

Anh bất giác ôm cô, Thủy Nguyệt cũng rất vui lòng ôm lại (ấm quá... thích quá)

Sau đó môi anh chạm vào môi cô, nhưng không phải vô tình, mà là cố ý. Nụ hôn này không mang theo sự đam mê phàm tục, mà là một cách dỗ dành ngọt ngào, một lời xin lỗi...

Chưa bao giờ Thủy Nguyệt cảm thấy dễ chịu khi bóng tối đang bao phủ lấy mình như lúc này
Cô cuộn mình vào lòng anh suốt đêm dài

26. Chương 26

Sự thật

Những tia nắng đầu tiên lọt vào khe cửa sổ, 7h sáng, Tử Phong dậy muộn sau một đêm ấm áp cùng vợ yêu. Vết thương trên vai dần hồi phục, độc chất không còn lan rộng ra xung quanh, trả lại cho anh bờ vai trắng trẻo.

Nghiêng đầu nhìn cô gái xinh xắn nằm cạnh, dù trút bỏ lớp son phấn hóa trang của cô dâu hoàn mỹ hôm qua nhưng vẫn tỏa ra nét kiều diễm hơn người

Tử Phong vào nhà vệ sinh rửa mặt đánh răng, gọi phục vụ đem bữa sáng lên sau đó mới đến cạnh giường đánh thức con mèo ngoan đang say giấc:

-Thủy Nguyệt, em dậy đi nào, ăn sáng với anh

Cô mở mắt, ngáp dài... phát hiện khóe môi vẫn còn nước miếng, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh gào thét ầm ỹ

—oOo—

Cảm giác ngồi ăn chung thật là thích, Tử Phong cảm thấy rất vui, gấp nhiều thức ăn cho Thủy Nguyệt, dĩ nhiên con mèo ngoan bộc lộ bản chất là con heo tham lam, không hề biết khách sáo trước cao lương mỹ vị

-Rồi, anh nói đi... chuyện hôm qua là thế nào? - Thủy Nguyệt nuốt miếng rau câu trắng miệng cuối cùng, nhìn về phía Tử Phong chờ đợi câu giải thích

Khuôn mặt đẹp như điêu khắc có chút do dự, nhưng nhìn ánh mắt chờ đợi nôn nóng của Thủy Nguyệt lúc này, anh suy ngẫm một lúc, cuối cùng cũng lên tiếng

-Anh không phải là người của Địa Cầu, anh và cả gia tộc đến từ một chiều kích không gian khác

Con heo Thủy Nguyệt tìm kiếm thứ gì đó còn sót lại để vừa ăn vừa nghe anh kể chuyện, cảm giác như đang ngồi trong sân khấu kịch, có điều khán giả có quyền bình luận:

-Ày, em biết chắc anh không phải người rồi

Gương mặt của người ngoài hành tinh này đúng là nhìn mãi không chán, heo háo sắc vừa nghe câu chuyện vừa ngắm môi anh, thiệt là bỉ ổi hết sức

Anh bắt đầu chi tiết và tỷ mỉ kể lại cho cô nghe những gì mình biết (các bạn coi lại chương 1 để hiểu rõ hơn nhé)

-Uống đi, uống đi, kể nhiều quá chắc khô cổ rồi hả

Tử Phong mỉm cười đón lấy cốc nước trên tay vợ mình

-Công chúa Đan Thanh được tìm thấy nhưng lại ở trong một khối pha lê không có dấu hiệu của sự sống

-Cô ấy được hồi sinh nhưng không thể tỉnh lại sao?

Đôi mắt đẹp cuốn hút của mỹ nam đột nhiên ánh lên một tia buồn lạnh lẽo

-Cô ấy chỉ có thể tỉnh lại khi có [Ngũ tinh liên châu]. Cho nên Đoàn gia chính là phải xuống Địa Cầu tìm 5 viên châu ấy

Thủy Nguyệt leo lên giường ôm gối, cố gắng xâu chuỗi vấn đề lại

-Vậy thể xác của cô công chúa đó đang được gia tộc của anh bảo vệ ư? Trách nhiệm cũng nặng nề ghê

-Ngoài việc đánh cắp thể xác của công chúa, thuộc hạ của [Ma giới] còn muốn thu thập những bảo vật ở Địa Cầu

-Bảo vật... là viên đá gì đó?

-Ừm không sai, đá thất sắc chính là một trong những nguồn năng lượng giúp đội quân của Tử Sa quốc mạnh hơn

-Em hiểu rồi =”=

Thủy Nguyệt cau mày

-Em có thắc mắc, gia tộc anh rõ ràng không thích dính dáng đến người ngoài, tại sao lại kết thông gia với nhà em?

Câu hỏi này đúng là gợi ra một vấn đề lớn

-Em có chuẩn bị tâm lý để biết không? - Tử Phong bước đến ngồi cạnh con heo nhỏ, sắc mặt hơi ngưng trọng

-Có gì mà phải chuẩn bị, anh nói đi

Thủy Nguyệt hào hứng chờ đợi đáp án của anh. Rõ ràng Tử Phong không thể không đáp ứng yêu cầu của heo hao sắc

-Mẹ em chính là Nữ hoàng của Tình quốc đã bị [Ma giới] soán ngôi

...

-Anh nói cái gì?

Gương mặt của cô lúc này đúng là... rất quái dị

-Mẹ em đã vượt cả thời gian và không gian đến Địa Cầu chỉ để gặp cha em - một con người bình thường

Tử Phong ngập ngừng trước thái độ của heo hao sắc, anh đang nghĩ không biết có nên nói tiếp không

-Ý anh là... em cũng... được tái sinh sao? - Môi Thủy Nguyệt run run, khó khăn bật ra từng tiếng (Mình từng chết một lần? Mình cũng là người ngoài hành tinh?)

-(gật đầu)

-Sao em không nhớ gì cả? (nhấn mặt)

-Những người được hồi sinh bằng [Ngũ tinh liên châu] không thể giữ lại trọn vẹn ký ức

Heo ngốc làm mặt ngạc nhiên, nhưng suy nghĩ kỹ cũng đúng, có ai đi đầu thai mà không phải uống canh Mạnh bà đầu

-Còn cha em... ông ấy qua đời có liên quan đến Tử Sa quốc không?

Gương mặt xinh đẹp của cô lúc này không còn nét hoạt bát vốn có nữa

-Cha em... chưa quen sinh. Ông bị người của Tử Sa quốc giam ở Thạch Uyển, hoàn toàn tách biệt thế giới bên ngoài...

-Anh nói... cái gì... ? Cha em... còn sống sao...? (ngạc nhiên xen lẫn vui mừng)

Xem ra chuyện này cô không thể không dính vào

Nhưng vẫn còn nguyên nhân của cuộc hôn nhân được định sẵn Tử Phong vẫn chưa kịp nói, có điều lúc này Thủy Nguyệt không quan tâm đến nữa... Cô chính là muốn đến Tình quốc cứu cha mình ra

...Haizzz rắc rối đây

-Em muốn đến Hành tinh của anh, em muốn tìm cha em - Thủy Nguyệt nín áo anh, đôi mắt như viên đá thanh khiết tràn đầy hy vọng

Tử Phong cảm thấy có phải mình đã sai khi cho cô ấy biết tất cả sự thật...?

-Chưa tìm được [Ngũ tinh liên châu], sức mạnh của anh không thể tạo kết giới đưa em đến Hành tinh ma thuật đâu

-Vậy chúng ta cùng tìm ngọc quý, sau đó có phải anh sẽ đưa em đến chỗ cha em không? - Cô nở nụ cười ngọt ngào, đáy mắt lóe lên giống như ánh sáng của ngọc tinh quang ^^

Thủy Nguyệt đang vui, thật sự rất vui

=”= Lúc này rõ ràng anh không thể từ chối rồi

-Ừm, anh đưa em đi

Thủy Nguyệt chính là loại người không hề biết kìm chế cảm xúc, cô nhảy lên vui sướng ôm cổ Tử Phong, còn hôn má trái của anh một phát

-Cám ơn ông xã

Woo...

Tử Phong...

...thật sự là

...có một chút ngượng ngùng, nhưng không thể nói là không thích nha

27. Chương 27

Cuộc sống vợ chồng -Thưa cha, thưa mẹ, chúng con đã về

Thái độ vừa vào cửa nhà của Thủy Nguyệt khiến tất cả mọi người đồng loạt cho rằng đêm qua chú rể đã phát huy xuất sắc chất nam tính vốn có của mình

-Aaaaa đêm động phòng chắc là hoành tráng lắm nhỉ chị dâu? Em cũng muốn đám cưới ở nhà hàng Đông Phương - Tử Quỳnh là người bộc phát lời nói trước cả suy nghĩ

-Quá sung sướng - cô dâu mới lập tức trả lời, lòng cô đang đắm chìm trong hạnh phúc vì nghĩ tới có ngày cha mẹ mình sẽ gặp lại nhau

Tử Phong đỏ mặt vì 3 chữ mà Thủy Nguyệt đã vô ý phun ra

Đoàn Tử Du đang đọc báo cũng phải xếp lại, ho khẽ một tiếng, mỉm cười nhìn đôi vợ chồng trẻ

Phu nhân sắc mặt ngum trà, không ngờ đứa con trai của mình lại cao tay đến vậy.

Lúc sau, Vân Hương cầm hành lý bước xuống trong sự níu kéo của Tử Quỳnh:

-Là vậy... Thủy Nguyệt... chị tớ đã về nước, tớ phải đến biệt thự Đông gia. Cậu ở đây một mình thì...

Vân Hương chưa dứt lời Thủy Nguyệt đã chen vào:

-Không sao, không sao mà, vào năm học mới chúng mình còn nhiều cơ hội gặp ^^ tớ biết tự chăm sóc mình, Vân Hương cứ yên tâm

Sau đó cô chạy đến ôm người bạn thân nói lời chia tay. Thủy Nguyệt cảm thấy Vân Hương vì mình mới đến thành phố K, không nên lồi cô ấy vào nhiều rắc rối, nếu rủi ro Vân Hương có thể bị xóa ký ức.

Để Vân Hương sống cùng với chị Phi Phụng xem ra an toàn nhất con heo ngọc này cũng rất biết nghĩ cho người khác

-Cháu đã làm phiền gia đình...

Lễ phép cúi chào Đoàn lão gia và phu nhân, ánh mắt màu trà ôn nhuận như ngọc, thật đúng là một tiểu thư được giáo dục rất tốt khiến trưởng bối vô cùng hài lòng. Có điều Tử Quỳnh không vui chút nào >_< cô=“” muốn=“” chị=“” gái=“” xinh=“” đẹp=“” hiền=“” lành=“” kia=“” mãi=“” mãi=“” sống=“” chung=“” mái=“” nhà=“” với=“”>

Sóng gió đã bắt đầu rồi =]]

Thủy Nguyệt ngoan ngoãn bước theo Tử Phong lên phòng anh ở tầng 4. À không, từ bây giờ đây trở thành phòng chung của 2 người!

Phòng anh rộng rãi, ngăn nắp nhưng lại khá đơn giản, không treo tranh ảnh nào ngoài tấm hình gia đình nơi bàn học. Tường được sơn mới màu xanh nhạt, trên trần có dán hình những ngôi sao bạc lấp lánh, ngay cửa sổ có mấy chậu cây cảnh, thậm chí có thể nhìn thấy những giọt sương long lanh óng ánh đọng trên lá.

-Thủy Nguyệt, mai là thứ hai đó

Anh mang ít trái cây trong tủ lạnh ra đưa cho cô, Tử Phong đã bắt đầu hiểu rõ tâm hồn ăn uống của con heo nhà anh rồi

-Thứ hai thì sao? (rất nhanh đón lấy thức ăn và “hồn nhiên” hỏi)

-Là bắt đầu năm học mới ở trường Talent

...Sau 1 phút đóng băng, cuối cùng heo con mới ú ớ:

-Hả...? Phải đi học rồi ư?

Ngạc nhiên cái gì chứ, bạn bè cô ở thành phố S cũng nhập học rồi, Talent như vậy là ưu ái cho học sinh rồi đó

Haizzzz đi học, đi học cùng người ngoài hành tinh ==”=

Anh bước đến bàn học, dáng cao ráo chững chạc, những ngón tay trắng trẻo rất ngoan xếp sẵn sách vở cho Thủy Nguyệt

-Không sao mà, anh đã hứa là sẽ giữ lời, sẽ không ai biết chúng ta có quen nhau đâu, Thủy Nguyệt yên tâm đi

Cô trầm tư 1 lúc

Ồ ồ... lời hứa đó là...

Có nên vui không nhĩ... khi mà bây giờ cô bắt đầu quen với việc mình sở hữu anh? Hai người đến trường lại phải giả vờ không thân thiết... có phải là...

Sau khi tìm được 2 viên ngọc, Đoàn Tử Du rất hài lòng, một mình lo việc công ty, để cho Tử Phong có thời gian học, có nghĩa là mỗi ngày anh không phải đi làm nữa, ở nhà với...vợ, học bài cùng vợ

Anh ngồi đọc sách ma thuật còn Thủy Nguyệt vừa ăn vừa chăm chú nhìn cách anh học thần chú với ánh mắt ngưỡng mộ

-Tử Phong, nếu anh đã có phép thuật, tại sao còn phải đi làm, phải kiếm tiền vậy?

Ngón tay nhỏ xinh út cho anh một trái nho, ra vẻ rất hiểu biết hỏi “người ngoài hành tinh”

-Vì vợ anh là người bình thường mà. Việc tìm kiếm những viên ngọc có thể rất lâu rất lâu, anh phải học và làm việc để có thể sống hòa nhập với người Địa Cầu chứ

Câu trả lời này đúng là hết sức dễ thương

-Không được, em muốn mau chóng gặp cha em cơ - Thủy Nguyệt bĩu môi, lay lay vai anh tỏ ý không nhẽo

-Ừ ừ anh sẽ cố gắng.

Thủy Nguyệt vẫn chưa hài lòng, bắt anh phải hứa

Một người vốn lạnh nhạt và giữ khoảng cách với người khác như anh bây giờ lại gấp quyển sách sang một bên, ngồi đó dỗ dành cô

-Em muốn ăn điểm tâm anh làm >_< huhuhu="” ăn="” trái="” cây="” không="”>

Cô kéo tay anh dắt đi, dĩ nhiên không thể từ chối rồi, hơn nữa anh còn có chút cam tâm tình nguyện

Thủy Nguyệt chính là muốn ngắm bộ dạng làm bếp của anh

-Tử Phong... siêu đẹp trai!!!

Cô dọn sẵn chén đĩa cho Tử Quỳnh, hai chị em ngồi há miệng chờ được phục vụ, không quên nịnh “đầu bếp chính”

Ba người ở bên nhau cả ngày, sau khi ăn thì ra vườn dạo chơi, chơi chán lại vào xem kiếm hiệp, xem phim ma.

Tử Quỳnh thật không ngờ anh trai mình lại nở nụ cười rất dịu dàng với chị dâu, hơn nữa đâu phải chỉ một lần. Ánh mắt kia đúng là vẫn rất đẹp, mà đứng trước Thủy Nguyệt, nét đẹp đó lại không còn chút bằng giá

-Woo, Tiêu Dao ca đẹp trai quá

Tử Quỳnh nhìn nam chính trong film suýt chảy nước miếng

-Người ta đóng film có make up hết đó chứ - Thủy Nguyệt ôm gối dựa lưng vào thành giường

-Anh hai không make up vẫn hút hồn con gái hahaha (cười thỏa mãn)

Thật ra Thủy Nguyệt thấy câu này cũng không phải không đúng

Cô chính là vui vẻ bên anh em nhà họ Đoàn cả ngày, quên mất chơi game =]]

Màn đêm nhẹ nhàng phủ lấy cảnh vật, nhìn Tử Quỳnh ngủ say trên giường, Thủy Nguyệt hoàn toàn không có ý định đánh thức cô

-Anh nằm góc này nè, cẩn thận làm Tử Quỳnh thức nha - Thủy Nguyệt đưa gối cho anh, nói rất khẽ

-Để anh nằm dưới đất cho, hai chị em ngủ trên này đi

Tử Phong ôm gối bước xuống giường, cô vội kéo áo anh lại

-Không được, vai anh chưa lành đâu, anh nằm đất bệnh thì sao hả? Giường này của anh mà, em không muốn chiếm đâu

Tử Phong vẫn cứng đầu đặt gối xuống đất, Thủy Nguyệt cũng lấy gối để cạnh anh

-Sao vậy Thủy Nguyệt? - Tử Phong chau mày

-Anh nằm đất, em cũng nằm đất >_< (rõ="”>

Đôi môi mềm mại khẽ mím lại không nói gì cả, nghe những câu này từ Thủy Nguyệt lòng anh có một chút hạnh phúc, anh tự hỏi tại sao cô lại tốt với anh như vậy. Thủy Nguyệt không như những người con gái khác luôn dùng nhiều lời ngọt ngào với anh, cô chỉ thỉnh thoảng đối xử dịu dàng sau đó rất nhanh bộc lộ bản chất, nhưng rõ ràng cô chân thật, không giả tạo

-Thật ra giường rất rộng mà, anh không muốn nằm với em hả?

Dưới ánh đèn mờ ảo và những ngôi sao trang trí trên trần nhà, Thủy Nguyệt mắt to tròn đen láy, chớp nhẹ, khuôn mặt ngây ngô hết như một giai nhân tuyệt sắc trong các truyền thuyết xa xưa.

Người không bao giờ chú ý ngắm nhìn con gái như Tử Phong cũng bất chợt bị nét hồn nhiên đó cuốn hút... sau đó rất ngoan ngoãn cùng cô lên giường nằm

...

Người con trai bước đi trong màn mưa lạnh giá, trên tay anh bế một cô gái

Máu...rất nhiều máu...máu của cô, của anh hòa vào nhau, chúng chảy xiết không ngừng

Bầu trời đau đớn, khóc òa...những hạt mưa rơi rơi không có điểm dừng

-Đan Thanh...

Anh gọi... cái tên quen thuộc, nhưng đầu óc Thủy Nguyệt hoàn toàn trống rỗng

Lạnh... cô bắt đầu cảm nhận cái lạnh của mưa đang xé nát da thịt mình, rồi ngực bắt đầu đau nhói, tim quặn thắt lại mang theo sự hụt hẫng, xót xa và mệt mỏi

Cô chính là đang cảm nhận nỗi đau thể xác lẫn tâm hồn của người con trai đó

Thủy Nguyệt giật mình thoát khỏi giấc mơ đáng sợ, sau vài giây cuối cùng cũng trấn tĩnh trở lại. Đưa mắt nhìn sang người con trai bên cạnh, anh đang ngủ say, mắt môi đều rất đẹp, rất quyến rũ. Tử Quỳnh đã đi khỏi từ lâu, cô kéo chăn đắp lên cho Tử Phong phát hiện toàn thân anh lạnh toát

-Anh cũng gặp ác mộng ư?

Không đợi câu trả lời, Thủy Nguyệt nắm lấy tay anh xoa xoa ^^

-Đúng là... rất trắng, rất mềm == (tự nhận xét)

Sau đó ôm tay anh ngủ ngon lành

28. Chương 28

Hoàng tử trong truyền thuyết trường học?

-Thủy Nguyệt, em dậy đi nào, phải đi học đó

Đôi mắt mơ màng nhìn thấy một anh chàng áo sơ mi trắng thắt cà vạt đứng cạnh giường mình, tuy là rất muốn khép lại nhưng chính là bị dáng vẻ đó thu hút đến nỗi cảm thấy tỉnh táo hoàn toàn

-Ừ...ừ ừ em dậy

Đánh răng và làm điệu trước gương xong, cô ngạc nhiên nhìn bộ đồng phục thơm phức đã được ủi ngay ngắn, cặp sách cũng được Tử Phong soạn sẵn từ hôm qua, thật là sung sướng mà

Sau khi có một buổi điểm tâm sáng bên gia đình chồng, Thủy Nguyệt bước ra cổng nhìn thấy Vân Hương đứng cạnh chiếc xe hơi màu bạc siêu đẹp đợi mình

-Aaaaa đến trường cùng Vân Hương, thích quá

Vân Hương mặc đồng phục càng duy trì nét dịu dàng nữ tính sẵn có:

-Tử Phong nói cậu không thích ai biết việc mình có chồng, nên nhờ tớ đưa cậu đi học ^^

-Làm phiền bạn quá...! - Tử Phong mở lời, cảm thấy rất áy náy

-Không sao mà, đừng khách sáo

Thủy Nguyệt lên xe nhưng có chút nuối tiếc nhìn theo chiếc mô tô của Tử Phong, sự chu đáo của anh chàng này có lúc khiến cô thấy... không cần thiết lắm >< thật="" ra="" đi="" học="" cùng="" anh="" cũng="" vui="">

Talent...

...chính là siêu siêu siêu đẹp ==!

Khuôn viên trường rộng rãi và kiến trúc thì hết sức lộng lẫy, học sinh cấp 1, 2, 3 học ở một khu vực khác, cách khu Đại học bởi một bức tường màu trắng.

-Trời ơi...kinh dị quá, rộng dã man

Cuối cùng cũng tìm thấy lớp B1, Thủy Nguyệt nắm tay Vân Hương rụt rè bước vào phòng học, không phải địa bàn của mình nên cô có chút wiu’

À, may cho cô, đám học sinh đang bu lấy một “sinh vật” nào đó, cho nên Thủy Nguyệt có thể bước vào mà không bị dòm ngó >__

-Ngồi đây nha

Vân Hương kéo ghế cho cô, chọn chiếc bàn thứ tư từ trên bàn giáo viên nhìn xuống, gần cửa sổ, một vị trí rất tốt.

-Chỗ tốt như vậy là của Hoa khôi lớp mình, không dành cho “thường dân” đâu bạn

Vừa ngồi xuống đã nghe một giọng chói tai khiến Thủy Nguyệt và Vân Hương không thể không ngược đầu lên nhìn

Một anh chàng tóc nhuộm nâu đỏ, không thắt cà vạt, không cài đến 3 cái nút áo đồng phục để lộ thân hình mà anh ta cho là đẹp Đập vào mắt anh chàng chính là 2 mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành a

~ Cô đầu tiên có đôi mắt màu trà phẳng phất nét u buồn nhưng lại đẹp đến mê hồn

Cô thứ hai vừa nhìn đã nhận ra sự ngây thơ thuần khiết, khuôn mặt giống như con búp bê bằng sứ cao cấp

-Đại mỹ nhân - Anh chàng há hốc mồm, cuối cùng gào to

Tất cả mọi người đều quay về hướng anh ta ==

Và phản ứng của họ cũng tương tự...!

Cảm thấy không còn là tâm điểm của mọi sự chú ý, Trúc Thu kéo mái tóc vàng hoe của mình sang bên, đưa mắt liếc về hướng mà tất cả mọi người đang bị thu hút. Chính cô ta cũng không tin được cái mà mình đang thấy, ở lớp B1 này lại có người đẹp hơn cô sao? Lại còn đến 2 người...?

-Các người... từ nơi khác chuyển đến? Không phải học sinh của Talent

Bị giọng nói sắc bén như vậy chạm đến tai, Thủy Nguyệt đúng là không thể không chú ý. Ồ, một cô gái, một cô gái tóc nhuộm vàng, mặt mũi được tô điểm son phấn, thân hình bốc lửa. Loại con gái như vậy Thủy Nguyệt đã gặp nhiều rồi, dĩ nhiên trực giác cho cô biết “con-nhỏ-đó” không mấy tốt lành

-Thì sao?

Gương mặt xinh đẹp thanh khiết nhưng lời nói của Thủy Nguyệt chẳng chút “ngọt ngào”, cô buông ra vồn vện 2 chữ

-Bọn mình từ thành phố S chuyển đến, có gì không bạn?

Cô gái có đôi mắt màu trà cả giọng nói cũng ấm áp mang đầy vẻ ôn hòa. Bọn con trai chính là bị giọng nói này “nuốt chửng trái tim”

Trúc Thu cười nhạt, có vẻ như cô ta cố che giấu sự sắc sảo vốn có bởi nụ cười vô hại.

-Xàm ==_!=

Thủy Nguyệt cười nhạt, quăng ột câu rõ to, sau đó chống tay lên bàn vuốt tóc, nhìn thẳng về hướng của Trúc Thu, không hề để tâm ánh mắt đổ kỵ của cô ta sắp nuốt sống mình

Thấy không khí có phần căng thẳng, đám đông lập tức dãn ra, bớt đi sự huyền ảo

-Xin chào, mình tên Bảo Trân

Một cô gái bước đến bàn của Thủy Nguyệt, tuy khuôn mặt không xinh đẹp nhưng nở nụ cười rất tươi

-À, xin chào - Cả Thủy Nguyệt và Vân Hương đều vui vẻ đáp lại nụ cười của cô ấy - Mình là Thủy Nguyệt, còn đây là Vân Hương

Bảo Trân rất nhanh ngồi xuống cạnh Vân Hương biểu đạt “sự chân thành muốn kết bạn” của mình

-Các bạn từ xa chuyển đến chắc không hiểu lắm về học viện này. Đó là Trúc Thu, năm cấp 3 là hoa khôi khối B. Mình muốn làm bạn với người chống lại cô gái nhà giàu kiêu ngạo đó ^.^

-Ồ

Thủy Nguyệt thở dài, thật phức tạp, hóa ra tìm bạn bè cũng như tìm đồng minh

-Aaaaaaaa đến rồi, VIP đến rồi

Tiếng hét thất thanh làm Thủy Nguyệt giật mình suýt đập đầu vào cánh cửa sổ. Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về 1 phía, người vừa mở cửa bước vào lớp chính là một “cơn sốt” thật sự, làn sóng bạo động chẳng mấy chốc lại dấy lên.

Thủy Nguyệt ngơ ngác nhìn Tử Phong =.=” vốn tính chào một cái nhưng đã bị sự ồn ào kia át mất tiếng

-Đến rồi, hoàng tử trong truyền thuyết cấp 3 của Talent đến rồi

-Wooooooooooooo anh ấy rõ ràng được tuyển thẳng vào lớp VIP, tại sao lại xin xuống lớp chúng ta học nhỉ?

Đứng trước Thủy Nguyệt, cô nàng Bảo Trân cũng gào to không kém.

-Anh ta... là gì mà mọi người gào kinh thế =_=!

Rèm mi dày khẽ rung rinh, ánh mắt Thủy Nguyệt chớp động ngàn loại ngọc lưu ly, làm cho Bảo Trân thoáng cũng bị mê hoặc

-Câu ở xa chuyển đến dĩ nhiên không biết rồi, anh ấy là huyền thoại ở đây á. Đoàn Tử Phong, thành viên một gia tộc lớn có ảnh hưởng đến nền kinh tế trong nước

Thủy Nguyệt thở dài, nhà chồng cô đúng là rất lợi hại a

~ -Thành tích học tập của anh ấy vô cùng xuất sắc, anh ấy luôn đứng đầu trong các kỳ thi, hơn nữa còn giành về cho trường chúng ta rất nhiều giải thưởng đáng giá

Lại thở dài một chập, ây da... chính là khác xa cô 1 trời 1 vực

-Tử Phong nổi tiếng là một vị hoàng tử băng giá, không quan tâm đến con gái, gương mặt hoàn mỹ như điêu khắc nhưng lạnh lùng cực kỳ, dù có cười chỉ là cười nhạt

Cái này cô đã được thọ giáo rồi

-Anh Tử Phong chính là học sinh xuất sắc của khối A, dù bằng tuổi nhưng các bạn nữ luôn cảm thấy anh ấy đứng cao hơn một bậc, thường gọi là “anh”. Không hiểu tại sao anh ấy lại xin ban giám hiệu cho phép chuyển xuống lớp chúng ta

Trúc Thu từ nãy giờ chiêm ngưỡng Tử Phong đến sắp rơi nhãn cầu xuống nền đất, cố gắng thu hút sự chú ý của anh nhưng chỉ chuốc lấy thất vọng, anh bước thẳng qua mặt cô nàng không chút do dự

Đúng là có rất nhiều người đang chăm chú quan sát Tử Phong với ánh mắt khâm phục lẫn ganh tỵ, nhưng gương mặt đẹp hút hồn đó không có chút biểu cảm ngoài vẻ trấn tĩnh bình thản, giống như mọi ánh mắt kia đều không tồn tại.

Anh cất những bước đi rất tự nhiên, qua từng dãy từng dãy bàn học, thẳng tới trước mặt Vân Hương và Thủy Nguyệt

-Mình ngồi đây được không? - Tử Phong nhìn Vân Hương, chỉ bàn phía sau lưng cô

Anh vừa mở miệng thì một cơn đại hồng thủy lại dội đến

-Hoàng tử băng giá nói chuyện với con gái kìa

-Hãy hãy hãy anh hùng xưa nay khó qua ải mỹ nhân

-Sự kiện lạ, sự kiện lạ... ghi âm lại đi

Vân Hương gật đầu, Thủy Nguyệt quay ra phía sau nhìn anh, đôi mắt mơ màng nghĩ đến “món đồ mà mình sở hữu” rất được hâm mộ. Nhưng Tử Phong chính là dùng ánh mắt “không-quen-biết” dành cho Thủy Nguyệt

Sau đó còn nói với Vân Hương:

-Hôm nay đã phiên bạn, tỷ mình mời bạn uống nước

Ý của Tử Phong là anh, Thủy Nguyệt và Vân Hương cùng đi uống nước, nhưng hình như mọi người nghĩ khác anh

Và... sóng gió lại nổi lên, tia nhìn của Trúc Thu rõ ràng sắp xé nát mọi thứ xung quanh, có điều bây giờ trước sự xuất hiện của VIP thì ai còn chú ý đến cô ta nữa chứ

-Mỹ nhân đúng là mỹ nhân, lợi hại quá

-Aaaaaaaaaa hẹn hò, hẹn hò, hẹn hò

-Hoàng tử trong truyền thuyết đã động lòng rồi kìa

Vân Hương và Tử Phong cực kỳ bình tĩnh trước sự nhốn nháo của mọi người, có điều Thủy Nguyệt cảm thấy có chút gì đó khó chịu >”

-Cái gì hả? Mấy người đừng phát ngôn bậy bạ

Giọng nói quen thuộc nhưng y hét loa phóng thanh cắt đứt dòng suy nghĩ của Thủy Nguyệt

Ngô Minh Vũ - Sự xuất hiện của cậu ấy cũng hào nhoáng không kém

Đôi mắt lạnh lùng chứa đầy sự ngạo mạn của một thiếu niên mới lớn, khuôn mặt đẹp được chạm khắc bởi bàn tay của tạo hóa có thể khiến các thiếu nữ tương tư hằng đêm. Cậu ta đi cùng mẹ mình, hiệu trưởng Lãnh Cẩm - một nhân vật không hề tầm thường, bàn dân thiên hạ lại có dịp bạo động

-Hiệu trưởng... hiệu trưởng đang đứng trong lớp B ư?

-Có phải vì VIP đã chuyển đến lớp chúng ta không?

-Con trai hiệu trưởng... Ngô thiếu gia đó

-Đẹp trai quá

Thầy giáo chủ nhiệm ăn mặc chỉnh tề bước vào, vốn tính tỏ ra chút phong độ vì nghe đồn nhân tài của khối A chuyển đến lớp mình, ai ngờ đập vào mắt lại là vị hiệu trưởng cao quý, thật là khó mà bình tĩnh ~.~! Sau vài giây phán đoán, ông khó khăn lắm mới lắp bắp được mấy chữ:

-Xin... xin... xin... xin chào... hiệu... hiệu trưởng

-À... chủ nhiệm Lương - Lãnh Cẩm tươi cười

-Cô ấy là của tôi, đừng có xuyên tạc nhầm nhí - Minh Vũ lại hét to

Lãnh Cẩm kéo tay thẳng con ngang ngược lại, cục cưng của người cứ nặng nề đòi chuyển lớp đến học cùng cô gái nào đó tên Vân Hương, vậy là hôm nay người tới đây trước là xin phép chủ nhiệm chuyển lớp, sau là để gặp mặt cô gái làm con trai mình điên đảo tâm hồn

Tin tức Ngô Minh Vũ - con trai hiệu trưởng vào lớp B học cũng rất gây chấn động, nhưng vấn đề phát sinh là cậu tuyên bố Trang Vân Hương thuộc quyền sở hữu của cậu

Chủ nhiệm Lương run run lau những giọt mồ hôi trên trán. Lãnh Cẩm thờ dãi cay đắng nhìn con trai mình trước nay luôn tỏ vẻ ngạo mạn bằng giá bây giờ lại có hành động thật quá mất mặt ==! Minh Vũ lạnh lùng bước qua bao ánh mắt, cuối cùng rất-không-khách-sáo đặt cặp xuống cạnh Tử Phong:

-Tớ mách cha cậu đấy >”

Lãnh Cẩm tò mò nhìn xuống phía dưới, sinh viên tên Trang Vân Hương này quả nhiên nhan sắc hơn người, thảo nào Minh Vũ lại thay tính đổi nết nhanh như vậy, chỉ lo cô ấy không thật lòng với con trai mình. Đưa

mắt nhìn sang bên cạnh, Lãnh Cầm nhận ra con dâu của Đoàn gia lần trước đã thấy ở hôn lễ, dù có make up hay không vẫn rất xinh đẹp, cùng với Tử Phong đúng là trai tài gái sắc.

Hiển nhiên bùng nổ lên 1 tin đồn: thiếu gia của nhà họ Đoàn và con trai nghị trường Ngô tranh giành 1 cô gái xinh đẹp không rõ lai lịch. Thủy Nguyệt không nói gì cả, đang rất tức vì Tử Phong chẳng hề có phản ứng với cô >_< anh=“” bây=“” giờ=“” so=“” với=“” lúc=“” ở=“” nhà=“” thật=“” khác=“” biệt=“”>

Ngày đầu đi học rất thanh thoi, chỉ là giới thiệu về nội quy và khái quát một số điều cơ bản khi học ngành quản trị kinh doanh. Tử Phong ngồi phía sau Thủy Nguyệt ngắm nhìn mái tóc đen mượt như tơ, cảm nhận thái độ bực bội của cô, anh sợ mình đã làm sai nhưng lại không dám lên tiếng hỏi =.=! Trái hẳn với sự yên lặng của đôi vợ chồng kia, Minh Vũ rất hào hứng chuyển giấy cho Vân Hương, anh chàng này có thể học tập rất tốt nhưng nét chữ đúng là “rồng bay phượng né” hết sức.

-Ra về 4 đứa mình cùng đi ăn kem nha

Vân Hương nhận được tờ giấy, khê chau mày cố gắng đọc nội dung trong đó. Sau khi hỏi ý Thủy Nguyệt, cô viết cho anh đơn giản một chữ “Ừ” đẹp như đánh máy, Minh Vũ nâng niu tờ giấy, quyết định cất kỹ nó vào cặp mình

Cuối cùng thì tiếng chuông kết thúc giờ học cũng kêu lên theo ý nguyện của Minh Vũ, anh dọn dẹp sách vở rất nhanh, sau đó vô cùng phong độ xách cặp cho Vân Hương

—o0o—

Nhà vệ sinh nữ - nơi lý tưởng mà các bà tám vừa làm điệu vừa thi nhau tám đủ thứ chuyện trên đời

-Nghe nói anh Tử Phong chuyển đến lớp B vì con gái đó - Cô gái có những lọn tóc xoăn màu đỏ nhạt vừa tô son lên đôi môi dày của mình vừa lên tiếng

-Không thể có chuyện đó, anh ấy nổi tiếng lãnh cảm với phái nữ, sao lại... - Một cô gái khác đang buộc tóc bất bình lên tiếng

Đám con gái trong nhà vệ sinh bắt đầu nhao nhao

-Là thật mà, tôi cũng nghe được tin ấy

-Không phải vì con nhỏ Thu... Thu... gì đó chứ? Nghe đồn có rất nhiều nam nhân sa vào lưới của con đó

-Không đời nào! Anh ấy không tầm thường như bọn kia đâu

-Đúng rồi, Ly Ly của lớp B tiết lộ anh Tử Phong nói chuyện với 1 nữ sinh từ nơi khác chuyển đến đó

-Tôi còn nghe phong phanh đó là người yêu của công tử Minh Vũ

-Cái gì... có thật không?

Thủy Nguyệt vừa rửa tay, vừa nghe những bà tám bàn tán, thật đúng là thêm dầu vào lửa >_<>

Aaaaaaaaaaaaaa Đoàn Tử Phong, anh giỏi lắm, dám không chú ý đến tôi, coi tôi là không khí à

Chính là âm thanh trong lòng không thể thốt ra ngoài, cho nên mức độ bốc hỏa gần như phủ sóng toàn khu vực

29. Chương 29

Quán coffee Mất mèo là một địa điểm nổi tiếng của thành phố K mà giới thượng lưu không thể bỏ qua; đó thật sự như một bức tranh thiên nhiên đặc sắc với khung cảnh trong lành, mát dịu, tiếng suối chảy róc rách, những ô cửa sổ mang nét cổ xưa, những cộng dây leo bàng quơ trên bức tường...

Chiều tà trắng lên, đường phố nhộn nhịp ánh đèn, biết bao cuộc chơi từng bừng, biết bao cô gái xinh đẹp sẵn sàng ngã vào vòng tay... cũng không thu hút được Minh Vũ, anh thường ngồi một mình đưa đôi mắt lạnh lẽo vô hồn nhìn cảnh vật để thoát khỏi sự ám ảnh trong giấc mơ.

Hôm nay thì khác, Ngô thiếu gia đến đây với 1 tâm trạng vui vẻ cực kỳ, có điều anh chàng đi cạnh lại đang gặp rắc rối lớn

-Anh xách cho

Tử Phong kéo chiếc cặp nhỏ xinh trong tay Thủy Nguyệt, ra khỏi trường rồi thì anh có thể “danh chính ngôn thuận” nói chuyện với cô

-Không cần, có tay, tự xách được - Thậm chí cô không nhìn đến anh

-Em sao vậy? Em giận anh hả? - Tử Phong ngạc nhiên, anh không biết mình đã làm gì sai nữa

-Không sao hết

-Anh thấy em không được vui - Thái độ của cô làm anh lo lắng

-Đã nói không là không

Nhìn Thủy Nguyệt đi một mạch vào cửa, Vân Hương mỉm cười dịu dàng sau đó rất nhanh bước theo bạn mình

Quán coffee này có khoảng không sân vườn khá rộng, nhiều góc ngồi khác nhau để lựa chọn, vừa nhìn thấy Ngô thiếu gia cô phục vụ đã nhanh nhẹn dọn sẵn vị trí quen thuộc mà anh yêu thích, sau đó niềm nở đưa thực đơn ra

Mỗi một góc tường, cảnh cây, nụ hoa đến những bộ bàn ghế đã mây vàng óng dường như đã giao hoà với nhau để tạo nên một hình ảnh thiên nhiên gần gũi và mộc mạc.

Mà hôm nay Minh Vũ không quan tâm đến khung cảnh nữa, ánh nhìn xa xăm khó đoán mang nét vô thần trong đôi mắt đẹp đã có điểm dừng, anh ngẩn ngơ ngắm tiểu thư Vân Hương... đọc thực đơn

-Bạn thích chỗ này không, mình rất hay đến đây ^^

-Ừm, bày trí đẹp, thực đơn đa dạng - Vân Hương tặng cho Minh vũ một nụ cười nhẹ đẹp mê hồn

Đúng là có vấn đề, 2 người kia vui vẻ trò chuyện nhưng Thủy Nguyệt không có chút biểu hiện nào, chỉ cặm cụi đọc thực đơn, Tử Phong suy ngẫm 1 chút rồi lên tiếng:

-Em không được khỏe hả Thủy Nguyệt?

-Rất khỏe

Mâm mê chiếc ống hút bằng ngón tay thon dài, Thủy Nguyệt hờ hững đáp lại

Minh Vũ không hề để tâm xung quanh, mặc kệ Tử Phong đang bị ai đó “chiến tranh lạnh”, giờ mắt anh chỉ nhìn thấy mỗi Vân Hương <@!>

-Sau này mình sẽ giới thiệu cho bạn một số địa điểm nữa thú vị lắm, bạn ình số điện thoại nha (hồi hợp chờ đợi)

...

-Đúng là anh đã làm cho em giận rồi... - Tử Phong khẳng định lại suy đoán của mình

Đôi môi như cánh hồng khẽ mím lại, không có ý định trả lời

-Thôi mà, Tử Phong rất lo cho cậu mà, có gì cũng bỏ qua đi

Vân Hương định trả lời Minh Vũ, nhưng sau đó lại quan tâm bạn mình hơn. Thủy Nguyệt dựa đầu vào vai Vân Hương, vẫn không thèm ngó đến vị “phu quân” đáng thương.

Chưa dùng hết ly trà sữa, Tử Phong và Minh Vũ đột nhiên nhận được điện thoại, sau đó cả hai vội vàng đứng lên ra về, chỉ nói là có việc rất gấp phải giải quyết. Thủy Nguyệt lơ mơ suy đoán điều gì đó nhưng không lên tiếng hỏi

-Hai người về cẩn thận

Vân Hương đội nón bảo hiểm cho Thủy Nguyệt, cô ngồi trên mô tô nhưng mặt nhăn mày nhíu, không hề có ý định bỏ qua cho Tử Phong

-Mai gặp nha Vân Hương

Đôi mắt màu trà ấm áp nhìn đôi vợ chồng ngốc chạy đi, rõ ràng 2 người càng lúc càng có tình cảm với nhau, trong lòng Vân Hương cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều

-Mình đưa bạn về - Minh Vũ luyến tiếc nhìn Vân Hương, không muốn cô phải đứng đây một mình

-Không sao, mình đã gọi điện cho người nhà lên đón rồi, bạn cứ đi đi

Cô vẫy tay, có ý chào tạm biệt anh. Ngô thiếu gia bình thường lạnh lùng cao ngạo, bây giờ “bị đuổi” vẫn đứng yên không chịu đi * _ *

5 phút... 10 phút trôi qua

Một chiếc xe hơi đen bóng lộng lẫy xuất hiện, nó chậm rãi dừng lại cạnh Vân Hương

Người con trai có dung mạo xuất chúng, ăn mặc lịch sự chính chắn, phong thái an nhiên tự tại... nhanh chóng bước từ trong xe ra

Niềm vui trong ánh mắt Minh Vũ chợt tắt đi

-Anh Doãn Văn, anh đến rồi à?

Vân Hương lên tiếng gọi, mỉm cười với người con trai đó

Vậy mà Minh Vũ còn nghĩ nụ cười dịu dàng kia... cô chỉ dành riêng cho anh

-Bạn trai của mình đã đến rồi, bạn về đi Minh Vũ

Lời nói của Vân Hương... rất thản thản, rất tuyệt tình đến mức tàn nhẫn

Từng chữ... từng chữ... Y hết mũi tên nhọn xuyên qua trái tim anh

Cô quay đầu bước đi

Nhưng... anh vẫn đứng đó

Bỏ qua cảm giác đau nhói trong lồng ngực

Bỏ qua cái gọi là sỹ diện của một đứa con trai

Bỏ qua sự cao ngạo lạnh lùng vốn có

Chỉ mong cô sẽ dừng lại... nhìn anh... cho anh một cơ hội, dù mỏng manh thế nào

Người con trai với những đường nét ưu tú sáng ngời trên khuôn mặt... khẽ chào anh, rồi nhanh chóng mở cửa xe cho Vân Hương

Không điều chỉnh được cảm xúc của mình nữa, rất nhanh, Minh Vũ chạy đến cạnh Vân Hương

Nắm lấy tay cô

Những cánh hoa nhẹ nhàng theo gió bay đến, vô tình mang theo một mùi hương rất dễ chịu nhưng đủ sức làm say lòng người

-Tôi... thật lòng mà... xin cho tôi một cơ hội đi

Anh bỏ luôn chút tự tôn cuối cùng, cầu xin cô. Để rồi nhận lại sự thất vọng ê chề

-Chúng ta chỉ vừa biết nhau, không thể có tình yêu đâu. Bạn suy nghĩ quá nhiều rồi

Trong tích tắc, lời nói ấy... khiến tim anh như vỡ vụn ra

...

30. Chương 30

Tử Phong dừng trước biệt thự, treo nón bảo hiểm lên xe. Thấy người ngồi phía sau không có chút phản ứng, anh ân cần tháo nón cho cô... ánh mắt trong veo vẫn chẳng biểu hiện thái độ nào ngoài cái bịu môi @@!

-Anh... phải sang thành phố P 3 ngày cùng cha, chị họ của anh gặp chút sự cố

Thủy Nguyệt hơi ngạc nhiên, đành phải... miễn cưỡng lên tiếng

-Tên Minh Vũ đó... lúc nãy hẳn cũng nhận được điện thoại có việc gấp?

-Cậu ấy giống anh, cũng có pháp thuật. Chuyện lần này có chút mờ ám, cho nên cần tập hợp nhiều người...

?_? (ánh mắt kinh ngạc) thật ra cô đã bắt đầu tin Minh Vũ rất thích bạn cô. Sau khi bớt chút thành kiến, giờ lại phát hiện anh ta giống Tử Phong, không biết có nên khâm phục không nhỉ?

-Em đừng giận anh - Tử Phong nói khẽ

-Ai nói giận >_< (gương=" mặt=" rō=" ràng=" đang=" ">

-Thái độ của em rất lạ. Có phải anh chuyển đến lớp em gây phiền phức cho em không?

Thủy Nguyệt không nói gì, ngược nhìn những chiếc lá vàng nhẹ rơi xuống nền đất. Tử Phong vẫn rất kiên nhẫn hỏi rõ nguyên nhân

-Em sợ mọi người biết chúng ta đã lấy nhau...? Không có đâu, dù anh rất muốn nói chuyện với em nhưng anh hứa là anh không khiến em khó xử đâu

“Anh rất muốn nói chuyện với em” vì mấy chữ này mà hỏa khí của Thủy Nguyệt bị xua tan hết

-Không có gì (chẳng lẽ nói là anh hãy dẹp ngay cái lời hứa đó vì em không thể chịu được khi anh không quan tâm em, câu này nói được không? Không! Mất mặt lắm, nuốt xuống, nuốt xuống)

-Thủy Nguyệt... nếu anh có làm gì sai, cho anh xin lỗi.

Tử Phong dỗ dành cô, trong lòng cảm thấy buồn vì bị giận.

Đoàn Tử Phong... Cô khẽ giấu ánh mắt của mình, vờ như không phải đang ngắm anh... anh có biết khuôn mặt của anh lúc nào cũng cuốn hút người khác không... Haizzzz

-Em đợi anh về

-Ừm (nói câu này xem như cô ấy đã bỏ qua ỉnh rồi)

Anh dắt xe vào nhà, nhanh chóng lên phòng lấy ít hành lý chuẩn bị đến sân bay, Đoàn lão gia và một số người của Đoàn gia đang ở đó đợi anh.

Áo sơ mi trắng, áo sơ mi xanh nhạt, áo thun hình đồng hồ quả lắc, quần jean, thắt lưng... anh cẩn thận xếp vào vali; đột nhiên Thủy Nguyệt níu áo anh lại, lòng có chút buồn ==

Không biết phải nói gì lúc này...

-Sao vậy? - Anh dừng công việc đang làm lại, ngồi xuống cạnh cô

-À... trao đổi số di động nha - Thủy Nguyệt vuốt vuốt những sợi tóc dài mượt, tìm được một lý do khá hợp lý cho hành động của mình

-Ừm

Tử Phong lấy chiếc điện thoại trên bàn, cẩn thận lưu số của cô. Điện thoại của anh chụp hình 5.0 @@! Thủy Nguyệt trầm trồ cầm lên, sẵn tiện bấm một phát... Tầm hình người con gái mắt to tròn cười tinh nghịch làm kiểu trước ống kính còn chàng trai mặt ngơ ngác cực kỳ đáng yêu được “ra lò”

-Làm hình liên lạc á ^^

Sau đó cô hài lòng send tấm hình qua điện thoại mình. Tử Phong cười, không nói gì cả

Chiếc xe hơi cao cấp phóng nhanh ra khỏi biệt thự... Thủy Nguyệt đứng thẫn thờ nhìn theo

-Chị dâu buồn hả? - Tử Quỳnh tinh nghịch trêu cô

Đáp lại bằng tiếng thở dài, không có ý định phủ nhận

-Đừng chọc chị con nũa mà

Hoàng Giao phu nhân tươi cười, nụ cười của người ngọt ngào hơn Tử Phong nhiều, nhưng cô chính là muốn nhìn anh cười cơ >_

Siêu chán siêu siêu siêu chán

Tử Phong đi lúc 1h trưa mà đến 7h tối vẫn chưa gọi cho cô, Thủy Nguyệt chơi bắn súng nước với Tử Quỳnh trong nhà tắm, đến lúc ướt như chuột lột mới đầu hàng, chạy vào phòng thay đồ ==!!! Đợi điện thoại đến 11h đêm vẫn không có chút động tĩnh gì, đành ngậm ngùi đi ngủ

Sáng ngủ dậy cũng phải tự để báo thức nếu không sẽ muộn giờ. Đến trường không có Tử Phong, tin đồn thì cứ phun ra ào ào nhưng sự bực bội trong lòng đã không cánh mà bay mất

-Thủy Nguyệt đang nhớ cậu ấy hả? - Vân Hương cẩn thận đánh dấu những ý chính trong sách giúp cô bạn có gương mặt méo mó =]] Thủy Nguyệt nhìn ra cửa sổ, mấy chiếc lá rơi rơi

-Haizzzzzzz chắc vậy...

Thấy Vân Hương lo lắng ỉn, Thủy Nguyệt vội xua tay:

-À à không có đâu, tỳ mình đi ăn gì đó nha, tối nay lên game chơi, lâu không vào rồi

-Ừm nà

Vân Hương có nụ cười đúng là rất đẹp, nhưng chỉ khi ở bên Thủy Nguyệt nụ cười đó mới tan bớt nét u buồn.

—————o0o—————

Thủy Nguyệt ăn no nê ở nhà hàng Đông Phương, vừa ăn vừa hồi tưởng lại hôn lễ, rất muốn kể cho Vân Hương nghe về “gia tộc ngoài hành tinh” nhưng lại sợ liên lụy bạn mình

-Chúng ta hình như từng gặp nhau?

Một giọng nói rất mạnh mẽ, một thân hình “chuẩn không cần chỉnh” đập vào trước mắt Thủy Nguyệt, cô tò mò ngước lên sau đó lại cúi xuống nhìn mặt, than vãn “oan gia ngõ hẹp”.

Khuôn mặt đầy nét nam tính cũng cúi xuống theo cô, cổ thu hút sự chú ý của đôi mắt trong veo đầy ngây thơ, sợi dây chuyền màu đen đeo trước cổ ngông cuồng phá cách chạm xuống bàn phát ra âm thanh rất vui tai:

-Cô... là người nói tôi... bị thần kinh?

Anh chàng dò lại trí nhớ, khẽ chau mày. Thủy Nguyệt tiếp tục nhai thịt bò một cách bình thản nhưng thật ra cô đã phát hiện đây là tên biến thái từng gặp ở khu khách sạn Đông Phương

-Có gì vậy Thủy Nguyệt?

Vân Hương gấp thức ăn cho Thủy Nguyệt, cũng bình tĩnh không kém trước một người con trai cực chất nam tính, thậm chí không thèm nhìn anh ta quá 1 giây. Đây đúng là sự sĩ nhục lớn đối với Thẩm Minh, anh vốn

coi mình đứng trên cao, lũ con gái phải ngược nhìn dưới ánh mắt hâm mộ cuồng si, bây giờ lại ở đây...nói chuyện 1 mình ==”=

-Không có gì, Vân Hương kệ hần đi (làm mặt cười)

Lời nói của Thủy Nguyệt càng đụng chạm tự ái của Thẩm Minh, anh nâng cằm cô lên, đưa gương mặt đầy quên rũ của mình đến cạnh đôi mắt ngây ngô của cô và ngay lập tức nhận được một cái tát

...

Vốn định để cô ta nhìn cho rõ từng đường nét “ngọc thụ lâm phong” của mình để cô ta lác mắt ai ngờ lại trúng thưởng 5 dấu tay ==”= Thẩm Minh đứng như trời trồng cho đến khi Vân Hương khẽ gọi:

-Bảo vệ...

Anh bị dắt ra ngoài nhưng vẫn ở trạng thái hóa đá. Cuộc đời anh chính là lần đầu bị con gái đánh

Sự xuất hiện của Thủy Nguyệt để lại ấn tượng rất mạnh trong lòng con trai chủ tịch Thẩm Lăng của tập đoàn Toàn Phát nhưng cô không quan tâm lắm, đôi mắt đầy nét ngây thơ nhưng sự thật khá bạo lực đang nhớ đến 1 người khác ==]]

31. Chương 31

Chương này không có gì đặc sắc, chỉ là vãng du thôi a ~

Vừa mới vào game, thật không ngờ lại chứng kiến sự hỗn loạn của kênh thể giới, mà nhân vật chính không ai xa lạ chính là thành viên của “Mộng” và “Ngược dòng băng giá” hình như là do tranh chấp trong lúc Vận tiêu. Thủy Nguyệt đoán như thế, lập tức cười sõi đến Thần Điều Cốc, hiện là địa bàn giao tranh của 2 phe

[Thể giới] [Đại mỹ nhân] Như Ý mày đánh lén xong bỏ chạy à? Có ngon ra mặt đừng núp bóng bọn “Ngược dòng băng giá”, chị đây ngựa mất quá

[Thể giới] [Ân Ân] nói chuyện dễ nghe chút đi, lũ Mộng toàn vô giáo dục thế à?

[Thể giới] [Sóng tình] Cái gì là vô giáo dục? Giật chồng người ta thì có giáo dục chắc Smileeeeeee mắc *** quá

[Thể giới] [Đệ Nhất Kiếm] Đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm, yếu hơn thì bị chém, có thể cũng gào

[Thể giới] [Sóng tình] Ý mày là sau này tao gặp Bang mày vận tiêu ở đâu thì có quyền cướp ở đó, d** cần nghĩ tới đạo nghĩa giang hồ chứ gì? Xin lỗi tao không chơi súc vật như vậy được

(Tổ Như... tỷ hung hăng quá)

[Thể giới] [Yêu thụ ngàn năm] ồ yeah có chuyện rồi

[Thể giới] [Đệ Nhất Kiếm] Sóng tình mày nghĩ mày đủ khả năng cướp tiêu bang tao? Kêu bang chủ Tiếng dương cầm ra nói chuyện, thứ như mày không đủ tư cách

[Thể giới] [Hoa độc] Lấy tư cách gì mà đòi nói chuyện với Bang chủ chúng tôi vậy?

[Thể giới] [Đại thiếu gia] Bang chủ đâu rồi lên tiếng đi >_

[Thể giới] [Rượu đắng] mỗi người nhin một câu ik

[Thể giới] [Pro là anh] làm gì phải nhin lũ tụi nó, ta chương Mộng lâu rồi, hôm nay nhất định phải đánh

[Thể giới] [Sóng tình] thích thì nhích, nói Vô tình của bọn mi đến Lôi Điện đăng ký đi, Tiếng dương cầm sẽ đến ngay

[Thể giới] [Đệ Nhất Kiếm] ok ok hôm nay cho lũ chúng bay mở rộng tầm mắt

[Thế giới] [Nhóc Boo] Rượu đắng ca có số điện thoại của Bang chủ á, mau gọi cho huynh ấy

Khánh Nhật vừa tìm chút gì ăn quay lại đã thấy bên góc trái màn hình nhấp nháy mật thư của bạn bè và spam trong bang, kênh thế giới thì hỗn loạn hết sức

[Thế giới] [Tiếng Dương Cầm] Gì vậy?

[Thế giới] [Hoa độc] Bang chủ ca ca, con nhỏ Như Ý cướp tiêu của muội >_

[Thế giới] [Như Ý] đầu đi, đừng nói nhiều

[Thế giới] [Sóng tình] haha chị đây đợi

[Thế giới] [Tiếng Dương Cầm] ừm đầu cũng được

[Thế giới] [Himeko] ôi chao tình hình căng thẳng đây

[Thế giới] [Tà ma ngoại đạo] ta thấy Mộng không có cơ hội thắng đâu a

Hai bên chửi nhau ỳ xèo, đám người nhiều chuyện không phận sự cũng chen chân vào khiến cho càng thêm hỗn loạn. Giữa lúc ấy, hiệp nữ heo tóc dài, người đã offline 1 thời gian dài với tin đồn “bị Tiểu Ngư Nhi bỏ” từ đâu lao ra

[Thế giới] [Heo tóc dài] haha chào mọi người đông vui quá nhỉ

Đây đúng là sự xuất hiện bất ngờ

[Thế giới] [Tiếng Dương Cầm] @@ Tổ cứ tưởng cậu biệt tích giang hồ rồi chứ =.=!

[Thế giới] [Đại thiếu gia] “Ngược dòng băng giá” ý sở hữu thành Trăng kiếm có gây chuyện kìa

[Thế giới] [Sóng tình] á... cậu online à? Cái bọn rẻ rách kia đang chọc điên tớ này

[Thế giới] [Thần Thoại] Bình tĩnh Sóng tình ui ^^ kích động thế

[Thế giới] [Đệ Nhất Kiếm] Ha! Thêm một xú phụ xuất hiện

[Thế giới] [Himeko] A! Heo tỷ tỷ

[Thế giới] [zZz_Love_zZz] Ô la la sao off lâu thế nàng

[Thế giới] [Ân Ân] Ta và Tiểu Ngư Nhi đợi nàng đã lâu rồi, ta sẽ gọi huynh ấy vào ly hôn ngay, nếu không nàng chạy mất thì sao

[Thế giới] [Pro là anh] Tiểu Ngư Nhi không lấy được thì mỹ nữ Ân Ân về với ta! Việc gì muội phải chờ đợi cho khổ thân

[Thế giới] [Nhóc Boo] Ân Ân, em đẹp lắm, I love u

[Thế giới] [Himeko] Tuy là mỹ nữ, nhưng không lẽ cần trai đến phát điên à? Giành chồng người ta còn spam láo lếu thế?

Ấy da, đúng là thù mới nợ cũ phát sinh một lượt a

~[Thế giới] [Heo tóc dài] chạy mất? ý bạn là sao ế? Bên đó cướp tiêu bên này, không dễ bỏ qua nhé. Bá chủ thành Trăng thì sao? Đệ tứ cao thủ Rượu đắng thì sao? Tiểu Ngư Nhi thì sao? Gọi hết đến đây chúng ta định giờ giao chiến

Ứng cử viên sáng giá danh hiệu Giang hồ đệ nhất Mỹ nhân năm nay - Phương Ân Ân đang nổi tiếng trong “Bá Vương Kiếm”, mà người có tên trên bảng xếp hạng của sever như Heo tóc dài cũng đâu tầm thường gì.

Trước con mắt của bàn dân thiên hạ, 2 nàng này là đang tranh giành Tiểu Ngư Nhi, không cần nói nhiều, người ngoài nhìn vào dĩ nhiên đoán được phần thắng nghiêng về Ân Ân, vì... cô ta đẹp

[Thế giới] [Đệ Nhất Kiếm] Xú phụ đang đau lòng à? Tiểu Ngư Nhi từ hôn người là đúng lắm a, giang hồ thiếu chi mỹ nữ để lựa chọn, loại như người (hắc hắc) xách dép cho ta

Ấy dà, chàng này nói chuyện thấy thương ghê, dám sỉ nhục nha~ bé Nguyệt của ta

[Thế giới] [Ân Ân] Heo tóc dài nàng là muốn bao nhiêu tiền mới chịu tháo tơ hồng?

[Thế giới] [Sóng tình] Nói cái gì đó con kia? Tiền hả? Mà giàu lắm chắc?

[Thế giới] [Đệ Nhất Kiếm] “trưởng lão” của bang “Mộng” là pê đê à? Con gái gì nói chuyện thấy gớm

[Thế giới] [Sóng tình] Tao là con gì kệ xác tao

[Thế giới] [Ân Ân] thô lỗ quá đi

[Thế giới] [Thiên Địa Hội] Con gái mà lên bảng vinh danh thì chắc chắn là thú hiểm, mặt mũi kinh khủng, Tiểu Ngư Nhi chê là đúng! Quá đúng

[Thế giới] [Lâm ca ca] Sắp có đại chiến rồi hú hú Mộng bị Ngượng dòng băng giá đập cho tơi tả hahaha

[Thế giới] [Rượu đắng] đề nghị nói chuyện hòa bình nhaz’ #_# Sóng tình bớt nóng ik bạn

(đệ tứ cao thủ Rượu đắng - anh này ở phần 2 sẽ xuất hiện, là nam chính trong một truyện khác của mình a~)

[Thế giới] [Sóng tình] hòa bình? Mi cũng là phe Ân Ân thôi, tư cách gì khuyên ta?

[Thế giới] [Như Ý] Nói chuyện láo quá! Thách nó ra PK đi sư huynh

[Thế giới] [Sóng tình] level cao hơn thì bảnh chắc! Rượu đắng ngon qua bản đồ chiến trường, ta đợi

[Thế giới] [Ân Ân] Sóng tình là bạn của Heo tóc dài? Thảo nào toàn không biết điều, con gái ăn nói kiểu đó ai mà dám yêu

[Thế giới] [Lâm ca ca] Thằng nào ngu mới thêm đề ý đến nó kakaka

[Thế giới] [Rượu đắng] đừng nói quá đáng nhóc Lâm, mọi người cứ thế căng thẳng thêm thôi

[Thế giới] [Như Ý] cần gì nề mặt nó sư huynh, đập nó chết đi

[Thế giới] [Lâm ca ca] Mộng toàn yêu quái, sư huynh cần gì “thương hoa tiếc ngọc”

[Thế giới] [Bể bình bông] Xấu thì sao? Heo tóc dài và Sóng tình là nữ hiệp tốt bụng hay giúp đỡ người yếu hơn mình làm nhiệm vụ

[Thế giới] [Rượu đắng] ừm ừm mình rất ngưỡng mộ bạn Sóng tình

[Thế giới] [Sóng tình] toàn lũ háo sắc, nói với chúng chi ệt... mà ngươi là ai vậy bông?

[Thế giới] [Sóng tình] quên mất! đạo đức giả quá Rượu đắng! Buồn nôn, buồn nôn, buồn nôn

(ừ chê đi, sau này nàng xuyên không rồi sẽ đau vì anh ta nhũu đấy ạ)

[Thế giới] [Bể bình bông] haha huynh đệ cả mà Sóng tình

Xem ra càng lúc càng có nhiều người nghĩ Tổ Như là nam nhân ==!

Nhìn thấy sự hỗn loạn trước mắt, Khánh Nhật cười nhẹ, với tay lấy cốc nước, từ tốn đánh mấy chữ

[Thế giới] [Tiếng Dương Cầm] Đừng xúc phạm người khác như vậy, hôm nay 2 bang chúng ta đấu cũng được, tôi sẽ cố hết sức, nếu thua bên đó, nguyện off game

Nói ra câu này, xem ra Khánh Nhật thật rất bức xúc a

~ [Thế giới] [Heo tóc dài] ok! Cậu off tớ cũng off

Lời hai nhân vật này thốt ra đương nhiên nhận được sự ủng hộ nhiệt tình

[Thế giới] [Bể bình bông] ôi chào! Phong độ woa’

[Thế giới] [Cam mập kute] có cần căng thẳng thế không nhĩ

[Thế giới] [Phan Ngự Yên] Nói hay lắm, giết chồng người ta còn khoe thiên hạ biết! Siêu nhục! Siêu nhục “Ngược dòng băng giá” ời. Đấu đi, ta phe Mộng

Người mang tên Ngữ Yên này vừa xuất hiện lập tức gây chấn động mạnh

[Thế giới] [Đệ Nhất Kiếm] (biểu cảm ngạc nhiên) người đẹp đại diện chính thức của game kìa

[Thế giới] [Lâm ca ca] ta là fan của nàng Angel ơ

[Thế giới] [Yu Yu Yu] Woo woo woo siêu cấp mỹ nữ cũng xuất hiện rồi ư?

Nhân vật Phan Ngữ Yên này năm trước được phong “giang hồ đệ nhất mỹ nhân”

Cô ta còn là bang chủ của “Bạch Sơn”, bang phái mạnh thứ nhì trong sever

Phối ngẫu của Phan Ngữ Yên cũng rất lợi hại, đứng thứ nhì bảng xếp hạng đẳng cấp

Cả 2 đều thứ nhì, chính là vì... xếp sau Vô Tình - bang chủ “Ngược dòng băng giá” vô địch thiên hạ

=“= 1 thế lực lớn khó mà đụng chạm, nhưng lại luôn phải xếp sau cái tên “Ngược dòng băng giá”, “Bạch Sơn” lần này khó tránh không lên tiếng hạ nhục phe kia

Kẻ vừa có địa vị vừa có sắc đẹp lên tiếng, Ân Ân ứ ớ không phản ứng được gì. Các nhân vật bất bình hòa vào tru tréo

[Thế giới] [Hoa độc] Cô tưởng hôn sự của cô to lắm hả Ân Ân? Tính làm loạn chắc?

[Thế giới] [Đại thiếu gia] Tính so về tiền bạc à? Dựa hơi Bá chủ thành Trăng chắc, chưa biết ai hơn ai đâu nhé

[Thế giới] [ok em xấu] Ân Ân có chút nhan sắc đã giành chồng người khác? Thề không bỏ phiếu mỹ nhân cho cô ta

32. Chương 32

Xứ nữ Heo tóc dài Một lúc sau Thần Ưng của Tiểu Ngư Nhi thật sự xuất hiện ở Thần Điều Cốc. Thủy Nguyệt chủ động PM trước để tạ tội nguyện cho anh ta, một cách cắt đứt tình nghĩa, như vậy tỷ nữa có thể toàn tâm giao chiến

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] Này, đến chỗ Nguyệt lão đi, dạo này muội bận quá, sr huynh, hi hi

Lâu rồi mới thấy “nương tử” online, tuy trước mắt là ý định tháo tơ hồng nhưng Tiểu Ngư Nhi có chút chạnh lòng

[Phối ngẫu] [Tiểu Ngư Nhi] Thật ra việc này huynh...

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] Không cần nói đâu, muội hiểu mà, cô ấy tốt hơn muội ^o^

Hạ Quân thở dài ngồi trước laptop, trong lòng không chút thoải mái, thế nhưng nữ hiệp kia rất nhanh rời Thần Điều Cốc, đến chỗ Nguyệt lão ở Tình Cốc, vài giây sau con Thần Ưng của Tiểu Ngư Nhi cũng xuất hiện

Kéo theo đó là người của cả 2 bang phái và những kẻ chuyện khác =]] xem ra địa điểm thi đấu bỗng dưng được đổi a ~

Đúng rồi, chuyện hay thế này, không xem thì tiếc thật chứ

Khung cảnh phủ một màu tím lạnh nhạt, Tiểu Ngư Nhi nhớ lại anh và “phu nhân” cũng tại nơi đây đã kết dây tơ hồng

Khi đó bông hoa sẽ biến thành màu đỏ thắm phủ đầy nền cỏ, mặt trời sẽ lên từ từ, màu tím nhạt cũng bị thay thế bởi ánh nắng ấm áp

Vậy mà giờ...

...Hạ Quân biết mình đang rất không vui

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] Huynh hủy đề nghị giao dịch đi, muội không cần bồi thường đâu ^^

[Phối ngẫu] [Tiểu Ngư Nhi] Mấy hôm nay muội dọn nhà bận rộn lắm à?

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] Ừm ^^ xin lỗi để huynh và Ân Ân đợi lâu

[Phối ngẫu] [Tiểu Ngư Nhi] Muội có ghét ta không?

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] sao muội lại ghét huynh được? Chúng ta là bạn mà, dù huynh không còn trong bang “Mộng” cũng không sao. Huynh đã tìm được người yêu, muội rất vui

Nhìn những dòng chat của “nương tử”, Hạ Quân bắt đầu hối hận, bắt đầu muốn hủy bỏ đề nghị tháo tơ hồng mà mấy ngày qua Ân Ân bắt anh phải làm.

Mãi lo chat phối ngẫu, anh không để ý kênh thế giới spam lộn xộn bàn luận về sự xuất hiện của Heo tóc dài, và ở Tình Cốc thì hỗn loạn dòng người...+_+ tất cả đều tò mò đi theo cặp đôi này chứng kiến họ hủy hôn

[Hệ thống] Bạn nhận được đề nghị hủy hôn của phối ngẫu. Bạn có đồng ý không?

Không ngờ “nương tử” lại chủ động trước, xem ra không có lý do gì để níu giữ sợi tơ hồng này nữa, Hạ Quân kéo chuột đến bấm chữ “xác nhận”

[Hệ thống] Tháo tơ hồng thành công

[Hệ thống] Tiểu Ngư Nhi và Heo tóc dài quyết định cắt đứt tình cảm vợ chồng, từ bây giờ gặp nhau chỉ xem là bằng hữu

[Mật] [Heo tóc dài] => [Tiểu Ngư Nhi] chúc huynh hạnh phúc bên tân nương

Hạ Quân có 1 chút đau lòng, cảm thấy hình như mình đã sai. Mỹ nữ quanh anh không thiếu, so ra Ân Ân chỉ là “nhỏ hơn 1 chút”... tại sao lại phải nghe lời cô ta...!!! Anh sợ... heo tóc dài nói như vậy, nhưng có lẽ từ nay không còn xem anh là bạn

[Thế giới] [Hạ Tử Vy] xong xong xong... kết thúc rồi!

[Thế giới] [Bể bình bông] hix hix tội heo tóc dài quá

[Thế giới] [Độc nhất lòng dạ đàn bà] Ân Ân lấy Tiểu Ngư Nhi thật à? Ta mất cơ hội có được hồng nhan rầu T_T

Trong lúc bàn dân thiên hạ lo nhoi như con dzòì, Thủy Nguyệt vẫn rất bình tĩnh a, cô đang quậy phá cái bàn phím, tập PK để một tý còn quyết chiến với Ngược dòng băng giá

Bỗng dưng màn hình điện thoại nhấp nháy

-Aaaaaaa số... số... số của Tử Phong... (Thủy Nguyệt hớn hở cầm điện thoại lên, rất muốn gào thật to)

Nhưng sau đó cô cắn môi nhủ thầm “Phải bình tĩnh, không được lộ ra vẻ vui mừng, nếu không thì mất mặt lắm, anh ấy sẽ nghĩ mình đang đợi anh ấy gọi điện”

(nhưng đúng là đang đợi người ta gọi điện còn gì)

-Alô...

-Xin lỗi gọi cho em trễ quá, anh phải giúp cha xử lý chút việc

Giọng Tử Phong vẫn trầm trầm quen thuộc như vậy

-Mọi chuyện ổn chứ? (ôm gấu bông >_< nghe=“” giọng=“” anh=“” lập=“” tức=“” nhớ=“” khuôn=“” mặt=“” của=“” anh=“”>

-Ừm cũng tạm ổn rồi, về anh sẽ kể cho em nghe, có liên quan đến những viên ngọc còn lại

Ngọc... chính là thứ giúp cô đến gặp cha mình ư?

-Aaaaaa thật hả?...

Tử Phong nghiêng đầu dựa vào ghế nghe rõ tiếng gào thét hiện cảm xúc rất quen thuộc. Đột nhiên anh có một suy nghĩ “nếu cô ấy đứng cạnh mình có lẽ sẽ... kiss lên má mình”... Tử Phong đỏ mặt cảm thấy bản thân rất hự hổng

-...anh đã ăn gì chưa? - Thủy Nguyệt nhớ đến tính lười ăn của anh >”

-Anh vừa ăn với các chú bác rồi... Ừm... Em đang làm gì đó?

-(đang nhớ anh chứ làm gì, hỏi thừa@@) Em đang vào “Bá Vương Kiếm”

-Ừ vậy anh cũng vào chơi cùng em

-Thiệt hả? Ồ yeah (sung sướng... xem ra có thể cùng Tử Phong luyện game đốt bớt nỗi nhớ =))

-Tên nhân vật của em là gì? Anh thêm bạn

Nghe tiếng của Tử Phong sao mà lòng ấm áp thế ^^

-Heo tóc dài

Tử Phong phì cười, giọng nói trong điện thoại cực kỳ đáng yêu

-Nick của em ấn tượng thật. Chúng mình kết đôi nhen

-Ừm... -Thủy Nguyệt thấy lòng hạnh phúc, dù anh có là gì thì cô vẫn rất muốn trở thành phu nhân trong game của anh (là gì là là gì @@ con heo này chắc đang nghĩ Tử Phong chỉ biết chơi game sơ sớ)

Ấn Ấn vui sướng cưỡi ngựa đến gần Tiểu Ngư Nhi, cô chính là muốn trước mặt Heo tóc dài kết thành phu thê với Tiểu Ngư Nhi để thể hiện phần thắng của mình.

Thế nhưng Tiểu Ngư Nhi cứ đứng yên bất động bên cạnh Heo tóc dài

[Mật] [Ấn Ấn] => [Tiểu Ngư Nhi] Huynh sao vậy? Chúng ta mau kết đôi đi chứ

Hạ Quân không trả lời lại, nhấp vào “Nguyệt lão” mua một sợi dây tơ hồng loại 2

Tơ hồng có tất cả 3 loại

Loại thứ nhất chỉ tốn một ít tiền trong game, thích hợp cho các game thủ bình thường đám cưới vì nhiệm vụ lấy exp, chính là loại trước đây Heo tóc dài đề nghị Tiểu Ngư Nhi mua

Loại thứ hai khá tốn kém, trị giá 2000 vàng, tương đương thẻ game 200k

Loại thứ ba nghe nói chỉ có chỉ có vài “siêu cấp đại gia” bỏ tiền ra mua, chồng của Phan Ngữ Yên chính là 1 trong số đó, giá tiền của nó lên đến 9000 vàng, nhưng bù lại cộng thêm rất nhiều thuộc tính phụ cho phối ngẫu và được hệ thống tặng thêm quà cưới cao cấp

Loại thứ 4, khỏi phải bàn, là tơ hồng cao cấp, có thể nâng sinh lực và phòng thủ của người sở hữu lên gấp đôi, loại đám cưới trong truyền thuyết chưa có “tân lang” nào dám rở tới, trị giá 24000 vàng (2m4 =.=!)

[Hệ thống] Xin chúc mừng Tiểu Ngư Nhi và Ấn Ấn kết thành phu thê

Tiểu Ngư Nhi kích vào Hành trang của mình di chuyển đến khung giao dịch, lập tức những món sính lễ được bày ra trên bàn cho dân chúng há mồm trợn mắt ngưỡng mộ

[Long Vân Bội]8*

[Hoa hồi sinh] x10

[Hấp tinh đại pháp] 1 quyển

[Thế giới] [Lâm ca ca] Woo đại gia có khá, sính lễ đúng là siêu bự

[Thế giới] [Cầm Nhi] ngưỡng mộ, ngưỡng mộ quá

[Thế giới] [Phan Ngữ Yên] tân lang cũng là đại gia đấy nhỉ

Lúc đầu Tiểu Ngư Nhi và Heo tóc dài cười nhau rất giản dị, chỉ đến chỗ Nguyệt lão lấy tơ hồng loại 1. Không nhận bất kỳ món quà nào của tân lang, cô cảm thấy không muốn mắc nợ người khác, vả lại kết hôn vì nhiệm vụ thôi, đôi bên đều có lợi mà. Rất hứng thú nhìn sính lễ, nhưng tuyệt nhiên không có chút ganh tỵ

Y như bài cũ, vẫn là hoa rơi, vẫn là mặt đất phủ đầy nắng

Sính lễ to thật đấy, có điều đám cưới loại 2 đã khá quen thuộc với nhiều game thủ, không mấy đặc sắc nữa

Lúc đám đông bắt đầu giải tán thì... xảy ra sự kiện lạ @x@

Một đại nhân vật xuất hiện <*_*> thu hút tất cả sự chú ý

Trước dòng người hỗn loạn, anh cười Thanh Long bay lượn trên bầu trời. Ánh sáng mà Thánh Kiếm trong tay anh phát ra khiến khung cảnh bỗng chốc ngả sang màu tươi sáng lạ thường

[Bang] [Sóng tình] Thủy Nguyệt! Thủy Nguyệt! Bá chủ thành Trăng kia! Không lẽ anh ta cũng đến coi hôn lễ của Ân Ân???

[Bang] [Tuyệt nữ] Là người đoạt được Thánh Kiếm lần trước hả? Hình như cao thủ trên bảng xếp hạng mà

[Bang] [Tiếng Dương Cầm] Đúng rồi, là bang chủ của “Ngược dòng băng giá” đó

[Bang] [Thần Thoại] Đáng sợ quá, xem lực chiến của cậu ta kìa 0_0!

[Thế giới] [Lâm ca ca] aaaaaaaaaa hiem hơi lắm mới gặp đại nhân vật. Huynh ấy quả thật đến giao chiến kìa

[Thế giới] [Yêu thụ ngàn năm] Vô Tình cho đệ xin chữ ký đi

[Thế giới] [Như Ý] woo bang chủ! Đợi người đã lâu rồi

[Thế giới] [Hạ Tử Vy] Bang chủ ơi, xuống đây, xuống đây đi

[Thế giới] [Vô Tình] Đợi ta để làm gì?

[Thế giới] [Đệ Nhất Kiếm] Chúng ta đến Lôi điện đăng ký thi đấu với Mộng đi Bang chủ

[Thế giới] [Himeko] Ô a a a là đánh nhau thật sao?

[Thế giới] [Sóng tình] Bá chủ thì hay lắm à? Muốn khiêu chiến kiểu nào đây cũng theo! Đi, chúng ta đến Lôi điện

[Thế giới] [Heo tóc dài] Hay lắm! Vô Tình người cuối cùng đã xuất đầu lộ diện a~

Mặc kệ làn sóng bạo động phía dưới, Thanh Long vẫn thản nhiên bay bay bay. Thủy Nguyệt tròn mắt nhìn con thần thú, đúng là quá đẳng cấp. Xem ra quả thật phần thắng rất mong manh, nhưng heo ngọc vẫn cố mở miệng nói bảnh

Đột nhiên cao thủ kia tung ra một câu

[Thế giới] [Vô Tình] Hình như mọi người hiểu lầm rồi, ta đến đây để cầu hôn

33. Chương 33

Lần thứ hai cầu thân

Một câu nói vừa thốt ra, kênh thế giới lập tức im phăng phắc, có lẽ rất nhiều người đang ở trạng thái “đóng băng” kiêm “hóa đá”

[Hệ thống] Bạn nhận được yêu cầu thêm bằng hữu

Thông báo này vừa hiện, Thủy Nguyệt đoán là Tử Phong nên rất nhanh tay kích chấp nhận, sau đó thông tin cá nhân của người bằng hữu mới lập tức mở ra

1 bộ trang phục màu trắng phát ra thứ ánh sáng rực rỡ... Đó chính là “trang phục vinh danh” trong truyền thuyết chỉ có người đứng đầu bảng xếp hạng đẳng cấp mới có

Thanh kiếm dài trên tay anh còn ấn tượng hơn, lực chiến cộng thêm của nó sánh ngang với lực tấn công hiện tại của Thủy Nguyệt =”= Hơn nữa thân kiếm phủ một ánh hào quang khiến người ta phải chảy nước miếng

Sau đó, rất nhanh, rất nhanh, cô nhìn tên bằng hữu mới, ồ chắc không phải trùng tên chứ? Sau đó cô làm thêm 1 việc nữa, nhìn lên trời... nhìn con Thanh Long, nhìn cây thánh kiếm, nhìn luôn bộ đồ mà “người ở trên” đang mặc

@@!

[Thế giới] [Heo tóc dài] (run run a) này... người là... người thêm bạn ta á hả Vô Tình? (con bé này nói chuyện với cao thủ mà thế à?)

Ngẩn ngơ ngẩn nhìn nhân vật đẹp lung linh phía trước cộng thêm 1 chút sợ hãi khi tổng kết lực tấn công của anh ta, heo ngốc nuốt nước bọt ừng ực, cha mẹ ơi, lần này chẳng lẽ phải off game thật?

Nghĩ thế nào cũng chính là không ngờ được bên chat mật của cô rất đúng lúc nhấp nháy

[Mật] [Vô Tình] => [Heo tóc dài] Xin lỗi anh phải chạy phiên bản, vào hơi trễ

...1 giây nín thở

Cái này là sao? Cái tên đáng sợ kia đang nói gì vậy nhỉ?

[Mật] [Heo tóc dài] => [Vô Tình] (biểu tượng ngạc nhiên)

[Mật] [Vô tình] => [Heo tóc dài] Em sao vậy? Em giận hả Thủy Nguyệt?

Đôi mắt ngây thơ giựt nhẹ mấy phát, vừa lấy lại chút bình tĩnh đã thấy đại cao thủ đang đứng cạnh mình, con Thanh Long của anh cũng rất ngoan dụi đầu vào chân Heo tóc dài

-Gi đây... thần thú nằm bò dưới đất à Ôi tao không dám chạm vào mày đâu a ~ rờng có bik' cắn không đây huhu

Thủy Nguyệt căng thẳng đánh máy chữ

[Mật] [Heo tóc dài] => [Vô Tình] anh... Tử Phong hả

Ngay lập tức cô nhận được câu trả lời

[Mật] [Vô Tình] => [Heo tóc dài] Ừm là anh, chúng ta kết đôi nghen

[Mật] [Heo tóc dài] => [Vô Tình] Anh... là... bá chủ thành Trăng

(rơi vào trạng thái hôn phi phách tán)

[Mật] [Vô Tình] => [Heo tóc dài] À... ừm

Sặc, anh đi chết đi mặt mũi khôi ngô đã không chấp rồi, học tập giỏi cũng không tính toán rồi, giờ ngay cả chơi game cũng là cao thủ đúng là người ngoài hành tinh.

Thủy Nguyệt cố khống chế cảm xúc của mình, choáng váng nhìn màn hình laptop... không phải mơ, tuyệt đối không phải mơ, người đang đứng cạnh mình level Max... Max... là Max đó

[Mật] [Heo tóc dài] => [Vô Tình] Anh... anh giành Thánh kiếm với bạn em >_

[Mật] [Vô Tình] => [Heo tóc dài] Là bạn của em sao? Anh xin lỗi anh không biết

Choáng! Choáng! Quá sức choáng! Mắt kiểm soát rồi. Thủy Nguyệt vẫn chưa định hình được sẽ nói gì tiếp theo thì đã thấy dòng thông báo của Hệ thống

[Hệ thống] Bạn nhận được lời cầu hôn từ Vô Tình. Bạn có đồng ý không?

Cô nhận được một tấm thiệp đầy trái tim phía góc phải màn hình, trong tấm thiệp Tử Phong viết dòng chữ khá đơn giản

Lấy anh nha, Thủy Nguyệt

Có cả Thiệp VIP, chẳng lẽ đây là lời cầu hôn trong truyền thuyết...?

Có cả Thiệp VIP tức là... anh tính tổ chức loại đám cưới đắt tiền nhất từ trước đến giờ: đám cưới hoàng tộc =”= Thủy Nguyệt ú ớ kích chuột vào chữ xác nhận

[Hệ thống] Xin chúc mừng Vô Tình và Heo tóc dài đã trở thành phu thê

Thông báo của hệ thống vừa được loa thì bão táp cũng ào ào đập tới, mọi người trước là bất ngờ vì Đại cao thủ lấy vợ, sau là vắt óc ra mà đoán xem nhân vật nữ kia là ai. Cuối cùng đoán già đoán non cũng không đoán được lại là kẻ vừa bị đá kia @.@!

[Thế giới] [Độc nhất lòng dạ đàn bà] Ô la la, Heo tóc dài cũng đâu thua kém gì, đã tái hôn nhanh thế kia à?

[Thế giới] [Pro là anh] Ai...Ai...? Chắc trùng tên với Bá chủ thành Trăng hả?

[Thế giới] [Như Ý] @.@! Bang chủ kia... Cô ta lấy bang chủ đó

[Thế giới] [Thần Thoại] ?_? sư tỷ lợi hại quá, tái hôn với đệ nhất cao thủ cơ à?

[Thế giới] [Sóng tình] ???????????? Chuyện gì thế này? Cậu quen anh ta hả?

[Thế giới] [Yêu thụ ngàn năm] Chuyện này là thế nào? Khó tin quá

[Thế giới] [Rượu đắng] Cung hỉ, cung hỉ ^^

[Thế giới] [Sóng tình] Lại giả tạo kia

[Thế giới] [Rượu đắng] mình không có, sao bạn ghét mình thế?

[Thế giới] [Tiếng Dương Cầm] ngạc nhiên thật <0_o>

Xem ra cuộc đại chiến bang hội kia bị quăng vào xó xỉnh nào rồi a

~ Ngay lập tức một sợi dây tơ hồng loại 4 đẳng cấp quý tộc phủ ánh lấp lánh buộc vào tay nhân vật game của Thủy Nguyệt, đầu bên kia...chính là đang buộc vào Đại cao thủ. Vừa cố gắng lấy lại chút bình tĩnh, mặt Thủy Nguyệt y như xịt keo khi thấy sinh lễ bày trước mắt

[Chu tước (thần)]

[Thánh kiếm]

Sặc, cả thánh kiếm cũng đem tặng chẳng khác gì 2 tay dâng thành Trăng! Còn Chu Tước thì khỏi phải bàn, là loại thú cưới cấp cực đại, không dễ dàng gì nâng cấp được, sever chỉ có 4 con, đem ra bán đấu giá chắc chắn được khối tiền

Thủy Nguyệt cười tươi, đúng là Tử Phong, không biết tính toán gì cả, đem những thứ quý nhất tặng ỳnh

[Thế giới] [Sóng tình] Thánh... Thánh kiếm... Sinh lễ này... (choáng váng) Vô Tình là ai vậy hả???

[Thế giới] [Nhóc Boo] Trời, đại cao thủ đám cưới hoàng tộc kia, sinh lễ cũng cao cấp quá chừng

[Thế giới] [Yu YuYu] Còn tưởng Heo tóc dài bị bỏ rơi chứ, chớp mắt đã cưới Bá chủ Thành Trăng, ghê thật! Có lẽ Tiểu Ngư Nhi mới chính là bị sút chắng #_#

[Thế giới] [Đệ Nhất Kiếm] Bang chủ bị h*** mất nick à? Sao lại tặng Thánh Kiếm cho bang khác?

[Thế giới] [Đại thiếu gia] hai người yêu nhau ở ngoài hả? Tặng lễ vật đắt tiền vậy?

Tiểu Ngư Nhi không tin vào mắt mình nữa, có người lại dùng 2 món đồ quý giá như vậy đem tặng ư? Vô Tình... Vô Tình chính là Đệ nhất cao thủ, đứng đầu các bảng xếp hạng, vinh danh đẳng cấp... Khó tin quá! Tại sao người đứng trên cao như vậy lại để mắt đến Heo tóc dài?

Chẳng lẽ lời Heo tóc dài nói là thật, cô ấy tương tự Vô Tình từ lâu rồi, trong suốt thời gian qua chính là bạn của cảm hân, không thể vào game chơi?

Có khi nào 2 người đã quen biết ở ngoài... ? Chứ không sao lại có thể tặng Chu Tước trị giá hàng chục triệu...?

Bao nhiêu câu hỏi đặt ra trong đầu anh, kênh thể giới cũng hỗn loạn kinh khủng khi nhìn sính lễ của đại nhân vật. Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ... trong 4 con thì anh có 2 con mất rồi... >_< rất=" đáng=" dễ=" ganh=" ty=" đó=" ">

Không nghi ngờ gì nữa, Bá chủ Vô Tình chính là siêu cấp đại gia

[Thế giới] [Lãnh huyết] Kinh dị quá! Thật khó tin

[Thế giới] [Ân Ân] Bang chủ làm vậy có ý gì? Muốn giao bang phái của mình cho người khác à?

Vốn đang ngập tràn trong cảm giác chiến thắng, Ân Ân bỗng mất hết hứng thú khi nhìn “tình địch cũ”... được cầu hôn kiểu quý tộc

Nàng ơi, không cần hấp tấp như thế, còn trò này vui lắm a

~ [Hệ thống] Thông báo Rượu đắng được bổ nhiệm làm chủ Bang “Ngược dòng băng giá”

[Hệ thống] Thông báo bá chủ thành Trăng Vô Tình đã rời bang “Ngược dòng băng giá”

[Thế giới] [Lâm ca ca] What's the f*** ? [lời chửi tục bị hệ thống chặn lại]

[Thế giới] [Rượu đắng] sao vậy bang chủ?

[Thế giới] [Bé bụ bẫm] ?_? chồng của sis heo là bá chủ thành trăng, hâm mộ quá

[Thế giới] [Khôn 3 năm đại 1 giờ] her her...? Chuyện lạ! Vô Tình bỏ chức bang chủ à?

Ô! Thế này thì còn đánh đấm gì nữa *_* Chính lúc này Đại nhân vật lại lên tiếng gây thêm chấn động

[Thế giới] [Vô Tình] Khánh Nhật ơi, phiền bạn chấp nhận đơn gia nhập bang của mình

[Thế giới] [Tiếng Dương Cầm] cậu là Tử Phong hả? (chàng ta thật thông minh a)

[Thế giới] [Vô Tình] ừm

Ngồi trước màn hình laptop, Tổ Nhi nhanh chóng phun ra một ngụm nước

[Thế giới] [Như Ý] thật không tin được cái mà mình nhìn thấy!!! Bang chủ giải thích đi, sao bang chủ lại bỏ “Ngược dòng băng giá”?

(ôi nàng ta đau lòng kìa)

[Thế giới] [Vô Tình] vì vợ ta muốn

[Thế giới] [Lãnh huyết] tin chấn động, siêu chấn động... >_<>

[Thế giới] [Lâm ca ca] bang chủ sao lại để mất đến con nhỏ xấu xí đó vậy

[Loa đặc biệt] [Vô Tình] đề nghị người tên Lâm kia nói chuyện cho đàng hoàng, dùng tư cách gì nói phụ nhân của ta như vậy

Loa đặc biệt là loại loa trị giá 1000 vàng cho 1 lần phát ngôn, mức độ phủ sóng hơn chat ở kênh thể giới nhiều, có thể gây chú ý đến với tất cả mọi game thủ

Lập tức mọi người im phăng phắc, 100k cho 1 câu nói... thật đúng là đại gia đứng đầu “Tài phú” trên bảng xếp hạng

[Hệ thống] Xin chúc mừng bá chủ thành Trăng Vô Tình gia nhập bang “Mộng”

[Thế giới] [Vô Tình] Cám ơn nhiều ghen Khánh Nhật

[Thế giới] [Tiếng Dương Cầm] đâu có gì ^^ chào mừng Tử Phong gia nhập bang mình

Hắc hắc! Thế này là thế nào

[Bang] [Sóng tình] Cậu... là Tử Phong thật à (Tổ Như lấp bắp như gà mắc tóc)

[Bang] [Đại thiếu gia] Mọi người quen biết nhau lâu rồi ư?

[Bang] [Tuyệt nữ] mình cũng bất ngờ, chào bạn Tử Phong

[Bang] [Vô Tình] (biểu tượng vẫy tay chào lại)

[Phối ngẫu] [Vô Tình] Sao em không lên tiếng Thủy Nguyệt? Em đang làm gì vậy?

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] Vừa cười Chu Tước xong lực tấn công của em tăng gần gấp đôi, choáng quá =.=!!

[Phối ngẫu] [Vô Tình] anh còn nhiều vũ khí lắm, em cứ lấy mà sử dụng. Anh send pass qua điện cho cho

\$_\$ đột nhiên heo ngốc nhìn thấy có rất rất rất nhiều tiền rơi xuống trước mắt mình

Thủy Nguyệt không nhận Thánh Kiếm, nhưng cũng hiển nhiên cũng trở thành Bá chủ phụ nhân của Thành Trắng @_@ Cái danh hiệu chớp chớp trên đỉnh đầu siêu chói mắt

Tiểu Ngư Nhi đứng như trời trồng nhìn nương tử cũ của mình, không thể nói 1 lời nào trong lúc này

Kênh thế giới yên tĩnh 1 lúc, lại bị khuấy động

[Thế giới] [Phan Ngữ Yên] Chẳng ra làm sao! Mê muội đến mức bỏ cả bang của mình đi theo gái

[Thế giới] [Tam công chúa] Thật là phức tạp, trông có vẻ như Heo tóc dài bỏ Tiểu Ngư Nhi để về bên cạnh Đệ nhất cao thủ hơn

[Thế giới] [Pro là anh] chẳng hiểu gì cả @.< xem="" ra="" hôm="" nay="" có="" rất="" nhiều="" sự="" kiện="">

[Thế giới] [Himeko] dù sao cũng chúc mừng sis Heo

[Loa đặc biệt] [Đầu gấu] Heo tóc dài mặt mũi như yêu quái! Vô Tình, mi tính đi theo vết xe đổ của Tiểu Ngư Nhi à? Hay luyện game nhiều quá bị hoa mắt rồi đâm đầu vào quái vật? Ta xem chừng mi quay sang cửa cấm con nhỏ Ân Ân còn có giá trị hơn

[Loa đặc biệt] [Phan Ngữ Yên] Phu quân nói không sai, mà nhiều khi tên Vô Tình kia cũng xấu “ma chê quỷ hờn” nên mới theo đuôi Heo tóc dài

Đầu gấu chính là luôn phải xếp sau Vô Tình đâm ra uất hận trong lòng, vừa nghe vợ mình báo có chuyện thú vị, lập tức vào game khiêu chiến

(hắc hắc, bọn người cứ thế đi, ham game cho lắm vào, xuyên qua hết

34. Chương 34

Võng du nhieu quá, mọi người thông cảm, dài ghê a ~ mong là mọi người vẫn theo dõi T_T bik' là vik' hông bằng ai nhưng nú được ủng hộ thì thật là vui a

~~~~~oOo~~~~~

Chỉ có một phụ nhân, người khác sẽ không quan tâm

Vì 1 lần spam tốn đến 1000 vàng, nên Đầu gấu đánh ra hàng chữ dài lê thê, một mặt sỉ nhục Vô Tình, mặt khác... chính là khôn ngoan tiết kiệm tiền

Tử Phong hoàn toàn ngược lại ==”= anh đánh vài chữ... lại enter (sững sờ... người ngoài hành tinh thật biết cách phá của a)

[Loa đặc biệt] [Vô Tình] Nói những điều này là có ý gì?

[Loa đặc biệt] [Đầu gấu] Trong game có thể mi giàu thật, đẳng cấp thật đấy, nhưng biết đâu được ở ngoài cũng là chân voi người béo ú. Có gì đáng để tự hào

[Loa đặc biệt] [Vô Tình] Ta tự hào về bản thân mình? (có không nhỉ)

[Loa đặc biệt] [Đầu gấu] Mi đừng giả vờ làm như ở trên cao, trong cuộc sống thực tế chắc chẳng bằng được ai đâu

[Loa đặc biệt] [Vô Tình] Tóm gọn ý lại đi

[Loa đặc biệt] [Vô Tình] Viết dài quá làm gì?

[Loa đặc biệt] [Vô Tình] Muốn nói gì cứ thẳng thắn

[Loa đặc biệt] [Đầu gấu] Ta muốn nói là dù ta không đưa Top lại mi nhưng ngoài thực tế ta hơn mi nhiều, ít nhất vợ ta cũng là giang hồ đệ nhất mỹ nhân

[Loa đặc biệt] [Vô Tình] là ai?

hắc hắc người ta hỏi là ai kìa, có nhục không kia chứ

[Loa đặc biệt] [Đầu gấu] ngay cả Phan Ngữ Yên mi còn không biết? Mà cũng phải thôi, trong thế giới của mi sao dám mơ đến gái đẹp

[Loa đặc biệt] [Vô Tình] Có lẽ đúng vậy, không quan tâm lắm

[Loa đặc biệt] [Vô Tình] Ta chỉ có 1 người phu nhân thôi, để ý kẻ khác làm gì?

[Thế giới] [Himeko] anh ấy thật là tuyệt

[Thế giới] [Hoa độc] @.@!

[Thế giới] [Bể bình bông] giàu quá... đẳng cấp quá, 1 lần 100k, ôi ta ăn sáng 5 ngày

Xem ra... Tử Phong không hiền lành như mình nghĩ, Thủy Nguyệt thở dài, nhìn “tướng công” phung phí tiền như vậy, cô là “phu nhân” lẽ nào không... noi gương

[Loa đặc biệt] [Heo tóc dài] Thôi đi, chấp hấn làm gì

[Loa đặc biệt] [Vô Tình] anh xin lỗi, lo nói chuyện không chú ý đến em

[Loa đặc biệt] [Heo tóc dài] >_

[Loa đặc biệt] [Sóng tình] hahaha 2 đứa kia sợ quá ko dám xài loa kìa, hết tiền rồi hử

Dĩ nhiên cũng có khá nhiều phần tử hòa theo ý kiến của Đầu Gấu, mà đa phần là thành viên của “Bạch Sơn” hoặc fan hâm mộ của Phan Ngữ Yên

[Thế giới] [Su xinh xắn] Đệ nhất trong game chưa hẳn ở ngoài đã tốt đẹp. Chưa biết chắc chừng còn từng theo đuôi sư tỷ Ngữ Yên hahaha, giờ lại giả bộ không quen, sợ nhục à

[Thế giới] [Lý lợn] Heo tóc dài xấu xí như vậy còn dám đầu vào, xem ra đệ nhất cao thủ ở ngoài cũng là thứ tầm thường

[Thế giới] [Time to love] Su vs Lý nói chí lí lắm, biết đâu đấy. Kẻ xài đồ cũ Tiểu Ngư Nhi bỏ đi thì cũng là rác

Trùng hợp là tên vừa phát ngôn đang làm nhiệm vụ gần khu vực của Vân Hương *_* Ngay lập tức...

[Hệ thống] [Time to love] nhận lời khiêu chiến của [Tuyệt nữ]

[Hệ thống] [Time to love] đã bị [Tuyệt nữ] đánh bại ở bản đồ Thần Điều Cốc

[Hệ thống] [Time to love] đã bị [Tuyết nữ] đánh bại ở bản đồ Thần Điều Cốc

[Hệ thống] [Time to love] đã bị [Tuyết nữ] đánh bại ở bản đồ Thần Điều Cốc

[Hệ thống] [Time to love] đã bị [Tuyết nữ] đánh bại ở bản đồ Thần Điều Cốc

...

[Hệ thống] Chỉ số thù hận của Time to love và Tuyết nữ đã lên đến 9, chỉ có thể tiếp tục giao chiến sau 00h ngày mai

(thì ra Vân Hương cũng rất dễ tâm a ~)

[Thế giới] [Himeko] mô phật, sự trả thù ngọt ngào

[Thế giới] [Đầu gấu] Trên game này bánh dữ! Vậy ở ngoài thì sao? Có dám gặp mặt ta trực tiếp không?

[Thế giới] [Sóng tình] gặp làm gì? Muốn quyến rũ tụi này hả kaka

[Thế giới] [Yêu thụ ngàn năm] Đầu gấu hết tiền rồi quay lại spam kênh thế giới kìa?

[Thế giới] [Hoa độc] Phan Ngữ Yên spam được 1 dòng tắt luôn rồi haha

[Thế giới] [Đầu gấu] Loại con gái như Sóng Tình, xếp hàng theo ta dài dài, cần gì phải quyến rũ (nói bánh nừa ka')

[Thế giới] [Sóng tình] ta là loại con gái thế nào 0.o

[Loa đặc biệt] [Rượu đắng] đủ rồi đó, bề ngoài quan trọng lắm chắc, nói chuyện khinh người vừa thôi

[Loa đặc biệt] [Sóng tình] sao cứ chen ngang chuyện ta đang nói thế? Muốn gì đây? PK không rượu đắng?

[Thế giới] [Đầu gấu] Bang của mi hết thời rồi còn muốn lên tiếng chính nghĩa hả? Không coi trọng bề ngoài thì yêu nó đi, lấy nó về mà ngắm mỗi ngày kìa

...

[Loa đặc biệt] [Rượu đắng] Cũng muốn lấy Sóng tình, rất ngưỡng mộ bạn... Chỉ sợ bạn ghét mình thôi

Sau lời nói này thì nữ hiệp Tố Như không còn lên tiếng nữa, quyết định thoái ẩn giang hồ

(thật ra only rất kết anh này ~ chỉ là sau này ảnh xuyên qua rồi mất đi ký ức làm cho Tố Như rất đau lòng thôi)

[Bang] [Tiếng Dương Cầm] hehe cậu có fan hâm mộ luôn, sướng nha! Người ta bây giờ là tân bang chủ của Ngược dòng băng giá đó

[Bang] [Thần Thoại] mau lên xe hoa đi Sóng tình ui

[Bang] [Sóng tình] Thần thoại nghĩ sao za.....="=! Tên đó bị khùm, không thèm chấp

[Bang] [Tuyết nữ] Cậu quên rồi hả Tố Như? Cách đây 2 tháng chúng mình cùng lập Tổ đội đi đánh Boss với Rượu đắng đó

[Bang] [Heo tóc dài] a hahaha nhớ rồi, ở vòng cuối chính Tố Như dùng lưới phép thuật bảo vệ cậu ta, cuối cùng bị con quái nuốt mất Thiên Ấn Full sao xanh

[Bang] [Tuyết nữ] lúc đó Tố Như còn nói là bằng hữu, không tính toán ^^ hèn gì cậu ấy rất nể mặt Tố Như

[Bang] [Sóng tình] có sao? Không nhớ gì hết ta

[Bang] [Đại thiếu gia] Vô tâm quá sức!

[Bang] [Đại thiếu gia] 2222222 cao thủ ^o^ hâm mộ huynh đã lâu (quay sang Tử Phong hí hửng)

[Bang] [Tiếng Dương Cầm] Tử Phong ít nói vậy

[Bang] [Vô Tình] ^^! Chào mọi người

[Bang] [Đại mỹ nhân] Chắc huynh ấy đang tâm sự với phu nhân

[Bang] [Heo tóc dài] làm gì có =.=! Huynh ấy bận đấu khẩu với tên Đầu gấu gì gì đó

[Phối ngẫu] [Vô Tình] anh đâu có nói nữa đâu

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] >_< sao=“” lại=“” phải=“” chat=“”>

[Phối ngẫu] [Vô Tình] muốn nói chuyện riêng với em mà

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] đánh quái chút đi, em có mấy cái nhiệm vụ cần anh giúp

[Phối ngẫu] [Vô Tình] tuân lệnh phu nhân ^^

Sau đó mọi người cùng trò chuyện rất vui vẻ, lập đội đi phá các cửa ải của Thiên Quan. Chính là nhờ Tuyệt đại ca thủ chung nhóm mà có thêm trận pháp tăng lực tấn công, thuận lợi tiêu diệt hết Boss.

Cả bọn thu thập được rất nhiều vũ khí, đem chia cho anh em trong Bang. Phan Ngữ Yên và chồng cô ta có hò hét mấy câu trên kênh thể giới, lúc sau cũng im lặng rút lui

[Bang] [Thần Thoại] huynh có được thêm cuốn bí kíp!!! haha thích quá

[Bang] [Sóng tình] thôi đủ, gần 11 giờ đêm rồi đó, tớ chịu hết nổi *_*

[Bang] [Tiếng Dương Cầm] ừm ừm giải tán thôi @@ ngồi lâu đau lưng quá

[Bang] [Tuyệt nữ] ^^ Thủy Nguyệt giữ gìn sức khỏe mai đi học kìa

[Bang] [Hoa độc] nghĩ sớm vậy, muối sắp thu thập đủ nguyên liệu chế tạo Sư Tử Hồng rồi mà huhuhu

[Bang] [Tiếng Dương Cầm] lấy của huynh mà dùng

[Bang] [Hoa độc] cảm ơn bang chủ ca ca. Moahhhhh huynh 100 cái

[Bang] [Tiếng Dương Cầm] Ngủ sớm đi

[Bang] [Heo tóc dài] out hết hả =.=! Vân Hương... huhuhu

[Bang] [Tuyệt nữ] mai 6h tớ qua rước, ngon giấc nha Thủy Nguyệt. Chúc mọi người buổi tối ấm áp nà

[Bang] [Sóng tình] lúc khác rồi chơi, mắt tớ mở hết lên oài! Các cậu... ngủ ngon...

Đến cả Tử Phong cũng lên tiếng “bibi”, Thủy Nguyệt nhắm mắt

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] em chưa buồn ngủ

[Phối ngẫu] [Vô Tình] anh chào bạn bè em thôi mà! Khi nào Thủy Nguyệt mệt anh mới nghỉ

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] ồ yeah

Sau khi làm 1 loạt nhiệm vụ phụ thê, Thủy Nguyệt rất hào hứng rủ Tử Phong PK

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] Nhưng lực chiến của anh cao hơn em nhiều, anh phải cho em mượn Thánh Kiếm đó

[Phối ngẫu] [Vô Tình] ừm ừm, anh cũng không cười Thanh Long

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] hehe “nhất ngôn cửu đỉnh” nha

[Phối ngẫu] [Vô Tình] ^^ ra Chiến trường hen phu nhân

...

Bàn dân thiên hạ đi ngang qua khu chiến trường nhìn thấy 1 cảnh tượng hết sức khủng khiếp. Hiệp nữ cười Chu Tước bay trên bầu trời, tay cầm Thánh Kiếm liên tục phát công xuống đối thủ, gây ra những vụ nổ kinh hoàng

Có điều tất cả chiêu do hiệp nữ sử dụng đều rơi vào trạng thái bị phá giải, tê liệt hoàn toàn hoặc... đối thủ nhanh chân né được, để lại sự thảm hại cho cảnh vật xung quanh

30 phút sau

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] Đoàn Tử Phong! Anh không biết thương hoa tiếc ngọc hả? Ít nhất để em thắng một ván chứ

[Phối ngẫu] [Vô Tình] @.@

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] Thái độ gì vậy hả, chê em PK cùi bắp chứ gì

[Phối ngẫu] [Vô Tình] Anh đâu có

Cô gái xinh đẹp với tay lấy cốc nước, trong lòng cực kỳ cay cú

-Tử Phong đúng là quái vật, mình dốc toàn lực mà vẫn đánh không lại, mệt quá đi, tức quá tức quá

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] Thôi em đi ngủ nha, mệt oài. PK với anh tức xìt máu

[Phối ngẫu] [Vô Tình] ừm, trễ lắm rồi mà

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] bibi

[Phối ngẫu] [Vô Tình] Mai em nhớ để báo thức đúng giờ, ăn sáng thật no rồi mới đi học nhen

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] em không nhịn đói đâu, anh mới là người cần được nhắc nhở đó

[Phối ngẫu] [Vô Tình] Tối mai anh có chút việc phải làm, không thể vào game cùng em rồi

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] Không sao mà, mai em cũng không tính thức khuya

[Phối ngẫu] [Vô Tình] ừm ^^ vậy em ngủ ngon

[Phối ngẫu] [Heo tóc dài] anh out trước ik, rồi em out

[Hệ thống] [Phối ngẫu] [Vô Tình] is now offline

Cuối cùng đại cao thủ cũng out, chỉ còn một mình Heo tóc dài đứng ngoài chiến trường

Kênh thể giới vẫn nhộn nhịp

Boss vẫn đứng hiên ngang canh giữ các cổng Thiên Quan, đợi chờ kẻ đến khiêu chiến

Trên bầu trời vài con Thần Ưng kiêu hãnh bay lượn, bởi lẽ không phải kiếm sĩ nào cũng luyện thú cưỡi của mình lên được tới mức này.

Cách đây vài tiếng Heo tóc dài cũng chỉ có Sói thần, nhưng đủ để nhiều người nể mặt... Vậy mà đại nhân vật Vô Tình sở hữu tận 2 trong 4 thần thú “Đệ nhất thiên hạ”

Bây giờ nữ hiệp đã lên Chu Tước, xếp trên Thần Ưng 1 bậc, đầu thì lấp lánh tước hiệu “Phu Nhân Bá chủ Thành Trắng”, tay còn cầm Thánh Kiếm vô địch thiên hạ

Nhắc đến Thánh Kiếm càng nhục thêm, tăng gấp đôi lực chiến mà vẫn bị Tử Phong đánh về thành mười mấy lần >_< xem=“” ra=“” heo=“” ngốc=“” đã=“” được=“” thọ=“” giáo=“” cách=“” phu=“” quân=“” hiên=“” lành=“” xách=“” kiếm=“” đi=“” pk=“” người=“”>

Bất chợt cô nhận ra... mình đang rất muốn nhìn thấy Tử Phong

>_<

Leo lên giường nằm, Thủy Nguyệt ngốc nghếch bấm 1 dòng tin nhắn

“Nhớ món điểm tâm anh làm quá”

Và ngay lập tức nhận được cuộc gọi lại của Tử Phong

-Em đã out chưa Thủy Nguyệt?

Giọng nói trầm trầm, mang một cảm giác thân thuộc. Ngay từ lần đầu gặp, cô chính là bị giọng nói này thu hút

-Em vừa tắt máy - cô thở thê - chán quá, giờ em đi ngủ

Bên kia đầu dây, Tử Phong đang ở trong căn phòng siêu rộng lớn, ngồi trước chiếc laptop Sony Vaio màn hình 17 inch

Vấn đề chính ở đây, desktop background... là hình anh đeo nhẫn vào tay heo ngốc hôm đám cưới

-Anh sẽ về rất nhanh, sau đó dắt em đi chơi cho thoải mái nhen

Cô đáp lại có chút nũng nịu

-Anh nói là phải giữ lời đó

-Nghéo tay để em tin có được không?

...

Tử Phong rất kiên nhẫn lắng nghe hơi thở nhẹ nhàng của “phu nhân” trong điện thoại

-Lúc này em quên nói... anh ngủ ngon

-Ừm, em cũng vậy

Tắt máy rất nhanh, Thủy Nguyệt vội vàng kéo chăn lên che kín mặt, cố giấu cảm xúc của mình

Giường của Tử Phong, gối Tử Phong nằm, chăn Tử Phong đắp

Tại sao bây giờ tại có cảm giác muốn ở cạnh anh

>_

35. Chương 35

Nhà hàng Đông Phương, lầu 3, phòng dành cho VIP

Vân Hương vừa đọc thần chú, những tia sáng bọc lấy mái tóc tím nhạt của cô gái đối diện; trong phút chốc, nó biến đổi thành màu vàng y hệt tia nắng mặt trời

-Mắt xanh, tóc vàng, da trắng... ưm có lẽ mọi người sẽ nghĩ em đến từ một đất nước thuộc châu Âu ^^

-Châu Âu? Là ở đâu? Có xa không công chúa? - Mẫn Mẫn tò mò

-Gọi Vân Hương là được rồi. Em còn nhiều thứ phải biết về Địa cầu lắm

Đôi mắt màu trà mỉm cười dịu dàng

-Đến bao giờ... em mới có thể gặp lại chàng?

-Phải đợi 1 thời gian nữa. Việc bây giờ phải làm là cho em một “thân phận” ở Địa Cầu

-Dạ

...

Mẫn Mẫn là mẫu con gái ngây thơ thuần khiết, yêu ghét rõ ràng. Vốn là tiểu yêu thuộc thể lực hắc ám, nhưng lại đem lòng yêu 1 người của Lạc Hà quốc, cho nên vì anh cô đã ở dưới mặt nước canh giữ Thủy Châu gần 20 năm trời

-Công chúa à... Sao chị lại từ chối tình cảm của ngài ấy?

Ngắm gương mặt mình trong gương, Mẫn Mẫn buộc miệng hỏi

-Ý em là Minh Vũ?

-Dạ. Ngài ấy rất yêu chị mà. Dù mất đi ký ức con tim vẫn dành tình cảm ỉnh chị
Vân Hương bước đến cạnh cửa sổ, nhìn ngắm bầu trời xanh dịu vợi và áng mây trôi lững lờ phía xa
-Chính vì đã không còn ký ức, mới có thể bắt đầu yêu một người con gái khác
-Chị hy sinh cho Bạch Quỳnh nhiều quá
-Cô ấy sẽ mang lại hạnh phúc cho Minh Vũ, chứ không phải chị - Giọng Vân Hương chất chứa một nỗi buồn sâu lắng
-Sau này ngài ấy sẽ nhớ ra, 2 người từng là phu thê - Mẫn Mẫn cố gắng thuyết phục Vân Hương
-Lúc đó chị đã không còn ở cạnh Minh Vũ rồi
...
-Thôi, chị phải đến Đoàn gia rước bạn cùng đi học - Vân Hương cố thoát ra cảm giác đau khổ đang vây lấy mình
Đôi mắt xanh lơ khẽ nhủ lại
-Cô gái đó... Em không thích >_< cô="" ấy="" hình="" như="" đang="" cướp="" đi="" người="" mà="" công="" chúa="" đan="" thanh="" yêu="" quý="">
Vân Hương cười lạnh, tâm trạng lần nữa trở nên nặng nề
-Có nhiều thứ không phải như em thấy đâu
-Ý chị là... sau này Tướng quân sẽ quay lại với công chúa Đan Thanh?

—————oOo—————

Thủy Nguyệt vừa bước vào lớp đã thấy bàn học mình có một bó hoa hồng to khủng khiếp @_@
-Her her...?
Vẫn chưa điều chỉnh kịp suy nghĩ, một anh chàng cao ráo bảnh bao đã bước đến cạnh cô, tặng cho cô cái nháy mắt (mà anh ta nghĩ là) đáng yêu
-Cho mình làm quen nhé
-Chúng ta học chung lớp à? - Thủy Nguyệt bình thản hỏi
-Không, mình học A3
-Vậy qua đây làm gì? Sắp đến giờ học rồi, về lớp đi
Sau đó cô rất ngạc nhiên đặt cặp lên bàn, nhẩn mặt hỏi cô bạn Bảo Trân ngồi gần đấy
-Ai xả rác lên bàn tớ vậy >_< chỗ="" đâu="" mà="" để="" tập="">
Anh chàng đứng đó như tượng đá... Lúc sau lặng lẽ bước đi
Trong lớp có nhiều người cười ồ lên, cũng có nhiều tiếng xầm xì bàn tán
-Cô ta cũng chán quá chừng, Bùi Tuấn là một trong những chàng đẹp trai nổi tiếng của trường mình, vậy mà...
-Đành chịu thôi, người ta là mỹ nữ, có quyền kén chọn
-Thủy Nguyệt và Vân Hương đều là người đẹp hiếm có khó tìm, nhưng Vân Hương được cả hai 2 nhân vật lớn để mắt đến, dĩ nhiên mọi sự chú ý giờ đổ dồn vào Thủy Nguyệt, dễ hiểu a
~ Trúc Thu “hừ” lạnh một tiếng, cảm thấy không cam tâm
-Vân Hương không đi cùng cậu hả? - Bảo Trân hơi ngạc nhiên, bình thường 2 người như hình với bóng, giờ chỉ có mình Thủy Nguyệt vào lớp

-Lúc này Vân Hương bị gọi đến phòng Hiệu Trưởng, tớ cũng chẳng biết việc gì luôn ==

Cô nàng tò mò lập tức tự phân tích tình hình

-Chắc Hiệu Trưởng thăm dò đối tượng mà con trai mình đang yêu rồi

—————o0o—————

Lãnh Cầm ngồi trước bàn làm việc với tâm trạng cực kỳ phức tạp, không biết phải bắt đầu câu chuyện thế nào. Sinh viên đối diện người cử chỉ rất mực lễ phép, khuôn mặt cũng đầy nét dịu dàng nữ tính

-Thành tích học tập của em năm cấp 3 thật sự quá tốt, điểm thi Đại học cũng thuộc dạng xuất sắc

-Dạ?

-Minh Vũ là con trai Nghị trưởng, rất có địa vị trong thành phố này. So ra với nó, lai lịch của em thật sự không rõ ràng lắm

Lễ phép gật đầu, Vân Hương không có ý định phủ nhận

-Nhưng Minh Vũ thật sự rất yêu thương em. Cho nên cô có thể vì nó mà bỏ qua tất cả, không quan tâm gia cảnh của em

-Xin lỗi, em vẫn chưa hiểu lắm ý của Hiệu Trưởng

Hiệu trưởng Lãnh Cầm... dù địa vị có cao đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là 1 bà mẹ hết mực yêu con mình. Cho nên bây giờ, người rất chân thành nói chuyện với cô gái đã khiến tâm hồn con trai mình điên đảo

-Nghe nói em đã có bạn trai?

-Vâng ạ (trông thì có vẻ bình thản, nhưng thật sự lòng Vân Hương có chút cay đắng khi thừa nhận việc này)

-Vì chuyện đó mà Minh Vũ rất đau khổ. Bây giờ nó có chút việc phải giải quyết, chưa thể về lại thành phố K

...

-Cô mong là... ít ngày nữa Minh Vũ về... em có thể đến thăm nó 1 lần...

-Em hiểu ý cô, nhưng... em nghĩ em có đến gặp cậu ấy... mọi chuyện cũng không thể giải quyết được. Có lẽ... chúng em không gặp nhau nữa, sẽ tốt hơn

Hít thật sâu... Vân Hương cố gắng... cố gắng... cố gắng nói ra những lời này mà không rơi nước mắt

Cảm thấy lời cô gái này nói không phải không có lý, Lãnh Cầm đành kết thúc câu chuyện

-Cô xin lỗi đã làm phiền thời gian của em

-Cô đừng nói như thế

Vân Hương cúi đầu chào, lặng lẽ bước ra ngoài

Cánh hoa rơi

Nhẹ nhàng như giọt nước mắt công chúa rớt xuống gò má xinh

Người đó nghĩ nàng... lạnh lùng và tàn nhẫn

Nhưng chắc anh không biết được

Lòng nàng cũng đau đớn, cũng mệt mỏi, cũng tuyệt vọng

Nàng cũng muốn níu lấy bàn tay anh

Dựa vào bờ vai... tìm chút hơi ấm quen thuộc

Chỉ tiếc rằng...không phải muốn là có thể làm được

Nàng đã quyết định rồi... nàng sẽ không thay đổi

Dù quyết định đó làm nàng khổ sở đến thế nào

Vì nàng biết, mình không mang cho anh hạnh phúc vĩnh hằng như nàng vẫn mong

Thôi thì... từ bây giờ... anh hãy tập sống mà không có nàng

Anh nhé

—————o0o—————

Giờ ra chơi ở Đại học Tạ Đình

Cô gái xinh đẹp đang làm huyên náo cả một góc sân trường, trong khi chàng thư sinh bên cạnh chăm chú đọc sách

-Tử Phong đúng là siêu lợi hại. Hôm qua cậu ấy ra có vài chiêu con Boss đã nằm 1 đồng. Khi nào rảnh phải rủ đi luôn cái Sinh Tử Trận mới được

-Hình như lúc chưa biết Vô Tình là Tử Phong cậu hùng hổ lắm mà @_@ đòi PK với cả Rượu đắng và Vô Tình

-Ờo, nóng quá nên xung thôi. Chứ lúc ấy Vô Tình mà cười Thanh Long bay xuống thật thì tớ chết chẳng kịp ngáp *_*

Nữ hiệp Sóng tình đúng là không giỏi kìm chế cảm xúc, Khánh Nhật rất muốn nói “người ta là cao thủ đứng đầu bảng xếp hạng, chấp cậu làm gì”, nhưng giữ chút sĩ diện cho bạn bè, nuốt lại câu đó. Tổ Như vẫn rất hào hứng nhớ lại chuyện hôm qua, haizzz haizzz haizzz

-Cái tên “Time to love” level à cùi bắp ghê. Thua Vân Hương tận 9 lần, chắc bị rơi ra không ít vũ khí đâu =]] Haha ai biểu hấn dám nói Thủy Nguyệt như thế, đến tớ còn muốn lao vào đập cho bể đầu

-Sóng tình đại nữ hiệp! Hôm qua cậu nói chuyện thế cũng gần như là ăn tươi nuốt sống người ta còn gì <^_^!>

-Mà buồn cười thật, lúc Tử Phong theo Thủy Nguyệt qua bang mình, bọn người bên đó tức muốn trào máu (biểu cảm thỏa mãn)

-Bang chủ mới của “Ngược dòng băng giá” có lẽ rất được Tử Phong tin tưởng, tớ thấy “Rượu đắng” cũng tốt, level lại cao, lực chiến không thua gì Thủy Nguyệt đâu-Khánh Nhật vẫn đang đọc sách, nhưng không quên nói lời công bằng

-Thì... sao?

-Tính đem bán cậu cho “Rượu đắng”

-Đồ độc ác (biểu cảm bất mãn)

-Thủy Nguyệt cũng lên xe hoa rồi, cậu nên nghiêm túc suy nghĩ về mình đi kìa

Vừa nói xong câu này, chàng thư sinh đã bị trộm mất quyển sách trên tay

-Nói tớ không biết nhìn lại mình. Hoàng đế của Nam Viễn à =]]

-Thôi thôi trả đây sư tỷ. Tớ còn phải đọc bài - Khánh Nhật đứng dậy, búng vào mũi “kẻ trộm”. Cử chỉ đơn giản này có thể khiến hàng trăm cô nương gào thét, giãy giụa,... chỉ vì mong muốn được như Tổ Như, có thể thân thiết với tuyệt thế mỹ nam

-Hừ, con mọt sách

Tiếng ồn ào trong khuôn viên trường át luôn cả câu căn nhắc của Tổ Như

-Ê ê nhìn xem! Người nước ngoài kìa

-Đẹp quá bây ơi! Trường mình xuất hiện thêm hot girl kìa

-Cô ta ở đâu ra thế, sao chưa từng nghe nói đến?

-Nhân vật lạ, nhưng đúng là rất đẹp

Tò mò, Tổ Như cũng đưa mắt nhìn ra khu vực giữa sân, theo hướng tập trung của mọi người. Duy chỉ có Khánh Nhật là không quan tâm lắm, tiếp tục đọc sách @_@

-Người nước ngoài thật đó Khánh Nhật - Tổ Như lên tiếng

-Làm như lần đầu cậu thấy người nước ngoài (không có ý định dừng việc mình đang làm)

-Không, cô ta đang bước tới đây á, càng lúc càng gần chỗ mình ngồi kìa

Tổ Như cố ý dùng tay che mắt trang sách. Miễn cưỡng, Khánh Nhật ngược lên nhìn

Một cô gái với những lọn tóc vàng óng ánh xõa ngang vai

Mắt cô ấy xanh lơ, y hệt màu của đại dương, mang một nét dịu dàng sâu lắng khó tả

Môi cô ấy càng xinh đẹp hơn, y hệt màu của cánh hoa hồng

Ầy... Khánh Nhật đang làm cái việc mà trước nay anh chưa từng làm: ngắm con gái. Mà điều đáng lưu ý là... cô gái đó đúng thật đang tiến về phía anh, còn đưa đôi mắt màu xanh tuyệt đẹp nhìn mình chăm chú 0_o

Cảm thấy... hơi ngượng một chút, Khánh Nhật tính ngồi xuống tiếp tục đọc sách (đâu có dễ dàng thế chàng ngốc)

Không hề có một dấu hiệu báo trước

Nhanh như cơn gió

Bất ngờ...

Cô ấy lao vào người Khánh Nhật @_@ ôm chầm lấy anh, siết chặt những ngón tay nhỏ bé của mình... nói trong tiếng nấc nghẹn ngào

-Cuối cùng thiệp cũng gặp lại chàng

-Ồ... (đơ mặt ra)

Ồ...ơ...ơ (*_*) cái gì thế này

36. Chương 36

Em chồng rất đáng yêu -Mẹ ơi, cha và anh hai chưa về nữa hả mẹ?

Ôi Tử Quỳnh lại nhai nhai cái muống rồi, Thủy Nguyệt không kìm được, phì cười

-Thức ăn đầy trên bàn kia, em làm gì phải khổ sở vậy

Hoàng Giao tươi cười, gấp cho cô con dâu một miếng thịt siêu bự

-Tử Phong cứ đi đâu vài ngày nó lại sốt ruột thế đấy

-Ừ chịu đâu, sao mẹ không gấp cho con? Mẹ cưng con dâu hơn con gái ruột của mẹ chứ gì (bĩu môi)

Phu nhân vội dõ dành cục cưng của mình, gấp cho 3,4 miếng thịt cũng to không kém. Còn Thủy Nguyệt ưu ái tặng cô em chồng không nhẽo...1 cọng hành.

Hình như Tử Phong rất giống mẹ mình, ngay cả cách dõ dành người khác cũng giống nữa (nói thừa, mẹ người ta không giống thì giống ai bây giờ)

Nhớ Tử Phong ghê >_< thủy="” nguyệt="” cú="” đầu="” gấp="” thức="” ăn="” cho="” vào="” miệng,="” chưa="” kịp="” nhai...="” đã="” thở="”>

-Mẹ! Mẹ nhìn chị dâu kìa. Con cá chắc là chị ấy đang nghĩ đến khuôn mặt siêu đẹp trai của anh hai (cười to)

Phu nhân có ý bênh Thủy Nguyệt:

-Chọc chị dâu hoài thế! Không phải con cũng rất nhớ Phong à?

-Con khác! Con đâu có nhớ ảnh đến sắp chảy nước miếng như ai kia

Bị nói trúng tim đen, mặt Thủy Nguyệt đỏ bừng bốc khói, giãy nảy lên:

-Mẹ à, con không chơi với con gái của mẹ nữa đâu. Huhuhu

Phu nhân nho nhã cầm tách trà lên uống, không ngờ sau đó phán một câu (mà người cho là) rất chân thật

-Cũng khó trách Thủy Nguyệt, mẹ đã sinh ra 1 công tử quá ưu tú mà

=”= Về điểm tự tin này, Tử Phong không giống mẹ mình chút nào

—————o0o—————

Sau khi ăn xong cơm chiều, Thủy Nguyệt và Tử Quỳnh ra vườn hóng gió

-Tử Quỳnh thương anh trai quá ta!

Thủy Nguyệt cúi xuống nhặt mấy viên sỏi đủ màu sắc, xếp thành hình ngôi sao nhỏ. Tử Quỳnh cũng ngồi cạnh, cầm chiếc lá vàng úa quẹt quẹt xuống nền đất:

-Anh hai là số 1 mà ^^~ Siêu thần tượng trong lòng em

Ủm ồm nói không sai... Tử Phong quả thực rất tốt, hơn nữa rất đẹp trai =]] (đỏ mặt)

-Lúc nhỏ... em nghịch lắm, gây ra rất nhiều rắc rối trong nhà... lần nào anh hai cũng đứng ra nhận là do ảnh làm

Ầy, thì ra từ nhỏ phu quân của heo háo sắc đã biết bảo vệ cho người thân của mình rồi. Tử Quỳnh dựa đầu vào góc tường, suy nghĩ miên man

-Thật ra lúc đó em cũng muốn nói với cha “lỗi của con, không phải lỗi của anh ấy đâu”, nhưng em không có can đảm. Em là đứa dám làm mà không dám nhận... em không mạnh mẽ được như anh hai, toàn dựa dẫm vào anh ấy

Thủy Nguyệt tự nhận xét “giống mình ghê” =”=!

-Khi lớn hơn một chút, em bắt đầu biết được... anh Tử Phong cũng sẽ có những lúc thất bại, phạm sai lầm, thậm chí cảm thấy mệt mỏi với cuộc sống này

-Anh trai em rất hoàn hảo mà, dù có thất bại anh ấy cũng sẽ sửa chữa lại hết và làm tốt hơn nữa - Thủy Nguyệt nhớ lại sự kiên cường trong ánh mắt của Tử Phong, quả thật rất đáng nể

-Chị à... không ai là hoàn hảo cả, anh ấy chỉ cố gắng hết sức thôi

Câu nói này... quả thật khiến Thủy Nguyệt phải im lặng hồi lâu. Không phải là do gen người ngoài hành tinh ư? Phải tự mình nỗ lực sao?

-Nếu người ta cứ phải lo cho người khác, quên mất chăm sóc bản thân mình thì thật không công bằng, có phải không chị?

Thủy Nguyệt gật đầu, có lẽ... chính vì ai cũng như cô... cho rằng Tử Phong hoàn hảo, cho nên áp lực đè lên anh ấy lại càng lớn...

-Anh hai... cũng cần chỗ dựa chứ... -Tử Quỳnh mỉm cười, “chốt” lại vấn đề

Hèm... đại nhân vật dựa vào ai đó, thì “người đưa bờ vai ra” cũng ắt hẳn là phi phàm thoát tục 0_o. Xem ra chị dâu vẫn chưa hiểu ý của mình lắm, Tử Quỳnh xếp những viên sỏi thành hình trái tim trên nền đất

-Cách mà anh hai nhìn chị...

-Sao em? (tự nhiên lôi mình vào @_@)

-Khác với bất kỳ người nào anh ấy từng gặp trong cuộc sống

-Hử? *_*

-Với cha... là kính trọng, với mẹ... là vâng lời, với em... là bảo bọc

...(vẫn chưa hiểu lắm)

-Với chị dâu... không chỉ có “cam tâm tình nguyện che chở”... mà còn giống như...

Tử Quỳnh ngáp ngừng càng làm Thủy Nguyệt như kẹt vào ma trận, xem ra heo ngốc không chỉ IQ thấp mà EQ cũng thấp =]]

-Thôi chị tự tìm hiểu đi, em chẳng biết diễn đạt thế nào

Có lẽ nghe ra hơi kỳ cục nhưng Tử Quỳnh đang muốn nói anh trai đối với chị dâu y hệt như “chăm sóc thú cưng: vừa yêu thương vừa chiều chuộng”

-Cách mà anh Minh Vũ nhìn chị Vân Hương... y hệt anh ấy sẵn sàng lao ra đỡ hàng chục mũi tên nhọn... chết vì chị ấy - Không hiểu sao Tử Quỳnh đột nhiên đổi chủ đề

Tuy Thủy Nguyệt không phải là người sâu sắc lắm nhưng vẫn chưa ngốc đến mức không biết người khác đang... khổ vì tình

-Chị Vân Hương thật sự rất dịu dàng, xinh đẹp, có khí chất hơn người... xứng với anh Minh Vũ. Không như em... - Tử Quỳnh cay đắng nói

-Chị thì không rõ lắm chuyện của 2 người đó. Nhưng chị biết em là bông quỳnh đáng yêu, biết nghĩ cho cảm nhận của người khác, dù đau khổ thế nào em cũng không đổ kị,... tóm lại chị rất ngưỡng mộ Tử Quỳnh

Vuốt những sợi tóc đen nghịch ngợm trước trán của Tử Quỳnh, Thủy Nguyệt mỉm cười an ủi, sau đó lấy trong túi áo ra một viên kẹo ngọt:

-Cho em đó, lời chúc phúc của chị. Để sau này em sẽ tìm được hạnh phúc trọn vẹn nhất

Ầy... những lúc thế này, tuy là rất sến nhưng cũng phải ôm nhau thôi... ^^~

37. Chương 37

Nội chiến 21h30 phút tối

Leo lên chiếc giường quen thuộc, Thủy Nguyệt nhủ thầm

-Chỉ 1 ngày nữa thôi sẽ được gặp Tử Phong. Dù sao anh ấy cũng không online được game với mình, ngủ sớm cho đỡ nhớ

Sau đó cô nhanh chóng chìm vào giấc mộng đẹp

Hai tiếng sau

Cửa vòng mở 1 cách nhẹ nhàng, Vô Tình đại hiệp chậm rãi bước vào

Về sớm hơn dự định, biết chắc Thủy Nguyệt đang ngủ say nên anh cố gắng không làm cô tỉnh giấc.

Đến cạnh tủ quần áo, anh muốn tìm một chiếc khăn tắm. Không biết có phải do cố ý không, đôi mắt chợt nhìn về phía chiếc giường màu xanh nhạt (có đến 80% là cố ý, 20% còn lại là vô cùng vô cùng cố ý)

Vàng trắng treo bên ngoài cửa sổ nhẹ nhàng phủ ánh sáng lên khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ đang say giấc nồng. Cô nằm đó, kiều diễm như một nàng công chúa trong câu chuyện cổ tích.

Anh không muốn phá đi giấc mộng đẹp của cô đâu, hơn nữa lén nhìn người khác lúc đang ngủ là 1 việc không đứng đắn cho lắm.

Mà hình như đôi chân không nghe theo sự điều khiển của lý trí nữa, Tử Phong bước đến cạnh cô lúc nào chính anh cũng không hay

Khuôn mặt trái xoan và hàng mi dài thanh tú như vô thức thu hút đôi mắt trong sáng của anh. Muốn nhìn ngắm cô ở cự ly gần hơn 1 chút, Tử Phong quyết định nhẹ nhàng ngồi xuống giường...

Phu nhân... quả nhiên là tuyệt sắc giai nhân, hi ^^ ngắm mãi không chán

Chạm tay lên gò má hồng hào... nét thanh khiết tựa sương sớm mai tạo cảm giác bình yên cho con tim anh... hình như Tử Phong chính là đang làm cái việc “không đứng đắn” đó

-Tử Phong...?

Thủy Nguyệt giật mình, ngồi bật dậy, tròn xoe mắt nhìn anh

-Anh xin lỗi làm em thức giấc

-Anh về rồi...?

-Ừm, anh vừa về tới

Đưa tay ra chạm vào anh, cô muốn xác định rằng mình không phải đang nằm mơ...

Sau đó heo ngốc cố gắng nuốt 3 chữ “rất nhớ anh” trên bờ môi nhỏ

-Sao anh về sớm vậy? Em tưởng ngày mai mới được gặp anh chứ

-Vì anh và mọi người đã chế tạo được loại đá phép thuật mới sớm hơn dự định

Tử Phong mỉm cười, hình như mấy ngày không gặp... anh rất muốn ngắm khuôn mặt “phu nhân” nên đã quên đi thói quen “chính nhân quân tử” của mình mất rồi

-A! Em cũng phải xuống chào cha chứ, cha về cùng anh mà đứng không?

Anh níu tay cô lại

-Sáng mai cũng được, cha với mẹ đang bàn một số vấn đề quan trọng

-Liên quan đến phép thuật à?

Hic! Xem ra không phải lúc thích hợp để biểu đạt cảm xúc “anh nhớ phu nhân quá” rồi. Tử Phong bắt đầu nghiêm túc trò chuyện

-Sắp tới “Bá Vương Kiếm” sẽ tổ chức cuộc giao lưu với các game thủ

-Oh?! Chắc có nhiều người tham dự lắm - Dụi dụi đôi mắt to tròn đen láy, Thủy Nguyệt như con mèo lười ngồi cạnh anh

-Em cũng biết đúng không, game này là do chú anh và 1 tập đoàn khác tên Toàn Phát cùng hợp tác phát hành. Không hiểu tại sao đột nhiên bên đó đưa ra đề nghị tổ chức giao lưu, còn có 1 cuộc tranh tài lớn, mà phần thưởng cho game thủ chiến thắng là 2 viên ngọc có tên “Hỏa Châu” và “Thổ Châu”

-Hả? Là 2 trong số 5 viên ngọc để hồi sinh cho công chúa sao?

Cô bắt giờ la to, cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn bao giờ hết. Tử Phong cầm USB ra cho “vợ yêu” xem

-Đúng rồi, mẫu thiết kế ngọc mà bên Toàn Phát đưa cho anh cũng rất giống hình trong sách phép thuật, nhưng lúc chú anh dò hỏi, bên kia chỉ nói đó là 2 vật phẩm có giá trị trong game, họ tính đưa vào tạo hứng thú mới cho các cao thủ

-Ừ, haha anh là đại cao thủ đó, và quả nhiên anh cũng rất hứng thú ^^

Heo nghịch ngợm nói đùa, anh mỉm cười ngắm gương mặt đáng yêu của cô

-Anh sao dám qua mặt phu nhân

_ ày, hôm nay Tử Phong cũng biết nịnh ghê chứ

-Lỡ phu nhân PK anh...

-Ặc! Anh đang nhắc khéo chuyện ở Chiến trường hôm qua em thua anh chứ gì - Thủy Nguyệt cay cú, quay mặt sang tính khuyến mãi cho anh 1 ánh mắt hình viên đạn

Không ngờ kết quả nhìn thấy nụ cười hiền lành mà siêu đẹp trai của anh... bắt giắc đỏ mặt!!!
@_____@

Cô chính là rất nhớ anh đó >_< nhớ=" khuôn=" mặt=" của=" anh,=" nhớ=" cả=" lúc=" anh=" cười;=" dù=" mất=" anh=" có=" hơi=" lạnh=" một=" tý,=" nhưng=" cô=" đã=" quá=" quen=" thuộc=" khi=" nhìn=" vào=" sự=" lạnh=" giá=" đó=" rồi,=" đôi=" khi=" còn=" tìm=" được=" nét=" ấm=" áp=" dịu=" dàng=" mà=" ít=" ai=" >

Không phải ít ai biết đâu ngốc, là do Tử Phong chỉ đối với cô mới ấm áp vậy thôi

-Mờ ám quá nhỉ? Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp? Cho em xem nội dung trong USB cái - Cô lật đặt ngồi vào bàn bật laptop, nếu còn nhìn anh nữa, cô sợ mình sẽ làm chuyện xấu mất #_#

Tử Phong mở khóa vali, lấy ra một chiếc hộp nhỏ xinh xắn màu hồng. Anh bước đến bàn học, kéo ghế ngồi cạnh cô

-Tặng em... Lần đầu anh mua quà... không biết có hợp ý của em không

Tròn xoe mắt... Thủy Nguyệt vui sướng muốn nổ tung khi nghe câu anh vừa nói

@@!Tử Phong đi xa về mua quà ỉnh

Hơn nữa do chính anh chọn đó... còn là lần đầu tiên

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Rất muốn gào thật to, nhưng cô vẫn kìm nén để giữ chút sĩ diện cho bản thân, hào hứng mở hộp quà ra

Chiếc lắc tay bằng bạc giản dị mà sang trọng, trên đó chạm khắc kiểu dáng cổ 4 lá cực kỳ tinh tế

-Đẹp quá, cảm ơn anh, em thích lắm ^^

Tim cô đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, vội vàng đeo vào tay mình món quà của “tướng công”

-Anh nhìn xem, có phải rất đáng yêu hông nà?

Thủy Nguyệt tươi cười đưa tay trái ra cho anh ngắm, cổ tay nhỏ xinh trắng trẻo y hệt trứng gà bóc. Tử Phong đỏ mặt, đúng là “phu nhân” của anh rất xinh, từ nụ cười đến cử chỉ

-Bá chủ Thành Trăng - Thủy Nguyệt chớp mắt gọi “tước hiệu trong game” của anh

-Sao em lại gọi anh như vậy?

-Vì em thấy rất oai ^^

Anh xoa đầu cô, cảm nhận những sợi tóc mượt như tơ trên từng ngón tay mình. Ai đó cũng ngẩng đầu lên, khẽ đặt chiếc hôn lên gò má của anh

-Đó là quà em mừng anh đã về

Heo háo sắc mồm cười má lúm đồng tiền, có 1 chút ngượng ngùng ^^ nhưng rất thỏa mãn. Bất quá phát hiện... Tử Phong đang đỏ mặt vì hành động của mình...(dễ ghét! Lại thể hiện nét siêu đẹp trai sẵn có rồi @x@)

-Cái này là bản thảo kế hoạch bên Toàn Phát đưa cho công ty chú anh. Tối nay anh phải thiết kế cho hoàn thiện để công bố lên trang Web của “Bá Vương Kiếm” - Anh mở file ra cho cô xem

Nội dung trong đó là vậy:

Thân mời các cao thủ của “Bá Vương Kiếm” tham dự buổi offline ở thành phố K mang tên “Hội ngộ Anh Tài”

Yêu cầu: Tài khoản phải được xác thực đã kích hoạt và sử dụng trong vòng 5 tháng trở lại đây

Đối tượng tham gia: Thành viên của 6 bang phái mạnh trong sever

Ø Ngược dòng băng giá

Ø Bạch Sơn

Ø Trượng kiếm giang hồ

Ø Mộng

Ø AE

Ø Thiên Địa Hội

Dự kiến hành trình:

v Ngày: 4/11 chuyển xe của 3 thành phố S, P, Y đồng loạt khởi hành

v Ngày: 5/11 xe của thành phố Y và thành phố P đến nơi, được sắp xếp nghỉ tại khách sạn Thái Nhiên

v Ngày: 6/11 xe của thành phố S đến nơi, nghỉ lại khách sạn Thái Nhiên, tổ chức giao lưu các bang phái

v Ngày: 7/11 các game thủ của thành phố K tập trung lại khách sạn Thái Nhiên, chính thức bắt đầu offline, diễn ra cuộc thi “Hội ngộ Anh Tài”

Lệ phí:

...

-Woo, coi bộ khá thú vị đó, chắc chắn thu hút được nhiều game thủ! Mỗi thành phố được 1 xe riêng của Toàn Phát đến đón huh? Được nghỉ ở khách sạn luôn?

Thủy Nguyệt có vẻ hào hứng ~_~! Điều này làm Tử Phong lo lắng, hy vọng cô ấy không đòi tham gia

-Chị họ của anh đột nhập vào tập đoàn Toàn Phát, kết quả không thu thập được tin tức gì về những viên ngọc mà còn bị trọng thương quay về

-Chị anh có sao không? - Thủy Nguyệt giật mình, không ngờ mọi chuyện lại nghiêm trọng đến vậy

-Đã hồi phục ma lực rồi, nhưng nghe nói chị ấy không nhớ gì về những chuyện xảy ra đêm đó

-Chẳng lẽ Toàn Phát cũng như Đoàn gia... đến từ thế giới phép thuật ?_? – con heo ngốc lại bắt đầu tập làm thám tử

Thấy vợ yêu đang chìm đắm trong suy đoán của mình, Tử Phong tắt máy tính, đến cạnh chiếc vali, lấy quần áo treo vào tủ

-Tìm ra câu trả lời là nhiệm vụ của anh lần này

-Anh sẽ đi hả? (chạy đến ngồi cạnh “phu quân”)

-Ừm. Phải được xác nhận sử dụng tài khoản trong vòng 5 tháng trở lại đây mới có thể tham gia giao lưu, Minh Vũ và Tử Quỳnh không thể đột nhập vào, mình anh đi thôi

Cố nhấn mạnh mấy chữ cuối, nhưng vô ích, cô vợ ngang ngược của anh rất nhanh thể hiện thái độ vui mừng siêu giả tạo ^^

-Hay quá! Anh có thể đi chung với em

-Đi chung với em... là sao?

-Là em cũng sẽ đi!

Câu khẳng định này khiến đôi mày của Tử Phong khẽ nhíu lại

-Vậy có khác gì em xin đi chung với anh?

...Tử Phong lại thể hiện chất nam nhi vốn có rồi, ánh mắt đẹp mê hồn, ánh mắt này như muốn khẳng định “lần này anh không chiều ý em nữa, anh không cho em đi” #_#

Thủy Nguyệt đoán chắc anh chỉ đợi cô nói “ừm, cho em đi với” là lập tức... phản đối ngay

Ầy, giống lần xin chạy mô tô ý, Tử Phong lại đem cha mẹ ra bắt Thủy Nguyệt ngồi phía sau, “phu quân” của cô chẳng hiền lành như mọi người nghĩ đâu >_<>

Nhưng mà “cao nhân tất có cao nhân trị”, heo ngốc lập tức trình bày những lý lẽ quái gỡ của mình:

-Khác chứ, nếu em nói là “cho em đi với”, anh sẽ không đồng ý đâu. Nên tốt nhất là...1 game thủ như em sẽ đăng ký đi - như bao game thủ khác (cười tình nghịch) còn anh - người ngoài hành tinh sẽ làm nhiệm vụ bí mật của mình: đột nhập vào đó điều tra. Tóm lại... xem như là “chúng ta thuận đường đi với nhau”

-...

Nhìn đối phương không có phản ứng, Thủy Nguyệt lập tức hào hứng “viết câu kết”

-Quyết định vậy đi, cứ thế mà làm!

Cứ tưởng mọi chuyện êm xuôi, không ngờ đột nhiên Tử Phong lên tiếng:

-Anh đã nói không được là không được!

Tử Phong nhìn cô một cách nghiêm túc, thể hiện sự kiên quyết, không hề có ý định “dễ dàng thỏa hiệp”. Thấy tình hình có vẻ chẳng như mong đợi, Thủy Nguyệt lập tức đổi chiến lược, như con mèo hiền lành lao vào người anh 0_o (gì đây, mỹ nhân kè à?)

-Năn nỉ mà... Tử Phong, xin anh đó, cho em đi đi...Em hứa không gây phiền phức cho anh đâu

Ánh mắt cầu xin cực kỳ chân thật, long lanh như sắp khóc đến nơi... Mỗi lần nhìn mẹ kính yêu bằng ánh mắt này, dù Thủy Nguyệt có xin lên trời, Nhạc Linh Lan cũng phải chấp nhận

Không đơn giản vậy đâu cô nương 0_o! lời Tử Phong đã nói, sẽ không dễ dàng thay đổi @.@

-Không được, anh không đồng ý

Kế hoạch năn nỉ thất bại, Thủy Nguyệt đành phải “nói lý” thôi =”=!

-Em muốn đi, sao mà anh cản được >_< quyền=” công=” dân=” quyền=” công=” dân=” quyền=” công=”>

Tử Phong vẫn lắc đầu, tiếp tục lấy đồ trong vali ra. Thủy Nguyệt bấu môi đứng dậy, tỏ rõ “quyết tâm”

-Em nói rồi đó, mặc kệ anh cho hay không. Em đăng ký, em đóng tiền, em đi, không cần sự chấp thuận của anh

Không ngờ Tử Phong rất kiên quyết đàn áp cô

-Hôm đó em phải ở nhà, đừng buộc anh dùng ma thuật trói em lại

Cảm thấy như bị hiếp đáp, cô lập tức “xù lông”chống lại

-Em ghét anh, Tử Phong. Em ghét anh

Ngang ngược quần áo trong vali anh ra hết, Thủy Nguyệt leo lên giường đắp chăn kín mít 0_0

Căn phòng rơi vào trạng thái tĩnh lặng không ngờ

Xếp xong mọi thứ, anh cầm một chiếc khăn, đi tắm...@_@

-Đám im lặng ngược lại với mình >"< -=" thủy=" nguyệt=" nằm=" trong=" chăn=" nghiêng=" ">

ây dài...v ợ chồng giận nhau, tình hình căng thẳng rồi đây

Dòng nước mát lạnh chảy dài lên những đường nét quyến rũ của khuôn mặt anh. Tử Phong không phải dạng “vai u thịt bắp” như những chàng trai phong trần khác, anh là một mỹ nam vai rộng eo thon nhưng lại toát lên nét mạnh mẽ nam tính đến kỳ lạ

Tắm xong, anh đánh răng... cái bàn chải thật là hạnh phúc mà ^^

~ Không uống công Thủy Nguyệt chờ đợi, cuối cùng anh cũng đến cạnh chiếc giường, lên tiếng trước

-Em trùm kín như vậy, ngộp thở thì sao?

-Liên quan gì anh (thể hiện rõ thái độ giận dỗi)

-Em giận, anh cũng đành chịu thôi. Không phải cái gì anh cũng có thể theo ý của em đâu, Thủy Nguyệt

Nói vậy tức là nhất quyết không cho cô đi rồi >_< được,=" không=" cho=" thì=" chiến=" tranh=" lạnh,=" xem=" ai=" đầu=" hàng=" trước.=" nói=" đến=" ngang=" ngược,=" tổ=" như=" còn=" xếp=" sau=" thủy=" nguyệt=" l=" bực=" kia=" ">

Thấy phu nhân im lặng hồi lâu, anh khẽ lên tiếng:

-Em ngủ ngon

Anh ngồi vào bàn, mở laptop của mình, hoàn thành bản thảo kế hoạch offline mà Toàn Phát đưa. Tiến độ làm việc của anh quả thật rất nhanh, 20 phút trôi qua đã có một trang tin tức mới được up lên Web của “Bá Vương Kiếm”.

Sau khi tắt máy tính, Tử Phong mở tủ quần áo, lấy đồng phục của anh và heo ngốc đem ra ủi @.@

Hoàn thành xong tất cả công việc, Tử Phong chốt cửa phòng lại, đến cạnh ghế sofa, chấp nhận qua đêm ở đó. Thủy Nguyệt đợi anh rất lâu không chợp mắt được, kết quả lại thế này...

Ai mượn anh ngủ ở ghế kia chứ, thật là tức chết mà >"< đã=" thể=" cô=" cũng=" không=" thêm=" quan=" tâm=" anh=" ngủ=" ở=" đâu,=" nếu=" cô=" lên=" tiếng=" trước=" có=" khác=" gì=" là=" nhường=" anh=" một=" bước=" ===" y=" như=" chưa=" chiến=" đã=" ">

Heo ngốc hoàn toàn không hiểu ý Tử Phong! Anh sợ chị giúp việc sáng mai vào lấy quần áo đi ủi sẽ phá hỏng giấc ngủ đẹp của phu nhân, cho nên mới tự giác làm hết

Hơn nữa... biết chắc là bị giận rồi, anh không muốn để người khác thấy đêm nay anh phải nằm ghế ngủ. Anh sợ lời ra tiếng vào sẽ đến tai cha mẹ, như vậy thì phiền phức rồi

38. Chương 38

Suốt bữa ăn sáng, Thủy Nguyệt chẳng nói 1 lời với Tử Phong, mà còn rất “độc ác” vui vẻ trò chuyện cùng... Tử Quỳnh và cha mẹ chồng =”= Cảm giác bị phu nhân thờ ơ đúng là có chút khó chịu, nhưng Tử Phong không nói lời nào, im lặng chấp nhận

Dĩ nhiên Vân Hương vẫn đưa rước Thủy Nguyệt như thường lệ. Mô tô của Tử Phong chạy cạnh chiếc xe hơi màu bạc, Thủy Nguyệt quay sang nơi khác, vờ như không quan tâm.

Cổng học viện Talent ở trước mặt, chiếc Mercedes-Benz SLR McLaren quen thuộc bắt ngờ lao ra ngang ngược. Đám nữ sinh gào thét khi cùng lúc gặp được 2 đại nhân vật trước cổng trường, bình thần, Ngô đại thiếu gia từ trong xe bước ra

Anh vẫn vậy, đẹp như một bức tượng được chạm từ bạch ngọc

Áo trắng đồng phục với chiếc cà vạt màu đen

Sợi dây chuyền hình ngôi sao trời lấp lánh

...

Chỉ khác là... nét ngạo mạn bất cần thể hiện rất rõ trên khuôn mặt lạnh nhạt:

-Ồ, xe nhà à? Xe bạn trai thì màu đen chứ nhĩ

Phốt lờ mọi thứ, chiếc xe màu bạc sang trọng tiến thẳng vào trường, chỉ có Tử Phong đứng lại đó với Minh Vũ

Xem ra... sự u ám không chỉ có ở đôi vợ chồng kia @_@!

Hôm nay học về chủ nghĩa Mác-Lênin, quả thực rất nhàm chán, lớp học ồn ào kinh khủng, mặc kệ giảng viên gào thét trên đó. Thủy Nguyệt vẽ một cái hình trên sách, chú thích vào 2 chữ "Tử Phong", sau đó thỏa sức hành hạ với cây bút chì =.=!

Vân Hương lại khác, giảng viên nói đến đâu cô đều chăm chú nghe, không bận tâm sự huyền ảo xung quanh

Những sợi tóc dài mượt bị cơn gió ngoài cửa sổ nghịch ngợm thổi bay bay một cách nhẹ nhàng. Nói với lòng không nghĩ đến nữa... nhưng đôi mắt lạnh băng đầy kiêu ngạo lại ngoan cố trộm nhìn lên...

Trong lớp đồng phục giản dị, làn da trắng như bông tuyết vẫn nổi bật, vẫn thu hút người khác. Sự dịu dàng bí ẩn trong đôi mắt màu trà kia khiến anh thấy khó thở, thấy đau khổ, thấy tức giận

-Ồn quá! Im hết đi

60 con mắt đại diện cho 29 sinh viên và 1 giảng viên dán về 1 phía, vâng chính là phía phát ra câu nói đó

Chỉ có Thủy Nguyệt tiếp tục công việc trút giận của mình, Vân Hương tóm tắt lại bài học bằng sơ đồ, Tử Phong chăm chú đọc sách...

3 giây sau... lớp học im phăng phắc. Ngô thiếu gia đã lên tiếng, ai dám chống lại kia chứ

Kể từ lúc nhìn thấy Vân Hương và người con trai đó, Minh Vũ cảm thấy cả thế giới như sụp đổ. Phải rồi, trước giờ chỉ có mình anh đơn phương, mình anh chạy theo Vân Hương, người ta có nói là quan tâm đến anh đâu kia chứ. Chỉ có anh ngu ngốc và cố chấp tự làm khổ mình thôi

—————oOo—————

-Em xin lỗi công chúa, hix hix tại em nhớ chàng quá - Mẫn Mẫn như con mèo ngoan nhận lỗi trước mặt Vân Hương

-Không sao, chắc Khánh Nhật ngạc nhiên lắm - Vân Hương cầm ly nước cam trên tay, mỉm cười dịu dàng

-Chàng chẳng nhớ ra em là ai >"< ghét="> thật="> cứ="> tránh="> em="> y="> hết="> tránh="> tà="> ý-đôi="> mắt="> xanh="> lơ="> bộc="> lộ="> chút="> tức="> giận,="> cực="> đáng=">>

-Cũng khó trách... Khánh Nhật rất nhút nhát trong chuyện tình cảm. Mẫn Mẫn cho chị thêm ít thời gian, khi thời cơ đến, chị sẽ phục hồi kỷ ức ọi người mà - Vân Hương an ủi

Mái tóc vàng óng hết như màu của nắng ban mai... cô gái xinh đẹp dụi đầu vào chiếc chăn ấm áp

-Em sẽ đợi đến lúc chàng nhớ ra em là ai T_T

Buổi tối ở Đoàn gia vẫn là 1 buổi tối u ám =.=! Ai đó ngang bướng bỏ mặc phu quân mình ngủ trên ghế sofa

Sáng hôm sau, tình hình xem ra không mấy khả quan

Thủy Nguyệt kiên quyết chiến tranh lạnh đến cùng, không ngờ Tử Phong cũng chẳng có biểu hiện nào, thậm chí bắt đầu không nói chuyện với heo ngốc =”=!!! Xung quanh Minh Vũ toàn sát khí, khiến người khác phải kinh sợ, ngoài Tử Phong ra chẳng ai dại dột đến gần

4 ngày trôi qua

Talent vẫn nhộp nhộp với các sinh viên ưu tú đến từ nhiều gia đình quyền thế. Hôm nay càng đặc biệt hơn, sự trở lại của Hoa khôi lớp A thật sự là một cơn sốt với đám nam sinh

Đàm Uyên Linh - 19 tuổi, con gái út của đại gia Đàm Dực, tuy được phong danh nữ hoàng dao kéo nhưng quả thực cô ta là một con búp bê được mài giũa khéo léo dưới sự tiến bộ của y học. Sau đợt phẫu thuật lớn để thân thể thêm những đường cong quyến rũ, Uyên Linh đã trở lại, sắc sảo mặn mà hơn trước

-Anh Tử Phong học lớp B à? Chắc chứ? Thật khó tin, sao anh ấy lại ở cùng chỗ với lũ ngu ngốc đó được

Ngày đầu đi học, Uyên Linh nhận được tin khá bất ngờ, vội vàng sang dãy B xem xét tình hình. Học sinh bên A và B rất ít qua lại, cho nên hôm nay đám nam sinh đúng là được mở rộng tầm mắt nhìn Hoa khôi nổi tiếng kiêu kỳ của Talent lại xuất hiện ở dãy B.

Có điều nhan sắc này là dựa hết vào dao kéo, cũng có đôi chút phản cảm, hơn nữa khối B đã có hẳn 2 nữ sinh đẹp tuyệt trần mà ai ai nhìn thấy chắc chắn cũng gào thét điên cuồng =]] vậy thì vẻ sắc sảo mặn mà kia còn gì là giá trị nữa =”=

Lớp B1, bàn thứ 5 từ trên đếm xuống, cạnh cửa sổ... một sinh viên ăn mặc tươm tất gọn gàng, đồng phục ngay ngắn chỉnh tề, áo sơ mi chỉ chừa đúng một chiếc cúc phía trên cùng; hình như đối với anh, để lộ quá nhiều da thịt là điều gì đó thật khiếm nhã.

Anh đang chăm chú xem sách, khuôn mặt tuấn tú hơn người, làn môi đỏ tự nhiên như giọt máu và đôi mắt màu hổ phách lạnh băng kia có thể khiến các thiếu nữ chết mê chết mệt ngay từ lần đầu nhìn thấy

Cầm bút tô một lượt những dòng ý chính của bài học, Tử Phong không để ý đến các ánh mắt ngây dại đang chiêm ngưỡng mình. Nói trắng ra là anh đang buồn, nên không quan tâm xung quanh lắm.

Cửa lớp B1 vừa mở, một cô gái có mái tóc đỏ bồng bềnh bước vào. Với dung mạo tinh xảo, cộng thêm những đường cong quyến rũ, cô hoàn toàn có khả năng đoạt lấy ánh mắt ngưỡng mộ cuồng si của tất cả mọi người.

Hoa khôi khối A Uyên Linh và “cực” hoa khôi khối B Trúc Thu đúng là 1 trời 1 vực, ngay cả khí chất cũng khác hẳn

Thần nhiên, cô bước đến, ngồi vào bàn trống phía trước Tử Phong

Uyên Linh dáng người vô cùng hoàn hảo, lại cố tình show vòng 1 siêu khủng đằng sau mấy chiếc cúc áo sơ mi đồng phục, khó trách các nam sinh đều phải bộc lộ vẻ háo sắc khi nhìn thấy cô. Nhưng Uyên Linh cũng chỉ là nữ sinh bình thường thôi mà, ngồi trước một chàng trai dung mạo hoàn mỹ như thiên thần, lại thêm khí chất cao quý của công tử quyền thế, đôi mắt phàm tục không thể nào tránh khỏi bị cuốn hút, hoàn toàn đánh mất sự sắc bén vốn có

-Hi, lâu rồi mới được gặp Phong ca

Tử Phong ngược nhìn cô gái trước mặt, sau đó cũng gật đầu chào lại

Cái chào lại này... chính là bị Thủy Nguyệt đang từ cửa lớp bước vào... vô ý nhìn thấy @_@ Từ xa đã quan sát được rồi, 2 người kia rõ ràng đang trò chuyện, tức chết mà >_< mấy=“” ngày=“” ra=“” về=“” lạnh=“” nhạt,=“” không=“” nói=“” 1=“” câu=“” với=“” cô,=“” bây=“” giờ=“” đã=“” ngồi=“” đó=“” với=“” người=“” con=“” gái=“” khác.=“”>

Càng đi đến gần, Thủy Nguyệt càng mơ hồ nghe ra nội dung câu chuyện

-Nghe nói anh rời “Ngược dòng băng giá” rồi hả? Tiếc vậy

Cái gì đây... bàn chuyện game à? Cô ta cũng chơi Bá Vương Kiếm, cô ta cũng biết Tử Phong là Vô Tình??? Thủy Nguyệt chưa kịp xù lông với kẻ chiếm chỗ ngồi của mình thì Minh Vũ đã từ đâu bước đến, cao ngạo lên tiếng:

-Không phải chỗ của cô, tránh ra

Dĩ nhiên, ai lại không biết tính khí thất thường của con trai nghị trưởng, nhưng Uyên Linh cũng đâu phải kẻ vừa gì _\$ Ồ trường này có 5 thể lực lớn không thể đụng chạm, 3 trong số đó chính là Tử Phong, Minh Vũ và Uyên Linh.

Tử Phong là người có địa vị nhất nhưng cũng cư xử đúng mực nhất, rất ít tranh giành hay xây ra xung đột với người khác, cái gì anh không thích nhìn thấy thì sẽ lạnh nhạt bỏ đi ^_^ điểm này càng làm nhiều sinh viên ngưỡng mộ, kính phục anh.

Uyên Linh tuy rất kiêu ngạo nhưng cũng phải dè chừng Minh Vũ, nơi này lại không phải địa bàn của cô, hơn nữa cô muốn Tử Phong nhìn cô như 1 tiểu thư hiền lành đoan trang ==

Uyên Linh vừa đứng lên thì 2 cô gái khác đã nhanh chóng ngồi vào chỗ đó, cũng chẳng thèm quay mặt xuống nói thêm câu nào. Ngô Minh Vũ càng lạ hơn, không hề lên tiếng nữa, cứ như anh đuổi cô đi là để “dọn chỗ trống” cho 2 kẻ kia ngồi.

Cảm thấy bị xúc phạm, Uyên Linh cao ngạo bước tới một chút để nhìn rõ xem ai đã to gan ngồi xuống trước mặt mình

Kể luôn tự tin mình giống như một nữ thần của nhan sắc: quý phái, xinh đẹp, quyến rũ... bây giờ lại phải trở mặt ra ngạo nhiên

Đôi mắt màu trà đẹp một cách u buồn và làn da trắng không chút tỳ vết là điểm nhấn đầu tiên khiến Uyên Linh nhận ra dung mạo bằng dao kéo của mình khó mà so bì được.

Lại thêm cô gái ngồi bên cạnh có khuôn mặt như mỹ nhân trong phim truyền hình cổ trang, nét trong sáng thánh thiện kia quả thật khiến người khác phải xấu hổ

Không tin được những gì mình vừa thấy, Uyên Linh vẫn chưa định thần được thì phía sau Ngô thiếu gia đã lên tiếng đàn áp

-Muốn gì? Đến giờ học rồi còn ở đây? Tính quậy à?

-Lúc khác em lại đến nha Phong ca ^^

~ Nói rồi cô lặng lẽ rút lui. Lớp học sau vài phút im lặng lại nổi lên những tiếng xầm xì bàn tán

-Nghe nói Đại gia Đàm Dực đang hợp tác làm ăn với Đoàn gia

-Tớ còn nghe nói Đàm Uyên Linh được phối hôn cùng anh Tử Phong

-Thiệt không đó? Không phải anh Tử Phong sẽ đám cưới với cô gái người nước ngoài tên Rosa à?

-Có chuyện như vậy?

-Không chắc nữa...Nhưng anh Tử Phong trò chuyện với Đàm Uyên Linh thì chắc chắn họ có quen biết! Anh ấy không phải tùy tiện nói chuyện với con gái đâu

-Ừ cái đó dĩ nhiên, chuyện của thiên tài đẳng cấp và đệ nhất mỹ nhân khối A làm sao chúng ta biết được

-Đàm Uyên Linh chỉ có gia thế thôi, nhan sắc sao sánh được với Trang Vân Hương

-Đúng lắm, đúng lắm!

Hừ, lũ nhiều chuyện! Xem ra không chỉ có Trúc Thu khó chịu vì những tin đồn, Thủy Nguyệt cũng bức tức chẳng kém >_< vốn=“” tự=“” tin=“” tử=“” phong=“” là=“” của=“” riêng=“” cô,=“” không=“” ngờ=“” từ=“” đâu=“” chui=“” ra=“” 1=“” cô=“”>

39. Chương 39

Ghen

-Ngực cô ta kinh khủng thật! Mấy cái nút áo muốn đứt ra ngoài luôn, thấy cả nội y màu hồng chói

Vân Hương đỏ mặt vì câu nhận xét của Bảo Trân, Thủy Nguyệt đang nhai miếng khoai lang chiên cũng muốn phun ra ngoài

-Sao cậu quan sát kỹ người ta thế =.=!

-Tớ chỉ là đứng ở phương diện của bọn con trai để nhận xét công bằng thôi

Bảo Trân ra vẻ am hiểu, vừa gặm cái ống hút vừa thuyết giáo

-Đã là con trai thì ai chẳng ham! Chỉ khác ở chỗ “bộc lộ” sớm hay muộn thôi.

-Bộc lộ... cái gì @_@ - Thủy Nguyệt tò mò, sao lại gom Tử Phong chung với bọn con trai khác chứ

-Bộc lộ bản chất của sói (cười to)

-...? (heo ngốc vẫn chưa hiểu lắm)

Im lặng uống trà sữa... Vân Hương đã thông suốt ý của Bảo Trân rồi. Nhưng xem ra im lặng cũng chưa chắc an toàn

-Vân Hương thích anh Tử Phong hay Ngô thiếu gia hơn?

-Ồ...

Đột nhiên hỏi như vậy, trả lời sao bây giờ... thành thật mà nói dĩ nhiên là Minh Vũ rồi, chỉ là đã quyết định sẽ quên đi tình cảm dành cho người đó...

-Ừm... không phải Tử Phong. Minh với Tử Phong chỉ là bạn

Câu trả lời xem ra rất khéo léo, nhưng cũng đủ để Thủy Nguyệt hiểu ra gì đó. Không phủ nhận với Minh Vũ, tức là...

Đúng rồi, thảo nào ánh mắt Vân Hương nhìn Minh Vũ rất khác =”= (heo tóc dài hôm nay thông minh quá chừng)

Cô nàng Bảo Trân lại tiếp tục trình bày suy nghĩ của mình

-À, nếu không phải anh Tử Phong thì tớ có thể thoải mái nói tiếp! Haha! Tớ nghĩ... rồi anh Tử Phong cũng sẽ xxx với cô ta

Hừ, thoải mái nói tiếp =__=! cậu đang nói cho phu nhân của Tử Phong nghe đấy. Có điều vị phu nhân này hơi ngốc 1 chút... Câu mà Bảo Trân vừa nói lại gợi ra thêm một vấn đề khác

-Vân Hương... xxx là sao? (cô thành thật hỏi)

Vân Hương đoán là đúng mà, quả thật 2 người kia vẫn trong thời gian “đắp chăn nói chuyện trong sáng”. Bảo Trân đơ mặt khi nghe câu hỏi của Thủy Nguyệt

-Cậu không biết xxx à? 19 tuổi rồi đó *_* con nít vừa thôi

Tuy là hơi ngượng một chút, nhưng Vân Hương cũng lên tiếng:

-Cái... xxx đó là chuyện của vợ chồng mà

Bảo Trân cười gian tà

-Ừ, theo nguyên tắc vợ chồng lấy nhau rồi mới được xxx, nhưng tuổi trẻ bây giờ... thích là tiến tới thôi, cần gì phải là vợ chồng hợp pháp Nhất là đẹp trai giàu có như anh Tử Phong, biết bao cô gái sẵn sàng ngã vào vòng tay

Trong đầu Thủy Nguyệt hỗn loạn những suy nghĩ

Tử Phong được hâm mộ thì biết lâu rồi, đến cô còn bị cái gương mặt không chút tỳ vết kia cuốn hút cơ mà. Nhưng... ngã vào vòng tay...@_@

Hơn nữa... vợ chồng lấy nhau... là phải xxx à? Vậy tại sao cô đã lấy Tử Phong rồi mà vẫn chưa biết cái đó
== Chẳng lẽ có cái thú vị như vậy mà Tử Phong giấu không cho cô biết >

Câu kết thúc của Bảo Trân càng làm Thủy Nguyệt rối rắm hơn

-Hahaha xxx là chuyện rất vui vẻ mà

Chẳng lẽ... chẳng lẽ... chẳng lẽ... chính là không muốn cùng cô vui vẻ... lại muốn chia sẻ niềm vui đó với con nhỏ kia ư?

Ăn trưa xong có khoảng 15 phút nghỉ ngơi, sau đó phải tiếp tục vào học. Lúc này Vân Hương đi lấy danh sách lớp giúp giáo viên, Bảo Trân xui xẻo bị Tào Tháo rượt, chỉ còn mình Thủy Nguyệt thần thờ đứng trước sân trường

Đã mấy hôm rồi không nói chuyện với Tử Phong, không được nhìn khuôn mặt của anh ấy... Hai người chung một nhà mà cứ như ở xa nhau tận 2 thành phố...

Ngủ ở sofa chắc chắn chẳng dễ chịu gì >< tử=“ phong=“ đúng=“ là=“ rất=“ kiên=“ quyết...=“ chẳng=“ lẽ=“ lần=“ này=“ mình=“ phải=“ chấp=“ nhận=“ ở=“ nhà,=“ để=“ anh=“ một=“ mình=“ đi=“ thăm=“ dò=“ tin=“>

Như là ngẫu nhiên, trong lúc đang nghĩ đến Tử Phong lại...

...nhìn thấy anh và cô ta... đứng đó trò chuyện với nhau

Người con trai có khuôn mặt y hệt bức họa do thần linh vẽ ra, đẹp đến mức chỉ cần nhìn thoáng qua thôi sẽ mãi mãi không quên được

Đôi môi đó...y hệt cánh hoa mềm mại vô ý bị giọt máu tươi rơi xuống

Ánh mắt đó... tại sao lúc này nhìn cảm thấy thật lạnh giá

Anh chỉ đứng trước mặt thôi, mà như rất xa xôi

Chắc vì... bên cạnh anh là 1 người con gái khác

Cảm thấy đầu óc quay cuồng, Thủy Nguyệt cố bước đi rất nhanh để anh không bắt gặp vẻ mặt thê thảm lúc này của mình

Mà cô ta... cô gái tên Đàm Uyên Linh đó... đúng là đẹp thật

Chẳng lẽ như lời Bảo Trân nói...vì cô ta đẹp hơn mình nên Tử Phong muốn vui vẻ với cô ấy

Hơn với mình...

Tại sao lại phải tức giận đến vậy chứ...

Tệ thật... hình như khóc rồi

...

Rầm

Bước đi nhanh quá, lại suy nghĩ lung tung, không đụng phải người khác mới lạ!

-Ui sorry nhiều

Anh chà nhẹ khuôn mặt trẻ măng, ăn mặc tươm tất gọn gàng có vẻ bức bối, anh ta vừa đứng lên chỉnh trang lại y phục, nhìn thấy khuôn mặt yêu kiều của mỹ nhân lập tức thay đổi thái độ, vội cúi xuống đỡ cô

-Bạn không sao chứ?

-Không... không sao

Thủy Nguyệt lấy tay quệt quệt khuôn mặt, cố không để ai đó thấy được đôi mắt long lanh vừa vô ý rơi xuống mấy giọt lệ óng ánh

-Thủy Nguyệt lớp B1 đúng không? - Như bắt được vàng, anh ta lập tức hỏi thăm

-Hử? Sao biết hay thế?

Quan sát anh chàng 1 lúc, Thủy Nguyệt cảm thấy không chút ấn tượng ==

-Mình... còn đang tính sang lớp B1 tìm bạn! Gặp được ở đây thì hay quá

-Tìm tôi...? Làm gì thế

Anh ta ra vẻ ngượng ngùng, lòi ra trong cặp một hộp quà hình trái tim đưa cho Thủy Nguyệt

-Mình muốn làm quen với bạn

Ày, ở đâu chui ra thế nhỉ @.@

Cũng không phải lần đầu gặp trường hợp này, nhưng Thủy Nguyệt muốn tự cảm nhận một chút

-Tặng tôi à? Tôi mở ra xem thử được chứ?

Khuôn mặt ngây thơ mỉm cười khiến anh chàng lập tức tràn trề hy vọng. Cô cẩn thận mở chiếc hộp bằng nhung đỏ ra, trông thấy một chiếc lắc tay

_ Đúng là rất đẹp, nhưng cô lại cảm thấy không vui lắm

Tại sao tại sao tại sao chứ?! Tại sao chỉ có món quà của tên Tử Phong đáng ghét đó mới khiến con tim mình đập rộn ràng...

Chẳng lẽ... đã thích Tử Phong thật rồi sao

-Bạn khéo chọn quá, nó rất đẹp. Nhưng mà xin lỗi, vô công bắt thọt lộc ^^ bạn giữ lại đi, tôi không lấy đâu

Nói rồi cô cất chiếc lắc lại trong hộp, cẩn thận đặt vào tay chủ cũ, bước đi rất nhanh, bỏ lại anh chàng đứng một mình có vẻ rất đáng thương

...Không phải chỉ có 1 người đang lặng lẽ nhìn theo Thủy Nguyệt chạy vụt đi

Tử Phong vô ý... chứng kiến toàn bộ sự việc, đôi mắt màu hổ phách mang đầy nét muộn phiền nhưng vẫn cố cam chịu. Lúc Thủy Nguyệt va phải người khác bị té, anh giật mình, rất muốn chạy đến đỡ cô...

Chợt anh nhớ lại lời mình đã hứa... “ở trường sẽ vờ như không quen biết, cố gắng không để lộ ra ọi người biết về đám cưới”

Lúc ai đó tặng quà cho cô, lòng anh bất giác khó chịu... Có điều anh không muốn nói ra, bản thân đã bị phụ nhân giận rồi thì có tư cách gì lên tiếng...

Anh thật không muốn để tâm trạng mình ảnh hưởng đến Thủy Nguyệt

1 ngày nữa lại trôi qua...

40. Chương 40

Talent tổ chức đi biển Ngạo Long @.@

Thủy Nguyệt cầm tờ đăng ký về nhà, tuy lệ phí hơi đắt 1 chút nhưng nghe nói có nhiều hải sản đặc sắc, heo ngốc lập tức kéo Vân Hương và Bảo Trân đi cho bằng được

-Anh chị giận nhau à? Em thấy không khí lạ lắm

Tử Quỳnh vừa xem phim vừa dò hỏi

-Chỉ là có chút xung đột ~_~! - heo ngốc bắt đầu thấy hối hận, phải chi lúc đó bình tĩnh hơn, đừng tự tạo ra chiến tranh lạnh thì bây giờ không phải buồn đến vậy

-Ngày kia chị đi chơi với trường hả? Anh hai có đi không? Ảnh ít thích nơi ồn ào lắm ==

-Chị cũng không biết nữa (trong lòng đang nghĩ : xem ra lần này Tử Phong không đi cùng mình rồi)

Vừa bước vào phòng đã thấy Tử Phong đang ngồi đọc sách, sao cái đồng chữ chi chít đó lại thu hút anh đến vậy nhỉ

-Đi biển! Chắc không cần chứ? - Cô lên tiếng, nhưng hình như không có ý muốn đình chiến lắm

-Anh cũng sẽ đi

Giọng nói của anh vẫn trầm trầm, vẫn quyến rũ như vậy. Nhưng Tử Quỳnh đã nói anh không thích nơi ồn ào kia mà? Không lẽ... Đàm Uyên Linh đi, nên anh cũng đi? Không lẽ anh vì cô gái đó mà thay đổi sao?

-Anh có 1 lời hứa, lúc về rồi sẽ dẫn em đi chơi. Ừm chiều mai đi học về anh đợi em ở công viên, nếu em không bận gì...

Tử Phong chưa nói xong cô đã nhanh chóng cho anh đáp án

-Không rảnh

...

Khỏi phải bàn! Đêm đó anh lại nằm sô pha mà ngủ

—————o0o—————

Mấy ngày trôi qua, tâm trạng của Minh Vũ cũng chẳng khá hơn bao nhiêu. Tỉnh thoảng anh vẫn nhìn Vân Hương, cô đúng là rất xa vời, rất khó nắm bắt, khiến con tim anh càng lúc càng thêm khổ sở

Người con gái anh trót yêu trong giấc mơ...tiếc là cô chưa từng mơ thấy anh

Thủy Nguyệt giận Tử Phong, mấy ngày liền không đi cùng với anh, toàn nhờ xe của Vân Hương đưa về tận nhà. Hôm nay cũng không phải ngoại lệ, có điều vừa ra khỏi cổng đã thấy cảnh chướng mắt!

Đàm Uyên Linh đang đứng cạnh mô tô của Tử Phong, chắc chắn không tốt lành gì, có khi là muốn đi nhờ, lợi dụng ôm eo anh >_< (suy="” nghĩ="” của="” heo="”>

Chắc chắn anh không đồng ý đâu, hừ (tự an ủi mình)

1 tiếng... 2 tiếng... 3 tiếng trôi qua

Mưa tầm tã...

Xem ra Tử Phong và con nhỏ đó đi cùng nhau, chứ không sao tan học lâu rồi mà anh vẫn chưa về >"< chắc="” đang="” vui="” chơi="” đâu="” đó="” thì="” mắc="” mưa,="” đáng="” đời="” lắm,="” tý="” về="” ướt="” như="” chuột="” lột="” cho="”>

Hahaha (cười vậy thôi chứ tâm trạng không thoải mái lắm)

Quả thật đến gần 4 giờ chiều “người cha chồng kính yêu” gọi cho Tử Phong, lôi anh về nhà, mắng cho 1 trận vì để vợ một mình cả buổi chiều

Tử Phong bước vào phòng, những hạt mưa lạnh buốt vẫn còn thấm trên khuôn mặt và đồng phục. Bất giác, dưới lớp áo mỏng manh trong suốt, Thủy Nguyệt nhìn thấy rất rõ da thịt của anh

Đau lòng quá, anh vì cô gái đó mà...

Thủy Nguyệt không nói gì, tính đưa khăn lông cho anh thì Tử Phong đã bước vào phòng tắm lúc nào không hay

Anh ở trong đó rất lâu... rất lâu

Tử Phong thật sự là người giỏi kìm nén, anh cố gắng không thể hiện bất cứ cảm xúc gì trong ánh mắt. Nhưng... khi chỉ có một mình, anh vẫn có quyền được buồn, vẫn có quyền được cảm thấy đau lòng

-Anh chỉ muốn tốt cho em thôi mà... Em đừng giận anh nữa được không?

Anh không chắc sẽ bảo vệ được Thủy Nguyệt thì làm sao dám để cô đi cùng mình kia chứ.

Vòi sen phun ra những tia nước... lạnh lùng thấm vào da thịt anh

41. Chương 41

Không biết tại sao sáng sớm Thủy Nguyệt lại nhìn thấy 2 chiếc vé xem phim trong túi áo của Tử Phong, chúng bị cơn mưa hành hạ đến thâm thối, nhăn nhúm lại một cách đáng thương. Lại cái là 2 chiếc vé đều của ngày hôm qua, đều chưa được sử dụng

-Không lẽ đang tính đi xem thì bị cha gọi về à? Ở đâu có, giờ trên vé là 13h30 kia mà, đến 4h hơn Tử Phong mới về nhà mà

...@@@ không phải chứ! Không phải là đợi mình chứ!

Chưa nghĩ ra câu trả lời thì xe của Vân Hương đã đến rước rồi, hôm nay là ngày đi tham quan du lịch biển Ngao Long, heo ngốc cực kỳ hào hứng ^__^

Lúc này ở biệt thự của Ngô gia cũng có người nôn nao không kém. Tuy ngoài mặt tỏ ra không quan tâm Vân Hương nữa, nhưng khi biết chuyến du lịch có sự góp mặt của cô, Minh Vũ lập tức đăng ký đi cùng. Ngô Minh Vũ - con trai duy nhất của Nghị Trưởng Ngô Minh Thành tự kỷ trước gương với quần áo có lẽ anh đang nuôi hy vọng dùng nhan sắc... quyến rũ Vân Hương =”=

-Con không ăn sáng đâu... con đi nha cha mẹ

Minh Vũ nhìn đồng hồ đã gần 6h, vội chạy như bay ra cửa

Tất cả sinh viên năm đầu khu A và B cùng tập trung, toàn nam thanh nữ tú, đúng là dịp thích hợp để mở mang tầm mắt. Tử Phong bình thường đã siêu đẹp trai rồi, bây giờ trút bỏ bộ đồng phục, mặc chiếc áo thun đơn giản màu xanh, bên ngoài là áo khoát sọc ngang trắng đen, có nón phía sau lưng... ầy đúng là tạo hình mang tính chất dụ dỗ người khác phạm tội

Minh Vũ cũng không kém gì, phối áo thun trắng và quần jean chuẩn vô cùng, có điều vẻ mặt hơi lạnh lùng ngạo mạn một chút, có thể dọa người khác chạy mất dép a

~ Hai anh chàng tuần tú đi cạnh nhau quả thật rất nổi bật, mọi thứ xung quanh đều trở thành phong nền, khó trách sinh viên trong trường đều xem họ như thần tượng

Sau 2 tiếng đồng hồ, đoàn xe của Talent đã đến nơi

Ấn tượng đầu tiên của Thủy Nguyệt chính là bầu trời như liền với biển, gió lồng thổi và không gian trong lành khác xa sự ồn ào náo nhiệt của thành phố.

Mà đâu chỉ có Talent chọn đây làm địa điểm cho sinh viên vui chơi, cả một vùng bờ biển sôi động, náo nức với những tiếng cười đùa của du khách và dân địa phương.

Minh Vũ bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Vân Hương nhìn trẻ con thích thú nhảy múa với sóng biển, tự nhiên anh muốn xây dựng 1 gia đình với cô(chưa gì đã muốn làm cha rồi đấy, không biết là thích trẻ con hay là thích cách tạo ra chúng nữa hắc hắc)

Trong lúc mọi người thoả thuê ngâm mình trong nước, vui đùa trên bãi cát dài trắng mịn với các trò sôi nổi như đá banh, bóng chuyền, cầu lông, đá cầu... Thủy Nguyệt lại te te chạy đến khu ẩm thực để thưởng thức những món đặc sản trong truyền thuyết (ay da thức ăn ngon, heo ta tới đây ~)

-Anh Tử Phong đang đi cùng chúng ta kìa! Anh ấy cũng không xuống bơi à? - Bảo Trân hào hứng nhìn 2 chàng đẹp trai sau lưng

-Tử Phong là bị tên họ Ngô đó lôi đi, cậu không thấy à? Mà Ngô Minh Vũ thì khỏi phải bàn, theo đuôi Vân Hương chắc luôn - Thủy Nguyệt tự xem xét tình hình =”=

Cũng đúng thật, theo đuôi lộ liễu đến mức ngồi chung cả bàn ăn thì hết ý kiến

-Ngô thiếu gia, sao nhất thiết phải ngồi bàn này vậy?

Thủy Nguyệt lườm một cái, gọi người ta là thiếu gia nhưng thái độ y hệt sư tử đứng trước con mồi. Nói chung Minh Vũ rất nể mặt phu nhân của Tử Phong, bắt quá... cô nàng hơi đánh đá 1 chút

-Ồ... bàn có phải của cậu đâu! Cậu tính đuổi cả Tử Phong à?

-Anh ngồi đây làm Thủy Nguyệt khó chịu sao?

Tình hình là Đại công tử của Đoàn gia rất ít khi nói quá 4 chữ với con gái, bây giờ lại lên tiếng như vậy khiến cả Bảo Trân lẫn sinh viên mấy bàn gần đó trở mắt ra nhìn

-Anh Tử Phong nhớ tên cậu kìa

Mặc kệ ánh mắt của mọi người, Thủy Nguyệt uống xong ngụm trà... ném cái nhìn hình viên đạn về phía Tử Phong

-Bằng tuổi đó, anh em cái gì bạn Đoàn Tử Phong

Anh chàng đang ngồi lau muống cũng phải ngoan ngoãn đáp lại

-Xin lỗi...

(nàng ơi sao nàng dữ thế a ~ thù dai nữa)

Không để khách chờ đợi quá lâu, ngao, sò, ốc, tôm hùm, tôm sú, cua, ghẹ, baba con con gì gì đó đã được dọn ra trước mặt

-Cậu... gọi đó hả Thủy Nguyệt?

Hình như bao nhiêu món trong thực đơn đều xuất hiện hết cả, Bảo Trân choáng váng nhìn đồng hải sản trên bàn

-Haha vẫn còn, vẫn còn! Ăn hết người ta mang tiếp mà

Vân Hương mỉm cười, đang rót nước chấm ra ọi người thì ai đó đã để vào chén cô một con tôm hấp được bóc vỏ cẩn thận

-A... cảm ơn, phiền bạn quá

Ngô thiếu gia lạnh lùng ngao mạn im lặng không lên tiếng, có điều cứ 3 phút 1 lần chén của Vân Hương lại xuất hiện món mới. Thủy Nguyệt khẽ nói vào tai Bảo Trân ngồi cạnh đang “nhiệt tình” gặm cang ghẹ

-Xem ra tên này cũng thuộc dạng si tình

Ầy, hạnh phúc nhất chính là ăn xong có 2 chàng đẹp trai nhà giàu đứng ra thanh toán hết ==]] Thủy Nguyệt ham hố chạy sang gian hàng đồ lưu niệm, chọn mấy món quà cho Tổ Như và Khánh Nhật

Cô nàng Bảo Trân lượn lờ vài vòng trong cửa hàng, cuối cùng dừng lại trước một chiếc gương soi trang trí bằng vỏ sò

-Đẹp quá! Đem tặng cô bạn cậu được không Thủy Nguyệt?

-Woo, mua 4 cái đi! Tổ, cậu, Vân Hương với 1 cái đem tặng hahaha. Coi như mấy đứa mình xài đồ đôi

Thủy Nguyệt có vẻ thỏa mãn với suy nghĩ của mình, gom luôn 4 cái

-Vân Hương được Ngô thiếu gia theo đuổi thật là thích! Xem ra rất chân thành đó

2 cô nàng tự nói tự cười với nhau, chỉ có Vân Hương lặng lẽ chọn quà. Không hiểu sao mỗi lần nhắc đến Minh Vũ, đôi mắt Vân Hương lại bộc lộ chút gì đó khác lạ, chẳng biết là vui hay buồn

Buổi chiều...

Khác mấy nam sinh cùng trang lứa, Minh Vũ chẳng chút hứng thú ngắm con gái khoe dáng với mấy bộ đồ tắm; anh ngồi cạnh Tử Phong... mà mắt thì chăm chú nhìn Vân Hương đang nghịch cát xây lâu đài, thỉnh thoảng còn mỉm cười dịu dàng.

Với áo thun và quần jean dài đến đầu gối, Vân Hương không có ý định để lộ da thịt của mình quá nhiều

Cảm nhận cơn gió lồng lộng thổi mát tâm hồn, Thủy Nguyệt chậm chậm bước trên bãi cát trắng mịn, nhìn ngấm màu xanh của đất trời hòa với màu xanh của biển cả, núi non. Cứ 5 phút cô lại lén lút quan sát “phu quân” đang ngồi trên cát đọc sách với y phục chỉnh tề, thật không hiểu anh ra biển làm gì nữa

Sóng vỗ miên man, cát trắng hiền hoà. Khuôn mặt Tử Phong đẹp hơn cả thiên thần, ngón tay mềm mại của anh đang nâng niu trang sách, đôi lúc mấy sợi tóc trước trán bị cơn gió đùa nghịch thổi bay

Hic! Thật là... không thể không động lòng đi

Từ phía xa, Đàm Uyên Linh xuất hiện với bộ bikini màu đỏ như khiêu khích ánh nhìn của những nam nhân bên cạnh. Đẹp, quả thực rất đẹp, sắc sảo từ khuôn mặt đến dáng người; Thủy Nguyệt cắn môi đưa ra câu nhận xét thật lòng. Cô ta càng lúc càng bước tới gần Tử Phong, sau đó mỉm cười ngọt ngào, ngồi xuống cạnh anh

-Hừ, biết ngay mà, cố tình đến bắt chuyện

Tự dặn mình không nhìn về hướng đó nữa, Thủy Nguyệt bước chậm chậm trên cát, đưa chân đá vung mấy con sóng lẫn tăn đổ ập vào bờ đánh tung bọt trắng xóa.

Phía trước chừng 10 bước, Thẩm Minh đang ngồi cười đùa với 5, 6 thiếu nữ xinh đẹp gọi cảm. Anh mặc đúng chiếc quần bơi màu đen để lộ thân hình đẹp hoàn mỹ, hơn nữa khuôn mặt lại sở hữu những đường nét nam tính sáng ngời, các cô gái chỉ cần nhìn thấy lập tức chết mê chết mệt lao đầu vào.

Trời cho anh vừa có tiền vừa có bề ngoài, sống quá vui vẻ quá đầy đủ đến mức sắp bội thực. Nhiều lúc chỉ cười vậy thôi, thật ra đối với anh tất cả như trò đùa qua đường, cuộc vui thoáng chốc... chính anh cũng không biết cái gì là niềm vui thật sự.

Trùng hợp ở chỗ, Thẩm Minh cũng là sinh viên năm đầu của Talent!

Trúc Thu nằm dài trên cát, ngón tay sơn màu đỏ khê lướt trên thân thể Thẩm Minh, mấy cô gái khác cũng dựa vào vai hoặc cột đùa với khuôn mặt điển trai của anh. Tự nhiên trong lòng Thẩm Minh nảy sinh cảm giác chán ngán, anh đưa mắt dò một lượt xung quanh, tìm kiếm thứ gì đó mới mẻ

Người con gái với chiếc khăn bông che đi nửa thân trên, vô tình để lộ đôi chân thon dài trắng nõn nà; cô bước đi ngang mặt anh, nhưng không hề để tâm xung quanh, chỉ ngây ngô đùa nghịch với con sóng.

Đúng thật trái đất tròn, không ngờ hôm nay Thẩm Minh gặp lại tiểu mỹ nhân đã tát mình ở Đông Phương. Anh nhếch mép cười đầy ẩn ý, rất nhanh đứng dậy tiến về phía Thủy Nguyệt, mặc kệ thái độ ngạc nhiên của Trúc Thu và những cô nàng kia

42. Chương 42

Đánh nhau! -Nhỏ! - Thẩm Minh lên tiếng gọi

Giật mình, Thủy Nguyệt nhìn trái nhìn phải cố định vị nơi phát ra âm thanh đó

-Ở đây! Bé con

Cô quay đầu ra phía sau, mái tóc đen óng tinh nghịch ôm lấy gương mặt mỹ miều khiến tim Thẩm Minh bỗng chốc đập cuồng loạn không kiềm chế nổi.

Thủy Nguyệt thoáng một nét kinh ngạc, đôi mắt ngây ngô đẹp long lanh, như có tia sáng tuyệt vời vừa lướt qua. Mỗi lần gặp, Thẩm Minh lại phát hiện một sự mới mẻ ở dung mạo kia

-Gi?

Đôi mi dày khê rung rinh, Thủy Nguyệt nhìn mặt một cách đáng yêu, hình như không mấy hoan nghênh sự xuất hiện của anh.

Thẩm Minh cũng nhận ra được điều đó, cô gái đứng trước mặt quả là tuyệt sắc giai nhân, khó trách luôn kiêu ngạo, thậm chí đôi đồng tử đen láy ấy chưa hề nhìn anh quá 10 giây

-Lần trước cô tát tôi - Anh cố tìm ra cái gì đó để giữ chân cô

-Thì sao?

Đâu quan tâm người con trai trước mặt, Thủy Nguyệt khẽ đưa mắt nhìn về phía Tử Phong, anh vẫn đang đọc sách, Đàm Uyên Linh ngồi bên cạnh nói nói cười cười >"< (nóng=" máu=" không=" kia=" ">

-Đang nhìn người khác?

Không thu hút được sự chú ý của đối phương, Thẩm Minh có chút bực tức. Anh bắt đầu cảm thấy giá trị của mình bị tiểu mỹ nhân kia tùy tiện hạ thấp rất nhiều. Thủy Nguyệt tính quay mặt bước đi thì bị Thẩm Minh kéo lại. Trong thoáng chốc, cô đã trong vòng tay của anh

-Buông ra, muốn gì hả? - Thủy Nguyệt giật cả mình, cô vùng khỏi bàn tay rắn chắc kia nhưng vô ích, người con trai này quá mạnh

Một cách điều luyện, anh áp sát gương mặt của mình vào Thủy Nguyệt, tính tặc cô cảm giác nồng cháy từ bờ môi, như cách anh vẫn thường áp dụng với những đứa con gái khác.

Đối với Thẩm Minh, sự hứng thú về thể xác cũng là một phương thức bắt con tim rung rinh, chẳng lẽ cô có thể cưỡng lại sự say đắm trong nụ hôn hoàn hảo của anh?(sao chàng ta tự tin thể không biết)

Nghe tiếng la của Thủy Nguyệt, Vân Hương vội đứng dậy tính chạy đến thì thấy Tử Phong đã lao ra

-Buông tay

Với tốc độ nhanh như chớp, bàn tay chưa tới nhưng đã nghe gió rít, quét ngang mặt Thẩm Minh rất bỏng. Anh ta choáng váng buông Thủy Nguyệt, ôm lấy khuôn mặt vừa trúng đòn.

Tử Phong kéo Thủy Nguyệt về phía mình, cẩn thận “quấn” cô lại trong chiếc khăn, gò má hồng hào áp sát vào bờ vai ấm áp của “phu quân”... Thủy Nguyệt sung sướng tim muốn rơi ra ngoài

-Phong

Cô khẽ gọi, trong mắt rõ ràng chỉ hướng đến mình Tử Phong

-Em không sao chứ?

Thủy Nguyệt đọc được trong mắt anh sự lo lắng, vội lắc đầu. Tử Phong vuốt nhẹ lên mái tóc mềm như sợi tơ.

Ban đầu chỉ có vài người ồ lên ngạc nhiên, ít phút sau phát hiện đại công tử của Đoàn gia là nhân vật chính, dường như tất cả sinh viên của Talent đều tập trung lại một chỗ Nhìn thấy Tử Phong ra tay, Trúc Thu và mấy cô nàng kia đứng yên như tượng đá, mới nãy còn anh em ngọt ngào với Thẩm Minh giờ anh gặp chuyện lại không dám có bất cứ thái độ gì

-Anh Tử Phong! Anh Tử Phong kìa!

-Anh ấy đánh Thẩm thiếu gia

-Cô gái đứng bên cạnh anh Tử Phong là ai vậy?

-Chuyện gì thế? Giành mỹ nữ hả?

-Anh Tử Phong cũng chú ý đến con gái cơ à? Lạ thật đấy!

-Im hết đi! Tránh ra!

Sau câu nói này, đám đông lập tức tản ra, im phăng phắc. Minh Vũ dắt Vân Hương bước vào, cô vội chạy đến gần Thủy Nguyệt, lúc này Tử Phong mới yêu tâm thả lỏng tay mình, nhưng có vẻ như heo ngốc vẫn chưa muốn rời bờ vai ấm của “phu quân” * _ *

-Cậu không sao chứ?

-(lắc đầu) tớ không sao Vân Hương

Đàm Uyên Linh cũng đang chăm chú quan sát tình hình, nghe ngóng đám sinh viên B1 xầm xì to nhỏ

-Thì ra anh Tử Phong nhường Trang Vân Hương cho Ngô thiếu gia để đến với Châu Thủy Nguyệt

-Đúng rồi, anh Tử Phong và Ngô thiếu gia là bạn thân mà. Hơn nữa cả Vân Hương lẫn Thủy Nguyệt đều là siêu cấp mỹ nữ, ngang hàng với nhau, có gì là không thể

Uyên Linh không chút cam tâm, thấy đôi mắt đẹp của Tử Phong dụ dăng nhìn Thủy Nguyệt, bản thân cũng mong muốn được như vậy

-Ngô thiếu gia nhất định sẽ xen vào. Sắp có đánh nhau to đấy

-Cuộc chiến của những người có quyền lực

-Xem ra tên họ Thẩm đó yếu thế hơn rồi, haha đáng đời

-Chưa bao giờ thấy anh Tử Phong ra tay, quá bất ngờ

-Anh Tử Phong đẹp trai phong độ vô cùng

Tấn công trực diện nhưng Tử Phong lại rất nường tay, Thẩm Minh chỉ hơi choáng một lúc

-Đoàn Tử Phong đúng không? - Thẩm Minh trừng mắt, đưa cái nhìn như đóm lửa đỏ rực về phía đối thủ

-Ba chữ đó để mày tùy tiện gọi à?

Minh Vũ cao ngạo lên tiếng, dám hiếp đáp phu nhân của Tử Phong, chuyện này đúng thật không thể dễ dàng bỏ qua.

Thẩm Minh không để ý xung quanh, tung nhanh một cú đá thẳng vào ngực đối thủ. Tuy hơi bất ngờ nhưng Tử Phong vẫn đủ khả năng ứng biến, nhanh nhẹn đỡ được

Liên tục nhiều đòn thế hiểm hóc, Tử Phong vẫn có thể vô sự

-Kết thúc đi Tử Phong! Tránh đòn hoài làm gì!

Minh Vũ đứng bên ngoài hào hứng, bình thường Tử Phong toàn dùng phép thuật đối phó bọn yêu quái, lâu quá mới có dịp chứng kiến anh sử dụng khả năng của bản thân

Nóng máu, Thẩm Minh nhào tới muốn đâm thẳng chân thủy của Tử Phong. Thủy Nguyệt chưa kịp điều chỉnh suy nghĩ của mình đã nhìn thấy “phu quân yêu quý” phản đòn chớp nhoáng bằng cách tung một cú đá, đồng thời lộn người xoay 180 độ...

Anh dùng lực dồn xuống gót chân trụ, đồng lúc lực ở chân đá cao phát huy tối đa uy lực, khiến cú đá bay vừa bất ngờ lại vừa chắc chắn. Thẩm Minh trúng đòn ngã xuống @_@

-Á! Cú đá bay! Đẹp hết sức

-Trời! Trước giờ nhìn anh Tử Phong nho nhã thế kia, cứ tưởng công tử bột chỉ lo học hành, thật không ngờ...

-Phong ca lợi hại quá!

Minh Vũ cười nhạt, nhìn về phía Thẩm Minh:

-Muốn thắng bạn tao còn phải luyện tập nhiều hahaha tưởng ai cũng cân bằng thân thể một cách có tính toán ở cú đá bay được như Tử Phong à?

Uyên Linh cũng như các sinh viên khác, ngây dại vì cảnh tượng trước mắt, Tử Phong y hệt một huyền thoại, hoàn hảo đến mức khiến người ta phải ngưỡng mộ

-Phong ca, anh giỏi quá

Cô gái này vừa bước đến gần, Thủy Nguyệt đã cảm thấy trong lòng khó chịu như bị kiến lửa đốt

-Chúng ta về đi, Thủy Nguyệt-Tử Phong không quan tâm lắm, đưa mắt nhìn “phu nhân” của mình, ánh mắt dụ dăng

Heo ngược chính là bị câu nói và thái độ đó làm sướng điên người

Cuộc đời Thẩm Minh lần đầu thất bại thảm hại như vậy. Xem ra sau này sẽ có nhiều sóng gió @_@

43. Chương 43

Quan tâm anh Đánh nhau dĩ nhiên là sẽ bị kỷ luật =”= Thầy chủ nhiệm tuy không muốn lắm nhưng cũng phải làm theo luật, thông báo cho gia đình của Tử Phong

-Tử Phong, con đang làm cái gì vậy hả? Đánh nhau với bạn học?

Đúng như dự đoán, Đoàn Tử Du quả thật rất phẫn nộ khi biết sự việc ở biển Ngạo Long. Tử Phong còn bị kỷ luật hạ hạnh kiểm nữa, lớn chuyện rồi đây. Thủy Nguyệt đưa ánh mắt cầu cứu nhìn mẹ chồng, Hoàng Giao vội kéo con trai về phía mình, sợ Tử Phong bị ăn đòn

-Thôi mà Tử Du, con nó lần đầu phạm lỗi ở trường...

-Phu nhân đừng nói giúp nó, hôm trước học xong nó có về đâu, để Thủy Nguyệt ở nhà một mình suốt mấy tiếng đồng hồ. Lần này lại gây ra chuyện như thế, làm sao ta có thể nhắm mắt cho qua?

-Bớt giận mà cha

Tử Quỳnh nín tay lão gia, nhưng ông vẫn kiên quyết trừng phạt Tử Phong

-Đem roi ra đây

Lão gia vừa nói xong câu này Thủy Nguyệt đã bay về phía Tử Phong, ôm lấy người anh

-Không, đừng đánh, đừng đánh mà >”

-Con tránh sang bên đi Thủy Nguyệt

Người làm đem roi lên thật, sắc mặt Tử Phong không chút thay đổi, anh cúi người xuống, không hề có ý phản kháng lại

-Không! Không được!

Thủy Nguyệt ôm lấy anh, nhất quyết không buông tay ra. Thấy vậy Đoàn lão gia hạ giọng một chút

-Tử Phong, ta muốn biết lý do

Tử Quỳnh và phu nhân vừa thở nhẹ một hơi... đã như đóng băng khi nghe “câu trả lời” của Tử Phong

-Do con ra tay trước. Cha muốn đánh thế nào cũng được nhưng con không hối hận

-Con nói cái gì?

Đoàn Tử Du giật phăng cây roi, toan quất xuống vai anh

-Aaaa

Chú thích: tiếng la của Thủy Nguyệt (mặc dù chưa có chuyện gì xảy ra)

Không cần suy nghĩ, không cần đeo mặt nạ đáng vẻ đoan trang dịu dàng của tiểu thư đài cát, nhanh như chớp cô đã gào lên muốn bề nhà

-Cha! Không phải tại anh ấy đâu! Không phải đâu! Cha đừng đánh Tử Phong

Nhìn Thủy Nguyệt như con mèo giơ móng vuốt bám chặt mình, Tử Phong cố đẩy cô ra

-Em đứng lên đi, trúng em thì sao?

-Không! Chết cũng không buông! >__

Nói xong câu này, lập tức đưa ánh mắt long lanh chân thật nhìn cha chồng mình, giọng Thủy Nguyệt nhỏ nhẹ, ngoan hiền hết sức, y hệt sinh vật vô hại nhất thế giới

-Cha! Tên đó đáng ghét lắm, hấn ăn hiếp con, xem bề gãy tay con luôn, Tử Phong bảo vệ con nên mới đánh hấn mà >”< nếu=“” giờ=“” này=“” con=“” đã=“” trong=“” bệnh=“” viện=“” rồi=“” đó=“”>

0_o Sao lại có thể xạo trắng trợn như thế kia chứ

-Có chuyện đó sao? - Nghe những lời này, Đoàn Tử Du không khỏi chau mày

Ầy! Có hiệu quả à? Xem ra nên tiếp tục vẽ cho câu chuyện thêm sống động

-Thật mà cha, huhu không lẽ cha không tin con? Con là nạn nhân mà, rất nhiều bạn học cũng có thể làm chứng. Lúc đó không có Tử Phong chắc con khó thoát

Thủy Nguyệt nói cứ như thật, chính bản thân cô cũng tự hỏi trình độ tự sướng này là được vị cao nhân nào truyền đạt @.@

-Trời! Tên đó thật quá đáng, đánh là đúng lắm - Tử Quỳnh nghe chị dâu nói, nửa tin nửa thật nhưng cũng ráng phụ họa thêm

Xem ra lợi thế nghiêng về phe ta haha! Hoàng Giao phu nhân giật cây roi trên tay lão gia:

-Đã nói rồi mà, ham đánh con mình lắm, nhìn nó đau thì vui lắm hay sao đó >_

...!

Cuối cùng cũng có kết thúc êm đẹp, Đoàn Tử Du ngời hân cơn giận, ôn hòa lên tiếng

-Không, con...

-Lại tính nói cái gì? - Thủy Nguyệt nhanh chóng dắt phu quân mình vào phòng, những phát ngôn của anh lúc nào cũng khiến mọi người lạnh xương sống

Cảm giác được “vợ yêu” nắm tay kéo đi như vậy... quả thật rất vui, rất ấm áp

-Anh xin lỗi

Vừa đóng cửa phòng lại để họp kín, Tử Phong đã lên tiếng trước. Thủy Nguyệt nghiêng đầu không hiểu lắm

-Về việc gì cơ?

-Nhìn thấy cậu ta vô lễ với em... anh không kềm chế được

-???

-Hôm nay anh làm vậy... sau này đi học, chắc chắn sẽ có tin đồn về anh và em. Anh không thể giữ đúng lời hứa, anh xin lỗi

Quay đi nơi khác, tiểu thư góc không muốn bị bắt gặp gương mặt đỏ bừng lúc này

Tử Phong nói là anh ý không muốn để người khác hiếp đáp mình haha ^^ giữ lời hứa nữa chứ... thật là đáng yêu mà

-Thật ra trong lớp anh nói chuyện với em cũng đâu có sao

-Nhưng em đã nói...

-Bây giờ em rút lại, không được hả?

Hít một hơi thật sâu, Thủy Nguyệt ngang ngược nhìn anh, không ngờ ánh mắt Tử Phong chợt toát lên một niềm vui như trẻ con, tản mát nụ cười ôn nhu câu hồn đoạt phách a

~ -Thật sao? Khỏi phải tiếp tục giả vờ không quen biết...?

Á á á lớn chuyện rồi, lớn chuyện rồi, khuôn mặt này cũng rất đẹp trai, nụ cười này có thể giết người đó Phong ca =”=

-Ừm...(đỏ mặt)

Phòng 2 người, chợt nhiên tĩnh lặng đến lạ kỳ, Thủy Nguyệt không dám ngược mặt nhìn người con trai đang ngồi bên cạnh nữa, cô sợ mình sẽ bị nét quyến rũ của anh làm cho xị máu mũi mất

Ầy ầy ầy... không ổn không ổn >_< đổi="” chủ="” đề="”>

-Nãy giờ em không để ý... sao tay anh lạnh quá vậy?

Chẳng là lúc nãy kéo anh đi vô tình phát hiện =“= Tử Phong mỉm cười nhìn khuôn mặt ngây thơ của “vợ yêu”

-Anh không sao

...

-Ừm... thôi cũng trễ rồi, hôm nay đi chơi cả ngày chắc em mệt lắm, ngủ sớm đi

Tử Phong tháo đồng hồ đeo tay ra, đặt lên bàn. Thủy Nguyệt nằm trên giường đợi anh rất lâu, không ngờ vị đại ca này tắm xong thì “ngựa quen đường cũ”, lại đến chỗ sofa đặt lưng nằm xuống

-Anh thích sofa?

Cổ tình hỏi để kéo anh lên ngủ cùng, không ngờ người phu quân hiền lành lại thành thật trả lời

-Anh ngủ ở đâu cũng được

Dám nói câu ấy, thật tức chết mà... Xem ra chỉ có một phía muốn đình chiến, chẳng lẽ đến lúc cô chấp nhận từ bỏ buổi offline đó phu quân mới chịu ngủ trên giường?

-Ừ, đi ngủ

Tôi là tôi nhất định không thua anh đâu nhé Đoàn Tử Phong, anh muốn nằm đó thì cứ tự nhiên, offline Bá Vương Kiếm tôi sẽ đi cho bằng được

-Em ngủ ngon Thủy Nguyệt

...chuyện này là sao chứ?! Còn nói ra câu đó được, không biết mình đang tức điên à? >_< thủy="” nguyệt="” nằm="” trên="” giường="” lắm="” lắm="” thật="” rất="” muốn="” gào="” thét="” thật="”>

30 phút sau

Tình hình là Châu tiểu thư không ngủ được, cứ trần trọc nghĩ về chuyện đi offline, sau đó liên tưởng đến Đàm Uyên Linh

-Không lẽ... vì cô ta mà thích nằm ghế sofa hơn là nằm với mình? Cô ta rõ ràng đã dạy hư Tử Phong, làm anh thấy mình giận cũng không thêm đến làm huê >”

Úc chế! Quá ức chế! Nói thế thôi, chứ heo ngốc cuối cùng mặt dày, lết xuống cạnh anh

44. Chương 44

Rất thích ông xã

Tử Phong đã say giấc rồi

Mắt đẹp, mũi đẹp, môi cũng đẹp... Thủy Nguyệt chăm chú ngắm phu quân, không kìm được lấy tay đùa nghịch mấy sợi tóc đen óng trước trán. Nhiệt phả lên tay, cô phát hiện Tử Phong đang sốt

-Nóng quá... Trán anh ấy... nóng ran

Đôi mắt màu hổ phách có chút mơ màng, nửa mê nửa tỉnh

-Em chưa ngủ sao?

-Anh bệnh mà không nói em biết, còn muốn nằm sofa, ghét anh quá

Thủy Nguyệt vẫn chưa nói xong thì ai kia đã thiếp đi

Hình như anh chịu đựng cũng khá lâu rồi, bây giờ rơi hoàn toàn vào trạng thái mê man, không còn sức gượng dậy trả lời nữa. Xem ra người ngoài hành tinh thì cũng có da có thịt, bây giờ cơ thể cũng đang phát sốt đầy thôi, có khác gì mình đâu

-Đã bệnh còn ham ra biển, không chịu ở nhà nghỉ cho khỏe >__

Đoàn Tử Phong! Tốt nhất anh đừng để tôi biết anh vì con nhỏ bikini đỏ đó mà đi ra biển nhé

Heo tí tí à, bạn nghĩ anh ấy cũng háo sắc như bạn sao

Cô pha tý nước ấm, lấy chiếc khăn lau mặt cho anh

-Bệnh mà vẫn còn đẹp trai!

Heo ngốc vừa chăm sóc vừa tranh thủ ngắm anh; lông mày dày, sống mũi thẳng tắp, đôi môi hơi tím tái nhưng vẫn rất gợi cảm... đúng là nhìn đến 100 1000 lần cũng không thấy chán.

Thật là thật là háo sắc mà

Thủy Nguyệt biết thế nhưng vẫn cố nhìn thêm chút nữa, không có ý hối cãi =]] Tử Phong vẫn còn sốt cao, không hiểu mơ màng thế nào, đã để những lời nói này lọt vào tai “phu nhân”

-Ừm... thật ra anh nói dối... anh không thích sô pha chút nào... chỉ là... hôm nay anh ngủ trên đó sẽ lấy bệnh cho em mất

Thời gian như ngưng đọng lại

Con tim nhỏ bé kia chợt hẫng mất nhịp đập

Là sợ lấy bệnh ỉnh sao?

Đã bao nhiêu ngày trôi qua anh ngủ ở đây nhỉ? Hẳn là lạnh lẽo lắm, khó chịu lắm

Tử Phong ngốc!

Thì ra anh luôn nghĩ cho cô...

Ngừng những suy nghĩ của mình lại, cô pha tý nước gừng ấm, sau đó lết xuống bếp nấu... cháo thập cẩm (biết cả món này kia à) Tử Phong nằm yên ở đó, mất hết ý thức, trán nóng hổi mà tay chân thì hết một tảng băng.

Lúc chiều anh cũng ăn no rồi, nên bây giờ uống thuốc hạ sốt chắc không sao, nói rồi heo ngốc khẽ gọi phu quân

-Anh... dậy uống thuốc nà

Người Tử Phong chẳng còn chút sức lực, thậm chí anh không mở mắt ra nổi nữa, cứ rơi vào trạng thái mơ màng

-Anh đừng có hiểu lầm, không phải là em lợi dụng anh đâu nhé! Là tại anh không ngoan ngoãn uống thuốc, em phải dùng biện pháp mạnh

Nói rồi Thủy Nguyệt bỏ mấy viên thuốc vào miệng mình...

Sau đó

Áp vào miệng anh...

Uống ngụm nước... rồi cho luôn nước vào miệng anh

...

Nước trào vào mũi, anh ho sặc sụa Cách cứu người của Thủy Nguyệt quả thật đáng sợ

-Không sao chứ? - Cô vỗ vỗ vai anh, Tử Phong cuối cùng vật vã lắm mới tống hết nước ra khỏi mũi mình, khổ sở lên tiếng

-Ừm... không... không sao.... Nhưng... em đổ nước vào mặt anh hả?

-Đổ cái đầu anh đó!

Thủy Nguyệt nghiêng rặng, đưa nước gừng nóng cho anh

-Có thể không uống không... Thủy Nguyệt, anh ghét gừng lắm @@

Nhìn ly nước gừng, rồi nhìn “phu nhân” ngồi bên cạnh, anh khẽ chau mày, quả thật đây là thứ Tử Phong rất ghét

-Ghét cũng phải uống, ai bảo anh bị bệnh

Xem ra không thể chống lại rồi == Tử Phong nhăn mặt, cố gắng nhấp 1 ngụm, khuôn mặt này quả thật giống người bị ép làm việc mà mình không thích ==]]

-Mum mum, há miệng ra nào

Heo ngốc mỉm cười, dứt cháo cho anh ^^

~

Cô là đang chăm sóc anh sao... Một cảm giác ấm áp lan tỏa tận tâm hồn, nhẹ nhàng ôm ấp trái tim lạnh giá của anh lại

Đôi mắt cô trong như nước hồ thu, lấp lánh như Ruby ngọc bích, dịu dàng nhìn anh

...lòng Tử Phong nóng như bị thiêu đốt

Nếu không phải giới kìm chế, anh đã ôm lấy Thủy Nguyệt, làm theo bản năng...

-Phiền em quá, em không mệt hả? Đi cả ngày mà...

-Lại bắt em ngủ sớm chứ gì? (liếc)

Xem ra sự dịu dàng kia chỉ trong tích tắc thôi ^^

-Anh không có ý đó đâu - Tử Phong vội thanh minh

-Thích một mình chịu đựng quá ha! Bệnh cũng không nói (lại tiếp tục liếc)

-Em cứ nhìn anh như vậy... sao anh dám ăn T__T

Trời đánh tránh bữa ăn, thôi tạm bỏ qua vậy! Cô bật cười nhìn phu quân, chậm rãi dứt hết chén cháo

-Hôm trước anh dầm mưa à?

-Vì đợi mãi mà em không tới - Tử Phong trả lời, đôi mắt mang một chút buồn nhưng tuyệt nhiên không có ý oán trách

...Thì ra là đợi cô thật, tuy là đang vui nhưng cô vẫn muốn hỏi cho ra lẽ chuyện khuất mắt trong lòng

-Không phải anh đi cùng Đàm Uyên Linh sao?

-Là ai?

Cái gì? Anh đang đùa cô à! Cái tên này cô nhớ rất rõ trong đầu mà giờ anh ngẩn ngơ, bình thần hỏi 2 chữ “là ai”

-Mấy hôm nay anh cứ nói chuyện với cô ta, còn hỏi là ai hả? Giả ngây thơ với em chắc >__

Tự nhiên Thủy Nguyệt đứng dậy, gào to. Ấy tới giờ của đại tiểu thư rồi đây @_@ Tử Phong nghĩ ngợi một lúc mới lên tiếng

-Em muốn nói... con gái của Đàm Dực

-Ồ, anh hay thật đấy! Người con không nhớ mà nhớ người cha

Đâu đó có chút sát khí, rõ ràng cô không tin những gì anh vừa nói, nhưng Tử Phong rất bình tĩnh giải thích, vẫn không nhận ra được ai ai kia đang ghen tỵ

-Vì ông Đàm Dực ấy đang tính hợp tác phát hành một game mới theo chân “Bá Vương Kiếm”

Nghe cũng thuyết phục đó nhưng chưa xong đâu Phong ca =”=

-Thế anh với cô ta nói gì?

-Anh có nói gì đâu? - Tử Phong vẫn chưa hiểu lắm, anh không ấn tượng với cô gái kia, sao nhớ được đã nói gì T__T

-Không thích kể thì thôi (quay mặt chỗ khác)

-Anh nói thật mà

-Lúc cô ta đến lớp mình?

-À người đó có chơi Bá Vương Kiếm, đến hỏi thăm anh thôi, anh chỉ gật đầu với lắc đầu mà, có nói gì đâu
Đúng thật, lúc đó cô không nghe tiếng Tử Phong đáp lại. Nhưng mà... nhưng mà... chưa xong đâu!

-Lúc ở sân trường?

-Người đó nói Đàm Dực muốn gặp cha anh vào chủ nhật này bàn công việc

-Lúc ở biển?

-Anh cũng không nhớ nữa, anh đang đọc bài mà T__T

-Tính giấu hả?

Haizzzz! Một người thì nói chuyện chủ ngữ, vị ngữ rõ ràng, giọng nói nhẹ nhàng trầm ấm; một người lại hết sức ngang tàng, như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương

-Không phải... hình như là... nói biển đẹp, ánh mây lững lờ trôi trên bầu trời... gì gì đó. Cụ thể là... xuất khẩu thành văn, khen cảnh sắc thôi

Tử Phong có vẻ rất cố gắng dò lại trí nhớ, vị phu nhân ngồi cạnh y hết con sư tử, sắp cắn xé anh rồi

-Chỉ có vậy?

-Chỉ có vậy thôi

-Thế sao anh không đứng lên đi, nghe cô ta nói làm gì? (heo tiểu thư này ngang ngược thật chứ)

-Vì Minh Vũ lúc ấy đang nhìn Vân Hương mà, với lại ngồi đó anh quan sát được em. Đứng lên rồi... anh biết đi đâu

=.=!

Cuộc tra khảo tạm gọi là hoàn tất

-À, em còn quên 1 chi tiết! Lúc cô ta đứng cạnh mô tô anh ở trường thì sao?

-Nhờ anh đưa về

-Em biết mà, biết mà >__

-Nhưng anh đâu có chở, anh phải đi mua vé xem phim, lúc đó muốn đến công viên đợi, biết đâu em sẽ tới...

Tự nhiên không khí yên lặng quá chừng, Thủy Nguyệt cũng thôi những câu hỏi của mình, ngồi trầm ngâm khá lâu. Ngoài cửa sổ, bầu trời đêm thật đẹp, những ngôi sao nghịch ngợm chớp mắt đùa vui với ánh trăng tròn vành vạnh

Sao lại kém thông minh đến thế kia chứ? Anh ấy đợi mình cơ mà, rõ ràng đợi mình

-Em xin lỗi... để anh dầm mưa-cô thì thăm

-Anh không cho em đi offline Bá Vương Kiếm, em giận cũng đúng mà, hơn nữa sao em biết là trời sẽ mưa... có gì đâu phải xin lỗi

Thủy Nguyệt không lên tiếng nữa

Tử Phong ngồi 1 lúc, mơ hồ suy đoán là cô vẫn rất giận anh chuyện lần trước anh dọa sẽ dùng ma thuật bắt cô ở nhà

-Nếu em đi buổi giao lưu đó... anh thật không tự tin mình đủ khả năng bảo vệ cho em... Tất cả tại anh quá vô dụng, quá kém cỏi...

Anh vẫn chưa nói xong... Thủy Nguyệt cúi đầu, để những sợi tóc rơi rơi trên vai áo anh

Tử Phong vẫn vậy, vẫn đối xử tốt với cô. Anh chỉ là quá nghiêm khắc trong suy nghĩ của mình, hơn nữa, lần này anh không muốn Thủy Nguyệt đi, cũng vì lo lắng cho cô. Vậy mà cô lại giận anh, để anh ngủ trên ghế sofa, bắt anh vì mình mà dầm mưa

Nhắm mắt... cô áp môi mình lên môi của Tử Phong

Ban đầu anh có 1 chút bất ngờ, nhưng tự bản thân lại không thể kìm chế được cảm xúc, đáp lại một cách thật hoành tráng, liên tục mút mát đôi môi như cánh hoa anh đào mềm mại của cô mà không biết chán

Thủy Nguyệt ú ớ... sao từ chủ động đã chuyển sang bị động thế này

Nhưng mà... được Tử Phong hôn, thích quá thích quá =]]

Vì heo ngốc cứ ngơ ngơ mặt ra, chẳng chút phản kháng, tự do hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào say đắm... làm cho ai kia càng lúc càng nhiệt tình làm chủ tình thế. Ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Thủy Nguyệt, anh bế cô...để nằm trên người mình rồi tiếp tục đắm chìm trong cái gọi là bản năng =”=

10 phút trôi qua

Hơi thở của anh trở nên nặng nề hơn, tay anh bắt chợt muốn làm điều gì đó rất xấu xa! Tử Phong giật mình, rồi cô ra một tý, cố gắng dùng lý trí kìm chế bản thân

-Anh... anh... anh đói quá... Anh muốn ăn thêm cháo. Cháo của phu nhân rất là ngon

Thủy Nguyệt mỉm cười, bước xuống nhà lấy cháo cho anh thật. Tử Phong đỏ mặt tía tai ngồi trong phòng, nhìn thấy gương mặt ngây ngô đáng yêu của heo ngốc, anh cắn môi...

-Sao mình lại xấu xa vậy chứ >__

45. Chương 45

Lần đầu tiên làm thức ăn không ngờ được khen, Thủy Nguyệt hớn hở lập tức xuống bếp ném thử kiệt tác của mình

...

Chưa đầy 1 giây khuôn miệng nhỏ nhắn đáng yêu nhưng không giỏi kìm chế đã nhiệt tình phun ra tất cả (tội nghiệp cái nền nhà bằng đá hoa cương)

-Mặn quá! Mặn kinh khủng - Cô gào lên

Ngốc... dở như vậy sao anh vẫn ăn kia chứ

...

Thủy Nguyệt thất thần ngồi đó rất lâu

—————oOo—————

-Em sao vậy?

Không thấy phu nhân quay lại, Tử Phong bước xuống bếp xem thử, không ngờ thấy Thủy Nguyệt đang bưng nồi cháo đi đổ

-A... sao em lại bỏ? Anh đói bụng, muốn ăn mà

Tử Phong chạy đến níu cô lại. Thủy Nguyệt nhìn anh, thành thật nói (giọng có vẻ buồn)

-Khó nuốt lắm, để em nấu mì gói cho xong

-Không khó nuốt chút nào, anh thích lắm - Tử Phong vẫn kiên quyết cản cô

Nhìn gương mặt chân thành của Tử Phong lúc này, cô làm sao không chế được cảm xúc của mình đây? Có lẽ lấy được anh, quả thật là may mắn, may mắn lớn nhất trong cuộc đời cô

Một giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống. Mắt cô bắt đầu hoe hoe đỏ, Tử Phong nhìn thấy cảnh này giật mình không hiểu lý do, hỏi vội

-Em khóc à? Em sao vậy?

(lắc đầu)

-Nói cho anh nghe đi

-Không... em không sao!

Tự nhiên cô dụi đầu vào lòng anh như đứa trẻ nhỏ

-Anh đi... phải cẩn thận đó, đừng để bị thương

Cô thở thở

-Lúc đó em nghĩ... bản thân đúng là không giúp được gì... nhưng ít nhất nếu thật xảy ra chuyện, cũng có thể dắt Tử Phong bỏ chạy, nếu anh bị thương, còn có em bên cạnh

Thủy Nguyệt thút thít, ôm anh chặt hơn nữa

-Nhưng chắc gì em đã hữu ích đến thế, chỉ tự đề cao bản thân thôi. Có lẽ... em sẽ làm anh vướng bận nhiều lắm. Em... ở nhà vậy

À, thì ra cuối cùng cô ấy cũng phải nghe lời Tử Phong, không chống lại quyết định của anh nữa (hiệp đấu này Tử Phong toàn thắng a ~)

-Em thật sẽ không đi? - Tử Phong vuốt mấy sợi tóc trước trán của Thủy Nguyệt, nhìn thấy rõ gương mặt lấm lem và đôi mắt ươn ướt

-Thật, em hứa ở nhà đợi anh về

Đây là lần thứ 2 Thủy Nguyệt phải cam tâm tình nguyện thỏa hiệp điều mà mình không muốn tí nào (lần thứ nhất là đám cưới với anh), dĩ nhiên tâm trạng buồn và có chút uất ức

-Anh đã hết sốt chưa mà chạy xuống đây?

Cô áp tay mình lên trán anh, lo lắng hỏi, đột mắt long lanh xinh đẹp, ngàn vạn ánh sao trên bầu trời cũng khó sánh được. Quan trọng hơn, chính là cô dùng tấm lòng mà nghĩ cho anh, bảo làm sao Tử Phong có thể sắt đá không động lòng?

Yên lặng nhìn ngắm cô một lúc lâu, Tử Phong cuối cùng cũng lên tiếng

-Anh sẽ bảo vệ cho em

Lời nói... dù rất nhỏ... cũng khiến người ta động lòng

Anh biết cô vợ siêu cứng đầu này có khuyên cũng vô ích, nhưng đi offline thật sự quá nguy hiểm, nếu tất cả chỉ là cái bẫy thì sao? Thủy Nguyệt không có phép thuật, vậy chẳng khác gì anh biết cô vào chỗ chết mà không can?

Lúc đó nhất quyết không thuận ý, nhưng bây giờ... cô ngoan ngoãn nghe theo anh, khóe mắt lại rưng rưng thế kia... biết chắc là cô buồn lắm

Anh không muốn làm Thủy Nguyệt buồn đâu, cô khóc anh càng đau lòng

-Em nhất định phải cẩn thận, chuyến đi này không an toàn chút nào đâu

-???

Thấy heo ngốc chưa hiểu ý mình lắm, Tử Phong nói thêm

-Anh sẽ ở bên cạnh bảo vệ em, không để em bị thương

-Tử Phong...? Anh... cho em đi cùng anh à?

(khẽ gật đầu)

-Hoan hô, hoan hô Tử Phong

Thủy Nguyệt dụi đôi mắt đen láy, ôm cổ Tử Phong, hét trong vui sướng =]]

-Phu quân là số 1

(này... anh là đang phải kiềm chế, em có biết không?)

Thủy Nguyệt ôm anh rất lâu, tận hưởng cảm giác ấm áp len lỏi trong tâm hồn

-Nhưng... anh với Đàm Uyên Linh... không có gì thật chứ? - Nhớ lại chuyện quan trọng, cô nhăn mặt dò hỏi

-Không có đâu, sao em lại nghĩ vậy? - Tử Phong ngạc nhiên không hiểu, cô gái đó là gì mà làm Thủy Nguyệt chú ý đến vậy chứ?

@@! Là vô tâm hay ngây thơ đây

~ -Ai mà biết... anh không thích... xxx với cô ta à? (rất vô tư nói)

Nhưng sự ngây thơ đó làm mặt Tử Phong đỏ như gấc

-xxx? Em học của ai vậy? Sao anh lại xxx với người đó chứ?

-Anh đừng có dễ dàng em nha-Thủy Nguyệt nũng nịu

-Em có biết xxx là gì không Thủy Nguyệt? (không hiểu ai đã dạy hư cho phu nhân của anh nữa)

-Biết chứ! Là vui vẻ với nhau chứ gì! Có phải vì cô ta đẹp hơn em không? Sao anh không xxx với em?

~Vui vẻ với nhau, sao anh không xxx với em...? Trong đầu Tử Phong không tự giác lặp lại y hệt lời cô vừa thốt ra

-Em đang nói cái gì vậy Thủy Nguyệt? (anh sượng người, mặt bình tĩnh hỏi)

-Em cũng muốn xxx nữa

...

...

...

Khuôn mặt cô ngây thơ như vậy, không ngờ có thể đơn giản dễ dàng nói ra những câu đó ~ a a a a a a.
Rốt cuộc anh nên có phản ứng gì đây?

Heo tỷ tỷ à? Nàng có biết nàng đang nói gì không? Là dạy hư anh ấy đấy, sau này đừng hối hận a ~

46. Chương 46

Ông xã... xxx là cái gì Con heo ngốc tính nói thêm câu gì đây

Chẳng hiểu tại sao đột nhiên mình bị đè xuống

Trong gian bếp thật to, ánh đèn nhỏ xíu mờ ảo, ai đó tự nhiên mút mát đôi môi bé nhỏ của vợ mình

Càng hôn càng thuần thực, càng hôn càng nảy sinh ham muốn, khó mà khống chế được

Ai đó bị đè, nằm dài trên nền đất, bị hút mất oxi, đỏ mặt tía tai đầu óc quay cuồng choáng váng. Chiếc lưỡi mềm mại kia tự nhiên phóng khoáng chu du bên trong, đã hoàn toàn gạt bỏ hết sự e dè ngượng ngập vốn có

Anh lúc này chỉ muốn “yêu” cô theo bản năng của mình

Tử Phong từ lúc nãy trên phòng đã không kiềm được, thật rất muốn làm điều gì đấy, bây giờ cô lại nói như thế, khác gì cổ vũ anh tiếp tục?

Anh không tiến tới thì có phải không còn là con trai không (tác giả: gật gật gật)

Nhưng...

Khoảnh khắc anh chú tâm như vậy, lãng mạn như vậy, say đắm như vậy lại bị con heo ngốc một chiêu phá banh (dao kéo bom lựu đạn đây ạ ~ mọi người ném thẳng tay)

Thủy Nguyệt chẳng hiểu lý do gì dẫn đến hành động của Tử Phong, chỉ đơn giản được anh hôn thì thích, nhưng anh hôn cô lâu như vậy, không chỉ không hô hấp được mà còn bị thân người anh toàn bộ đè lên thật rất nặng a

~ Đến lúc hết sức chịu đựng, dĩ nhiên đẩy anh ra, thở dốc như sắp chết đến nơi

-Ngạt... ngạt thở! Anh... anh... anh... đói đến muốn ăn môi em?(rất ngây thơ hỏi)

...một câu nói có thể làm người ta từ thiên đường rơi hẫng xuống địa ngục, quá lợi hại!

Tử Phong đỏ mặt, vội đứng lên, chau mày biểu cảm khó chịu (tự hiểu a, con trai lúc kiềm chế nó thế hắc hắc)

-A... anh giận sao? Làm lại... làm tại (hít vào thật sâu) Em muốn được Tử Phong hôn a ~không thở được cũng không sao-Cô như con mèo ngốc bám lấy anh

-Em muốn tiếp tục?

-Ừm, tất nhiên rồi

Thủy Nguyệt cười tươi, tiến đến gần môi anh. Mà hình như chỉ chạm vào thôi thì không đủ, đôi môi quyến rũ hơi thở ngọt ngào của phu quân

Thủy Nguyệt rất thích hôn nha

~ -Ừm... ừm... (không quên phụ họa thêm âm thanh)

Tiếng rên khẽ của cô chẳng khác gì khích lệ anh làm điều xấu

Chuyện gì đến cũng đến, cuối cùng tay anh cũng vô thức chạm vào da thịt cô. Trước tiên là cái eo nhỏ nhắn đáng yêu, sau đó... đi tiếp lên trên

Ầy... Thủy Nguyệt nổi da gà, nhưng vẫn đang tận hưởng nụ hôn say đắm của anh

Không hiểu sao lúc đó Tử Phong cảm thấy rất nóng, rất muốn cởi mấy chiếc nút áo của mình ra. Rồi sẵn tiện... cởi giúp cô lớp vải vướng víu kia

...

Thôi đủ rồi, dừng lại đi Tử Phong, hư hỏng quá sức rồi đó

>_< anh=“” đọc=“” thoại=“” nội=“” tâm=“” sau=“” đó=“” tự=“” rút=“” tay=“”>

-Ừ... anh xin lỗi... không hiểu sao anh lại...

Con heo ngốc vẫn chẳng hiểu gì cả.

-Đang rất thích mà, cụt hứng quá đi

-Muốn tiếp tục?

-(gật đầu)

-Em suy nghĩ kỹ chưa?

-(gật đầu lia lịa)

...

-Đã chuẩn bị tâm lý rồi?

-Còn phải chuẩn bị nữa hả? Chỉ là vui vẻ thôi mà

0_o Chỉ là vui vẻ thôi mà ?_?

Tử Phong cốc vào đầu cô

-Ui! Sao lại đánh em? (ôm đầu mím môi)

-Em học hư của ai vậy hả >_< em=“” có=“” biết=“” nghĩa=“” của=“” 2=“” chữ=“” vui=“” vẻ=“” đó=“”>

-Thì là làm gì đó cho cả 2 cùng vui! Có phải là tặng nhẫn hay dây chuyền đôi không? Cùng đi xem film hay là cùng ăn bánh kem trong ngọn nến?

Choáng váng a ~

-Không phải (nổi nóng)

Thật thật thật thật rất tức

Em em em em rốt cuộc muốn trêu chọc anh sao? Muốn làm anh nổi giận, được, em giỏi lắm, em thành công rồi

(ức chế phải không chàng?)

-Chúng ta đi xem film, đi chơi với nhau đi, người đang yêu đều vậy mà? - Cô nũng nịu ôm tay anh, không biết là tâm trạng anh đang bức bối, chỉ đơn giản muốn tận hưởng cảm giác của người đang yêu

Nhạc mẫu đại nhân à, không ngờ con gái của người lại ngây thơ đến như vậy, làm sao con có thể tiếp tục nổi nóng với cô ấy đây?

-Ừm - Tử Phong gật đầu - Chúng ta đi chơi với nhau, chỉ có anh và em

-Hoan hô ông xã

~ Sau khi hết sốt, anh tự tay nấu gì đó cho cả hai. Ăn xong, thì đi bộ dạo ngoài vườn!

Trò chuyện vui vẻ với nhau một lúc, đột nhiên Tử Phong lên tiếng:

-Thủy Nguyệt, nghe anh nói, xxx chỉ có con trai có lợi thôi, con gái sẽ rất đau-anh đổ mặt

-Đau? Không phải rất vui sao?(ngơ ngác hỏi)

-(lắc đầu)

-Có đau đến mức chảy máu không?

-(đổ mặt... suy nghĩ hồi lâu... gật gật đầu)

Tiếp theo anh muốn nói chính là... “nhưng nếu em muốn với anh, anh sẽ cố gắng không làm em đau...” có điều câu này chưa kịp phun ra đã bị heo ngốc chặn họng

-Ghê quá! Em không muốn đâu >__

Em không muốn?

Em không muốn xxx với anh?

Em không muốn có em bé với anh

Đầu óc Tử Phong không tự giác hiện ra một loạt suy nghĩ, nhưng sau đó cố gắng “nuốt giận” lên tiếng

-Ngốc! Em có biết làm sao để có em bé không?

-“Quan hệ”... à? Biết! Lớp 12 đã thỉnh giáo ở môn Sinh học rồi - Cô thần nhiên đáp, tuy không hiểu lắm tại sao anh hỏi thế này

Biết quan hệ mà không biết xxx, em là muốn giở trò gì đây?

...

-Nhưng sao anh lại hỏi như vậy?-Anh muốn “lơ” nhưng heo ngốc vẫn bám theo chủ đề đó

-xxx là quan hệ đó (anh bước đi nhanh hơn)

-Ặc

Gương mặt Thủy Nguyệt 1 phút đóng băng

-Mẹ nói rất đau (vội vàng chạy theo nói)

-Thế sao anh cũng nói đau mà em không nghe anh

-Ồ... cái đó em có biết đâu

-Sau này đừng tùy tiện nghe lời người khác, biết không hả? - Tử Phong hơi to tiếng một chút (cái này là kiềm chế lắm rồi đây)

-(gật đầu lia lịa)Nếu đau... sao Đàm Uyên Linh muốn làm với anh?

-Đã nói không có mà, em nghĩ đi đâu vậy? (biểu cảm khó chịu)

-Ừm... anh nói vậy là em vui rồi

Thủy Nguyệt cười tươi, dựa đầu vào lòng anh, dưới bầu trời ngàn muôn ánh sao, nhưng cô chỉ nhìn thấy mỗi mình Tử Phong, màu hổ phách từ đôi mắt thật là đẹp. Ừ, sau này cô không nghi ngờ, không nghĩ xấu cho anh nữa, cô chỉ tin tưởng chỉ yêu quý mình Tử Phong thôi

Tử Phong ôm Thủy Nguyệt thật chặt

-Còn nữa, ai nói gì anh không cần biết, nhưng em đừng nói mình k bằng người ta >__

-Em đẹp hơn

...

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa con heo ngốc chính là đang sung sướng tận tim gan ^0^

47. Chương 47

Thủy Nguyệt và Tử Phong là đang hẹn hò a

~ Sáng chủ nhật

Chọn quần áo đẹp, sắm soi trước gương, Thủy Nguyệt thắt 2 cái bím nhỏ 2 bên, tăng tóc ngắn phía trên xõa ra ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp. Đầu tiên cả 2 dạo công viên, đến trưa cùng đi ăn và xem film

Xem film xong được Tử Phong dẫn đi thưởng thức bánh ở chewy junior, kem ở yogurt space

Tối đến thì cùng nhau chơi game, quần quýt cả ngày không chán

-Tiểu Trúc, xem ra người rất hạnh phúc?

Chúng kiến tất cả, Mẫn Mẫn cười nhạt quỳ trước thể xác Đan Thanh, ôm bàn tay buốt giá của nàng

-Ta biết người thật rất yêu ngài ấy. Nhưng người nghĩ mà xem, người lấy gì so sánh với công chúa? Nàng là vì Tư Đồ Kiến Nam mới quyên sinh, người có làm được thế không?

Trong phiên đá pha lê lạnh lẽo được phong ấn kín ở nhà chính của gia tộc họ Đoàn, công chúa Đan Thanh đang say giấc nồng bỗng rơi ra một giọt lệ

-Kiến Nam à, chàng đã thật quên thiếp rồi ư?

Tiếng nói lạnh lẽo vô hồn từ đâu vọng đến khiến Tử Phong giật mình

-Anh sao vậy? - Thấy thái độ của phu quân rất lạ, Thủy Nguyệt ngồi bên cạnh không khỏi tò mò

-À anh không sao

-Thế sao anh không gõ pass đi? Anh quên hả?

-À ừm

Tử Phong mỉm cười, nhanh chóng đăng nhập vào game. Lúc này nữ hiệp Heo tóc dài đang đứng cùng các huynh đệ trong Bang ở bản đồ Long Nhai, thấy Đại hiệp Vô Tình xuất hiện thì vẫy vẫy tay chạy tới

[Bang] [Heo tóc dài] Phu quân ơi ơi ơi... moahhh moahhh moahhh... ở đây ở đây

[Bang] [Vô Tình] ^^!

[Bang] [Sóng tình] xem ra tiến triển rất tốt ha

[Bang][Heo tóc dài] phu quân là số 1

[Bang] [Sóng tình] sến quá đi == không ngờ Thủy Nguyệt có lúc lại nói ra những câu rợn da gà như vậy. Mà heo mụp ơi, cậu biết vụ game tổ chức offline không?

[Bang] [Heo tóc dài] đừng nói cậu tính đi nha @@!

[Bang] [Sóng tình] sao lại không? Bang mình bàn tán về vụ đó mấy ngày nay rồi. Cũng là để các thành viên trong bang gặp nhau mà

[Bang] [Thần Thoại] tớ cũng tham gia nữa nà hehe. Chúng ta sắp có dịp gặp mặt rồi các huynh đệ

[Bang] [Hoa độc] sis heo và Vô Tình ca có tham gia không vậy?

[Bang] [Heo tóc dài] có ^^!!!

[Bang] [Sóng tình] Duyệt! Tớ và Khánh Nhật tham gia chủ yếu để được đến tp K gặp cậu mà

[Bang] [Heo tóc dài] chứ không phải để gặp “tướng công” à hahaha

[Bang] [Sóng tình] tướng công gì >_< ai=“” nói=“” cậu=“” bik=“”>

[Bang] [Heo tóc dài] hôm trước đi học Vân Hương kể tớ bik oài, rượu đắng cầu hôn bằng dây tơ hồng loại 3 luôn nha, ngang hàng với tên “đầu gấu” đó còn gì =]]

[Bang] [Sóng tình] khổ ghê, tớ bắt hần mua dây loại 3 mới chịu lấy, ai ngờ hần bỏ tiền ra mua thật. Tên đó bị khủng hay sao ấy

[Bang] [Tuyệt nữ] Người ta thật lòng đó chứ, đừng nói vậy tội huynh ấy

[Bang] [Tiếng Dương Cầm] Vân Hương, cậu có đi không vậy?

[Bang] [Sóng tình] À đúng rồi, cậu có đi không?

[Bang] [Tuyết nữ] Tổ không tham gia đâu, những nơi ồn ào không hợp với tổ

[Bang] [Thần Thoại] ủa phó bang mà không đi à =”= tổ rất muốn bik mặt Tuyết nữ

[Bang] [Heo tóc dài] Hi Tuyết nữ không đi, nhưng sau buổi offline, cậu ấy mời các thành viên trong bang chúng ta đến nhà hàng ăn lẩu (cười hắc hắc)

[Bang] [Tiếng Dương Cầm] Chúng ta đến Đông Phương hả?

[Bang] [Thần Thoại] Nghe tên Đông Phương có vẻ rất oách nhỉ

[Bang] [Hoa độc] gần nhà muối cũng có 1 cao ốc tên Đông Phương

[Bang] [Sóng tình] nhà muối hình như cũng thành phố S? Khúc nào vậy

[Bang] [Hoa độc] dạ gần đại học kỹ thuật Việt Trì

[Bang] [Tiếng Dương Cầm] à, biết chỗ ấy rồi, không phải trùng tên, cả 2 đều là chi nhánh của tập đoàn Đông Phương

[Bang] [Hoa độc] woo, đãi tiệc ở đó chắc là đắt lắm nhỉ

[Bang] [Tuyết nữ] chị mình làm ở đó ^^! Miễn phí mà

Không phải làm bình thường, mà là làm chủ =]] Khiêm tốn quá Hương Nhi a

~ Thủy Nguyệt xuống nhà tìm thức ăn vặt lúc quay lên nhìn thấy màn hình laptop của Tử Phong xanh xanh đỏ đỏ thật rất chói mắt

Nhanh như sóc, cô bay tới ôm lấy cổ Tử Phong

-Cái gì đây? Lạ mắt quá vậy? Bản đồ nào thế anh?

-Sắp xong rồi, em đợi tý - Tử Phong không nhìn cô, chỉ chăm chú vào trận đấu, những ngón tay phối hợp rất nhuần nhuyễn, tung chiêu quả thật vô cùng đẹp mắt

Anh chàng này lúc chơi game lại tập trung như vậy, hèn gì đứng đầu bảng xếp hạng, trong một phút tự nhiên có cảm giác bị bỏ rơi nha >”

Thủy Nguyệt vừa ngồi vào máy đã thấy thông báo của hệ thống

[Hệ thống] Chúc mừng Tổ đội đã vượt qua Thiên môn, bạn nhận được Long thú cân * 10, Tiến cấp phù * 2, mảnh mật đồ Tàng Kinh Cát tầng 9

[Bang] [Đại thiếu gia] cảm ơn cao thủ, hê hê ta thật rất nể huynh nha

[Bang] [Vô Tình] đâu có gì, bạn bè giúp nhau thôi

[Bang] [Heo tóc dài] ?_? gì thế

[Bang] [Đại thiếu gia] Huynh vừa phá xong cái Thiên môn với đại cao thủ đó hehe

[Bang] [Vô Tình] ^^! Anh có treo acc phụ nhân bên cạnh nữa

[Bang] [Heo tóc dài] ọc lợi hại vậy á?

[Bang] [Đại thiếu gia] Heo sướng rồi, được phu quân chăm sóc kỹ như thế còn gì

[Bang] [Heo tóc dài] 0_0

Nữ hiệp là lần đầu có cảm giác được nam nhân “bảo kê” nha

[Bang] [Sóng tình] Mọi người ơi vậy mình lập đội đi Sinh Tử Trận không, chưa cao thủ nào vượt qua được cái đó (cái này là lợi dụng có cao thủ trong Bang chắc luôn)

[Bang] [Đại thiếu gia] vậy chúng ta cùng đi hen Vô Tình (hào hứng rủ rê)

[Bang] [Vô Tình] ừm nà (vui vẻ đồng ý)

[Bang] [Heo tóc dài] =.=!

[Bang][Thần thoại] tớ đi, tớ đi. Có Vô Tình chắc chắn thắng mà

[Bang] [Hoa độc] uội đi ké với

[Bang] [Tiếng Dương Cầm] tớ đi nữa Tử Phong

[Bang] [Tuyệt nữ] tớ 1 slot với

Ngay cả Vân Hương với Khánh Nhật mà cũng...(ầm ỨC) ai cũng rủ Tử Phong, còn mình thì sao hức hức

Thủy Nguyệt quay sang lườm một cái, chẳng ngờ anh đang chat chit bàn tán với bọn huynh đệ đồng môn kia, chẳng thèm chú ý đến cô

[Bang] [Heo tóc dài] aa

[Bang] [Heo tóc dài] wejfohehe;whf;lejcl;ejclewhvkewq

[Bang] [Heo tóc dài] wqheifhipfhpwdjwqjwefihwefjkfjcln

[Bang] [Tiếng Dương Cầm] ???

[Bang] [Sóng tình] Từ điển đâu, mọi người lấy ra dịch xem nàng ấy nói gì thế

[Bang] [Vô Tình] cùng đi nào, phu nhân (không quên quay sang tươi cười)

Nữ hiệp heo tóc dài mặc bộ y phục màu đỏ sắc nét...te te cười Chu Tước lượn theo

[Bang] [Đại thiếu gia] tình cảm của Vô Tình và phu nhân tốt thật đấy

Một nhóm tối đa có 6 người, cả đám đành chia làm 2 nhóm cùng phối hợp tác chiến. Thủy Nguyệt chơi game gào thét y như con trai, làm Tử Phong bật cười mấy lần, thỉnh thoảng không quên xoa đầu vợ yêu

Trong khi đó “Ngược dòng băng giá” và “Bạch Sơn” cũng hào nhoáng không kém (đoạn này muối lợt bớt a ~ không cần thiết lắm)

Cụ thể là Tân bang chủ Rượu đắng không để tâm những tấm hình trước đây anh thấy, hiện đang rất hào hứng muốn gặp mặt vợ yêu của mình ngoài đời. Ừ cô xấu, nhưng anh là yêu thích tính cách của cô, không phải bề ngoài. Khó khăn lắm Sóng tình mới đồng ý kết đôi, Rượu đắng muốn tiến thêm một bước với cô ở ngoài đời thật

Những kẻ khác thì cười trong bụng, họ xem hình rồi định ninh dung mạo Sóng tình ma chê quỷ hờn, tóm lại nữ nhi trong Bá Vương Kiếm không ai qua mặt được Phan Ngữ Yên và Ân Ân, họ rất muốn tận mắt chứng kiến 2 người này

Cứ cười đi hắc hắc để ta cười phụ cho, các người nhìn thấy Sóng tình Giang Tổ Như rồi đừng có lé mắt a

~ Đầu gấu và Phan Ngữ Yên cũng vậy, chính là muốn thể hiện bản thân trong cuộc giao lưu này, một phát đánh bại vị trí thứ nhất của Vô Tình

Chẳng ai ngờ được, offline là một con đường đi tìm cái chết!

48. Chương 48

Đồng gia

-Thưa tổng giám đốc, phu nhân đã về ạ - Người đàn ông độ tuổi trung niên mặc đồ vest màu đen đứng trước bàn Đồng Vĩ cung kính nói

Anh chàng lịch lãm ngồi đó thản nhiên nhấp tách cà phê, gương mặt lạnh nhạt không chút biểu cảm

-Tôi biết rồi

Ấy da Tổng giám đốc lúc nào cũng vậy, lạnh lùng hơn băng tuyết, nói chuyện thì không quá 3 câu mà xung quanh toàn u ám sát khí.

Nghe nói phu nhân Trang Phi Phụng rất xinh đẹp tài giỏi, nhưng tính tình lại quá hiền lành nhu mì, chồng nàng lạnh lùng độc đoán như vậy coi bộ nàng ấy cũng phải chịu khổ nhiều a

~ Người kia lẩm bẩm nói, vừa thở dài bước ra thì chạm mặt Trang Phi Phụng

-Xin chào phu nhân

Ông cung kính nói, không quên trộm nhìn đôi mắt phượng kiêu diễm kia

Trang Phi Phụng, 25 tuổi, chị gái của Trang Vân Hương, mang một nét đẹp dịu dàng đầy nữ tính. Nàng có dáng người mảnh mai yếu đuối nhưng toát ra khí chất bất phàm, một nụ cười có thể mê hoặc lòng người, một tia nhìn có thể đâm xuyên trái tim nhiều nam nhân

Năm nàng 21 tuổi, không thân phận, không lai lịch nhưng một bước lên trời, đột nhiên trở thành con dâu Chủ tịch tập đoàn Đông Phương. Chuyện đại gia yêu thích nhan sắc của mỹ nhân rất bình thường, nhưng công tử Đông Vĩ xưa nay nổi tiếng thâm sâu khó đoán, cơ trí hơn người, chẳng lẽ cuối cùng cũng tầm thường như những nam nhân khác, bị bề ngoài của Phi Phụng cám dỗ? Thật là bí ẩn nha

Trang Phi Phụng bước vào trong, cửa phòng cũng nhanh chóng đóng lại, ảm đạm vô ngần

Sự thật là...

-Ôi bà xã kính yêu, em về nước rồi, anh nhớ em quá à moah moah moah chụt chụt chụt

Đông Vĩ bay nhanh đến chỗ Phi Phụng, ôm lấy eo nàng, vuốt ve khuôn mặt thanh tú đẹp nao lòng người, tiện thể mút mát đôi môi hồng thắm gợi cảm kia

-Nhớ bà xã chết mất huhuhu

Đột nhiên bị sói tấn công, Phi Phụng nhúu đôi mày phượng lại, dùng sức đập anh ra một cách dã man

-Cái tên biến thái này! Anh tránh qua một bên cho tôi! Anh tính làm cái gì hả? Tôi tát anh một cái là răng môi lẫn lộn nhé! Ở đây là công ty, anh muốn dê thì cũng về nhà mà dê

-Huhu bà xã, em có biết anh bao lâu không được gần em không hả, nhớ em, nhớ em, nhớ em sắp chết rồi đây - Đông Vĩ nũng nịu ôm Phi Phụng cứng ngắc, ngụ ý là “chết cũng không buông”

-Cha thế nào hả anh? Sức khỏe của cha có tốt không? - Nàng không hành hạ Đông Vĩ nữa, ngoan ngoan ngồi trong lòng anh

-Tốt! Siêu tốt! Đan dược của em quả thật thần kỳ - Đông Vĩ tiện tay cởi áo khoát giúp Phi Phụng

-Vân Hương thế nào? Anh có chăm sóc cho Vân Hương tử tế không? (không chút cảnh giác nói)

-Rất tốt! Em vợ là được ở phòng VIP đó, phòng tổng thống phòng siêu cao cấp

Đông Vĩ vừa khoe vừa ẩm Phi Phụng đến gần ghế sofa, đặt nàng nằm xuống

-Bà xã, chiều anh đi

-Lâu quá chưa ăn đòn nên thêm à? (lườm một cái)

-Không muốn ăn đòn, muốn ăn thịt bà xã cơ (cười hì hì)

Đông Vĩ nói rồi nhanh chóng thoát y, nằm đè lên người Phi Phụng trên chiếc sofa nhỏ xíu. Anh hôn cổ cô, nhẹ nhẹ đi xuống phía dưới, tay sờ mó lung tung không sót chỗ nào

-Công ty thì sao? Vẫn không giảm sút doanh thu chứ? -Phi Phụng rất lý trí hỏi

-Không mà, anh quản lý rất tốt, tuyệt đối không có vấn đề - Đông Vĩ tiếp tục đắm chìm trong cảm xúc của mình, thuần thục cởi bỏ áo sơ mi công sở của bà xã xinh đẹp, kéo váy nàng lên cao, ý đồ xấu xa

-À, tối nay có tiệc đúng không? Buổi gặp mặt quan trọng! Phải cùng Vân Hương đi mua quần áo mới được

-Huhuhu bà xã, em đáp lại anh một chút đi có được không? - Đông Vĩ vui đùa vào ngực nàng, hờn dỗi

-Anh làm cái trò gì thế hả?

...

Minh Vũ sau khi tái sinh không bao lâu thì biết được bí mật của Đoàn gia, biết được anh là người của Vương quốc ma thuật. Về cơ bản, cha mẹ Minh Vũ chỉ là người bình thường

Buổi tối tại nhà hàng Đông Phương

Cha của Minh Vũ, nghị trưởng Ngô Minh Thành cùng phu nhân Lãnh Cẩm hôm nay cũng có mặt trong buổi tiệc lớn mà Phi Phụng nhắc đến

-Nghị trưởng Ngô, lâu quá mới gặp

-Haha xin chào Tổng giám đốc Trần

Haizzz những người có thể lực là đang chào hỏi nhau để mở rộng quan hệ hợp tác đó mà, thật không đáng chú ý. Lãnh Cẩm trong lúc tươi cười trò chuyện với các phu nhân khác không quên tìm xem thằng con ngang ngược của mình đang ở đâu

-Ôi Ngô phu nhân, hôm nay người thật là xinh đẹp

Cô nàng má phấn môi son đi cùng mẹ mình mỉm cười ngọt ngào rót mật vào tai Lãnh Cẩm

-Con quá lời, ta già rồi sao so được với lớp trẻ

-Anh Minh Vũ không đi cùng người ả? (chớp chớp mắt)

Cuối cùng cũng lộ đuôi hồ ly a ~ Lãnh Cẩm đã sớm tinh mắt nhận ra bọn nữ nhi này hoàn toàn là nhắm vào thằng con của người

-Cái thằng này mấy ngày qua cứ nhốt mình trong phòng miết, hôm nay khó khăn lắm mới chịu lết xác đến đây, giờ thoáng chút đã biến mất tăm

Haizzz Minh Vũ ơi là Minh Vũ, sao con không tùy tiện yêu một nữ nhi nào đi, hà tất phải tự làm khổ mình vì cô sinh viên họ Trang đó. Lãnh Cẩm thở dài, đưa mắt nhìn một lượt xung quanh

Không ngờ lại nhìn thấy cô sinh viên tên Trang Vân Hương, trùng hợp ghê a

~ -Sao em lại ở đây?

Trang Vân Hương này lại có mặt ở một nơi sang trọng bậc nhất như Đông Phương... xem chừng thân phận cũng không tầm thường? Chỉ là tại sao trước đây người đã cho điều tra kỹ lưỡng rồi vẫn không phát hiện ra?

Thoáng một nét ngạc nhiên nhưng Vân Hương vẫn bước đến chỗ Lãnh Cẩm, mỉm cười lễ phép

-Em chào Hiệu trưởng

Lãnh Cẩm vẫn chưa lên tiếng thì 2, 3 quý bà bên cạnh đã nhao nhao mở lời

-A đây có phải là Trang tiểu thư không? Là em vợ của Đông tống? (Đông Vĩ á)

-Ô nghe nói là tài nữ, rất được Chủ tịch Đông yêu quý? (cha của Đông Vĩ, Đông Phương)

-Cháu thật là xinh đẹp nha

Vân Hương vẫn giữ nguyên thái độ nhã nhặn, gật đầu chào hỏi các trưởng bối, lời nói và hành động toát ra khí chất cao quý hơn người

Lãnh Cẩm không khỏi ngạc nhiên, đứng chờ người, tròn xoe mắt. Người trước đây có nghe nói em gái của Trang Phi Phụng là xinh đẹp bất phàm, thông minh tuyệt đỉnh, tài sắc vẹn toàn, rất được lòng Chủ tịch Đông của tập đoàn Đông Phương (cha chồng của Phi Phụng)

Ngô Minh Vũ... thì ra con thật không chút tầm thường, lại đi để ý viên ngọc quý của Đông Phương. Xem ra không xứng là nhà mình chứ không phải nhà người ta hic hic

49. Chương 49

Một góc sân vườn nhà hàng Đông Phương có 2 kẻ lẳng lơ đang bàn tính chuyện xấu xa đê tiện

-Cái này... bỏ nó vào ly của Ngô thiếu gia, chị đảm bảo qua hết đêm nay em sẽ đường đường chính chính bước chân vào làm dâu nhà họ Ngô

Cô gái tóc nhuộm đỏ rực như máu mỉm cười tà ý đưa viên thuốc cho em gái xinh đẹp của mình, ả kia vội cầm lấy hí hửng chuẩn bị kế hoạch “trở thành người của Minh Vũ”

Trong khi đó...

-Offline sắp đến rồi, ngày đó cánh cửa xuyên qua 2 thế giới sẽ mở ra, em hãy canh giữ tốt ở nhà chính Đoàn gia, không được để bọn yêu ma có cơ hội cướp đi thể xác trong khối pha lê

-Vâng ạ - Mẫn Mẫn nhận lệnh, bay vút đi rồi nhanh chóng mất hút trong màn đêm

Vân Hương trầm ngâm ngồi trên tầng 3 ngắm nhìn bầu trời như tấm lụa đen óng huyền ảo với những chấm sáng lấp lánh mê hoặc. Gió đưa cánh hoa bay vương nhẹ vào mái tóc cô, ngày ấy hoa cũng rơi nhiều thế này, hoa rơi đỏ rực khắp sân, tươi như màu máu

Nhưng ám ảnh cô nhất chính là...

Mùi máu trên thân thể Minh Vũ quyện vào mùi hoa thơm ngát, mãi mãi cũng không thể quên khoảnh khắc ấy

-Tiểu Hương không sao chứ?

Giọng nói đầm ấm truyền đến, cô quay đầu lại thì nhìn thấy Đông Phương lão gia. Người ở độ ngũ tuần, khuôn mặt vuông vức và vầng trán cao, nụ cười hiền lành nhưng ánh mắt lại rất tinh tường, nổi tiếng trên thương trường với óc phán đoán, bản lãnh và trí tuệ hơn người

-Con không sao ạ

Vân Hương đứng lên bước về phía lão gia, pha cho người tách trà nóng

-Nghe nói con trai Nghị trưởng Ngô đang theo đuổi con? - Đông Phương chậm rãi ngồi xuống ghế, từ tốn hỏi

-Chuyện đó... con...

Vân Hương không giấu được cảm xúc, thoáng một chút ửng hồng trên khuôn mặt xinh đẹp, phản ứng như vậy làm cho Đông Phương nhanh chóng nắm bắt được tình hình

-Cậu ta... là người được tái sinh... ? Là phu quân kiếp trước của con?

...

Minh Vũ chẳng chút hứng thú với những buổi tiệc của giới thượng nhân, tâm trạng anh đã rất không thoải mái rồi, giờ lại phải nhìn mấy con ả lẳng lơ cứ lượn lờ qua lại, càng thêm bực bội!

Nhớ Vân Hương, quả rất nhớ cô ấy, tự trách bản thân tại sao không thể mặt dày thêm một tý đeo bám cô, tại sao lại nhanh bỏ cuộc như thế để đến cơ hội nhìn ngắm Vân Hương mỗi ngày cũng không có

Từ lúc Vân Hương xuất hiện, Minh Vũ không bị giấc mơ ám ảnh nữa, cũng không vô thức ngắt đi. Chỉ là... cô cơ bản không thuộc về anh!

Thấp thoáng bóng dáng một nam một nữ đi bên cạnh nhau... Chàng trai phong thái an nhiên tự tại, dáng người cao ráo chững chạc cùng nụ cười rất ôn nhu. Cô gái kia vận bộ váy màu trắng hợp với làn da như bông tuyết, cử chỉ dịu dàng còn khuôn mặt thì xinh đẹp hết tiền nữ hạ phẩm

Cay đắng một chỗ... cô ấy là Trang Vân Hương, mà người con trai nhỏ nhả đang sánh bước kia anh cũng từng gặp qua rồi

-Một nam, một nữ cùng đến khách sạn?

Suy nghĩ này làm cho Minh Vũ lòng nóng như lửa đốt, không kiềm được cảm giác tức giận xen lẫn đau buồn

Nếu em cũng như những người con gái kia thì tốt quá... anh mặc kệ em có lợi dụng anh hay không, mặc kệ em là đến với anh hay là muốn bước chân vào nhà họ Ngô... em ở bên cạnh anh thì được rồi! Nhưng em không như thế, em thánh thiện, em dịu dàng, em thanh khiết như hạt sương buổi sớm mai.

Em không cần anh, không cần bất cứ thứ gì mà anh sở hữu, em có thể vô tình bước ngang qua anh một cách lạnh nhạt

Vậy mà giờ... em lại... như vậy với đứa con trai khác sao?

-Ngô thiếu gia, rượu này là...

Anh phục vụ xuất hiện đột ngột, làm theo yêu cầu của hai vị tiểu thư đứng bên kia: mời Minh Vũ một ly. Chỉ là anh chưa nói hết lời thì Minh Vũ đã nhanh tay nốc cạn, sau đó một mạch bước về phía Vân Hương

-Được! Tôi lấy hết dũng khí để đeo bám em, dù có mất mặt cỡ nào quyết không từ bỏ! Tôi tuyệt đối không để đêm nay em và hắn ta có cơ hội bên nhau

...

Cái Minh Vũ không ngờ nhất chính là: chàng trai kia và cô gái anh yêu hoàn toàn không cùng chung một phòng == Doãn Văn đưa Vân Hương về phòng của cô sau đó cũng xuống thang máy lặn mất tăm

“Xem ra không như mình nghĩ” Minh Vũ quan sát một lúc, cuối cùng bước đến...

Cốc cốc cốc!

-Tối nay - Vân Hương chạy ra mở cửa, không ngờ nhìn thấy Minh Vũ đang đứng bên ngoài ==

-Cậu cùng Hiệu trưởng đến dự tiệc à?(tuy rất quan tâm nhưng cố làm ra vẻ bình thản)

-Chúng ta vào trong nói chuyện được không?(vẫn rất tỉnh táo nói)

-(không cảnh giác gật đầu)

Bước vào trong rồi Minh Vũ hoàn toàn choáng ngợp, đây là một phòng cao cấp, không chỉ rộng rãi thoáng mát mà còn đầy đủ tiện nghi hiện đại, không thiếu một thứ gì

-Người đó... là bạn trai cậu thật à? - Có lẽ do rượu làm ảnh hưởng, vừa ngồi xuống ghế anh đã trực tiếp đề cập vấn đề mình muốn biết

-Cậu đã nhìn thấy sao? (trả lời 1 câu hỏi bằng 1 câu hỏi @@)

-Ừm, thấy hai người đi cùng - Minh Vũ cay đắng nói

Vân Hương không đáp lại, lặng lẽ rót cho Minh Vũ một cốc nước

-Thích người đó... ở điểm nào... ? Bất luận là tính tình, cách ăn mặc hay cách nói chuyện... tôi nhất định có thể thay đổi theo ý cậu. Chỉ cần... cậu trở thành bạn gái tôi - Minh Vũ đột ngột lên tiếng phá tan không gian yên tĩnh

Bất chấp tất cả, chỉ cần được ở bên cạnh người mình yêu, dù là cái bóng của người khác cũng không sao! Ngô thiếu gia lạnh lùng ngạo mạn lại nói ra được những lời này? Xem ra rất nhiều cô gái nghe thấy sẽ lộn ruột mà tức mắt

Chàng thật ngốc! Ta yêu chàng, chính là chàng, thế thôi. Vân Hương cười nhạt, khó khăn lắm mới bật lên được một câu:

-Cậu không chút nghĩ đến Tử Quỳnh à?

-Đừng có nhắc đến người nào khác! Tôi chỉ quan tâm Vân Hương

Cảm thấy thân thể nóng như lửa đốt, thần trí bắt đầu mất đi tỉnh táo, Minh Vũ không khống chế được bản thân, đột ngột lớn tiếng quát. Vân Hương không lạ gì anh, lúc còn là hộ vệ hoàng tộc đã ăn ngay nói thẳng, tính cách mạnh mẽ không sợ cường quyền, đôi lúc ngang ngược bốc đồng. Không ngờ đột nhiên...

-Ừ... khó chịu... khó chịu quá...

Minh Vũ khẽ kêu lên, cố gắng chống chọi với cảm giác khác lạ bên trong như vô ích. Anh nóng, nóng lắm, thật rất khó chịu, nhịp tim cũng rối loạn, hơi thở mỗi lúc một nặng nề

50. Chương 50

Viên thuốc kia đã phát tác rồi, thân thể Minh Vũ bắt đầu bốc cháy lên. Vân Hương vội chạy đến bên cạnh, vươn tay sờ lên trán anh, lo lắng nói

-Bị làm sao vậy? Tổ... tổ ra ngoài gọi người vào giúp cậu

Đương nhiên cô đâu thể tùy tiện sử dụng phép thuật trước mặt Minh Vũ! Không ngờ đột nhiên anh kéo tay cô lại, thống khổ phun ra mấy chữ

-Đừng... bỏ tôi lại... mà

Vân Hương chưa định thần lại thì anh đã nhanh như chớp dùng sức đè người cô xuống. Giật mình, cô vội đẩy anh ra, biết có điều bất thường nên muốn nhanh chân chạy ra ngoài gọi ai đó vào giúp

-Tôi nói cho em biết, hôm nay em không thoát khỏi tay tôi đâu

Minh Vũ nắm chặt tay Vân Hương, dồn thân hình mảnh mai ấy vào góc tường. Cơ thể anh bị thiêu đốt đến sắp điên mất rồi, cúi mắt nhìn người con gái trước mặt: mái tóc đen dài mượt mà, nước da trắng như bông tuyết, khuôn mặt có một nét đẹp ngọt ngào cuốn hút, đôi mắt màu trà đậm ấm khiến lòng anh thổn thức

Nhìn cô chăm chú, con tim bất chợt nổi lên khát vọng nào đó... Anh tiến lại gần khuôn mặt xinh đẹp của cô, đặt môi mình lên cánh hồng mềm mại nhỏ nhắn kia

-Tôi yêu em

Anh hôn cô, thật mãnh liệt, thật say đắm. Lần đầu anh hôn, lần đầu anh cư xử một cách không suy nghĩ. Ngô Minh Vũ chưa từng quan tâm một nữ nhi nào sâu sắc đến như vậy, cũng chưa từng phải chịu đựng sự nhạt lạnh thờ ơ đến mức đó... nhưng anh vẫn không thể chối bỏ cảm giác yêu thương dành cho cô

Bị nụ hôn ngọt ngào như vậy quán lấy, thân thể Vân Hương chẳng còn chút sức lực, đôi chân cũng không đứng vững nữa

-Tôi... thật rất yêu em...

Anh bế cô lên giường, Vân Hương muốn nói cái gì đó nhưng lại bị một nụ hôn nữa nhanh chóng ập đến, quả thật không thể phản kháng mà. Minh Vũ thông minh đem 2 cổ tay cô kéo lên đỉnh đầu, một tay ngăn chặn không cho cô thoát, tay còn lại kéo chiếc nơ bằng lụa phía trước ngực cô...

Cảm xúc tê dại lần chiếm đầu óc, mùi hương toát ra trên thân thể kia khiến anh mù mị. Nụ hôn của Minh Vũ không dán lên môi cô nữa mà dời về phía sau sườn gáy cô, ở bên tai cô ma sát... từ từ nhẹ nhàng kéo xuống phía dưới

Vân Hương nhắm mắt lại, cảm nhận sự ướt át trên gò má và cổ mình

...

Hồi tưởng quá khứ

Phòng tân hôn trang trí thật là đẹp, những ngọn nến sáng lấp lánh nhìn rất thích mắt. Phi Tuyết một mình ngồi trên chiếc giường rộng lớn, tâm trạng cứ hồi hộp không yên. Một lúc sau, tân lang từ tốn bước vào bên trong, lòng nàng càng thấp thỏm, một chút đợi chờ xen vào một chút lo lắng...

Chấn Vũ nhẹ nhàng tháo mũ phượng kiêu sa trên đầu nàng xuống, sau đó không nói gì cả, chỉ ngồi yên lặng ngắm nhìn tân nương từ suốt nửa canh giờ

-Ngày mai ta phải ra đi rồi, rời xa nơi này vĩnh viễn... Dù là yêu nhưng ta không thể ích kỷ như vậy chiếm đoạt sự thanh bạch của nàng. Ta chỉ cần... được ngắm Tuyết Nhi trọn đêm nay cũng quá đủ - Như một bức tượng được chạm từ bạch ngọc, vừa đẹp vừa thanh khiết, y dịu dàng lên tiếng phá tan sự lo lắng bất an của Phi Tuyết

Nàng nhìn ngắm rất lâu khuôn mặt kia... cố lưu giữ lại chút ký ức về y. Một con người nông cuồng, ngang ngược, tính tình rất khó nắm bắt, quan trọng là Chấn Vũ có thể mạnh mẽ đối mặt với cái chết mà không chút do dự hay sợ hãi

Phi Tuyết từ từ, chậm rãi cởi bỏ y phục trên người mình xuống

-Là thiếp cam tâm tình nguyện

...

Chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào, sự tiếp xúc mãnh liệt của da thịt, Vân Hương thất thần nhớ lại quá khứ, để rồi không khống chế được cảm xúc, một giọt nước mắt khẽ lăn dài trên má...

Điều này làm cho nụ hôn của Minh Vũ bị gián đoạn

Cô ấy khóc sao?

Là vì mình nên mới khóc... là vì hành vi tồi tệ đó của mình

Quá yêu mà muốn chiếm hữu... mình đã sai thật rồi

Da thịt cháy bỏng hay là đầu óc mụ mị ngây dại đều bị giọt lệ từ khóe mắt kia xua đi mất

-Xin lỗi. Tôi không... kèm chế được

Tay anh run run, lau đi những dấu hôn nơi cổ cô. Vân Hương nhất thời không biết phản ứng thế nào, chỉ có thể nằm yên bất động trên chiếc giường màu xanh dịu

Nhưng anh vẫn nóng lắm, vẫn khó chịu lắm... Minh Vũ cố sức khống chế dục vọng của bản thân, kéo chăn đắp lên người Vân Hương, sau đó vội chạy vào nhà tắm, dùng cả gáo nước lạnh tạt lên thân thể mình

Lạnh... thật sự rất lạnh... nhưng chính cái lạnh đó mới giúp anh dập tắt khát khao đang cháy bỏng trong lòng

Cửa phòng tắm được mở ra nhẹ nhàng mà không một dấu hiệu báo trước. Vân Hương đến bên cạnh Minh Vũ, dịu dàng đặt tay mình lên gò má anh

51. Chương 51

Cửa phòng tắm được mở ra nhẹ nhàng mà không một dấu hiệu báo trước. Vân Hương đến bên cạnh Minh Vũ, dịu dàng đặt tay mình lên gò má anh

-Sẽ bị cảm đó, đem khăn đến cho cậu nha

-Đối xử với em như vậy mà vẫn nhận được sự quan tâm ư? - Anh càng cảm thấy bản thân mình tồi tệ, xấu xa

Vân Hương mỉm cười ầm áp, vươn tay ra muốn đỡ Minh Vũ đứng dậy. Phải, cô không chút bận lòng về hành vi vừa nãy, nói đúng ra cô và anh đã một lần động phòng rồi, có gì để phải oán trách?

Nhưng sự độ lượng và nụ cười chân thành đó càng làm cho Minh Vũ hối hận, dằn vặt

-Xin lỗi... anh xin lỗi... anh thật sự xin lỗi

Minh Vũ cúi mặt xuống, dùng sức nắm chặt 2 tay mình lại, không có can đảm đối diện với cô

-Anh sai rồi, anh sai. Tha thứ cho anh

-Em yêu người khác cũng không sao. Không sao hết! Anh hứa, anh hứa sau này sẽ không hành động ngu ngốc như vậy

-Chỉ cần... cho phép anh ở cạnh em là được rồi

-Em không thuộc về anh cũng không sao

-Anh... anh sẽ chúc phúc cho em mà

Cay đắng, đau đớn thế nào anh cũng phải nói ra câu này. Từ bây giờ anh sẽ chấp nhận là một kẻ đơn phương yêu thích Vân Hương, không đòi hỏi bất cứ điều gì nữa

-Minh Vũ à... anh thật ngốc

Cô ôm lấy bờ vai anh, những giọt nước lạnh giá còn thấm trên da thịt kia, không lâu sau thì tặng anh một nụ hôn “cam tâm tình nguyện”

-Thương hại anh? - Minh Vũ bị hành động của cô làm cho hạnh phúc đến tận cùng, nhưng vẫn đủ lý trí lên tiếng hỏi

Câu hỏi này... hết như lúc đó... “Công chúa là thương hại thuộc hạ nên mới chấp nhận...?”

Vân Hương lắc đầu phủ nhận, sau đó nhẹ nhàng tháo bỏ chiếc áo sơ mi của Minh Vũ ra, hôn lên bờ vai trắng trẻo ấy

Đối với Vân Hương, giờ phút này cô chỉ có yêu, không còn bận tâm thêm điều gì nữa

Ừ, cô ích kỷ, cô đã quên mất Tử Quỳnh rồi, cô chỉ muốn toàn tâm toàn ý ở bên Minh Vũ, hãy cho cô ích kỷ đêm nay thôi...

Minh Vũ từ từ đáp lại, chậm rãi, từng chút một, mơn trớn trên làn da non mịn... Sau đó bế cô lên giường, thoát tất cả y phục trên người...

-Vân Hương... người kia không phải bạn trai em đúng không?

-(Khẽ gật đầu)

-Em có quan tâm anh mà, đúng không?

-(Lại gật đầu)

-Em không hối hận chứ?

Cô không trả lời, mà lần nữa chủ động hôn anh. Những ngón tay của Minh Vũ theo bản năng mân mê trước ngực cô, cảm nhận sự tiếp xúc da thịt thật mãnh liệt

Hôn khắp người Vân Hương, không chừa một chỗ nào, đem tình yêu trong lòng đốt cháy thành dục vọng, có thể không kim chế không che đậy mà thể hiện một lần sự mãnh liệt đó trước mặt người anh yêu thương...

Minh Vũ cuối cùng không thể nhịn được thêm được nữa, đem dương vật sớm đã chướng lên nhẹ nhàng dờ vào trong cơ thể nàng

Dị vật to lớn ấy làm cho cả người Vân Hương run lên... cô bám lấy vai anh, tìm nơi dựa vào để xua tan cảm giác đau rất bên dưới

Nhìn thấy như vậy, Minh Vũ quyết định tốc chiến tốc thắng, ôm chặt thân mình mảnh mai của cô... sau đó rướn người đẩy sâu vào bên trong...

Tuyến phòng thủ cuối cùng đã vỡ, một giọt máu màu đỏ tươi như đóa hoa hồng nổi bật giữa màu xanh dịu dàng của tấm ra giường

Đau... cô muốn cử động một chút cũng không được, toàn thân tựa như bị xé rách đi

-Không sao đâu, tin tưởng anh. Thoải mái đi, ngoan...

Anh không di chuyển thêm bước vào nữa, chỉ dùng làn môi ấm áp của mình trượt dài trên khuôn mặt và bờ vai cô. Vân Hương cũng vì vậy mà có thể bắt đầu thả lỏng toàn thân, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh, để những sợi tóc trước trán kia rũ vào cổ mình.

Tình cảm này cô thật đã dồn nén quá lâu rồi

Anh đùa nghịch như đứa trẻ nhỏ trên thân thể cô, làm cho cảm giác đau đớn nhanh chóng tan biến

-Vân Hương...

Cảm nhận được sự đồng ý của cô, anh hơi chút thối lui, sau đó lần nữa lại tiến vào... Cứ như vậy một nhịp lại một nhịp... không ngừng không nghỉ

-Ừm...

Cảm giác kỳ diệu từ đâu hiện ra, Vân Hương nhất thời xấu hổ đưa tay che miệng lại. Minh Vũ thấy thế cười cười (tên này thật ối a ~) trong lòng hoàn toàn không cấp tốc muốn hù dọa cô, thật mong có thể cho Vân Hương từ từ cảm nhận hết thấy điều tốt đẹp kia (tốt đẹp ạ? Với huynh thôi Ngô thiếu gia)

Minh Vũ như nhạc công mang theo người mình yêu vào bên trong giai điệu ngọt ngào, sau đó dần dần trở thành không chút quy tắc, lúc lên cao lúc hạ xuống... Vân Hương nhất thời không biết thế nào cho phải, hai tay vòng bên cổ Minh Vũ, đang đưa theo eo của anh

Được sự đáp lại tự nhiên như thế, Minh Vũ cao hứng... xúc cảm điên cuồng bốc lên, tuyệt không ngừng lại được

Anh bây giờ thật mạnh mẽ, thật táo bạo, trong hơi thở gấp gáp có cả tiếng kêu lên khe khẽ... Cô càng bám chặt anh hơn, sợ buông ra sẽ mất đi tình yêu này vĩnh viễn

Hai trái tim hòa cùng một nhịp đập, không còn chút khoảng cách nào, cùng nhau chạm đến phía cuối con đường

52. Chương 52

Bầu trời cao và trong xanh, những hạt sương hãy còn vương lại trên cành cây ngọn cỏ ngoài sân vườn khách sạn Đông Phương.

Sau một đêm yên bình hạnh phúc, Vân Hương nhận ra mình may mắn hơn trước kia, ít nhất còn có thể ngắm nhìn khuôn mặt Minh Vũ lâu thật lâu

Và ít nhất anh không tỉnh giấc trước, không khoát bộ y phục thủ lĩnh cấm vệ quân, cầm thanh kiếm dài sắc bén... lặng lẽ bước đi bỏ cô lại một mình

Vân Hương mím môi cay đắng, từ trong ngón tay thanh thoát tỏa ra một tia sáng lấp lánh, bọc lấy khuôn mặt Minh Vũ

-Em muốn xóa đi ký ức đêm qua của cậu ấy? - Phi Phụng từ lúc nào đã xuất hiện, giọng nói trong trẻo nhưng đầy chua xót

Cô không có ý định phủ nhận, tiếp tục hành động của mình. Nhanh như chớp, Phi Phụng tung ra dải lụa màu lam quấn lấy cổ tay Vân Hương, thu lại ma pháp kia

-Em có cần vì Bạch Quỳnh mà hy sinh nhiều đến như vậy không? Cả tình yêu mà em cũng nhường được hả?

Phi Phụng quát lớn, chân không chạm đất lao ngay đến chỗ Vân Hương. Một tia sáng đỏ chói mắt lướt qua, Minh Vũ đột ngột bị kéo về phía Phi Phụng

Nhưng tình hình là... cái chần không may bị tuột ra ả!

-Ặc...

Nàng một phen giật mình, chỉ lo cứu người không nghĩ đến tự dưng được thưởng thức miễn phí thân thể trắng trẻo của thiếu gia nhà họ Ngô kia. Trong nhất thời, Vân Hương cũng giật bắn người vội đem chân đến tính quần lại cho Minh Vũ (nhưng xem ra không kịp rồi)

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa trời đất ơi...!

Cánh cửa phòng đột ngột mở tung mà không một dấu hiệu báo trước. Cả Vân Hương và Phi Phụng đều giật mình nhìn về một hướng

Không may cho lắm... bên ngoài có đến 8, 10 con mắt đang nhìn vào sầm soi...

Đầu tiên là Ngô Minh Thành, mặt không biến sắc nhưng trong đầu gần như phát loạn lên vì cảnh tượng kia

Phu nhân Lãnh Cầm chỉ lắc đầu thở nhẹ ra một hơi, nhìn rất nho nhã quý phái... thật ra đó là 1 cách để người tự kìm chế xúc cảm

Đông Vĩ chau mày, chỉ hận không thể một phát cắt đứt vật gia truyền của Minh Vũ (vì để vợ yêu của anh lỡ mắt nhìn thấy)

Đặc biệt nhất là Đông Phương lão gia, người không nói gì, nhếch mép thành 1 tia cười siêu gian xảo

Tử Phong sượng người, thấy huynh đệ tốt của mình khóa thân trên nền đất nhất thời chưa nghĩ ra nên phản ứng thế nào...

Tục nhất chính là Thủy Nguyệt, không chỉ phát ra tiếng “A A A” mà còn rất nhanh nhắm mắt quay mặt ôm chặt Tử Phong, gào thét như thể vừa nhìn thấy quái vật

-Được rồi! Nhìn như vậy đủ rồi! Đề nghị mọi người chung tiền cược haha

Đông Phương lão gia bật cười, một phát lòi hồn phách của mọi người trở về thực tại

Trong khi đó nam chính của câu chuyện vẫn còn mơ ngủ, đắm chìm trong ký ức ngọt ngào của ngày hôm qua. Lúc đôi mắt đẹp sáng trong từ từ mở ra và nhìn thấy Vân Hương, anh cười rất tươi, còn chưa kịp mở miệng nói ba chữ “chào buổi sáng” thì đã như hóa thạch ngàn tuổi bất động tại chỗ

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại có nhiều người như vậy...? Còn là đang quan sát anh thân không mảnh vải?

Huhuhu thân thể anh trừ cha mẹ ra chỉ có Vân Hương là tiếp xúc nhiều nhất đêm qua thôi, mà anh cũng tự hứa với lòng sẽ để ối mình Vân Hương... không ngờ vừa ngủ bảnh mắt dậy đã trở thành bức tượng khóa thân ọi người tùy ý thưởng thức

Chỉ hận bản thân không thể trong một chiêu giải quyết dứt điểm những ánh mắt kia

...

Chuyện bắt đầu từ tối hôm qua khi Minh Vũ đột ngột mất tích khiến nhà họ Ngô lo lắng không yên, nháo nhào lên đi tìm

Lúc đó Đoàn lão gia đang ân ái cạnh Hoàng Giao, không muốn mất hứng nên “lấy quyền làm cha” bắt Tử Phong thay mình giải quyết sự việc

Vợ chồng Tử Phong chơi game trong phòng. Thủy Nguyệt thì vẫn ngây ngốc như thế không chuyển biến gì, chỉ có Tử Phong gần đây thay đổi sở thích và thói quen Buổi tối ngủ cạnh Thủy Nguyệt không còn mặc áo quá kín, hơn nữa rất thích ôm eo cô, tiện tay chạm chỗ này chỗ khác ==

Sáng chở Thủy Nguyệt đi học thì bắt cô phải ôm, đến trường thì miễn bàn quần lấy như keo bầy chuột. Thậm chí lúc đi xem film cũng bắt đầu học theo người ta, không lo dán mắt vào bộ film mà cứ thừa cơ kéo đầu Thủy Nguyệt lại gần hôn liên tục

-Dạo này anh làm sao thế hả? (giọng bực bội)

-Anh làm sao?

Trên giường, Tử Phong tay trái ôm eo Thủy Nguyệt tay phải giữ nút Shift và các phím số tiến hành PK rất thành thực, chân trái không quên nghịch phá lòng bàn chân của Thủy Nguyệt

-Anh cứ chậm như thế nhột lắm (nhăn mặt)

-Vậy đừng chơi nữa, chúng ta đi ngủ sớm nha bà xã

Anh cười, tiến sát môi cô, ôi dạo này anh thích ôm vợ yêu ngủ hơn là chơi mấy trò nhảm nhí này

-Tránh ra tránh ra...! Ôi trời đất ơi! Anh làm cái gì thế! Mau đến đây đến đây...! Boss nó thấy rồi, đang đuổi theo em kìa

Trong lúc nữ hiệp Heo tóc dài kịch liệt rê rê con chuột chạy lòng vòng trong Thiên quan thì phối ngẫu mang tước hiệu Bá chủ thành Trăng lại đứng yên bất động. Heo tóc dài cứ chạy một quãng lại bị boss chém một phát mất nửa ống máu, phải vừa kích chuột vừa dùng tay liên tục bơm máu vắt vả vô cùng!

Tử Phong thấy 2 tay cô đều bận rộn, khuôn mặt nhăn nhó y như gặp phải sơn tặc đáng yêu cực kỳ, bèn hào phóng tặng cô một nụ hôn ngay môi

-Ừm... anh làm... ừm... làm cái... trò gì thế hả?

Đầu cô bị kéo sang một bên nhưng cặp mắt vẫn cố dán vào màn hình. Tử Phong không được đáp lại nảy sinh chút bực tức, liền kéo môi mình xuống phía cổ Thủy Nguyệt, cắn nhẹ một cái

-Tử Phong - cô gào lên - anh đánh răng chưa mà hôn lung tung như thế hả? Kinh quá đi!

Sau đó còn lấy tay lau lau chùi chùi môi mình, cổ mình, đưa lên mũi ngửi, lè lưỡi khó chịu @@

53. Chương 53

Nụ hôn của anh lại bị cô một phát phui bay như thế sao? >_< thật=" là...=" thật=" là...=" ghẹo=" người=" ta=" tức=" điên=" lên=">

Đẩy Tử Phong sang một bên, Thủy Nguyệt tiếp tục bơm máu cho nhân vật của mình, không quên quay đầu lén tung vài chiêu yếu ớt vào con Boss. Cô nàng tuyệt nhiên không chú ý đến trạng thái cảm xúc của ai ai kia

-Thủy Nguyệt (anh lạnh giọng)

-Sao cơ? (hỏi nhưng không để mắt đến anh)

-Võ công của em tệ quá

Chưa đợi cô nàng tức giận tru tréo vì bị đập trúng đuôi Tử Phong đã phóng to màn hình máy mình lên, nhân vật Vô Tình lấy lại phong độ nhanh chóng cười Thanh Long lao ngay đến Đại Boss, một chiêu Hấp tinh đại pháp chuyển toàn bộ lượng máu và lực tấn công của đối thủ về phía mình...

Sau đó cao thủ dùng khinh công đập lên đầu con quái, phát ra cả đồng âm khí chính xác điểm vào các tử huyệt, làm cho Boss lập tức ngã cái rầm chết ngắc, không chút khả năng phản kháng

-Anh... anh làm sao mà hút máu nó được? Lúc này em cũng như anh xài hấp tinh, tại sao Boss vẫn vô sự? - Cô tròn tròn mắt, không tin những gì mình vừa thấy

-Vì Cố bản bồi nguyên (kháng hấp tinh) của Boss cao hơn Hấp tinh của em. Em nên nâng võ công lên đi, kém quá - Anh thản nhiên chê bai, rõ ràng muốn châm dầu vào lửa

Thủy Nguyệt bị đụng chạm tự ái nhưng lại không biết phải cãi thế nào, đành nhẫn nhịn nuốt cục tức vào bụng. 10 giây countdown trước khi Boss biến mất, vô số vũ khí và mảnh bí kíp rơi trên mặt đất.

Game này có một quy định đơn giản, ai đánh chết con quái thì đồ rơi ra sẽ thuộc về người đó! Heo tóc dài đơ mặt nhìn phu quân Vô Tình thần nhiên cho hết vào túi của mình

Quan trọng là trong đồng đồ đó xuất hiện mảnh bí kíp mà cô rất muốn có, xem ra không thể không lên tiếng rồi (mất phong độ hết sức a~)

-Em... em muốn... mảnh “Lăng ba vi bộ”...anh bán lại cho em đi... huhu năn nỉ mà - cô kéo tay Tử Phong, dùng ánh mắt long lanh lấp lánh kèm chút lẳng lơ...

Tình hình là loại bí kíp Lăng ba vi bộ này không có bán trong cửa hàng, phải tự mình săn các mảnh từ mấy con Boss cực kỳ mạnh. Nhưng may mắn lắm mới có cơ hội tìm ra 1 mảnh, mà dùng 3 mảnh thì cũng chỉ có 15% ghép thành công bí kíp!

Che giấu nụ cười trên khóe môi, anh quay sang nhìn cô, cổ tỏ ra lạnh nhạt

-Anh có 1 cuốn hoàn chỉnh, em không cần săn từng mảnh một, nhưng... trao đổi công bằng được không? (cười ẩn ý)

-Trao đổi như thế nào? Em đồng ý hết - Cô ngây thơ đợi chờ “cái giá” của anh

-Em nói rồi đừng hối hận

-(gật gật) Không hối hận (bà nội nhỏ ham chơi game thấy sợ luôn)

Chỉ đợi cái gật đầu này, Tử Phong lập tức không chút ngập ngừng đề lên người cô vợ yêu, lấy tay vuốt nhẹ gò má hồng hào xinh đẹp kia. Trong tích tắc, anh chiếm lĩnh bờ môi mềm mại của cô, tự do mút mát mà không chút cảm giác tội lỗi.

Hic hic nạn nhân nằm ở phía dưới ngay đến cơ hội phản kháng cũng không có, đành ngoan ngoãn đáp lại anh

Được đáp lại dĩ nhiên càng phải làm tới! Hôn một lúc thì người Tử Phong nóng ran, đôi tay vô thức luồn vào trong áo cô, cảm nhận làn da mịn màng và chiếc eo nhỏ nhắn của vợ mình. Thủy Nguyệt nổi hết cả da gà da vịt da heo, nhưng vẫn cố gắng “nhấn nhọc phụ trọng”, mong anh “thỏa mãn” rồi thì thương tình cho cô cuốn bí kíp kia

Tay Tử Phong đột nhiên đưa lên cao thêm tí nữa, vừa chạm đến trước ngực cô thì...

-Anh hai... Cha nói anh qua chỗ Khách sạn Đông Phương giúp Ngô lão gia tìm anh Minh Vũ!

Tử Quỳnh đứng bên ngoài thuận miệng nói 1 lèo, rồi phẩn mất dép. Huhu cô đâu muốn phá hoại chuyện tốt của anh chị, nhưng tình thế bắt buộc phải truyền đạt ý của cha mình @@ Cha đang bận, anh hai cũng đang bận, đứng giữa biết theo phe ai bây giờ?

Cuối cùng quyền lực của cha vẫn lớn hơn, đành đắc tội Tử Phong...

-A... Đợi một chút Tử Quỳnh

Thủy Nguyệt lập tức đẩy Tử Phong ra, lẩm bẩm “ôi suýt tắt thở a~ nhột muốn chết” >_

-Anh phải đến Đông Phương kìa (tươi cười nhìn Tử Phong)

-Ừ - Anh mất hứng, ngồi dậy, chỉnh lại y phục

-Trước tiên... giao dịch với em Lăng ba vi bộ đã - Cô nhắc khéo phu quân, sau đó bò đến chỗ laptop...

Nằm mơ hả nàng...!

-Anh còn chưa nghĩ ra bắt em đổi lại cái gì! Để lúc khác đi

Tử Phong cau mày cố nén bực bội, bước đến tủ quần áo. Ai đó lật đật bám theo

-Chẳng phải lúc này anh... hôn...

-Dù sao em cũng là vợ anh nhé, hôn là quyền của anh, em không được từ chối

Tử Phong hôm nay thật độc ác =”= còn ngang ngược ta đây y hệt Minh Vũ húc húc. Thủy Nguyệt đang tính kêu gào phản đối thì nhìn thấy nụ cười của anh, lập tức một phát nuốt hết tức giận trong lòng

Hơn nữa... anh đang có thứ cô muốn, cô phải nhịn anh chứ

-Ông xã! Em đi nữa! Em đi nữa, nhưng mà khi nào anh mới nghĩ ra anh cần đổi cái gì hả ông xã? Huhu em muốn Lãng ba vì bộ mà... huhu ông xã... (vội tắt máy tính, te te bước phía sau Tử Phong níu kéo)

Hừ, đúng ra anh không như thế đâu, chỉ tại cô lau đi nụ hôn của anh, còn dám chê này chê nọ, thật mất hết cả hứng >_< nhất=” quyết=” không=” nhường=” nhịn=” cô=” nữa=” (lộ=” bản=” chất=” sói=” rồi=”>

Một lúc sau...

Đông phương cố giấu tia cười, làm ra khuôn mặt nghiêm túc

-Lúc này tôi thấy Minh Vũ bước vào phòng Vân Hương...

Sau câu nói nãy sắc mặt mọi người lần lượt biến đổi

-Minh Vũ thích Vân Hương là thật nhưng nó không dám làm chuyện đó đâu - Vợ chồng nhà họ Ngô nhất quyết

-Tiểu bảo bối của tôi xinh đẹp như vậy, ai thấy mà không động lòng - Đông Phương lão gia sắc bén lập luận

-Vân Hương của con không bao giờ chứa chấp tên đó cả đêm đâu - Thủy Nguyệt không hiểu vấn đề cũng nhảy vào tưng tưng

Đông Phương lão gia cười đắc ý vì “cá đã cắn câu”

-Được! Chúng ta cá cược đi! Nếu sáng mai mà Minh Vũ còn ở trong phòng thì...

-Tuyệt đối không có chuyện đó

Trừ Tử Phong ra, mọi người đều đồng thanh phủ nhận

Quay lại với hiện tại...

Đông Phương (giả vờ) liếc mắt về phía giường nệm sau đó (lại tiếp tục giả vờ) chạy đến bên Vân Hương

-Ôi trời ơi tiểu bảo bối của ta. Huhu tại sao... tại sao... lại... ! Ta thật không ngờ... tên kia... người người người dám... dám...

-Đông lão gia... con... con... - Minh Vũ đáp ứng, huhu rõ ràng đêm qua là tự nguyện, tại sao sáng ra anh lại có cảm giác mình bị “bắt gian tại giường” như vậy?

Tử Phong gương mặt biến sắc...! Anh thật không ngờ Minh Vũ lại... (đi trước anh một bước)

Lãnh Cẩm thoáng cũng nhận ra vết máu trên nệm, dấu tích mà thằng con trai ngang ngược của người sau khi “hưởng thụ khoái lạc” đã để lại (nuốt nước miếng cái ực...)

-Đông... Đông lão gia... chuyện này...

Tiêu rồi, viên ngọc quý của Đông lão gia bị con trai mình hủy đi sự trong trắng, biết ăn nói làm sao, giải thích thế nào đây... Thế lực nhà họ Đông so với Đoàn gia một chín một mười, tuyệt không thể đụng chạm...!

-Chuyện này ta tuyệt đối không thể bỏ qua - Đông Phương gằn giọng

-Đông lão gia... con... - Vân Hương lúng túng, cô vốn muốn xóa toàn bộ vết tích trước khi Minh Vũ tỉnh lại, không ngờ sự việc lại diễn biến như vậy...

-Á aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Máu! Trời ơi máu!

Thủy Nguyệt là người nhận ra vấn đề sau cùng và cũng là người gào to nhất

-Cậu... cậu... cậu... (lấp bắp) cậu... cùng với tên này... (chỉ chỉ)... có... có... em bé... (nhất thời không biết diễn đạt thế nào)

-Là quan hệ, không phải có em bé - Tử Phong kéo vợ mình lại, ý tứ nói vào tai cô

Thủy Nguyệt gật đầu lia lịa, bay đến ôm Vân hương thút thít...

-Huhuhu chẳng lẽ cậu thật phải đám cưới với hắn? (cô cho rằng đã cùng nhau “quan hệ” thì nhất định phải đám cưới)

-Đúng! Phải đám cưới!

Đông Phương gật gù thuận theo ý Thủy Nguyệt...! Tất cả mọi người đều không kịp trở tay, tròn mắt ngơ ngác, chỉ có Vân Hương và Phi Phụng nhanh chóng phát hiện ra mưu kế của Đông lão gia. Haizzzz

54. Chương 54

Tối hôm đó...

-Mai anh với em đi mua sắm nhé? Chọn quà tặng đám cưới với quần áo mới nữa

Tử Phong nhớ đến hôm mình đám cưới được bạn của Thủy Nguyệt chiếu cố, từ chuyện chụp hình đến đãi tiệc ở Đông Phương, lần này anh cũng phải đáp lại người ta thể hiện chút thành ý chứ.

Thủy Nguyệt gật gù qua loa, không biết suy nghĩ thế nào lại chạy đến nũng nịu với anh

-Tử Phong...

-Sao? (kéo Thủy Nguyệt vào lòng)

-Em...(ấp úng)

-? (mỉm cười chờ đợi)

-Em sợ đau lắm... Em không muốn bị chảy máu đâu... (cô lí nhí)

-Em không thích à? - anh hiểu ngay ý cô muốn nói, là ám ảnh chuyện ban sáng đây mà

-(khẽ gật đầu)

-Ừm em không thích anh sẽ không làm

Anh dịu dàng vuốt tóc cô, nâng niu những ngón tay thon dài xinh đẹp. Vợ anh không thích từ nay anh không nghĩ đến nữa, anh không muốn ép buộc, không muốn làm cô hoảng sợ đâu.

Thủy Nguyệt dụi đầu vào vai anh, tận hưởng cảm giác được chiều chuộng, yêu thương

Sáng hôm sau...

Tử Quỳnh một mình ngồi trên băng ghế khuôn viên cấp 3 của Talent, thất thần nhìn cảnh vật, nhất thời không biết nên vui hay buồn trước đám cưới của Minh Vũ

-Chị ngồi đây được không?

Nhẹ như làn gió, Vân Hương bước đến mang theo mùi hương dịu dàng thu hút. Tử Quỳnh nhìn sang, che giấu cảm xúc cố nở 1 nụ cười

-A... Chị Vân hương, chào buổi sáng

-Chuyện đám cưới... - cảm thấy khó xử với Tử Quỳnh, nhưng cô không thể cứ im lặng cho qua mọi việc

-Hai người thật rất xứng đôi, chúc mừng chị

Tử Quỳnh cắt ngang câu nói của Vân Hương, không muốn tại chỗ này rơi nước mắt...

Lần đầu cô gặp Minh Vũ thì đã thích rồi, anh không chỉ ma pháp cao cường còn đẹp trai phong độ, tuy có chút ngang ngược nhưng thật sự rất nam nhi, dám làm dám chịu, tài giỏi hơn người... Trừ cha và anh hai ra, Minh Vũ là người con trai đầu tiên làm cho Tử Quỳnh đem lòng ngưỡng mộ

-Xin lỗi, em phải vào lớp

Tử Quỳnh đứng lên, vẫy tay chào Vân Hương, nhanh chóng bước đi mà không quay đầu lại nhìn. Cô không giận, không căm ghét... chỉ là thất thời không thể đổi diện loại cảm giác này

Cô không nhận ra... hành động ấy làm Vân Hương rơi nước mắt

—————oOo—————

Phía bên kia thời không, Hành tinh ma thuật, [Ma giới], Tử Sa quốc

Mây đen che kín bầu trời, tòa lâu đài màu đen âm u quỷ dị với sự bao bọc của ám khí, sương khói lượn lờ cùng tiếng rên xiết của lũ yêu mà quỷ quái khiến người ta không khỏi rùng mình kinh hãi.

Tử Sa quốc được chia làm 5 cung với sự trấn giữ của 5 loại yêu quái khác nhau, tất cả cùng dưới trướng của Vương Hậu Lục Tranh

Thủ lĩnh Độc cung là kẻ duy nhất có thể đưa những con Yêu độc xuyên qua thời không nên được chọn làm nhiệm vụ đoạt lấy bảo vật ở Địa cầu

-Nghe nói Trang Phi Tuyết đã xuất hiện?

Người đàn bà mang mặt nạ gắn lông thiên nga đen nằm dài trên thảm nhung, ánh mắt thâm sâu hiểm độc muốn thiêu cháy mọi thứ xung quanh. Đám thuộc hạ lập tức quỳ xuống nghe mệnh lệnh

-Quân của chúng ta chia làm 2, một nhóm y theo kế hoạch bắt toàn bộ đám người lần theo 2 viên Châu mà xuất hiện ở Toàn Phát. Không cần biết thuộc thể giới loài người hay hành tinh ma thuật, không cần biết sống hay chết, cứ bắt hết, đem chúng về đây... ta muốn thử độc

-Chúng thuộc hạ nghe rõ - những con yêu đồng thanh đáp lại

-Nhóm thứ hai hãy tiến thẳng nơi đặt thể xác Đan Thanh, ta muốn phân tán lực lượng của bọn chiến binh hộ vệ.

Các người cứ nhằm vào Bạch Quỳnh mà giết, Trang Phi Tuyết chắc chắn liều mạng cứu ả, không có thời gian phá rối mục đích chính của chúng ta lần này ở Toàn Phát - đôi môi bà ta ánh lên nụ cười quỷ dị, tàn độc vô ngần

—————oOo—————

Một đoạn hồi ức

-Công chúa... xin người đừng như vậy mà... đừng vì... thuộc hạ... mà... mà...

Tư Đồ Kiến Nam phun một ngụm máu đỏ tươi, cố gắng gượng đứng dậy nhưng thương tích trên người quá nặng, thành ra lực bất tòng tâm, thoi thóp nằm trên nền đất.

Đan Thanh nhìn thấy cảnh này đau lòng khôn xiết, từng giọt từng giọt nước mắt lăn dài ôm ấp gò má nhợt nhạt, hoặc luyến tiếc đọng lại rèm mi, tựa thủy tinh lấp lánh

-Đầu tiên Gia Khánh bị ngàn vạn mũi tên xuyên tim, tiếp đó là Tổ Tổ bị vùi xuống nước chết ngạt. Ngay cả Chấn Vũ cũng bị móc trái tim ra, Đông Hoàng càng thê thảm hơn... chết không toàn thây - nàng gào thét mang theo nỗi tuyệt vọng khôn cùng

-Các người... tất cả các người... lừa gạt con!

Nhìn về phía nữ hoàng và pháp sư tiên tri, không biết nên thông cảm hay là oán trách

-Đan Thanh! Con nghe ta nói đi! Mọi người như vậy là bất đắc dĩ mà... - Nữ hoàng Trúc Sa Kỳ nhìn nữ nhi đáng vẻ kiên cường, trong lòng càng dâng lên cảm giác chua xót

-Tiểu Thanh...

Một tiếng kêu ngen lại trong lòng

Đan Thanh bây giờ hẳn là hận người lắm...

-Không ai được phép làm hại anh ấy... - Nàng quỳ xuống ôm lấy Tư Đồ Kiến Nam, mà giờ phút này chỉ còn sót tia mạng sống nhỏ nhoi

...

-Các người... vì con mà gián tiếp cướp đi nhiều sinh mạng! Không đáng! Tuyệt không đáng!

Ngũ tất... nàng nhẹ nhàng đặt tay lên chuôi kiếm, khoanh khắc, một tiếng ngân ...

Hai bên chuôi kiếm được cắn ngọc, phát ra xích quang tựa huyết tươi...

Lưỡi kiếm sáng lấp lánh cắm phập vào lồng ngực nàng, thân kiếm tản mát những tia sáng lạnh người, máu bắn lên khuôn mặt tuấn mỹ của Tư Đồ Kiến Nam

Ở giữa sân là một hồ nước hình chữ nhật dài mà hẹp phản chiếu hình ảnh của rèm cột chạm khắc thạch cao. Máu nàng chảy xiết không ngừng...

-Nếu chúng ta cùng tái sinh, anh có nhận ra được em không?

...

-A...!

Tử Phong giật mình tỉnh giấc, ký ức xa xôi kia bỗng hôm nay tái hiện trong mộng. Nỗi đau ăn sâu vào tiềm thức của anh, như nhắc nhở một điều gì đó... Từ khi Thủy Nguyệt bước vào cuộc sống của anh, anh đã từ từ, từ từ quên đi người con gái kia...

Nhìn sang bên cạnh, hì vợ yêu là đang ngủ rất ngon lành, nắm lấy tay anh như mèo con... Khẽ hôn lên gò má xinh xắn, Tử Phong mỉm cười dịu dàng, tặng cô ánh mắt ấm áp ngọt ngào nhất

-Xin lỗi Đan Thanh, trái tim này... lại không thể dành trọn vẹn cho em. Nhưng ta vẫn nhớ... mình còn nợ em một mạng sống...

...

Thời gian thấm thoát trôi, cuối cùng ngày offline game của “Bá Vương Kiếm” cũng đến

Tại Thành phố S

-Con đã mang theo đầy đủ chưa? Thuốc chống nôn, bánh kẹo, áo quần, tiền bạc, sạc điện thoại, máy chụp hình...? - Mẹ Tổ Như cảm râm từ tối hôm qua đến sáng hôm nay vẫn chưa xong, cô nàng vàng dạ lia lia, ngược nhìn đồng hồ rồi vội bước ra ngoài cổng

Khánh Nhật đứng cạnh chiếc BMW đợi lâu đến sắp hóa thành rác cho người ta súc đi rồi

Thành phố S có tất cả 35 game thủ dự buổi offline của “Bá Vương Kiếm”, được sắp xếp lên 1 chiếc xe 45 chỗ, 6 giờ 30 phút sáng, xe chuẩn bị khởi hành đến thành phố K.

Thành phố S cách xa thành phố K nhất, cho nên theo dự kiến, chuyến đi này kéo dài 2 ngày, trong khi 2 thành phố kia chỉ mất 1 ngày là đến nơi

Địa điểm được chọn để tập trung các game thủ là Nhà Văn Hóa Thanh Niên quận V, xe của Toàn Phát có mặt từ rất sớm, chỉ đợi đến lúc xuất phát.

Giờ phút này quả thật ở đây nhộn nhịp vô cùng, offline game mà, những huynh đệ sinh tử chi giao hay kẻ thù không đội trời chung trước đây chỉ qua mạng ảo giờ mới có dịp gặp mặt, thú vị không kia chứ

Thành viên của “Ngược dòng băng giá” đang chào hỏi nhau, tân bang chủ “Rượu đắng” nổi tiếng ôn hòa dễ gần, nay chính thức gặp mặt càng được mọi người hâm mộ hơn.

Anh 22 tuổi, tên thật là Nguyên Hải, con trai độc nhất của 1 nghị viên trong quốc hội, mặt mũi mũi ngô, nụ cười rất đẹp, mang đến cho người khác cảm giác gần gũi, chân thật

-Sư huynh đẹp trai đó chứ

Như Ý nhìn về phía Nguyên Hải, tiếc ngẩn ngơ. Có điều cô tin rằng một chút nữa anh sẽ ba chân bốn cẳng bỏ chạy trước nhan sắc của Sóng tình; “Rượu đắng” hay “Tiểu Ngư Nhi” cũng vậy thôi, đều là con trai, đều háo sắc như nhau...

Lúc đó cô sẽ thừa cơ nhảy vào, “lấp đầy nỗi thất vọng” trong lòng tân bang chủ

-Xin chào mọi người

Một cặp đôi thanh tú khoát tay nhau cùng bước đến đám đông. Không nghi ngờ gì nữa, cô gái với khuôn mặt trang điểm kỹ lưỡng và quần áo gợi cảm chính là nhân vật gần đây rất được chú ý: Phương Ân Ân

-Ân Ân tới rồi à? - Như Ý lên tiếng gọi, đám đông lập tức quay đầu lại nhìn

Các nam nhân trong bang chính là rất hào hứng muốn gặp Ân Ân ở ngoài, giờ gặp rồi lại có chút thất vọng; thân hình bình thường, mặt mũi thì toàn son phấn, chỉ có chút nét khả ái, nhìn lâu sẽ thấy nhàm chán.

Anh chàng đi cùng cô lại khác, khuôn mặt điển trai, nước da ngăm phong trần, quả thực có nét hơn người.

-Đây chắc là Tiểu Ngư Nhi, đẹp trai y như trong hình, thảo nào heo tóc dài lại mê muội đệ đến vậy

Đệ Nhất Kiếm - Lai Chánh Bình là người vừa lên tiếng, mặt mũi của hắn rất khá, cho nên lúc nói chuyện có phần hơi khinh người. Hạ Quân cũng lịch sự gật đầu chào lại

Sự xuất hiện của Ân Ân xem ra không mấy gây chú ý, những nam game thủ lại chuyển sang trông chờ được chiêm ngưỡng “Giang hồ đệ nhất mỹ nhân” Phan Ngữ Yên. Sắp đến giờ khởi hành, mọi người bắt đầu xếp hàng bước lên xe

-Vợ huynh lâu đến nhỉ? Huynh đã gọi điện cho cô ấy chưa? Xe sắp chạy rồi đó - Chánh Bình ngồi cạnh Nguyên Hải, ra vẻ quan tâm.

Thật ra trong bụng hắn đang cười thầm Nguyên Hải mặt mũi khôi ngô lại đắm đầu vào một con nhỏ vừa xấu xí vừa ngang tàng như Sóng tình

-Cô ấy không cho huynh số điện thoại T__T - Nguyên Hải rất chân thật trả lời

Lúc sau một cặp đôi bước lên xe... đám người của Bạch Sơn lập tức nhao nhao gọi “bang chủ”, vậy là hơn chục con mắt đồng loạt dán vào cùng 1 chỗ

Cô gái tóc màu vàng uốn xù, da trắng môi đỏ, chân dài eo thon, cách trang điểm khiến đôi mày liễu trở nên vô cùng quyến rũ. Cô bước đi mang theo sự kiêu kỳ trên khuôn mặt, thách thức tất cả ánh nhìn của nam nhân xung quanh, cô ta so với Đàm Uyên Linh cũng có thể gọi là 49 gặp 50

Đúng như danh hiệu, Phan Ngữ Yên quả rất xinh đẹp, nhưng xem ra chỉ có thể nhìn chứ khó mà tiếp cận

Người đi bên cạnh cô chính là Đệ nhị cao thủ - Doãn Thiên Tân, từ vẻ ngoài tự tin đến bộ quần áo hàng hiệu đủ biết anh ta là con của một đại gia nào đó.

Có lẽ vì bỏ tiền chăm sóc cho bề ngoài của mình quá nhiều nên so ra trong game Thiên Tân chỉ có thể xếp sau đại cao thủ Vô Tình.

Bất quá tất cả mọi người đều phải thừa nhận rằng Đệ nhị cao thủ đẹp trai lịch lãm, lại sở hữu 1 phu nhân sắc sảo mặn mà

-Ày, coi bộ “Đầu gấu” rất oách, rất đẳng cấp! Xem ra ở ngoài Bá chủ thành Trăng không thể so bì được với anh ta rồi

Lâm ca ca - Lâm Đạt - kể chuyện chống đối với “Mộng” nói khê vào tai người ngồi bên cạnh. Đối phương cũng gật gù tán thành:

-Thì hôm đó “Đầu gấu” đã tuyên bố bằng loa đặc biệt đấy thôi, Vô Tình cũng đâu dám nói mình “trên cơ” anh ta

Ồn ào, trên xe quả thật là siêu ồn ào, y hệt sự hỗn loạn ở kênh thể giới. Hoa độc Thúy Vy nhìn ra ngoài cửa sổ, kiên nhẫn chờ đợi xem Bang chủ của mình có đến không, nếu Tiếng Dương Cầm không có mặt thì đúng là uổng công cô chuẩn bị công cuộc chinh phục siêu hoành tráng

Rất tình cờ, chiếc BMW màu trắng siêu đẹp dừng ngay tầm nhìn của cô

-Có phải là xe của bang chủ không nhỉ?

Thúy Vy lẩm bẩm, sau đó đờ mắt nhìn 2 người bước từ trong xe ra. BMW chạy đi mất, 2 người kia cũng tiến về phía cô, rất gần, rất gần, rất rất gần

55. Chương 55

Offline

Anh chàng vừa bước lên xe, mọi người lập tức yên phăng phắc, tập trung cao độ suy đoán xem anh ta là ai...

Trời ạ, đẹp như trong tranh bước ra

Mái tóc đen huyền, khuôn mặt tuấn tú hơn người, dáng dấp thư sinh nho nhã, ánh mắt đôi môi đều thu hút chết người, đúng là cực phẩm trong số các cực phẩm

Một nụ cười thân thiết khẽ lướt trên môi, tất cả các nữ game thủ trên xe đồng loạt cảm thấy trái tim của mình vừa bị nụ cười đó nuốt mất

-Hoàng đế của Nam Viễn! - Không thể kìm được cảm xúc, Gia Tuệ đứng lên hét rõ to

Thật không ngờ... thật không ngờ... thần tượng trong lòng cô đang ở đây

Anh cũng chơi game ư? Anh là ai tại sao cô không biết... trời ơi tại sao cô không phát hiện ra sớm hơn. Cũng như nhiều nữ sinh ở Nam Viễn, cô yêu thầm Hoàng đế tận 3 năm nhưng không hề dám lên tiếng; một mặt cô không chiến thắng được lòng kiêu ngạo của bản thân, mặt khác cô ý thức được xung quanh anh là những hoa khôi tuyệt sắc

Thấy thái độ của phụ nhân khác lạ, Thiên Tân khó chịu lên tiếng:

-Em quen cậu ta à?

Sau đó viên chewing gum mà anh đang nhai rơi xuống đất vì sự xuất hiện của một cô gái khác

Tóc nâu hạt dẻ bồng bềnh một cách tự nhiên, khuôn mặt bộc lộ nét quyến rũ chết người, trang phục cô mặc không thiếu vải như Gia Tuệ nhưng lại khéo léo tôn lên những đường cong bốc lửa.

-Cô là học sinh của Nam Viễn? - Mỹ nữ Tổ Như lên tiếng thay Khánh Nhật

Đến lúc này thì Gia Tuệ không thể giữ được nét kiêu kỳ ngạo mạn trên khuôn mặt nữa

Cô gái đi bên cạnh Hoàng đế chính là 1 trong những Hoa khôi của Nam Viễn, đồng thời còn là chị hai của trường, từng cầm đầu nhiều vụ đánh nhau nhưng nổi tiếng nghĩa hiệp, được nhiều học sinh kính nể

-Chị...

-Haha khách sáo quá. Không ngờ lại gặp người quen

Nói rồi cô thản nhiên lướt qua các ánh mắt si mê, đột ngột tiến về hàng ghế cuối cùng mà không một dấu hiệu báo trước!

Người đẹp dừng đúng chỗ Nguyên Hải đang ngồi. Cô nhìn anh, khuôn mặt kiều diễm ánh lên 1 nụ cười nhạt. Chính là đã xem avatar rồi, rất dễ để nhận ra a ~ Cười đẹp lắm!

-Rượu đắng?

-Xin hỏi... ai vậy? - Nguyên Hải hơi dờ người nhìn cô gái xinh đẹp đứng trước mặt mình, mấy tên con trai ngồi bên cạnh cũng bị mỹ nhân hút mất hồn phách

-Vợ anh mà anh cũng không biết à? - Cô vẫn đứng đó, rất kiêu ngạo đàn áp sự bối rối trong ánh mắt anh

-Sóng tình?

-Ồ! Sóng tình đây

Sau câu nói này thì tất cả mọi người đều há mồm tròn mắt

Siêu cấp mỹ nữ đang đứng trước mặt họ chính là Sóng tình ư? Nếu vậy danh hiệu “Giang hồ đệ nhất mỹ nhân” có phải nên thuộc về cô ấy không nhỉ...? Cả Lâm ca ca, Đệ Nhất Kiếm và một số nam nhân đều sững người không phản ứng được gì, nhớ đến mấy tấm hình họ được xem và “thực tế” trước mắt

...

Bất đầu nổi lên sự huyền ảo

-Thật không ngờ Sóng tình lại xinh đẹp bốc lửa đến vậy

-Nếu vậy anh chàng đi cạnh là Tiếng Dương Cầm à?

-Đúng rồi là bang chủ đó

-Bang chủ của Mộng đẹp trai quá!

-Ai tung ra mấy tấm hình bấy bạ vậy?

-Thật không ngờ! Sư huynh quả là có điểm phúc.

Anh hướng dẫn viên cầm micro cố gắng lấn áp tiếng ồn ào

-Các bạn ơi! Các bạn chờ đợi có lâu không?

Lập tức anh ta nhận được sự bạo động dữ dội

-Quá lâu! Quá lâu!

-Trễ rồi! Chưa khởi hành nữa à?

-Đợi cái gì nữa, mau lên đường thôi

Làm điệu bộ không khí bằng nụ cười tươi, anh tuyên bố:

-Xe bắt đầu lăn bánh tiến đến thành phố K

—————oOo—————

Tổ Như trở về chỗ cạnh Khánh Nhật, Nguyên Hải chợt nhiên có 1 cảm giác rất buồn, nhưng anh không thể làm gì khác ngoài chấp nhận, người ta xinh đẹp như vậy, há đến lượt anh...

Mỹ nữ... đem bánh kẹo ra nhai nhóp nhép, trong khi anh chàng thư sinh bên cạnh cầm laptop chơi Zombies

-Trò trẻ con

Tổ Như ngáp dài, lăn đùng ra ngủ

Ân Ân trở mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, anh chàng đẹp trai hoàn mỹ cô từng tương tư lại là Tiếng dương cầm, không biết nên có phản ứng gì bây giờ?

Có vẻ như Tiếng dương cầm và Sóng tình là bạn thân lâu năm, dù là Phan Ngữ Yên muốn chen chân vào cũng khó có cơ hội

-Anh sao thế, cũng bị cô ta thu hút à?

Ân Ân nhăn mặt nhìn “phu quân” của mình. Hạ Quân không đáp lại, nhắm mắt vờ ngủ quên

Đem so với 2 đại mỹ nữ kia, người mà anh đang quen không còn chút hấp dẫn, anh bắt đầu chán ngán nhìn sự “diêm dúa” không chân thật trước mắt. Cái đầu óc tự cho thông minh bất chợt suy đoán vẩn vơ

Có khi nào Heo tóc dài cũng rất xinh đẹp...

Đệ Nhất Kiếm - Chánh Bình đã hoàn toàn bị nét đẹp của Sóng tình làm ê muội đầu óc, trong lòng nhen nhóm ý định phỗng tay trên của Rượu đắng #_#

Gia Tuệ cũng thất thần không kém, nếu như... Sóng tình là Giang Tổ Như, Tiếng Dương Cầm là Khánh Nhật, vậy Heo tóc dài chẳng phải... chính là Trang Vân Hương hoặc Châu Thủy Nguyệt hay sao? Bọn họ hay đi cùng nhau kia mà. Nhưng còn Vô Tình là ai nhỉ?

—————o0o—————

Thành phố K

-Mọi người lên xe rồi, dự kiến 2 ngày là đến chỗ chúng ta đó - Thủy Nguyệt vừa trả lời tin nhắn của Tổ Như xong lập tức quay sang chép lia lịa vở bài tập của Tử Phong @.@

-Ừm

Anh trầm ngâm một lúc... thật sự có quá nhiều người tham gia offline, nếu nó là cái bẫy của Tử Sa quốc thì phải làm thế nào đây, liệu anh có thể bảo vệ tất cả mọi người không? Còn cả Thủy Nguyệt nữa chứ, không may có chuyện xảy ra...

-Anh làm sao vậy? - Thủy Nguyệt nhận ra sự lo lắng trong đáy mắt màu hổ phách của phu quân

-Hi, anh không sao - Tử Phong mỉm cười, quàng tay mình qua eo cô, ôm ấp sủng nịnh, không muốn vợ yêu phải muộn phiền chút nào

-Đang ở trong lớp á - Cô giương mi nhắc nhở

-Ôm một chút thôi mà, không ai thấy đâu. Em lo chép bài đi

56. Chương 56

-Cả Tổ Như và Khánh Nhật đều có mặt ở Toàn Phát, nếu mình không tính toán kỹ càng... e rằng... - Vân Hương nhìn ra ngoài cửa sổ đắm chiêu suy nghĩ, thoáng một tia lo lắng, cô sớm biết buổi offline này sẽ có chuyện lớn xảy ra nhưng lại không biết làm cách nào ngăn chặn

-Đang suy nghĩ gì đó? Sắc mặt khó coi quá!

Mình Vũ cười tươi mở hộp cơm ra đút cho “tình yêu” của mình

-Tự anh làm đó, Vân Hương ôm thật, phải bồi bổ (nháy mắt tinh nghịch) Nhìn coi, eo nhỏ xíu à

Vân Hương gượng đỏ mặt vì câu nói vừa rồi, sau đó ai kia còn thuận tay kéo cô vào lòng mình, cảm nhận mùi hương ngọt ngào tỏa ra từ làn da non mịn

Không biết những khoảnh khắc hạnh phúc này có thể kéo dài đến chừng nào đây...

—————o0o—————

Tiếng ồn ào huyên náo trong xe làm Tổ Như giật mình, loáng thoáng nghe được bọn con trai đang rủ rủ rừ rì về việc Rượu đắng đeo đuổi Sóng tình thất bại vì Tiếng Dương Cầm là đệ nhất mỹ nam.

Đã bù được giấc ngủ ngon cho đêm qua, cô bắt đầu đi “thăm dò” phu quân của mình, mặc kệ đám nhiều chuyện kia

-Cậu ngồi đây 1 mình nha tớ đi tán trai cái

Chưa đợi Khánh Nhật gật đầu, cô đã đứng dậy bước đi. Và dĩ nhiên, rất rất nhiều ánh mắt chăm chú quan sát từng chuyển động nhỏ của mỹ nữ

-Bạn ơi, nhích qua tý được không, bên kia còn chỗ trống... tôi muốn ngồi

Cô khom người, những sợi tóc rối xuống bờ vai quyến rũ

Chánh Bình ngẩn ngơ một lúc, sau đó nhanh chóng làm theo lời cô nói. Tổ Như vừa ngồi xuống, Chánh Bình đã mở lời rất ngọt ngào:

-Chào em

Nhưng có vẻ như lời của anh không nhận được sự quan tâm của mỹ nhân lắm. Tổ Như nghiêng người sang bên cạnh, chăm chú quan sát Nguyên Hải

-Em là Tổ Như, 19 tuổi, nên gọi anh là gì đây?

Ngồi cạnh một cô gái có nét xinh đẹp như hoa phù dung, bị nhiều ánh mắt nhìn vào dò xét, “Rượu đắng” hơi bối rối, nhưng cuối cùng cũng lên tiếng

-Anh tên Nguyên Hải, 22 tuổi

-Em đang học đại học Tạ Đình, nhà cũng gần đó, còn anh?

-Anh học Luật ở Vu Yển

-Đồ anh biết em học ngành gì? - Tổ Như tươi cười, hết sức tự nhiên trò chuyện. Lúc trong game rất thích bắt nạt anh, nhưng gặp ở ngoài rồi cảm thấy sự hiền lành của anh do bản chất chứ không phải anh tự tạo ra

-Anh... không biết

...Thành thật trong bế tắc

Chỉ cần trộm nhìn sang gương mặt kiều diễm bên cạnh, anh lập tức mất bình tĩnh. “Rượu đắng” hoàn toàn không nghĩ “phu nhân” “Sóng tình” của anh lại sở hữu một nét đẹp trẻ trung đầy nữ tính, lay động lòng người đến vậy

Không biết nói gì thì làm cô hài lòng...

Có lẽ trong mắt cô, anh rất nhàm chán.

-Em là “cao thủ dùng độc”, cho nên em học Được haha

Mỹ nhân này không ngờ trình độ học vấn lại cao đến vậy. Nguyên Hải tiếp tục rơi vào trạng thái mất tự chủ, căng thẳng không biết nói gì

-Anh... hiền thế! Trong game anh nói nhiều hơn mà?

Ừ đúng, trong game anh thoải mái trò chuyện vì nghĩ có cơ hội nắm giữ trái tim cô, thật không ngờ ở ngoài vợ anh xinh đẹp kiều diễm đến mức này. Nhan sắc kia... ắt hẳn làm cho rất nhiều nam nhân điên đảo, vậy anh lấy gì giữ được cô đây...?

-Sư huynh năng động lên chút nào, sao cứ để Sóng tình phải mở lời vậy

Chánh Bình nãy giờ ngồi nghe ngóng, cảm thấy biểu hiện của Rượu đắng quá tệ, chắc chắn làm mỹ nữ thất vọng. Anh ta lập tức sử dụng tài nghệ “khua môi múa mép” của mình

-Sóng tình, em ở ngoài thật là đẹp, đã bao giờ đến thành phố K chưa?

Nhưng có vẻ như Tổ Như chẳng chút quan tâm == Cô cho tay vào túi, lấy ra 1 viên kẹo nhỏ, lột vỏ kẹo, tự nhiên đút vào miệng Nguyên Hải

Ngón tay của mỹ nhân vừa dài vừa thon, mịn màng hết da tay em bé, khẽ chạm lên môi Nguyên hải

Mặt anh đơ ra giống như bị xẹt keo

-Cho anh 80% tự tin của em này

...

Phía trên xe...

-Bang chủ!!! - Hoa độc khê gọi, trong lòng đang nghĩ “anh ấy đẹp trai như vậy, xung quanh chắc chắn không thiếu gì mỹ nữ, xem ra mình đúng là múa rìu qua mắt thợ khi send mấy tấm hình...”

-Hoa độc đó à? Chào bạn - Khánh Nhật nhận ra ngay, cô y hệt trong hình đã send cho anh

Sau nụ cười chân thành của anh, tâm trạng cô bớt phức tạp hơn 1 chút.

-Mỹ nữ không đi cùng bạn à? Mà... hình như Thần Thoại và Đại thiếu gia đều ở thành phố Y?

Thúy Vy gật đầu, đó là lý do cô ngồi đây có 1 mình

Thúy Vy luôn tự tin cách mình ứng xử với con trai, nhưng đứng trước một nét đẹp khiến người ta khó thở như Tiếng Dương Cầm, quả thật cô không thể “giở trò”, cứ lúng túng như gà mắc tóc

-Bạn lại đây ngồi chung đi, 1 mình buồn lắm - Anh vui vẻ đề nghị

-Không... không được đâu... Anh ngồi cạnh chị Sóng tình mà, em giành chỗ chị ấy không vui đâu...

Tự nghĩ bản thân không có khả năng tranh giành với Tổ Như, cô vội xua tay.

-Không vui? - Khánh Nhật không hiểu ý cô lắm

Cuối cùng Thúy Vy vô cùng hạnh phúc được chia sẻ ½ cái phone của mỹ nam, ngồi cạnh anh đúng là... quá sung sướng.

Ân Ân chăm chú nghe cuộc trò chuyện, thầm ước phải chi mình cũng là thành viên của “Mộng” thì có thể “danh chính ngôn thuận” trò chuyện với Tiếng Dương Cầm

Tổ Như “tâm sự” với Nguyên Hải mấy tiếng đồng hồ, bắt đầu cảm thấy anh chàng này rất thú vị, không quá nhàm chán như mình tưởng

-Tiếng dương cầm là bạn thân của em à? - Nguyên Hải lấy hết can đảm lên tiếng hỏi

-Ừ, bọn em học cùng từ cấp 1 luôn, rất thân. Đến thành phố K sẽ giới thiệu cho anh Heo tóc dài, Tuyết nữ, à quên, còn Vô Tình nữa chứ

-Anh cũng đoán được, bang chủ rất xem trọng heo tóc dài, 2 người chắc chắn quen nhau ở ngoài

-Ừm, nhưng chỉ vừa quen nhau thôi, không lâu lắm

Hạ Quân ngồi phía trước chăm chú nghe Sóng tình nói về phu nhân cũ của anh... Haizzz cũng sắp được tận mắt gặp ở ngoài rồi, nhất thời có cảm giác hồi hộp mong ngóng

—————oOo—————

-Các bạn ơi! 2 ngày ngồi trên xe chắc các bạn đã mệt mỏi lắm nhỉ? Không để các bạn chờ đợi lâu nữa, thành phố K đã ở trước mặt chúng ta rồi đây

Anh hướng dẫn viên vừa dứt lời thì chiếc xe đã dừng lại trước cửa khách sạn Thái Nhiên. Các game thủ ở thành phố Y và thành phố P từ hôm qua đã có mặt ở đây

Tổ Như bước xuống xe, không khỏi kinh ngạc trước sự xa hoa tráng lệ của khu trung tâm thành phố

-Đẹp quá Khánh Nhật, woo woo woo Thủy Nguyệt sống ở đây thì sẽ mau chóng quên thành phố S nhỏ bé của chúng ta thôi

Hic bang chủ đáng thương đang phải xách cả đồng hành lý giúp cô, làm sao có tâm trạng ngắm cảnh kia chứ

-Cậu gọi cho Thủy Nguyệt với Vân Hương đi

-Ừm ừm...

Khách sạn này nằm bên cạnh tập đoàn Toàn Phát, tuy không có quy mô lớn như Đông Phương nhưng cũng thuộc hàng sang trọng, đầy đủ tiện nghi

Chỉ có 6 bang phái chính trong giang hồ là được đăng ký thành viên cho bang mình tham gia offline, cho nên mới nói, những game thủ không có thể lực, không có đẳng cấp hoàn toàn không thể có mặt ở đây

Không hẹn mà gặp, có rất nhiều cặp mắt đang đổ dồn về phía Tổ Như và Khánh Nhật

Sau khi điểm danh xong, thành viên của 6 bang phái chính được chia ra ở 6 dãy phòng khác nhau. Tổ Như, Khánh Nhật và Thúy Vy te te xách túi bước đến khu D. Khu của bang “Mộng” dĩ nhiên sẽ gặp nhiều “chiến hữu” rồi. Chỉ là 4 nàng kia đều không ngờ được Sóng tình lại xinh đẹp đến như vậy

Tổ Như làm quen xong thì lăn đùng ra ngủ, cũng khó trách, ngồi xe đã 2 ngày rồi, không mệt mới lạ ý

-Mọi người ơi, ngủ sớm đi, mai Heo tóc dài sẽ có mặt a

~ Một đêm yên bình trước khi biến cố xảy ra...

57. Chương 57

7h30 phút sáng hôm sau

Hôm nay các game thủ ở thành phố K sẽ có mặt đông đủ, vậy là buổi offline và cuộc thi “Hội Ngộ Anh Tài” mà mọi người mong đợi cuối cùng cũng có thể bắt đầu rồi, tâm trạng ai ai cũng phấn khởi lắm, khiến cho khách sạn Thái Nhiên từng bừng nhộn nhịp hẳn lên

Đại sảnh có một tấm băng rôn lớn và nhiều poster hình ảnh trong game, đẹp mắt vô cùng

Đám người nhốn nháo trò chuyện, chào hỏi nhau, chụp hình, quay phim lại khoảnh khắc vui vẻ này... mấy ai để ý phía sân vườn có một nam nhân vận y phục màu xanh nhạt, dung mạo tuấn tú bất phàm nhưng đôi mắt lại ánh lên một tia lạnh nhạt kinh người, toàn thân tỏa ra sát khí rất dễ sợ (Đông Hoàng ca~ ca vẫn làm mặt lạnh như xưa a~)

-Coi như vui vẻ trước lúc chết đi - anh lãnh đạm nhìn về phía xa, như ngóng trông một điều gì đó

-Đang nghĩ đến Đan Thanh?

Gió mang theo sát khí vương vào cánh hoa, người con gái xuất hiện trong bộ trang phục nhạt màu và tấm khăn lụa che nửa khuôn mặt, giọng nói phẳng phất chút u buồn

-Lòng anh đã bất ổn, chỉ bằng đến chỗ khối pha lê bảo vệ thể xác cô ấy... Ở đây em lo được - Nàng nói

Người con trai suy nghĩ hồi lâu, sau đó bay vút đi, chỉ nghe tiếng gió thoảng qua rồi tan loãng vào hư không

...Ừ, chàng thật rất lo cho Đan Thanh, chàng sợ thể xác ấy bị đánh cắp, chàng sợ công chúa mà chàng yêu thương mãi mãi không tỉnh lại...

Trong khi đó Tử Quỳnh và Minh Vũ cũng nhận được lệnh đến bảo vệ thể xác công chúa, một bước không rời. Hôm nay là ngày mở ra cánh cửa thời gian, nếu nàng bị bọn Tử Sa quốc bắt về Hành tinh ma thuật, e rằng lành ít dữ nhiều...

Thiên Tân, Gia Tuệ cùng những thành viên khác của “Bạch Sơn” ở chính giữa Đại sảnh nói nói cười cười huyền não lắm, mục đích chính là để gây chú ý với các game thủ khác, muốn dựa vào offline mà khẳng định bản thân.

Ok tính đến giờ bọn họ tạm gọi là thành công, quả thật biết bao ánh mắt đổ dồn vào mà hâm mộ ghen tỵ hân. Gia Tuệ xinh đẹp sắc sảo, đạt danh hiệu đệ nhất mỹ nhân của game, Thiên Tân nhìn sơ là biết đại gia lắm tiền nhiều của, đại gia đi với người đẹp, xứng đôi lắm chứ!

-Này! Cậu với Tử Phong đến chưa á? Đợi dài cổ rồi đây

Giọng nói mang chút than thở, cần nhằn, không quá to nhưng cũng đủ gây chú ý. Cơ hồ có rất nhiều người quay đầu lại nhìn...

Và ngay lập tức họ chết lặng đi

Cô gái kia... thật sự thật sự thật sự là mỹ nhân hiếm thấy trên đời, khuôn mặt yêu kiều diễm lệ, thân hình quyến rũ vô cùng, nam nhân nào nhìn mà không si mê?

Chàng trai đi bên cạnh cũng không thua kém gì, tuấn mỹ nho nhã hết như hoàng tử trong truyện cổ tích bước ra, nụ cười vô ý thoáng trên môi nhưng cũng đầy mị lực...

Nguyên Hải đang cùng các thành viên trong bang trò chuyện và thưởng thức bữa sáng, Tổ Như đột ngột bước đến gần anh, kéo theo bao nhiêu sự chú ý, làm cho bàn ăn của “Ngược dòng băng giá” trở thành tâm điểm của ngôn luận

-Chào buổi sáng ^^! Tỷ qua bên này em giới thiệu Heo tóc dài với Vô Tình cho

-Ừm anh biết rồi

Tổ Như không phải vô công rồi nghề lượn sang đây chỉ để nói câu đó, tất cả đều có dụng ý nha. Cô cười cười đánh tia nhìn của mình về phía Ân Ân và Tiểu Ngư Nhi, nói thầm “muốn qua mặt Thủy Nguyệt, kiếp sau đi”

Ấy da xem ra tính toán của cô nàng đánh đá này rất chuẩn xác nha, thành công ngoài mong đợi luôn, không chỉ đánh động được cặp đôi chứng mất kia mà rất nhiều người cũng bị lời cô nói làm cho tò mò

Ừ ừ ừ đệ nhất cao thủ trong truyền thuyết, người đứng đầu bảng xếp hạng vinh danh đẳng cấp cùng với cô vợ Heo tóc dài đã sắp xuất hiện rồi... Hắc hắc sự kiện đáng chú ý đây

-Như Như! Qua đây ăn sáng

Khánh Nhật vẫy vẫy tay, Tổ Như lập tức te te chạy về chỗ, điều này làm không ít nam nhân bị hụt hẫng, trong đó có Nguyên Hải.

Đám người kia biết rõ Sóng tình với Rượu đáng là tình trên mạng, coi bộ tuyệt sắc mỹ nhân này cùng với “Tiếng dương cầm” mới thật sự một cặp trời sinh

—————o0o—————

Phong ca đến, tung hoa, tung hoa

~ Một chiếc MV Agusta F4CC màu đen phanh gấp trước cửa Thái Nhiên, động cơ xe không quá ồn ào nhưng cũng đủ để dư luận phải xôn xao (gồm, mô tô mà hông ồn ào == xạo ớn)

-Mô tô đẳng cấp kìa

-Aaaaaaaaaa siêu xe siêu xe

-Ai vậy? Là nhân vật nào?

-Loại xe đó chỉ sản xuất có 100 chiếc, giá tiền ngang với xe hơi cao cấp a

~ Cô gái ngồi phía sau mặc áo màu trắng khoát gi lê đen phía ngoài, chiếc nơ bên trái phá cách rất dễ thương, phối cùng quần jean với thắt lưng quần ngang eo kiểu dáng nghịch ngợm. Lúc cô ấy tháo nón bảo hiểm ra là lúc nhan sắc khuyên thành được thể hiện rõ nét, khiến ọi người hết thấy bị câu đi hồn phách

Mắt cô to thật to, đôi đồng tử đen láy ngáy ngó cùng với hàng mi cong dài mê hoặc, gò má hơi ửng hồng làm cho nụ cười trên đôi môi mềm mại kia thêm phần ngọt ngào cuốn hút

Gia Tuệ nhú mày, cô đoán không sai, Heo tóc dài chính là đệ nhất hoa khôi ở Nam Viễn, đại gia Thiên Tân ngồi bên cạnh thì khuôn mặt đã sớm đóng băng, ánh mắt si mê thất thần...

-Heo ngốc! Đến đây! Bang mình ở đây nè! - Tổ Như nhìn thấy vợ chồng nhà kia xuất hiện, đôi môi khê ánh lên tia cười “đã man rợ” (cực khoái chí)

Tất cả mọi người cơ hồ chỉ biết vừa xuất hiện một nữ nhi rất xinh đẹp, bây giờ 2 chữ “heo ngốc” văng ra từ miệng của Mỹ nữ Sóng tình, đồng loạt làm cho bàn dân thiên hạ phải choáng váng chói với...!

Nói đến Thủy Nguyệt, đã quá lâu, thật quá lâu rồi cô không được gặp những người bạn thân của mình, bây giờ nhìn thấy Tổ Như, nhất thời không kiềm được cảm xúc lao ngay về phía trước, bất kể đáng về mình kỳ cục cỡ quái thể nào

-Từ từ thôi! Té thì sao hả? - Tử Phong chau mày, kéo cô lại, hạ nón bảo hiểm xuống treo lên xe

...

Tất thấy nín thở nhìn người con trai vừa dùng tay với lấy eo của mỹ nhân

Đôi mắt câu hồn đoạt phách, khuôn mặt vô trù tuần mỹ, trong khoảnh khắc mọi người xung quanh đều trở thành cảnh nền cho anh, bị mê hoặc đến đảo điên tâm trí

-Ha! Vô Tình và vợ đến trễ nha - Tổ Như cười cười, không gọi tên mà dùng nick trong game của anh, muốn tạo chút địa chấn

Cô lại thành công rồi, 2 chữ Vô Tình vừa được đọc ra thì bàn dân thiên hạ đều rơi vào cùng một cảm xúc, chính Thiên Tân cũng không thể ngờ được, nhất thời cảm thấy bản thân bị kéo xuống địa ngục

Đệ nhất cao thủ không chỉ đứng đầu trong game mà ở ngoài cũng thuộc dạng mỹ nam, sống ở thành phố lớn, sử dụng siêu xe, có một phu nhân khuynh thành tuyệt sắc, quá hoàn hảo, đệ nhị như anh lấy gì mà so bì?

Tử Phong cùng Thủy Nguyệt bước đến chỗ Tổ Như, nở một nụ cười thân thiện khiến cho không khí xung quanh như muốn nổ tung

-Khánh Nhật ^^

Tử Phong lên tiếng chào trước, người bạn này anh cực kỳ thích

-Ngồi đi ngồi đi

Khánh Nhật cũng vui vẻ kéo ghế cho Tử Phong, hoàn toàn quên mất cô bạn thân họ Châu Mọi người của Mộng ngồi vào bàn, bắt đầu giao lưu với chiến hữu

-Em là Hoa độc, Thúy Vy, chào chị

-Ủa đại mỹ nhân không đi cùng em à?

-Dạ không

-Thần thoại, anh tên Hoàng Triều, không ngờ heo và sóng tình đều là mỹ nhân

-Haha anh quá lời rồi

-Đại thiếu gia, Quang Khải, hân hạnh được gặp đệ nhất cao thủ

-^^ (Tử Phong gật đầu chào, không quên cười một cái, anh và vị huynh đài kia từng lập nhóm đi kill boss, có chút ấn tượng)

-Em là bé bụ bẫm nà, chào các anh chị

...

Gia Tuệ cũng người, nhất thời bị khuôn mặt tuần tú của Tử Phong cảm dỗ, làm cho sơn hào hải vị trên bàn cũng không còn chút sắc vị. Nhưng trước khi đám người tự cao tự đại của Bạch Sơn kịp có phản ứng thì thành viên của “Ngược dòng băng giá” đã nhao nhao lên kéo hết qua chỗ của “Mộng”.

Khó trách khó trách! Cự bang chủ kiêm đệ nhất cao thủ mà, làm sao không lết xác qua chào hỏi được

Nguyên Hải là người lên tiếng đầu tiên, sau đó các thành viên khác cũng tự giới thiệu. “Tên đệ nhất kiếm này đúng là loại rẻ rách háo sắc, lúc trước dám nói này nọ Thủy Nguyệt, lần này cho lát mặt nhé!” Tổ Như cười cười, tiếp tục xem thực đơn, không khí đang hòa bình, cô cũng không muốn vô cớ khơi dậy chiến tranh

Cuối cùng thì cậu chàng trẻ măng có khuôn mặt khá điển trai kia cũng lên tiếng

-Tôi... là Tiểu Ngư Nhi, Hạ Quân. Hân hạnh được gặp...Thủy Nguyệt

Anh không gọi nick, mà trực tiếp nói tên cô. Heo ngốc có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó cũng chào lại

-Hi! Lúc li dị đã nói gặp lại vẫn là bằng hữu mà! Huynh không cần khó xử

Thủy Nguyệt không chút bận tâm hay so đo chuyện trong game nữa, nở một nụ cười tươi xía xóa tất cả. Nụ cười của cô giống như đóa hoa của mùa xuân ấm áp. Trong nháy mắt, đóa hoa ấy nở rộ, rực rỡ, lay động lòng người...

Ân Ân liếc nhìn Thủy Nguyệt, rồi lại nhìn sang Hạ Quân, sau cùng khoác lấy tay chồng mình một cách chiếm hữu, muốn kéo anh về với hiện tại.

Haizzz xem ra Tiểu Ngư Nhi này đã bị nét thuần khiết ngây ngô trên khuôn mặt heo tóc dài một phát đoạt hồn đi rồi...

Mà không chỉ Ân Ân bức xúc nha, Tử Phong bề ngoài không biểu hiện nhưng trong lòng cơ hồ có chút bức bối

-Phu nhân, gọi món bò lúc lắc em thích nha - Anh cười dịu dàng với Thủy Nguyệt, mang theo ánh mắt thú hút chết người, một nhát hạ gục toàn bộ hy vọng của Hạ Quân

Rất nhiều người không thể cưỡng lại, si mê nhìn gương mặt anh tuấn của đệ nhất cao thủ

Thủy Nguyệt ngây ngốc chỉ biết cười toe toét gật đầu lịa lịa, ui chao được Tử Phong quan tâm thật là thích nha

~ Tử Phong gấp thức ăn cho Thủy Nguyệt, người có nét đẹp lạnh nhạt thế kia nhưng đối xử với phu nhân của mình thật hết sức ngọt ngào, khiến cho Ân Ân không khỏi tức tối, Hạ Quân của cô thì suốt buổi cứ chăm chăm nhìn Thủy Nguyệt, rõ ràng có ý muốn nói lại tình xưa đây mà...

Tổ Như và Thủy Nguyệt cười đùa với nhau, nói đủ thứ chuyện trên đời. Hai cô nàng chỉ mong sớm hoàn tất buổi offline để cùng đến Đông Phương gặp Văn Hương

—————oOo—————

-Nguy rồi công chúa! Nhà chính của Đoàn gia xuất hiện rất nhiều yêu độc dưới sự chỉ huy của Bạch Tà, xem ra buổi offline với 2 viên Châu chỉ là cái bẫy dương đông kích tây, mục đích chính của bọn chúng là cướp thể xác của Đan Thanh

Mẫn Mẫn toàn thân bết máu đen của lũ yêu độc, tay phải cầm kiếm cũng bị thương không nhẹ. Cô nhận lệnh Đông Hoàng mở đường máu thoát thân chạy đến báo cáo tình hình cho Văn Hương

-Em nói sao?

Văn Hương hốt hoảng nhìn Mẫn Mẫn, chẳng lẽ cô đã phán đoán sai, buổi offline này hoàn toàn không có vấn đề? Đông Hoàng đấu 1-1 với Bạch Tà có lẽ ngang ngửa, nhưng lũ yêu độc quá đông, chúng đồng loạt tấn công sợ khó lòng địch lại

Mà giờ phút này cô lại không thể bỏ Thủy Nguyệt và mọi người ở đây

-Công chúa - Mẫn Mẫn thấy Văn Hương do dự, lập tức hỏi thúc - Bạch Quỳnh đã bị trọng thương, ngài Chấn Vũ cũng không cầm cự được nữa, công chúa mau đến đó... Nơi này để thuộc hạ canh giữ cho

(Bạch Quỳnh và Chấn Vũ là tên của Tử Quỳnh, Minh Vũ kiếp trước)

Bạch Tà... Bạch Tà đã giao đấu thì Hắc Tà cũng sớm lộ diện thôi, nếu vậy Đông Hoàng làm sao đối phó được. Trong đầu Văn Hương hiện lên 1 loạt suy nghĩ, lúc này phía dưới vẫn nhộn nhịp từng bừng, không hề có 1 dấu hiệu nào của sự chết chóc

Tay phải Văn Hương vung ra, trầm mặc niệm chú. Một đoàn hỏa diễm hồng hồng bay bay ở phía trước mặt, chiếu ánh sáng rực rỡ về phía Tổ Như, Khánh Nhật và Thủy Nguyệt.

Cô là đang truyền tận 7 phần ma pháp hộ thân của mình cho họ, mong là nếu có chuyện xảy ra cũng có thể bảo toàn được tính mạng.

-Em ở lại đây xem xét tình hình, chị đến chỗ Đông Hoàng

Nói rồi hay tay cô đồng thời xẹt qua trước ngực, ánh sáng màu trắng từ đầu tỏa ra, trong khoảnh khắc hội tụ thành một chùm sáng bao bọc Mẫn Mẫn

-Ma pháp này là 4 phần nội lực của chị, nó chỉ duy trì được trong nửa canh giờ, em nhất định phải cẩn thận Vân Hương lo lắng nhìn Thủy Nguyệt một lần... cuối cùng đành bay vút đi, mất hút vào không gian

Chưa đầy 1 khắc khi cô rời khỏi, bầu trời lập tức phủ kín mây đen khiến cho Mẫn Mẫn một phen kinh hãi Người đàn ông vận trang phục hắc ám lẩn khuất sau tán cây phía dưới sân vườn Thái Nhiên, nhếch mép cười độc ác

-Hay lắm, mất đi 7 phần hộ pháp và 4 phần nội lực, ta xem người lấy gì đấu với chủ nhân

Hắn niệm thần chú, ngay lập tức cửa chính của khách sạn Thái Nhiên đóng sầm lại, bên trong bị rút hết ánh sáng, tà khí bắt đầu điên cuồng tràn ngập...

58. Chương 58

Lạc Hà quốc, Hương quốc hay Tình quốc đều sống trong thời đại hòa bình quá lâu, thành ra đội quân của họ chẳng hề được rèn luyện tí gì để ứng chiến.

Cánh cửa thời gian liên kết giữa Địa cầu và Hành tinh ma thuật không phải ai cũng có thể tùy tiện mở ra... Tóm lại một điều, những người có ma pháp thuộc Lạc Hà quốc (như Đoàn gia), Hương quốc (như Minh Vũ) và Tình quốc (như Nhạc Linh Lan) xuống địa cầu canh giữ thể xác công chúa và tìm các viên Châu thực tế là... hoàn toàn không có đủ khả năng chống lại sự tấn công bất ngờ của Tử Sa quốc!

Tử Phong và Minh Vũ là 2 trong số những hộ vệ mạnh nhất của Hành tinh ma thuật, cho nên trách nhiệm đè lên vai họ thật sự quá nặng

Nhà chính Đoàn gia, không phải nơi Thủy Nguyệt và Tử Phong ở mà là một biệt thự nằm cách xa khu trung tâm thành phố, được Đoàn Tử Du và vài pháp sư nữa cùng tạo trận địa ma pháp để trấn giữ.

Nhưng hôm nay, lưới pháp thuật bọc quanh nơi ấy bị hai hộ pháp của Độc cung một chiêu phá hủy hoàn toàn, mà Đoàn Tử Du cũng lâm trọng thương, tính mạng khó giữ

Bên trong càng thâm hiểm hơn...

Khối pha lê tinh khiết đặt thi hài công chúa bị vấy bẩn bởi máu đen của bọn yêu độc và cả máu tươi của chiến binh hộ vệ. Cảnh tượng trước mắt đáng sợ vô ngần, 3 người sức yếu thể cô phải chống lại với cả trăm con yêu độc cùng một tên thủ lĩnh có khuôn mặt trắng bệch như hồn ma

Hai bên cứ như vậy gắt gao giằng co, đám yêu độc này ngã xuống lại có một đám khác từ dưới lòng đất chui lên, kết giới bị hỏng chính là một lợi thế để bọn chúng kéo toàn bộ đội quân đến giao chiến.

Vai Minh Vũ bị trúng tận 5, 7 nhát kiếm, cơ thể cũng thấm mệt nhưng vẫn cố gượng lao về phía trước liên hồi chém giết. Tử Quỳnh nửa quỳ trên mặt đất, tay phải dùng sức nắm chặt bảo kiếm, cơ hồ những tia sáng ma thuật phát ra càng lúc càng yếu ớt...

Đông Hoàng hai tay bắt chéo trước ngực, lòng bàn tay ánh vàng lấp lánh, chớp mắt đã hóa thành một quả cầu trong suốt, Quả cầu này không quá một tấc, nhưng thoát tay Đông Hoàng liền nhanh chóng lớn lên, ẩn chứa nguồn năng lượng cực mạnh, theo sự khống chế của anh phóng mạnh về phía lũ quái vật

Một tiếng động kinh hoàng vang lên, gần chục con yêu độc tan xác dưới thần lực, chỉ còn lại vũng máu đen ngòm

-Lợi hại lắm

Bạch Tà vẻ mặt tàn độc, nhếch môi cười nhạt, tay phải giơ cao thành một trận địa kết giới. Bất ngờ sấm sét chớp điện lóe lên, đi cùng với dòng khí đáng sợ quét ngang mặt đất, gần như nuốt chửng đối thủ

Đông Hoàng không chút nao núng, tay phải nhanh chóng giơ cao, khí thể kinh trời, lòng bàn tay lấp lánh ánh đỏ, sợi xích quấn quanh thanh kiếm nhận lệnh chủ nhân, tự động biến mất

Tuyệt Diệt Thần Kiếm của Đông Hoàng vừa rút ra lập tức khiến ặt đất chao đảo, xung quanh ngập tràn sát khí hủy diệt, mũi kiếm ánh màu liên tục lóe sáng, nhắm thẳng hướng Bạch Tà.

Nhìn binh khí trong tay Đông Hoàng, hẳn trong lòng chấn động, thanh đó là tuyệt thể bảo kiếm, sức mạnh kinh người, quý thần đều phải khiếp sợ...

-Thần kiếm!

Minh Vũ trước đã ngạc nhiên với sự xuất hiện của tuyệt thể cao thủ, nay nhìn thấy thần binh lợi khí trong tay anh ta càng thêm phần bất ngờ, trận chiến này có sự hỗ trợ của vị cao nhân kia cơ hồ phe ta cũng không đến nỗi thất bại thảm hại

Bạch Tà hay tay đưa ra trước, lòng bàn tay ám khí phủ đầy, ma lực sau khi xoay tròn dần dần lớn lên, cố hết sức chống đỡ đòn tấn công vừa giáng xuống

Trong phút chốc hào quang phủ đầy lưỡi kiếm, mạnh mẽ phóng ra thần lực đàn áp đối thủ, Bạch Tà trúng chiêu ngã xuống mặt đất, miệng phun máu độc, thể trận đã hoàn toàn nghiêng về phía Đông Hoàng

-Giỏi! Giỏi lắm

Một giọng nói quý dị phát ra, làn khói đen ngòm từ dưới mặt đất ngoi lên như nuốt chửng xung quanh. Người đàn bà đeo mặt nạ gần lông thiên nga đen phát phơ chiếc quạt trên tay, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Đông Hoàng, mang theo cả nguồn tà khí tàn ác muốn nuốt chửng vạn vật

Ngay lập tức Đông Hoàng bị một luồng lực đập thẳng vào lồng ngực, cả thân hình nóng lên như bị lửa địa ngục thiêu đốt. Mà gương mặt tuấn mỹ kia lại không chút dao động, hai tay nắm chặt bảo kiếm, cố trụ vững trên đôi chân của mình...

-Haha chịu đựng khá! Ta có lời khen ngợi

Dứt lời hai cánh tay mục giang rộng ra, một luồng không khí điên cuồng chuyển động ảo hóa thành vô số độc châm lần nữa lao đến chỗ Đông Hoàng

-Cẩn thận!

Minh Vũ nhanh như chớp dùng tay phóng ra ánh sáng xanh phòng ngự bọc lấy Đông Hoàng, những độc châm chạm vào kết giới cũng tự động mất yêu lực rơi xuống. Mục ta tức giận nhìn về phía Minh Vũ, lòng bàn tay lấp lánh ánh sáng xanh đỏ lấp lánh không ngừng, sức mạnh ma quỷ dung hợp khiến xung quanh thuần một màu chết chóc

Không để anh có cơ hội phản kháng, một đòn tung giữa không trung sắc bén chém ngang thân người Minh Vũ, máu tươi theo đó mà tứa ra...

-Anh Minh Vũ

Tử Quỳnh chỉ kịp kêu lên một tiếng sau đó cũng bị Bạch Tà thừa cơ phóng ngập nửa thanh kiếm vào thân người, chuôi kiếm rung lên bần bật, cô cũng từ từ ngã xuống

59. Chương 59

Minh Vũ gục trên nền đất, vết thương trước ngực xuất huyết không ngừng, cố đưa tay ra với về phía Tử Quỳnh, mà giờ phút này cô đã nằm yên bất động...

Anh thống khổ phun ra một ngụm máu, sức lực cạn kiệt, đầu óc cũng mất hết khả năng phán đoán, rơi vào trạng thái bán thân bất toại

Giây phút sinh tử cận kề, tràn ngập trong tâm trí anh là những ký ức đẹp đẽ của ngày hôm qua

Hạnh phúc vừa đến bên... giờ anh lại phải nói lời giã từ như thế sao, thật không cam tâm mà!

Anh không sợ cái chết, bất quá... trong lòng thật khao khát có thêm thời gian ở bên cạnh người anh yêu...

Một mùi hương dịu dàng phảng phất đánh thức khứu giác của anh, vài cánh hoa nhạt màu theo gió tung bay giữa không trung, xua tan không khí quỷ dị âm u và làn khói độc đang tràn ngập

Cung trên lưng, một bên hông là cây kiếm và bên kia là ống đựng đầy những mũi tên gắn lông thiên nga trắng muốt. Trong bộ trang phục nhạt màu bằng lụa, chân không chạm đất, người con gái vừa xuất hiện y hệt tiên nữ giáng phàm

Khẽ nhìn về phía Minh Vũ và 2 người kia, ánh mắt không giấu nổi sự đau đớn khôn xiết

-Nhị công chúa của Hương quốc, ta cuối cùng đợi được người xuất hiện

Thủ lĩnh Độc cung phe phẩy chiếc quạt, tia nhìn tà ác xoay về phía Vân Hương

-Xem ra trận này nhất quyết phải đấu - Vân Hương rút mũi tên ra, gương cung bắn về phía lũ yêu độc, một loạt thanh tẩy toàn bộ chương khí xung quanh

Nhanh như chớp toàn thân mù đàn bà kia xuất hiện làn sáng quỷ dị màu xanh thẫm lục, chiếc quạt trong tay ảo hóa thành ngàn muôn sợi xích bạc, vững vàng khóa chặt lấy thân thể Vân Hương

Cô tuyệt không biến sắc, hai tay giơ cao khỏi đầu, mái tóc trước trán bay bay để lộ ra dấu ấn hoàng tộc, sợi xích cũng tự khắc theo thần lực tan biến.

Khoảnh khắc, xung quanh hình thành một loại trận đồ xoay tròn, trong lúc chuyển động hào quang tỏa ra vạn trượng, từ trên hạ xuống hình thành một kết giới Âm Dương lấp lánh.

Thủ lĩnh độc cung bị kết giới kia bọc lấy, ma lực tự nhiên tiêu tán, mù gào lên cổ vùng khỏi tấm lưới ảo ảnh

-Em đến trễ, làm khổ cho anh rồi

Nhìn về phía Đông Hoàng, lòng bàn tay Vân Hương nhanh chóng phát luồng sáng xanh nhạt ôm lấy thân thể đỏ rực của anh

Sự đau rát nơi da thịt tự nhiên tan đi, Đông Hoàng trước cúi đầu cảm tạ Vân Hương, sau lặng lẽ bước đến bên cạnh khối pha lê tinh khiết

-Đan Thanh công chúa

Chàng một chân quỳ xuống đất, đối diện với thể xác bất động kia, mang theo cảm giác thống khổ vô ngần. Nhìn ngắm nàng, Đông Hoàng chậm rãi dùng tay lau đi những vết máu bám dính trên khối pha lê, trả nguyên màu trắng tinh khiết thanh bạch bọc quanh thân xác nàng

Về phía Vân Hương, cô nhanh chóng đem Tử Quỳnh đang hôn mê đỡ lên, đôi mắt màu trà lấp lánh mấy giọt lệ

-Quỳnh Quỳnh của chị, xin lỗi em... Cố chịu đựng!

Phụt t t t t ...

Thanh kiếm bén nhọn được rút ra khỏi lồng ngực Tử Quỳnh, người cô lập tức giật mạnh lên vì đau đớn, tròn mắt trong veo lạnh lẽo chỉ kịp nhìn thấy mờ ảo một nữ nhân che mặt sau đó hoàn toàn rơi vào trạng thái vô thức

Vân Hương cắn ngón tay trở, dùng máu mình bôi nhẹ lên vết thương của Tử Quỳnh sau đó niệm ấn chú, ánh bạc lấp lánh ngay lập tức phát huy công dụng chữa trị thần kỳ

Cuối cùng, cô bước đến chỗ Minh Vũ, ôm lấy thân người anh. Lúc này bạch y như tuyết đã dính đầy vết máu đỏ đen, loang lổ đập vào mắt khiến cô không khỏi chua xót

Vết thương thật sự quá nặng, cứ tứa máu không ngừng...

-Cô... là... - Minh Vũ bị nữ nhân ôm trong tay, lòng có chút nghi hoặc nhưng không đủ sức đẩy người lạ kia ra

Vân Hương mím môi, đem thanh kiếm bên hông tự chém vào sau vai, trên cổ cô lúc này tê buốt vô ngần, sự đau đớn làm ánh mắt từ từ tràn ngập một mảnh tối tăm...

-Công chúa - Đông Hoàng chau mày nhìn về phía Vân Hương

-Anh cứ mặc kệ em, em không sao

Ôm lấy Minh Vũ, trông mắt trong trẻo của cô không cách nào hết được thê lương. Cô mạnh mẽ chà xát những giọt máu trên thân thể mình đem bôi vào vết cứa dài trước ngực Minh Vũ, máu cô chảy đến nơi nào, vết thương của anh nơi đó cũng tự động liền lại

Mất máu quá nhiều khiến sắc mặt cô lúc này tái nhợt, màu môi ảm đạm không ánh sáng. Khẽ run lên, nhưng cô vẫn ôm khư khư Minh Vũ trong lòng, sợ mình buông tay ra sẽ mất anh vĩnh viễn

Vươn tay, Minh Vũ muốn kéo tấm lụa che nửa khuôn mặt của cô xuống để khẳng định suy đoán của mình, nhưng ngón tay cũng chỉ trên không trung lắc lư mấy cái, vết thương kia khiến cử động của anh thật rất khó khăn

Một giọt lệ trong suốt xẹt qua khóe mắt của cô, rèm mi khẽ dao động, giống như cánh bướm vô lực bay lượn.

Vân Hương nhẹ nhàng tháo chiếc khăn lụa xuống, ánh mắt màu trà chan chứa yêu thương rót vào lòng Minh Vũ cảm giác ấm áp vô ngần

-Vân Hương... Vân Hương - khóe môi anh mấp máy gọi tên cô, vết thương bên ngoài không khiến anh đau đớn bằng giọt nước mắt vừa rơi xuống

-Là em đây - Khẽ gật đầu, Vân Hương không có ý định che giấu thân phận của mình nữa

-Sao em lại tự làm mình bị thương như vậy...? - Anh xót xa nhìn người con gái mình yêu thương y phục đã thấm đẫm máu tươi

-Trang Phi Tuyết bây giờ ta xem không còn yếu đuối như trước kia

Từ đâu một giọng nói lạnh lẽo thấu xương phát ra, Đông Hoàng cảm nhận sát khí cực độ, liền nắm chặt kiếm trong tay, cẩn trọng quan sát xung quanh

60. Chương 60

Không gian như bị xé toạc, hư ảo mở ra một cánh cửa nối liền 2 thế giới. Phía bên kia là một màu đen ngòm, âm u quỷ dị vô ngần

-Cẩn thận

Vân Hương hét lớn tiếng, cùng lúc dấu ấn trước trán tự khắc phối hợp với ma pháp trong lòng bàn tay tạo thành một màn kết giới lớn bảo hộ cho cả 3 người kia

-Hahaha hôm nay ta xem mạng người còn khó giữ, đừng nói tới bảo vệ bọn chúng

Kẻ đến không bóng hình, chỉ có âm thanh cùng hàn khí kinh người, quét mạnh qua khiến những vũng máu đen đỏ trên nền đất rơi vào trạng thái đóng băng. Rõ ràng là ả muốn dò xét thực lực của Vân Hương trước khi lộ diện ứng chiến

-Người...người mở được cánh cửa thời gian?

Thủ lĩnh độc cung bị không chế trong lưới phép đột nhiên thét lớn

-Độc tử xem thường tiểu muội đến thế ư? - giọng nói lạnh lẽo vang lên, lần nữa khuấy động không gian tràn ngập sát khí

-Lộ diện đi Mục Niệm Từ - Vân Hương nắm chắc kiếm trong tay, thực lực của yêu nữ này không tầm thường chút nào, mong là kết giới của cô sẽ bảo toàn được mạng sống cho 3 người kia

Hàn khí tụ lại thành một khối, dần dần hình thành dáng dấp của một nữ nhân. Mục Niệm Từ có gương mặt xinh đẹp quyến rũ và đôi mắt xanh lơ như viên đá sapphire nhưng tâm địa vô cùng tàn ác.

Số nam nhân phải bỏ mạng vì nhan sắc kia nhiều không kể hết, nhưng Niệm Từ cũng từng phải lòng một người, chính là Tư Đồ Kiến Nam (kiếp trước của Tử Phong), cho nên thù hận với Đan Thanh sâu hơn biển cả

-4 phần nội lực và 7 phần bảo hộ của người đang tạm thời tiêu tán, bản thân lại mất máu và ma lực nhiều đến như vậy, dù có lợi hại đến đâu thì hôm nay nhất định chết trong tay ta

Mục Niệm Từ không chỉ xinh đẹp mà còn rất quỷ quyệt, biết tính toán thời cơ lộ diện để có thể dễ dàng hạ gục Vân Hương

-Bắt đầu đi - Dứt lời, thanh kiếm trong tay Vân Hương phát ra ánh sáng chói mắt, sẵn sàng ứng chiến

-Được - Nhìn thấy y phục đầy máu tươi của đối thủ, Mục Niệm Từ tự tin nắm được 8 phần chiến thắng, không do dự lao về phía trước

Khoảnh khắc, giữa không trung hai nguồn ma lực nhanh chóng được phóng thích, kèm theo đó là vô số hào quang như dải băng tung ra bốn phía

...

Lúc này ở khách sạn Thái Nhiên

Tà khí tràn ngập xung quanh, Tử Phong lập tức bỏ dưa xuống bàn, đưa mắt nhìn một lượt bốn phía

-Anh làm sao vậy?

Thủy Nguyệt quay sang Tử Phong, chưa nhận được câu trả lời thì gian phòng đột ngột tối om lại, khiến cho không khí đang nhộn nhịp bỗng biến thành không chút động tĩnh

Được một lúc, mọi người mới bắt đầu nháo nhào

-Á! Chuyện gì thế này! Chuyện gì vậy?

-Ai mở đèn lên đi

-Sự cố rồi!

-Bảo vệ đâu? Sao lại tắt hết đèn vậy hả?

Thủy Nguyệt vốn sợ bóng tối, chưa kịp gào lên đã được Tử Phong ôm chặt trong vòng tay

-Đừng sợ, có chết anh cũng bảo vệ cho em

Cái gì? Tử Phong đang nói gì vậy? Sao lại có sống chết ở đây kia chứ? Thủy Nguyệt chưa kịp điều chỉnh suy nghĩ của mình, một giọng nói tàn ác đã khuấy động mọi thứ

-Giết hết đi! Trong này chắc chắn có người của Lạc Hà quốc! Giết hết cho ta!

Hắc Tà rất căm hận con người, lệnh của Thủ lĩnh Độc cung là bắt tất cả về nhưng hắn lại muốn nhử cò tận gốc, không chừa lại một sinh mệnh nào trong lần tàn sát này

Ngũ tất, rất nhiều rất nhiều thứ xoẹt ngang qua, cùng với những tiếng kêu la thảm thiết rồi im bật, cứ như thể một mạng lại một mạng ngã xuống. Thủy Nguyệt được Tử Phong ôm trong tay không mảy may vết thương, nhưng có một thứ chất lỏng kỳ lạ tanh tươi cứ bắn thẳng vào mặt cô

-Chuyện gì xảy ra? Mau... mau cho em... ánh sáng... Tử Phong... Tử Phong... bạn của em... Tổ Như! Khánh Nhật... a... a...

Anh vốn không muốn Thủy Nguyệt nhìn thấy cảnh tượng kia, tay trái ôm cô, tay phải cầm kiếm chém tới yêu khí trước mắt

Nhưng tình trạng này mà tiếp tục kéo dài, e tất cả mọi người ở đây toàn bộ bị thảm sát...

Một nguồn năng lượng mạnh mẽ từ trong tay Tử Phong phát ra, theo thần chú anh niệm, sức mạnh ấy càng lúc càng bành trướng. Thoáng chốc, ánh sáng chói lòa tỏa ra, thần kỳ xưa tan bóng đêm đang muốn nuốt chửng mọi thứ

Trước tiên đập vào mắt Thủy Nguyệt là thân hình của Lâm Đạt lăn lông lốc dưới đất, cứ mỗi vòng lăn là từng đám từng đám máu tươi tung bắn không trung, mùi tanh nồng tràn ngập

Vài tiếng thét thảm thiết của nữ nhi...sau đó như bị không gian nuốt chửng...chỉ thấy cô ta ngã xuống đất bất động

Tiếp đó là tiếng hét nghe xé ruột nát gan của một nam nhân khác, thân hình hắn xoay tròn như con vù xoay thẳng ra ngoài, lúc rơi xuống đất thì đầm đìa máu

Bọn yêu độc xuất hiện rất nhiều, cứ thản nhiên chém giết những người tay không tất sát kia

-A...a...a...

Thủy Nguyệt một phen kinh hãi nhìn những thân thể bê bết máu thịt kia, máu dính trên tường, máu thấm cả dưới đất, cô đưa tay lên mặt mình chạm vào thứ chất lỏng bám trên trán, trên gò má

Người cô run lên bần bật... đây đích thị là máu rồi...

Mùi tanh của nó cứ lớn vồn, được máy điều hòa khuếch tán thêm ra trong gian phòng bí bưng, khứu giác của cô dường như tê liệt

Đám người còn sống lập tức chạy về phía ánh sáng của Tử Phong, mong muốn tìm được chút sự sống sau cùng. Thủy Nguyệt hất tay anh ra, lao ngay đến chỗ Tổ Như và Khánh Nhật, mà giờ phút này họ đã rơi vào trạng thái kinh hãi...

61. Chương 61

-Thủy...Nguyệt...

Tổ Như tuy không lạ gì với cảnh đánh nhau nhưng có nhiều người chết như thế này, nhất thời không thể chịu đựng được, cứ đứng như trời trồng toàn thân run rẩy

-Không sao, không sao, tở ở đây. Chúng ta... đến chỗ Tử Phong... an toàn hơn

Thủy Nguyệt cũng sợ hãi không kém, ôm lấy người Tổ Như, dùng sức kéo cô bước đi. Thật may có 7 phần hộ pháp của Vân Hương che chở, thành ra đao kiếm chém đến đều bị hất văng ra.

Khánh Nhật và Nguyên Hải cố giữ chút bình tĩnh, nghe theo Tử Phong lập tức lòi những người may mắn sống sót về một phía. Thúy Vy sợ hãi bám thật chặt Khánh Nhật, nước mắt tuôn như mưa; Phan Ngũ Yên, Ân Ân, Hạ Quân hay Thiên Tân đều hoảng loạn, cố sức né tránh những con yêu độc điên cuồng chém giết

Nhìn thấy Thủy Nguyệt cận kề nguy hiểm, Tử Phong muốn xông về phía trước với lấy tay cô, nhưng yêu độc quá nhiều, chém bao nhiêu cũng không hết, chúng khiến anh càng lúc càng di chuyển ra xa

-Mọi người, đến đây đi!

Kiểm trong tay Tử Phong lập tức dao động, hào quang rực rỡ một vùng, từ ngoài nhìn vào chẳng khác gì một tấm lưới bằng quang chất từ từ trù xuống, mà lũ yêu độc chỉ cần khẽ chạm vào là lập tức có máu chảy thật rơi!

Đám người nhanh chóng ulla vào tấm lưới chắn của anh, thoát khỏi sự giết chóc bên ngoài

Lúc này Thủy Nguyệt run rẩy khấp vào lồng ngực Tử Phong, đôi môi tím tái và ánh mắt thất thần vì kinh hãi. Đã hiểu rồi, hiểu lý do anh không cho cô đến đây rồi

Hành tinh ma thuật, Tử Sa quốc... đáng sợ, thật quá đáng sợ mà...

-Không sao, không sao. Em an toàn rồi, anh sẽ bảo vệ em, phu nhân

Nhìn thấy Thủy Nguyệt khiếp sợ như vậy, thật đau lòng lắm. Tử Phong hôn khẽ lên trán cô, dùng tay lau đi những vết máu lem luốc trên khuôn mặt xinh đẹp kia

-Giúp mình... lo cho cô ấy - Nụ hôn không kéo dài quá lâu, anh níu tay Khánh Nhật, chân thành nói

-Ừm. Cậu phải cẩn thận - Khánh Nhật đã bình tĩnh hơn, cố gắng đối mặt với những thứ kỳ quái trước mắt. Giờ phút này tâm trí đầu mà hỏi chuyện gì đang xảy ra, tại sao lại như vậy... kia chứ!

Thấy Tử Phong có ý buông mình ra, cô vội kéo anh lại, nói như khóc

-Đừng đi, đừng đi mà! Anh ở trong này đi, an toàn hơn... Ngoài kia đáng sợ, đáng sợ lắm...

Chưa bao giờ cô cảm thấy ghê sợ thực tại như lúc này, chưa bao giờ cô cảm thấy cần được che chở như lúc này

Và chưa bao giờ cô cảm thấy: buông tay, mình có thể mất anh vĩnh viễn

-Tử Phong...

Nếu đây là lần cuối được thấy anh thì sao? Nếu anh bước ra... và máu anh chảy xuống... thì...

Cô hoàn toàn không dám tưởng tượng...!

Mà ánh mắt Tử Phong lúc này thật rất đẹp, không chỉ mạnh mẽ...còn mang theo chút cố chấp, cứ như Tử Thần trước mắt cũng chẳng khiến anh thay đổi quyết định

-Nếu anh không ra ngoài cứu những người đó...họ sẽ chết em biết không?

-(lắc đầu) Em không biết! Em không cần biết!

Vậy...coi như cô ích kỷ một lần đi...Giả vờ không nghe không thấy những cảnh tượng khủng khiếp thảm khốc kia...

-Ngoan đi! Anh sẽ không sao mà

Mặc kệ Thủy Nguyệt níu kéo thế nào, anh vẫn đẩy tay cô ra, thoát cái đã nhảy khỏi lưới phép, dùng khinh công phóng đến trước mặt Hắc Tà

-Người muốn bắt là ta, hãy để bọn họ đi-Kiểm trong tay phát sáng, anh không chút sợ hãi nhìn hấn

-Ta chính là muốn giết sạch, sau đó lôi những thầy tế này về Tử Sa quốc làm vật thử nghiệm Độc dược

Hấn tàn ác lên tiếng, sau đó lòng bàn tay tự động ảo hóa thành một lưới riu sắc bén, nhắm hướng Tử Phong chém tới

Thủy Nguyệt giật bắn người, ôm lấy Tổ Như, thật không dám nhìn tiếp

Nhanh như chớp, ma lực trong tay trái của Tử Phong lập tức chuyển hóa, cường lực mạnh mẽ phát ra, chống lại sức mạnh kinh hoàng đang giáng xuống đỉnh đầu

Có một nguyên tắc khi sử dụng lưới phòng hộ, đó là tấm lưới càng to, che chở càng nhiều người đồng nghĩa với nội lực của bản thân càng tiêu tốn

Mà Tử Phong lúc này không phải 1 chọi 1 với Hắc Tà, những con yêu độc bắt đầu tụ lại một phía, đồng loạt tập trung sức mạnh giáng vào người anh

Lưỡi kiếm từ đầu tàn bạo xoẹt ngang eo trái, lông mày khẽ cau lại, nhưng anh không hề kêu lên một tiếng

Lại một kiếm nữa quét trước ngực, để lại vết máu dài đỏ tươi

Chẳng mấy chốc y phục của Tử Phong rách bươm, lộ ra phần da thịt bị chém trúng. Sắc mặt anh trắng bệch nhưng tay trái vẫn phải liên tục phát công

Mà lưỡi rìu kia càng lúc càng ẩn sâu xuống đỉnh đầu anh...Hắc Tà dồn lực vào tay, chỉ đợi thời cơ tách thân người Tử Phong ra làm đôi

Trong lúc 2 bên giằng co quyết liệt, từ đâu những độc châm bay đến, phóng thẳng vào bả vai Tử Phong

-Phong...

Người Thủy Nguyệt run lên, nước mắt trào ra, nhiều đến mức có thể rửa trôi đi những vết máu trên khuôn mặt

Bên dưới hỗn loạn, tiếng gào thét rất to, chẳng hiểu sao Thủy Nguyệt cơ hồ như nghe được tiếng “hự” thật đau lòng phát ra từ môi anh

Tử Phong gồng mình, lùi lại một bước. Chẳng mấy chốc những độc châm gim trên vai tổ hợp lại, hóa thành đốm lửa đỏ rực, tàn ác thiêu đốt da thịt anh

Phun ra một ngụm máu tươi, năng lượng trong lòng bàn tay trái cũng tiêu tán

Lưỡi phép lập tức khẽ dao động, anh ngã xuống nền đất

“Nhất định...nhất định không để em có chuyện...” Tử Phong nắm chặt kiếm trong tay, nhanh chóng niệm thần chú điều chỉnh lưỡi phép phòng hộ phía dưới. Mà đốm lửa kia vẫn đang xé nát bờ vai anh, nếu không phải giới chịu đựng có lẽ đã bị cơn đau hiện tại làm cho bất tỉnh

-Chết đến nơi còn muốn bảo vệ bọn chúng

Hắc Tà nhìn anh cười độc ác, nhanh chóng đem tay phải đã sớm hóa lưỡi rìu giáng xuống đầu Tử Phong

-Phong! Phong!

Thủy Nguyệt gào lên, vụt ra khỏi kết giới, muốn chạy về phía anh

Mà lưỡi rìu kia nào có nhân nhượng, nhất quyết lấy cho được thủ cấp của Tử Phong

-Ngừng tay

Tia sáng kinh người từ đầu lướt ngang qua, mũi tên mạnh mẽ lao về phía trước, cắm phập vào tay phải của Hắc Tà. Trúng ấn chú, hấn đau đớn gào thét

-Ngài không sao chứ?

Người vừa ra tay chính là Mẫn Mẫn, từ nãy đến giờ cô bị nhốt bên ngoài Thái Nhiên, khó khăn lắm mới giải được bùa chú của Hắc Tà, kịp lúc cứu được Tử Phong. Ma lực của Mẫn Mẫn cùng lắm chỉ ngang với Tử Phong, may mắn cô có được thêm 4 phần nội lực của Vân Hương truyền cho khi nãy, thành ra Hắc Tà trúng chiêu mới bị thương nặng đến vậy

Lúc này ở Đoàn gia cũng căng thẳng không kém

Vân Hương niệm thần chú, những cánh hoa bay trong không trung bỗng chốc tụ lại thành một khối năng lượng đủ sắc màu, theo dấu ẩn trước trán cô, chúng bộc phát sức mạnh gấp trăm lần, mạnh mẽ phóng thẳng Mục Niệm Từ

Phía bên kia làn sáng đen ngòm cùng với khí cực sát cực cường, cường lực của ả cũng mạnh mẽ công kích

Hai bên va chạm kịch liệt lập tức phát nổ kinh trời, khiến cho xung quanh ánh sáng rực rỡ vây phủ

Thời khắc đó, 2 nguồn sức mạnh tuyệt cường đối địch, lần lượt co rút đè ép nhau, chỉ chớp mắt đã xuất hiện ngàn vạn chiêu thức biến hóa không ngừng. Giữa trận giao tranh, chân nguyên dày đặc tập trung cao độ, sau vài lần liên tục va chạm, liền dị hóa bành trướng đạt đến cảnh giới cuối cùng. Chớp mắt nó đột ngột bộc phá khỏi sức trói buộc của hai người, hóa thành cơn cuồng phong tàn phá xung quanh

Vân Hương đã mất 7 phần hộ pháp và 4 phần nội lực nên thân thủ cũng chậm đi, hai bên vẻ mặt trắng bệch đồng loạt thối lui một bước

Không ngờ cánh cửa nối liền 2 thế giới mà Mục Niệm Từ vừa giảng bị nguồn năng lượng đó phóng thẳng vào, một lỗ đen ngòm đáng sợ lập tức mở ra, quỷ dị hút hết mọi thứ

Ồ yeah sắp xuyên không, 1 thế giới khác mở ra hắc hắc

62. Chương 62

Không ngờ cánh cửa nối liền 2 thế giới mà Mục Niệm Từ vừa giảng bị nguồn năng lượng đó phóng thẳng vào, một lỗ đen ngòm đáng sợ lập tức mở ra, quỷ dị hút hết mọi thứ

Thủ lĩnh Độc cung, Mục Niệm Từ và những con yêu độc bị trận cuồng phong phát ra từ bên trong lỗ đen sâu thẳm ấy hút vào đầu tiên, có lẽ những thứ hắc ám thường kêu gọi lẫn nhau

Dấu ấn hoàng tộc tự khắc biến hóa thành một hình vẽ tách ra khỏi trán Vân Hương, chẳng mấy chốc nó bành trướng thành tấm lá chắn, vững vàng bao bọc thân người cô

Lốc xoáy càng lúc càng mạnh, cái thứ đen ngòm kỳ lạ kia quả rất đáng sợ, năng lượng phát ra mạnh mẽ khác thường, dường như muốn thôn takt tất cả những gì nó nhìn thấy

Xoẹt!

Sau một lúc cầm cự, kết giới của Vân Hương giảng bảo vệ 3 người kia cuối cùng đã rách toạc đi. Vết thương quá mạnh, bản thân Minh Vũ, Đông Hoàng và Tử Quỳnh hoàn toàn không có khả năng kháng cự, vì vậy mà nhanh chóng bị xoáy theo trận cuồng phong, cả thân người bị lỗ đen vô đáy phía trước nuốt chửng

-Phi Tuyết!

Lúc này Trang Phi Phụng mới xuất hiện, cảnh tượng trước mắt khiến nàng không khỏi kinh hoàng. Từ trong tay áo nhanh chóng phóng ra một dải lụa nhạt màu, siết chặt vào thân người Vân Hương, mang cô lôi ra khỏi bán kính của trận cuồng phong

-Em bị thương nặng quá, có sao không?-Phi Phụng cay đắng nhìn thân hình mảnh mai kia, máu tươi không ngừng chảy xiết

Vân Hương chỉ khẽ lắc đầu

-Đoàn lão gia...như thế nào rồi chị?

Chợt nhớ đến cha của Tử Phong khi này bị thương rất nặng, phải nhờ chị Phi Phụng đưa về Đoàn gia chữa trị, cô không khỏi bất an

-Không sao rồi, thấy người qua cơn nguy kịch chị lập tức đến chỗ em, nhưng hình như quá trễ...

Phi Phụng nghĩ đến 3 người kia đồng loạt bị hút vào lốc xoáy không rõ tung tích, đoán chắc em gái mình trong lòng đang lo lắng không yên

-Chị! Chị mau đến chỗ Mẫn Mẫn! Thủy Nguyệt, Tố Như, Khánh Nhật, cả Tử Phong nữa...em lo họ gặp bất trắc

Linh tính mạch bảo cô mọi chuyện nhất định sẽ không kết thúc đơn giản như vậy. Vân Hương quay đầu nhìn về phía nhà chính Đoàn gia, trừ khỏi pha lê đặt thể xác Đan Thanh ra, tất cả đều bị hút sạch sẽ, và cái lỗ đen ngòm kia sau khi ngốn hết bao nhiêu thứ...đang bắt đầu khép lại

-Em hãy về Đông Phương chữa trị thương tích đi

Phi Phụng kéo tay cô nhắc nhở

-Chị mau tới chỗ Thủy Nguyệt. Giúp em bảo vệ họ đến cùng-cô lặp lại

-Em muốn đi đâu...?

-Tìm Minh Vũ và mọi người

Ngũ tất, Vân Hương quay đầu nhắm thẳng hướng nhà chính Đoàn gia mà tiến, phút chốc bóng dáng bé nhỏ kia từ từ bị hút vào khoảng không tối om đáng sợ

Phi Phụng nhìn thấy đau lòng, nhưng nàng cũng biết em gái mình thật rất cô chấp, đã quyết định sẽ không thay đổi

Đoạn, nàng dùng khinh công bay đến chỗ của Mẫn Mẫn

Lại nói đến nhóm người ở Thái Nhiên

Nhìn thấy Tử Phong thoát chết trong gang tấc mà toàn thân bê bết máu, Thủy Nguyệt bất chấp nguy hiểm lao về phía trước, chỉ mong thật nhanh đến bên cạnh anh

Kết giới mỏng manh của Tử Phong lúc này vẫn duy trì hiệu lực, đám người còn sống ủa vào như ong vỡ tổ, khiến cho Thủy Nguyệt một phen vất vả chen chúc lợi ngược dòng với họ. Mẫn Mẫn nhìn thấy xung quanh Thủy Nguyệt toàn là yêu độc đang dùng kiếm chém tới thì giật mình hét toáng lên

-Cẩn thận chứ! Cẩn đầu chạy kiểu đó mất mạng như chơi không biết à

Mẫn Mẫn nhanh chóng thi triển ma pháp, dựng một kết giới nhỏ đem Thủy Nguyệt che chở bên trong, vì thế mà cuối cùng cô cũng chạy đến chỗ Tử Phong một cách an toàn

Việc đầu tiên khi nhìn thấy anh, chính là khóc!

Thân người ngang dọc những vết thương, khó trách khuôn mặt tuấn mỹ cũng trở nên trắng bệch vì mất máu quá nhiều. Mà Tử Phong dù thể thảm thế nào thì vẫn toát lên khí chất mạnh mẽ hơn người, thể xác có thể bị dày vò nhưng tâm hồn anh một chút sợ hãi cũng không

Chỉ là...nhìn thấy Thủy Nguyệt quỳ trước mặt mình tức tưởi khóc, lồng ngực anh đau như bị ai đó tàn nhẫn dùng dao cứa vào

-Đừng khóc! Đừng khóc mà...Anh không sao đâu-Tử Phong cố hết sức với tay lau nước mắt cho cô

Đang bận phát công xua đi lũ yêu độc kéo những người còn sống vào bên trong kết giới, nhìn thấy thảm cảnh, Mẫn Mẫn nhanh chóng lấy ra hai lọ thuốc quăng về phía Thủy Nguyệt

-Màu trắng để thoa ngoài da, màu xanh để uống, nhanh chóng trị thương cho ngài ấy

-Cám...cám ơn chị

Thủy Nguyệt mừng rỡ chụp lấy lọ thuốc, rồi rút gậy đầu cảm tạ

Đại tiểu thư ngang bướng đánh đá của Châu gia lại có lúc như thế hay sao? Tình yêu thật lợi hại nha

Chuyện chưa ngừng ở đó, Hắc Tà dù sao cũng là yêu quái có tiếng dưới trướng Thủ lĩnh Độc cung, pháp thuật của Mẫn Mẫn nhờ vào nội lực Vân Hương truyền thụ, về cơ bản thời gian duy trì phát công không thể kéo dài. Chẳng mấy chốc Hắc Tà rút được mũi tên mang bùa chú kia, mạnh mẽ đứng dậy tiến về phía Tử Phong và Thủy Nguyệt

-Cẩn thận đó

Khánh Nhật và Tổ Như đứng trong lưới phép bên dưới đồng loạt hét lên. Mẫn Mẫn bị đám yêu độc vây kín, chém hoài không hết, cánh tay bị thương bắt đầu tê liệt, nhất thời muốn lao đến cứu viện cũng khó

-Tư Đồ Kiến Nam! Ta xem còn ai cứu được người-ngũ tất, hấn bắt đầu vận công

-Em tránh ra

Tử Phong kéo cô ra phía sau, kiếm trong tay khẽ dao động, anh nhún người bay lên cao, muốn dẫn dụ hắc tránh xa Thủy Nguyệt

Hắc Tà nghiêng người né kiếm của anh, ngay sau đó tụ hợp ma lực trong lòng bàn tay, hữu chưởng nhanh chóng phóng ra, đánh đúng lồng ngực Tử Phong

Anh ăn trọn một quyền ngã xuống mặt đất nhưng ta vẫn nắm chặt thanh kiếm. Thủy Nguyệt tính chạy đến bên cạnh thì bị anh ngăn lại

-Em ở yên đó! Đừng qua đây!

Hắc Tà chậm rãi phi thân xuống, nhìn về Tử Phong đầy vẻ khinh thường

-Chết đến nơi còn muốn bảo vệ hồng nhan

-Tử Phong! Tử Phong! Anh không sao chứ?

Thủy Nguyệt bất chấp lời anh, cũng không kinh hãi con quái vật kia, nhanh chóng đến cạnh nâng Tử Phong dậy không ngừng hỏi han

-Anh đã nói em đừng qua đây!

Tử Phong lớn tiếng quát, vừa tức giận vừa lo lắng, sợ rằng vợ mình khó thoát khỏi tay Hắc Tà

-Em mặc kệ! Em mặc kệ!

Cô ôm lấy Tử Phong, người run lên, nước mắt lại rơi nhiều thêm

Tử Phong đến giờ phút này vẫn lo lắng cho cô ư, Thủy Nguyệt vì vậy tự trách bản thân vô dụng, cứ như khối thịt thừa không giúp ích được gì

-Ha! Tình sâu nghĩa nặng! Người trước kia cùng với công chúa Lạc Hà quốc chẳng phải...

Hắc Tà cười khanh khách, chưa nói hết câu đã bị Tử Phong dùng kiếm chém tới. Đem Thủy Nguyệt đẩy sang một bên, anh bay lên giữa không trung, với hắc quyết chiến đến cùng

-Người nghĩ có thể thắng?

Một giây sau hai tay hắc đột nhiên nhuộm quang đỏ, xuất ra nhiều chiêu thức tàn ác đập tới thân thể Tử Phong

Phác

Anh lại rơi xuống mặt đất, miệng phun máu tươi

-Em chạy mau

Biết tình hình không ổn, chỉ mong có thể bảo vệ được mạng sống Thủy Nguyệt, anh lập tức ra lệnh, mà lúc sau máu trong miệng cũng thuận thể chảy xuống

63. Chương 63

-Em không đi đâu hết, có chết cũng không

Thủy Nguyệt đau lòng la lên, vội vươn tay lau vết máu đang không ngừng trào ra bên môi Tử Phong

-Em thật vô dụng phải không, giờ phút này chẳng giúp được gì ngoài khóc lóc-nhìn thấy anh toàn thân bị thương, vai trái không ngừng xuất huyết, nước mắt cô lách cách rơi xuống

-Đừng khóc! Anh không sao

Không để ý vết máu trên môi, cũng chẳng bận tâm thương tích bên ngoài, anh bây giờ chỉ lo lắng ỏi Thủy Nguyệt, cô sao lại bướng bỉnh đến thế kia chứ >_< đã="” kêu="” chạy="” còn="” không="” nghe,="” ở="” lại="” đây="” e="” khó="” giữ="” tánh="”>

Nhanh như tia chớp, Hắc Tà tiến đến chỗ 2 người, lập tức dồn hết nội lực vào lòng bàn tay, chưởng lực mạnh mẽ phóng xuống

“Chưởng này mà đánh trúng Tử Phong chắc chắn chết”

Khoảnh khắc, Thủy Nguyệt không suy nghĩ được gì ngoài điều ấy, nhanh chóng ôm chặt anh, hai mắt nhắm nghiền, chấp nhận thay anh gánh lấy...

-Em mau buông...

Tử Phong hai tay vận sức đẩy cô ra, mà giờ phút này Thủy Nguyệt bỗng chốc mạnh mẽ lạ thường, ghì lấy người anh nhất quyết không buông

Chưởng kia mạnh mẽ tàn độc ập xuống, tưởng mình cận kề cái chết, nào ngờ bỗng chốc kỳ tích xuất hiện. Thủy Nguyệt thấy trán nóng ran, ngay lập tức toàn thân theo đó mà phát sáng

-A...a...a

Tất cả mọi người phía dưới, bao gồm cả Mẫn Mẫn và lũ yêu độc đều bị quang kim làm cho chói mắt, ngây ngốc nhìn lên

Một dấu chu sa nho nhỏ lộ diện trước mắt, sau đó từ từ ảo hóa thành hình dạng rõ ràng, giờ phút này như đóa hoa nở rộ, sắc sảo vô cùng...

-Ấn niêm hoàng tộc

Mẫn Mẫn kêu to, ây da Tiểu Trúc này...cuối cùng ma lực trong người đã bị đánh thức? Nên vui hay là buồn đây?

“Tiểu Trúc là con gái của Nhạc Linh Lan-nữ hoàng Tình quốc và 1 con người, đương nhiên bên trong có ẩn chứa tiềm lực, tại sao ta không nhận ra sớm hơn”

Hắc Tà cẩn thận suy xét tình hình, sau đó e dè nhìn Thủy Nguyệt, rồi từ từ có ý thoái lui

Lúc này Thủy Nguyệt vẫn ngu ngơ chưa biết điều gì, trong đầu chỉ chứa duy nhất 1 ý niệm: mang mọi người tất cả đến nơi an toàn

Không gian bỗng chốc rung chuyển kịch liệt, mặt đất tựa như muốn nứt ra làm đôi, làn sáng đủ màu rực rỡ từ đâu phủ vây toàn bộ

Năng lượng bên trong cơ thể cô đột nhiên tự phóng thích, mạnh mẽ xua hết chướng khí bao bọc nơi đây. Cửa chính của khách sạn thái nhiên cũng vì vậy mà “ầm” một cái mở toang ra

Đám người kia mừng rỡ vội thi nhau lao ra ngoài cửa, đối với họ chỉ cần thoát được chỗ quỷ quái này xem như bảo toàn tính mạng

-Không dễ như thế đâu

Kế hoạch tàn sát của Hắc Tà bị thất bại nặng nề, hắn lo sợ sẽ bị chủ nhân trách phạt nên quyết định làm liều, đem bảo vật lúc trước đánh cắp được ở Độc cung ra sử dụng

Một viên đá nhỏ được tung lên giữa không trung, ngay lập tức dị thường biến hóa, hình thành một kết giới đỏ bao trùm xung quanh, khiến ọi người muốn tiến không được, mà lui cũng chẳng xong

Ma lực quỷ dị phát ra từ viên đá hắc ám và nguồn năng lượng đang không ngừng dịch chuyển trong cơ thể Thủy Nguyệt nhanh chóng đối địch nhau, tạo ra những trận gió lốc kinh hoàng, mọi thứ bị thổi bay lên, mặt đất tiếp tục rung chuyển mạnh mẽ

Vết nứt lan rộng ra... mọi người ngay lập tức rơi xuống hố sâu không đáy dưới chân mình, kêu la thảm thiết

Thủy Nguyệt và Tử Phong lúc này hai tay ôm chặt đối phương, dù có chết cũng nguyện ở cạnh nhau, mãi không xa rời. Phút chốc, không ai có thể chống lại sức mạnh kinh hoàng kia, nhanh chóng bị kéo xuống lòng đất

Nuốt chửng mọi thứ xong, mặt đất tự nhiên liền lại một khối, ngoại trừ nhiều vết máu lem luốc dính đầy sàn và tường nhà ra, không hề sót lại dấu tích gì nữa

Sáng hôm sau trên mặt chính của báo chí, đài truyền hình, internet đều đồng loạt đưa tin

“Buổi offline game “Bá Vương Kiếm” do tập đoàn Toàn Phát tổ chức ngày 7/11 vừa qua đã xảy ra một tai nạn bất ngờ và bí ẩn. Cảnh sát trưởng của thành phố K cho biết hiện trường để lại rất nhiều vũng máu, nơi đây rõ ràng có một cuộc thảm sát rất dã man. Mọi người tham gia offline hiện chưa rõ tung tích...”

Đoàn Tử Phong-thiên tài đẳng cấp ở học viện Talent, con trai của Đoàn Tử Du, thuộc gia tộc lớn có sức ảnh hưởng mạnh đến thị trường kinh tế trong nước cũng nằm trong số game thủ bị mất tích

Nghe nói sự việc này khiến cho Đoàn Tử Du ngã bệnh nằm liệt giường, hiện không thể tiếp nhận phỏng vấn ...”

—o0o—

Thủy Tinh rất vui vì một số bạn đọc đã ghé qua truongton.net cmt ình ^^

Mình thấy view bên đây thấp nên nghĩ không ai thèm đọc, từ bây giờ sẽ chăm chỉ post bên này ha!

Phần 1 đã xong, bây giờ chúng ta cùng xuyên đến thế giới khác, mong vẫn được ủng hộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-sinh>